ALEXANDER

SÖDERBERG

CRIME

Prietenul andaluz

Adevăratul urmaș al lui Stieg Larsson
ENTERTAINMENT WEEKLY

FICTION CONNECTION

TREI

Alexander Söderberg

Prietenul andaluz

Traducere din suedeză de Laura von Weissenberg

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Domnica Drumea

Coperta colecţiei:
Faber Studio
Foto copertă: © Getty Images / © Solarixx

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Cătălina Ioancea
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SÖDERBERG, ALEXANDER
Prietenul andaluz / Alexander Söderberg ; trad.:
Laura von Weissenberg. – Bucureşti: Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-749-3
I. Von Weissenberg, Laura (trad.)
821.113.6-312.4=135.1

Titlul original: DEN ANDALUSISKE VÄNNEN
Autor: Alexander Söderberg

Copyright © Alexander Söderberg, 2012
Prezenta ediţie s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia.
Copyright © Editura Trei, 2014 pentru prezenta ediţie

C. P. 27-0490, Bucureşti
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro
ISBN: 978–973–707–749–3

Prolog

Se uita când în oglinda retrovizoare, când la banda de circulaţie din faţa ei. Nu vedea motocicleta, cel puţin nu în acel moment. O văzuse ceva mai devreme apropiindu-se ameninţător şi pe urmă dispărând din nou. Conducea pe banda din dreapta în speranţa că maşinile din spate ar putea crea un fel de scut între ei şi motociclist.

El stătea pe scaunul pasagerului, uitându-se mereu în urmă şi încerca să-i controleze manevrele la volan. Ea nu mai auzea însă ce-i spune, percepea doar panica din vocea lui.

Contururile motocicletei dansau în oglinda retrovizoare, dispăreau, pe urmă reapăreau şi tot aşa, în timp ce motociclistul naviga printre maşinile din spatele lor. Sophie se avântă pe banda din stânga, accelerând cu disperare. Motorul huruia la turaţie maximă. Băgă în viteza a cincea şi ultima. Avea senzaţia că i se face rău.

Simţea un curent de aer la picioare, deci gloanţele trebuie să fi nimerit pe acolo pe undeva. Şuieratul acela împreună cu huruitul motorului făceau o gălăgie insuportabilă. Nu-şi mai aducea aminte cât timp mersese, înainte să audă împuşcăturile care interveniseră brusc, aruncând-o într-o lume ireală. Văzuse că tipul care conducea motocicleta purta o cască albastră cu vizieră fumurie, în vreme ce ţintaşul de pe şaua din spate purta o cască neagră fără vizieră. Îi întâlnise fugitiv privirea lipsită de expresie.

Împuşcăturile veniseră din stânga, iar şirul rapid de pocnituri care le însoţise părea să fi apărut din senin. Răsuna ca şi cum cineva ar fi lovit caroseria cu un lanţ. În aceeaşi clipă auzi un ţipăt. Nu-şi dădea seama dacă venea de la bărbatul de lângă ea sau dacă ea însăşi ţipa. Îi aruncă o privire scurtă. Părea schimbat, nervozitatea şi frica erau evidente şi se manifestau sub forma unei expresii furioase care i se citea pe faţă, în încreţiturile frunţii şi în ochii holbaţi, dintre care unul clipea necontrolat când şi când. Formă un număr pe telefon, pentru a doua oară de când începuseră rafalele. Aşteptă cu receptorul la ureche, privind ţintă înainte. Nu-i răspunse nimeni nici de data asta şi închise.

Motocicleta se apropia din nou cu viteză mare, iar el strigă la ea să conducă mai repede. Sophie îşi dădea seama că nici viteza, nici ţipetele

lui nu aveau cum să-i salveze. Frica produsese o reacţie chimică în corpul ei care o făcea să simtă un gust metalic în gură, în timp ce capul i se umpluse de un ţiuit surd. Panica trecuse deja la un nivel superior, nu mai tremura, îşi simţea doar braţele grele, ca şi cum volanul ar fi cântărit foarte mult. Asemenea unui inamic imbatabil, motocicleta era din nou lângă maşina lor. Sophie aruncă o privire rapidă la stânga, apucând să observe cum arma cu ţeavă scurtă din mâna ţintaşului se îndreaptă spre ea. Se adăposti instinctiv, arma începu să scuipe gloanţe ce scoteau bubuituri dure, cu ecou, de fiecare dată când pătrundeau în tabla caroseriei. Geamul lateral se fărâmiţă şi împrăştie o ploaie de cioburi peste ea. Îşi ţinea capul în jos, într-o parte, şi piciorul forţa acceleraţia până la podea. Maşina mergea singură, iar Sophie n-avea nici cea mai vagă idee despre traficul din faţa lor. Privirea îi înregistră torpedoul deschis, zări câteva cartuşe înăuntru şi reperă un pistol în mâna lui. Urmă o bubuitură puternică de tablă ce se izbeşte de metal. Se auzea un hârâit teribil pe partea dreaptă. Maşina atingea parapetul, însoţită de scrâşnete şi scârţâieli. Începu să miroasă a ars.

Sophie se ridică, învârti de volan şi redresă maşina pe banda de circulaţie. Privind rapid peste umăr, constată că motocicleta se afla în spatele lor. El începu să înjure, se aplecă peste ea şi trase trei focuri consecutive de pistol prin fereastra de pe partea ei. Bubuiturile armei răsunau ca nişte explozii ireale în interiorul maşinii. Motocicleta frână şi dispăru în urma lor.

— Cât mai avem? întrebă ea.

El o privi ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea. Într-un târziu, mesajul ajunse la el ca un ecou interior şi răspunse:

— Nu ştiu…

Continua să accelereze la maximum, acul vitezometrului tremura şi maşina se clătina din cauza vitezei excesive. Aruncă încă o privire în oglinda retrovizoare.

— Se apropie din nou, zise ea.

Bărbatul încercă să deschidă geamul de pe partea sa, dar impactul cu parapetul turtise portiera şi îl blocase. Se rezemă de Sophie, îşi făcu vânt cu piciorul drept şi sparse geamul care se prăbuşi aproape în totalitate. Dădu la o parte cioburile rămase cu patul pistolului, se aplecă în afară şi trase spre motocicleta care se distanţă din nou. Sophie înţelegea că se aflau într-o situaţie disperată. Erau la mâna tipilor de pe motocicletă.

Se făcu tăcere, ca şi cum cineva ar fi închis sunetul. Navigau pe autostradă privind fix înainte, încercând să se resemneze cu moartea iminentă. Erau palizi şi păreau incapabili să înţeleagă ce se întâmpla în viaţa lor în acel moment. El părea obosit, ţinea capul în jos şi în ochi i se

citea tristeţea.

— Spune ceva! îl îndemnă ea cu voce tare, în timp ce continua să conducă la fel de repede, cu ambele mâini pe volan şi cu ochii la drum.

Bărbatul nu reacţionă imediat, pierdut în propriile-i gânduri, după care se întoarse spre ea şi spuse:

— Iartă-mă, Sophie!

Partea întâi

Stockholm, şase săptămâni mai devreme, luna mai

1

Stilul şi înfăţişarea ei îi făceau pe mulţi să spună că nu părea a fi asistentă medicală. Sophie nu ştia niciodată dacă era un compliment sau o insultă. Era brunetă, cu părul lung şi nişte ochi verzi ce dădeau câteodată impresia că era pe cale să izbucnească în râs. De fapt, aşa arăta ea, ca şi cum s-ar fi născut cu o privire jucăuşă.

Treptele scării scârţâiau sub greutatea paşilor ei. Casa – o vilă mică din lemn, vopsită în galben, construită în 1911, cu ferestre decorative, podele strălucitoare din parchet vechi şi o grădină micuţă – era universul ei. Ştiuse lucrul acesta de prima dată când o văzuse.

Prin fereastra deschisă de la bucătărie pătrundeau miresmele serii liniştite de primăvară. Senzaţia era mai degrabă de vară, deşi vara n-avea să înceapă decât peste câteva săptămâni. Căldura se instalase însă devreme şi acum era deja apăsătoare. Cu toate astea, lui Sophie îi pria, avea nevoie de căldură şi îi plăcea să ţină ferestrele şi uşile deschise şi să se poată mişca nestânjenită între casă şi grădină.

În depărtare se auzea o motoretă, într-un copac ciripea un sturz. Se mai auzeau şi alte păsări, dar Sophie nu le ştia numele.

Scoase vesela şi puse masa pentru două persoane. Alesese cele mai frumoase farfurii, cele mai bune tacâmuri şi cele mai arătoase pahare, totul ca să evite monotonia. Ştia însă că va mânca singură, căci Albert mânca doar când îi era foame, ceea ce se suprapunea rareori cu programul ei. Îl auzi coborând scara cu paşi hotărâţi în pantofii de sport. Lui Albert nu-i păsa că face zgomot. Sophie îi zâmbi când intră în bucătărie, iar el îi întoarse zâmbetul, după care deschise larg uşa de la frigider şi rămase cu ea deschisă, inspectând conţinutul acestuia.

— Albert, închide frigiderul!

Albert nu reacţionă. Sophie luă câteva îmbucături, răsfoi distrată un ziar, apoi îşi ridică privirea şi repetă cererea, de data asta pe un ton iritat.

— Nu mă pot mişca… şopti el teatral.

Sophie izbucni în râs, nu neapărat din cauza umorului lui sec, ci mai mult pentru că era comic, ceea ce o bucura… o făcea chiar mândră.

— Ce-ai făcut azi? îl întrebă ea.

Observă că era gata să izbucnească în râs şi el. Recunoştea genul ăsta de situaţie, întotdeauna râdea de propriile sale glume. Albert luă o sticlă de apă minerală din frigider, trânti la loc uşa şi se tolăni pe canapeaua din bucătărie. Bioxidul de carbon sfârâi când desfăcu dopul.

— E o nebunie generală, zise el şi bău o gură.

Apoi începu să-i spună cum fusese ziua, într-un stil fragmentat, dictat de modul în care detaliile îi reveneau în minte. Sophie asculta zâmbind cum făcea mişto de profesori sau de colegi. Îşi dădea seama că-i plăcea să fie amuzant, dar poveştile lui se terminau întotdeauna brusc. Sophie nu putea niciodată să anticipeze când se va opri; încheia brusc, ca şi cum s-ar fi săturat de sine însuşi şi de propriul umor. Ar fi vrut să se repeadă după el, să-l roage să rămână, să continue să fie amuzant, să continue să fie uman, prietenos şi răutăcios în acelaşi timp. Dar ştia că n-are rost. Încercase deja şi nu mergea niciodată – îl lăsă deci să plece.

Albert dispăru în hol. Se făcu linişte o clipă. Poate îşi schimba pantofii.

— Îmi datorezi o mie de coroane, zise el.

— De ce?

— Am plătit femeia de serviciu.

— Nu se spune femeie de serviciu.

Sophie auzi cum îşi trage fermoarul de la geacă.

— Atunci cum se spune? întrebă el.

Nici ea nu ştia de fapt. Îl auzi ieşind pe uşă.

— Pa, mami.

Dintr-odată, tonul vocii lui devenise împăciuitor.

Uşa se închise şi Sophie îi auzi paşii pe pietriş prin fereastra deschisă.

— Să mă suni dacă întârzii! strigă ea.

Sophie îşi continuă rutina. Strânse masa, făcu puţină curăţenie, apoi se uită la televizor, îşi sună o prietenă şi stătură un pic de vorbă, orice ca să treacă timpul mai uşor. Apoi se duse la culcare şi încercă să citească din cartea de pe noptieră. Era vorba despre o femeie care reuşise să dea un sens nou vieţii sale ajutând copii ai străzii în Bucureşti. Era o carte plicticoasă, iar personajul principal era o femeie pretenţioasă care nu avea nimic în comun cu ea. Închise cartea şi adormi în singurătate, ca de obicei.

Opt ore mai târziu era şase şi un sfert dimineaţa. Sophie se trezi, făcu un duş şi şterse oglinda din baie pe care apăreau cuvinte când se făcea abur: *Albert*, *AIK*[1] [1] Allmänna Idrottsklubben, club de fotbal din Stockholm, unul dintre cele mai mari din Suedia. (*N. t.*) şi multe alte lucruri ininteligibile pe care le scrisese Albert cu degetul în timp ce se spăla pe dinţi. Şi doar îi spusese să înceteze, dar nu părea să-i pese. Totuşi, îşi dădea seama că lucrul ăsta n-o deranja de fapt.

Se îmbrăcă şi mâncă în fugă în timp ce citea prima pagină a cotidianului ei preferat. În curând urma să plece la serviciu. Îi strigă lui Albert de trei ori că era vremea să se trezească. Un sfert de oră mai târziu era pe bicicletă trăgând în piept aerul proaspăt al dimineţii, care o ajută să se trezească de-a binelea.

○

I se spunea Jeans şi ei chiar credeau că aşa îl cheamă. Râseseră arătând cu degetul spre pantaloni. *Jeans!*

Dar, de fapt, îl chema Jens şi se afla în Paraguay, într-o colibă în mijlocul junglei, la masă cu trei ruşi. Pe şeful ruşilor îl chema Dmitry, un tip deşirat, cam la vreo treizeci de ani, cu o faţă de copil. Tovarăşii săi, Gosha şi Vitaly, aveau cam aceeaşi vârstă şi semănau atât de mult de parcă părinţii lor ar fi fost fraţi. Râdeau tot timpul fără motiv, cu gurile doar pe jumătate deschise şi era clar că nu înţelegeau nimic.

Dmitry pregătea dry martini într-un bidon de plastic. Puse şi nişte măsline şi amestecă. Pe urmă, turnă în ceştile de cafea pe care le clătise, dădu pe dinafară, dar nu se sinchisi. Propuse un toast în ruseşte. Prietenii săi începură să chiuie şi pe urmă băură cu toţii băutura ce avea un gust de motorină.

Jens nu-i putea suferi pe niciunul dintre ei. Erau necinstiţi, nepoliticoşi, impulsivi… Încerca să nu-şi arate scârba, dar nu prea reuşea, niciodată nu ştiuse cum să-şi ascundă sentimentele.

— Hai să vă arăt marfa, zise el.

Ruşii se entuziasmară din cale-afară. Jens ieşi din colibă şi se îndreptă spre jeepul care era parcat într-o curte prăfuită şi slab iluminată.

Nu înţelegea de ce ruşii veniseră până în Paraguay să vadă marfa. De obicei, clientul comanda ceva, el livra, îşi primea banii şi nu era nevoie de nicio întâlnire. Dar cu ruşii era altfel, ca şi cum cumpăratul de arme în sine era un lucru mare, amuzant, o aventură în toată regula. Nu ştia cu ce se ocupau şi nici nu voia să ştie. Oricum, nu era important, veniseră să vadă marfa, să încerce armele, să ia cocaină, să se culce cu prostituate şi să-i plătească lui a doua rată din cele trei prevăzute.

Le adusese un MP7 şi un Steyr AUG. Restul armelor erau împachetate într-un depozit din portul Ciudad del Este în aşteptarea livrării.

Ruşii luară armele, prefăcându-se că trag unii în alţii. *Hands up… hands up!* Râdeau în hohote, gata să-şi piardă echilibrul. Dmitry avea o urmă albă de cocaină pe barbă.

Gosha şi Vitaly începură să se certe pe MP7. Trăgeau de armă în toate direcţiile, se loveau cu pumnii în cap. Dmitry îi despărţi şi le dădu

bidonul cu dry martini.

Jens îi observa de la distanţă, zicându-şi în sinea lui că lucrurile aveau să degenereze. Paraguaienii urmau să aducă prostituate ca să-şi arate buna-credinţă. Ruşii aveau să fie şi mai drogaţi şi mai beţi şi aveau să înceapă să tragă. Ştia ce urma să se întâmple, dar nu putea face nimic. Situaţia era foarte neplăcută. Ar fi vrut să se care de acolo, dar era nevoit să aştepte până dimineaţa, să rămână treaz şi să-şi primească banii, atunci când Dmitry considera că venise vremea.

— Jeans! *Where the fuck is the ammo*?[2] [2] *Unde dracului e muniţia?,* în engleză în orig. (*N. t.*)

Jens arătă spre jeep. Ruşii deschiseră uşile cu brutalitate şi începură să caute. Jens băgă mâna în buzunar şi scoase ultima gumă de mestecat cu nicotină. Se lăsase de prizat tutun cu două luni înainte şi de fumat cu trei ani mai devreme. Acum se afla în junglă, la patruzeci de kilometri de Ciudad del Este. Simţea nevoia de nicotină propagându-i-se prin toate sinapsele şi ajungându-i la creier. Luă guma, începu să mestece cu poftă şi, privindu-i pe ruşi cu o silă cu greu ascunsă, îşi dădu seama că în curând avea să se apuce din nou de fumat.

○

Odată ajunsă la spital, se concentra exclusiv pe munca sa. Rar mai avea vreme de altceva şi, în plus, nici măcar nu-i făcea plăcere să stea la cafea cu colegii, nu se simţea în largul ei. Nu era timidă, faptul că nu putea să socializeze la o ceaşcă de cafea era mai degrabă un defect personal. Nu lucra la spital din milă sau dintr-o dorinţă exacerbată de-i ajuta pe alţii, ci pur şi simplu pentru că-i plăcea să fie cu pacienţii, să stea de vorbă cu ei. Cum erau bolnavi, erau de obicei deschişi, umani şi sinceri. Lucrul acesta o făcea să se simtă în siguranţă şi împlinită. Era exact ce-şi dorea de la oameni, era lucrul care o atrăgea în ceea ce făcea. De obicei, pacienţii vorbeau doar ca să se afle în treabă numai când se însănătoşeau, dar atunci ea îi părăsea, şi ei pe ea. Era cu siguranţă motivul pentru care alesese această meserie.

Se hrănea oare cu nefericirea altora? Posibil, dar nu se simţea ca un parazit. Se simţea mai mult ca un dependent. Era dependentă de sinceritatea celor din jur, de receptivitatea lor, de a putea surprinde, din când în când, o sclipire a profunzimii fiinţei umane. Şi pacienţii care îi ofereau lucrurile acestea deveneau favoriţii săi pe coridor. Favoriţii erau aproape întotdeauna maiestuoşi. Îi plăcea cuvântul acesta: *maiestuoşi*. De fiecare dată când îi întâlnea, se oprea şi îi analiza, simţind cum se umple de o speranţă greu de definit. Erau oameni fermi care aveau curajul să

zâmbească în faţa destinului cu maiestuozitate. Întotdeauna putuse să-i identifice, de fiecare dată la prima vedere, fără să poată să explice cum sau de ce. Era ca şi cum oamenii aceştia îşi lăsau sufletul să înflorească, alegând tot timpul drumul cel bun şi având curajul să-şi accepte toate laturile, chiar şi pe cele negative sau ascunse.

Străbătu coridorul cu o tavă în mână, îndreptându-se spre salonul unsprezece, unde se afla Hector Guzman. Acesta venise cu trei zile în urmă, după ce fusese lovit de o maşină pe o trecere de pietoni din centru. Avea piciorul drept rupt de la genunchi în jos. Doctorii suspectau o problemă cu măduva osoasă şi de aceea rămăsese internat sub observaţie. Hector era un tip cam la 45 de ani, care arăta bine fără să fie neapărat frumos, cu un corp masiv, însă fără să fie gras. Era spaniol, dar părea să aibă şi trăsături nordice. Avea părul şaten-închis cu câteva şuviţe mai deschise. Nasul, pometii şi bărbia erau ascuţite şi tenul măsliniu. Vorbea suedeza fluent şi făcea parte din categoria oamenilor *maiestuoşi* – poate din cauza ochilor plini de viaţă care îi împodobeau chipul sau poate graţie agilităţii cu care se mişca, în ciuda faptului că era robust. Sau poate datorită indiferenţei genuine pe care o afişa de fiecare dată când ea trecea prin salon – lucru care îl amuza, fiindcă îşi dădea seama că şi ea înţelegea că era un joc, ceea ce o făcea să-i zâmbească la rândul ei.

Hector se prefăcea că e cufundat în lectură, culcat pe spate în pat şi cu ochelarii pe nas. Tot timpul juca jocuri de felul ăsta când trecea Sophie prin salon, se prefăcea că n-o vede, că e ocupat.

Sophie îi pregăti pastilele şi i le puse în păhăruţe de plastic, apoi îi întinse unul. El îl luă fără să ridice privirea, turnă pastilele în gură, apoi bău nişte apă şi le înghiţi, tot timpul cu atenţia îndreptată spre carte. Sophie îi dădu şi cel de-al doilea păhăruţ cu medicamente pe care el le luă în acelaşi mod.

— Sunt delicioase de fiecare dată, zise Hector şi îşi ridică privirea. Porţi alţi cercei azi, Sophie.

Ea duse instinctiv mâna la ureche.

— Poate, zise ea.

— Nu poate, sigur şi, în plus, îţi vin bine.

Sophie se îndreptă spre uşă şi apăsă pe clanţă.

— Îmi dai, te rog, nişte suc, dacă nu te deranjez?

— Nu mă deranjezi, zise ea.

În uşă îl întâlni pe bărbatul care se prezentase ca fiind vărul lui Hector. Nu semăna cu Hector, era slab, dar musculos, cu părul negru, cu o înălţime peste medie, cu ochi albaştri şi reci care păreau să înregistreze tot ce se întâmpla în jurul lui. Bărbatul o salută, schiţând un gest cu

capul. Pe urmă îi spuse ceva lui Hector în spaniolă. Hector răspunse şi începură să râdă amândoi. Sophie avu impresia că vorbeau despre ea şi uită de suc.

Gunilla Strandberg stătea pe un scaun de pe coridor cu un buchet de flori în mână şi o observă pe asistenta medicală când aceasta ieşi din camera lui Hector. Gunilla o analiză în detaliu când ajunsese în dreptul ei. Părea oare fericită? Era oare tipul acela de fericire de care nici măcar nu suntem conştienţi? Femeia trecu pe lângă ea. Pe buzunarul stâng de la piept purta un ecuson. Gunilla apucă să vadă că o chema Sophie.

O urmări cu privirea. Avea trăsături frumoase. Chipul zvelt ce degaja discreţie şi sănătate îi conferea un aer distinct. Se mişca plină de graţie, ca şi cum picioarele de-abia atingeau podeaua. Avea mersul elegant. Continuă să o urmărească cu privirea până când femeia dispăru în un alt salon.

Gunilla căzu pe gânduri, gânduri ce ţeseau un labirint de sentimente. Se uită din nou în direcţia în care dispăruse Sophie, pe urmă spre salonul unsprezece în care se afla Hector. Era ceva între ei… un fel de câmp energetic invizibil care părea să-i lege chiar şi după ce Sophie ieşise din salon.

Gunilla se ridică şi o porni de-a lungul coridorului. Aruncă o privire în camera de gardă. Era goală. Programul săptămânii în curs era afişat pe perete. Se uită în jurul ei pe coridor, după care intră, se apropie de program şi începu să caute cu arătătorul.

Helena…

Roger…

Anne…

Carro…

Nicke…

Sophie… o chema *Sophie Brinkmann*.

Puse florile într-o vază goală care se afla pe o măsuţă cu rotile de pe coridor, îndreptându-se spre ieşire. În lift, scoase mobilul şi sună la birou, cerând adresa lui Sophie Brinkmann.

În loc să se întoarcă la biroul din centru, de pe Brahegatan, ieşi direct pe autostradă în dreptul spitalului Danderyd şi apoi o coti printre casele din Stocksund. Se rătăci pe multitudinea de străduţe ce nu păreau să vrea s-o ghideze spre ţinta sa – se învârtea ca într-un labirint şi avea impresia că ajungea tot timpul înapoi în punctul de plecare. În cele din urmă, nimeri pe drumul cel bun, căută numărul casei şi se opri în faţa unei construcţii galbene din lemn cu colţurile albe.

Rămase la volan. Era o zonă liniştită, plină de verdeaţă şi de mesteceni

ce stăteau să înflorească. Gunilla ieşi din maşină şi fu întâmpinată de un miros puternic de mălin sălbatic. Dădu o tură în jurul casei, admirând casele vecinilor, după care îşi întoarse privirea spre casa lui Sophie. Era cochetă, un pic mai mică decât cele din jur şi nu atât de aranjată precum cele ale vecinilor. Se întoarse din nou ca să compare. Nu, de fapt, nu era dezordine acasă la Sophie Brinkmann, era o locuinţă obişnuită. Problema era mai degrabă la vecini, unde totul inspira perfecţionism şi ordine într-un fel neînsufleţit. Casa lui Sophie era mai *plină de viaţă* – faţada nu era proaspăt vopsită, peluza nu era proaspăt tunsă, aleea de pietriş nu era foarte îngrijită, iar ferestrele nu erau recent spălate…

Gunilla intră pe portiţă şi călcă cu atenţie pe alee. Aruncă o privire înăuntru prin fereastra de la bucătărie. Partea de bucătărie pe care o văzu astfel îi păru aranjată cu gust. Vechi şi nou îmbinate într-un mod plăcut, un robinet frumos din alamă, un aragaz scump, un blat din stejar masiv. Lustra era atât de frumoasă, de neobişnuită şi de bine aleasă, încât Gunilla se simţi cuprinsă de un val de invidie. Privirea îi stărui apoi asupra unei vaze mari de pe pervazul ferestrei din hol, care era plină cu flori proaspete. Făcu un pas înapoi şi se uită la faţadă. Văzu încă un buchet superb la o fereastră de la etaj.

În maşină, mergând înapoi către oraş, mintea îi lucra deja la turaţie maximă.

2

Leszek Smialy se simţea ca un câine – un câine fără stăpân. Când nu era în preajma stăpânului său, îl cuprindea tot timpul anxietatea. Adalberto Guzman îi spusese însă lui Leszek să plece şi ce să facă. Leszek luase un avion şi câteva ore mai târziu aterizase la München.

În ultimii zece ani nu-l părăsise niciodată pe Guzman, cu excepţia unei săptămâni la fiecare trei luni. Îşi trăia viaţa în schimburi de câte trei luni de muncă, urmate de o săptămână de concediu. În săptămâna de concediu îşi lua o cameră la un hotel şi îşi petrecea tot timpul bând. Când nu dormea sau nu era prea beat, se uita la televizor. Altceva nu ştia să facă. Aştepta sfârşitul săptămânii ca să se poată întoarce la muncă. Leszek nu înţelesese niciodată de ce Guzman îl obliga să-şi ia concediu.

Tocmai terminase o astfel de săptămână de concediu. În primele zile nu se putuse concentra din cauza mahmurelii, dar încercase s-o combată mâncând sănătos şi făcând sport, şi acum simţea că îşi revenise de-a binelea.

Leszek se afla în zona rezidenţială Grünwald din afara oraşului München, la volanul unui Ford Focus furat. De jur împrejur erau doar case impozante, încercuite de grădini enorme, dar fără semne de viaţă.

Guzman îi dăduse lui Leszek fotografii cu Christian Hanke, un tip frumuşel de douăzeci şi cinci de ani cu părul scurt, închis la culoare. În fotografiile alb-negru mărite apărea şi tatăl acestuia, Ralph Hanke. Leszek le analiză chipurile: aveau zâmbetul unor oameni care reuşiseră în viaţă, costume făcute pe măsură şi frizuri bine aranjate.

Îl urmărise pe tânăr prin binoclu, dar nu reuşise să se lămurească în privinţa lui, în afară de faptul că venise acasă pe la opt seara şi îşi parcase BMW-ul pe stradă, în faţa casei. Mai ştia şi că era în compania unei femei, că avea menajeră şi că ţinuse lumina aprinsă în dormitor până la două dimineaţa. În plus, a doua zi dimineaţa, la şapte jumate, ieşise pe uşă, deschisese poarta de fier din zidul ce înconjura vila, traversase strada, intrase în maşină şi plecase la München. Era informaţia pe care se baza, era tot ce putuse constata în 24 de ore de supraveghere.

La radioul din maşină răsuna o piesă în germană. Se auzea vocea subţire a unui bărbat. Era o melodie previzibilă, cu acorduri electronice

în fundal. Leszek distingea când şi când anumite cuvinte, cum ar fi vârf de munte, legături de familie şi floare-de-colţ. Leszek avusese mereu impresia că Germania era o ţară cu un aer bolnăvicios, dar nu putuse niciodată identifica exact cauza.

Stătea cu mâinile în poală şi respira liniştit. Era o dimineaţă frumoasă. În aer se zărea o dâră de ceaţă. Razele soarelui se răsfrângeau printre coroanele copacilor, împrăştiind tonuri aurii. Peisajul i se părea frumos, dureros de frumos.

Leszek îşi privi mâinile. Erau murdare. Se murdărise când instalase bomba. Mai instalase una demult, pe vremea când lucra pentru serviciul de informaţii. Atunci fusese mai uşor şi durase mai puţin. Înainte era mult mai simplu de ajuns la motor în comparaţie cu motoarele moderne de astăzi care sunt complet ascunse. Se întinse şi închise ochii.

Când îi deschise din nou, zări doar silueta unei persoane ce ieşise din vila lui Christian şi care trecea prin spatele copacilor, îndreptându-se spre stradă. Leszek încercă să-şi dea seama cine era. Îşi luă binoclul, marca Swarovski, de pe scaunul pasagerului şi îl ridică la ochi. Persoana din spatele copacilor era o femeie, o femeie tânără. Leszek îşi privi ceasul. Era opt fără un sfert. Femeia deschise poarta de fier şi ieşi în stradă. Leszek reglă imaginea apăsând pe un buton şi observă că femeia era blondă, cam la 25 de ani, avea părul lung, ochelari de soare mari, negri şi purta blugi de marcă tăiaţi. Mergea cu hotărâre spre maşină în nişte cizme cu toc, purtând o geantă pe umăr. Părea să-i placă chestiile luxoase. Leszek întoarse binoclul spre casă. Unde dracu' era Christian? Reveni către femeie, care traversa strada spre BMW. În loc s-o ia roată şi să se aşeze pe scaunul pasagerului, deschise uşa pe partea şoferului şi se aşeză cu naturaleţe la volan, aşezându-şi geanta pe celălalt scaun. Leszek îndreptă din nou binoclul spre casă, dar Christian nu se vedea nicăieri.

Secundele următoare se scurseră lent. Leszek simţi nevoia să înceapă să claxoneze, să deschidă portiera şi să-i facă cu mâna, să-i atragă atenţia printr-un gest neobişnuit şi drastic. Dar nu se mişcă din loc, convins fiind că era inutil să încerce să schimbe o situaţie predefinită. Îşi mări câmpul vizual la maximum în lentilele binoclului şi văzu cum frumoasa femeie blondă schiţează acel gest care marchează pornirea motorului, aplecată un pic în faţă, cu o mână pe volan şi cu cealaltă învârtind cheia în contact. În acelaşi timp, vocea mieroasă a cântăreţului se auzea în fundal.

Într-o fracţiune de secundă, curentul trecu din baterie în motor şi, pe drum, fu interceptat de un cablu electric care aprinse detonatorul, care, la rândul lui, aprinse explozibilul lipit sub maşină.

Puterea exploziei propulsă femeia spre tavan şi îi rupse gâtul, iar

maşina fu ridicată la o jumătate de metru deasupra solului. În acelaşi moment se aprinse şi recipientul cu napalm pe care îl plasase în interiorul maşinii şi transformă carcasa de tablă îndoită într-un infern cuprins de flăcări.

Leszek văzu prin binoclu cum femeia luă foc. Cum ardea mocnit înăuntru. Cum îi dispărea părul blond, frumos şi tenul deschis la culoare… Cum dispărea în întregime, încetul cu încetul.

Leszek plecă din Grünwald, găsi un loc ferit în pădure unde dădu foc maşinii furate. Apoi se duse la München, îl sună pe Guzman şi îi lăsă un mesaj scurt cum că lucrurile nu merseseră cum planificaseră ei şi că trebuia să fie cu ochii în patru şi să stea la adăpost. Aruncă telefonul într-un canal şi colindă prin oraş ca să se asigure că nu era urmărit.

Când se simţi în siguranţă, luă un taxi şi se duse la aeroport. Câteva ore mai târziu era din nou în drum spre stăpânul său.

○

Încă din prima zi de internare, Hector începuse s-o întrebe pe Sophie despre viaţa ei, despre copilărie şi adolescenţă. O întrebase despre familia ei, despre ce îi plăcea să facă şi ce nu. Sophie îi răspundea sincer la toate întrebările. În plus, acum îşi dădea seama că îi făcea plăcere să fie în centrul preocupărilor lui şi, în ciuda valului de întrebări, nu i se păruse niciodată că ar fi indiscret. Când se apropia prea mult de un subiect despre care ea nu avea chef să vorbească înceta să mai întrebe, ca şi cum şi-ar fi dat singur seama de propriile ei limite. Însă, pe măsură ce ajungeau să se cunoască mai bine, Hector era din ce în ce mai pudic faţă de ea. Astfel, le ruga pe alte colege de-ale ei să se ocupe de aspectele intime ale şederii sale în spital. De aceea, Sophie nu prea avea treabă în camera lui, ceea ce însemna că trebuia să intre pe furiş, prefăcându-se că lucrează.

O întrebă dacă era obosită.

— Ce vrei să spui?

— Păi, pari cam obosită.

Sophie împăturea un prosop.

— Chiar ştii să flatezi o femeie.

Hector zâmbi.

— Nu cred c-ai să mai stai mult pe aici, adăugă Sophie.

El ridică din sprâncene.

— De fapt, n-am voie să vorbesc despre asta, e treaba doctorului… Însă acum ţi-am spus oricum.

Sophie deschise o fereastră ca să aerisească, apoi se îndreptă spre el şi îi făcu un semn să se ridice. Îi scoase perna de sub cap şi îi puse una nouă. Trebăluitul ei prin cameră făcea parte din rutină. Cu coada ochiului vedea însă că o urmăreşte cu privirea. Se îndreptă spre noptiera lui şi se pregătea să ia carafa de apă goală, când el o prinse de mână. Ar fi trebuit să reacţioneze desprinzându-şi mâna şi îndepărtându-se, dar nu făcu nimic. Simţea cum îi saltă inima în piept. Continuară să stea mână în mână ca doi adolescenţi care se atingeau pentru prima dată, fără să se privească în ochi. Pe urmă, ea se desprinse şi se îndreptă spre uşă.

— Ai nevoie de ceva? îl întrebă.

Avea vocea înfundată, de parcă tocmai se trezise din somn. Hector o privi din cap până în picioare şi clătină din cap. Sophie ieşi din cameră şi o porni pe coridor.

Ar fi vrut să-şi spună că nu e genul ei. Dar, de fapt, cine era? Îi plăcuseră mai mulţi bărbaţi de-a lungul anilor şi niciunul nu semăna cu celălalt. Îşi zicea că nu era o atracţie fizică, că era doar un tip în preajma căruia îi plăcea să se afle. Nu şi-l imagina ca amant sau ca soţ, nici ca prieten sau ca figură paternă, ci în toate aceste roluri în acelaşi timp.

Îşi petrecu restul zilei de muncă la urgenţe. După amiaza, când reveni în secţia ei, Hector şi lucrurile lui dispăruseră din salonul 11.

○

Se dusese naibii totul. Exact aşa cum anticipase, situaţia scăpase de sub control. După ce îşi petrecuseră minutele de rigoare cu amărâtele de prostituate paraguaiene, ruşii începuseră să tragă. Erau drogaţi şi trăgeau necontrolat cu pistoale automate, împroşcând gloanţe în toate direcţiile. Jens fusese nevoit să-i dea un pumn lui Vitaly, iar acesta îşi ceruse scuze cu nasul plin de sânge. Dmitry şi celălalt rus se tăvăliseră pe jos de râs.

În dimineaţa următoare se întâlniră din nou în colibă ca să recapituleze pregătirile. Data de livrare, logistica şi plata. Ruşilor nu părea să le pese. Dmitry îi oferi cocaină lui Jens şi îl întrebă dacă nu voia să meargă cu ei să vadă o luptă între cocoşi. Jens refuză şi îşi luă rămas-bun de la ruşi.

Unul dintre paraguaieni se oferi să-l ducă cu maşina până în Ciudad del Este. Călătoria dură două ore. Drumurile era proaste şi bancheta nu era tapisată. Tipul de la volan era tăcut. La fel ca restul lumii din ţara asta, asculta radioul la maximum pe un canal care nu se prindea bine, ceea ce făcea ca toate vocile să fie enervant de ascuţite şi să vuiască din două difuzoare integrate în uşile maşinii. Era totuşi suportabil, Jens se

obişnuise. Cel puţin, aşa avea timp să-şi revadă planificarea, care după părerea lui era bună. Nu era perfectă, dar era îndeajuns de bună, ca de obicei. Nici măcar nu-şi aducea aminte ca planificarea să fi fost vreodată perfectă.

Se apropia de patruzeci de ani. Măsura aproape un metru nouăzeci, era blond şi bine făcut, avea faţa dură şi vocea groasă şi răguşită, asta din cauza pubertăţii precoce şi a nenumăratelor ţigări. Mergea mai degrabă legănat decât hotărât şi rar refuza vreun lucru, ceea ce se vedea şi în privirea sa – dincolo de cutele ce-i trădau vârsta strălucea o curiozitate genuină.

Carabinele automate pe care ruşii le cumpăraseră de la el trebuiau transportate către est cu camionul, din Ciudad del Este până în portul Paranaguá din Brazilia, pe urmă încărcate pe un vapor cu care să traverseze Atlanticul şi descărcate în Rotterdam. De acolo, Jens trebuia să le ducă cu maşina până la Varşovia şi astfel îşi putea încheia misiunea.

Afacerea începuse cu două luni mai devreme. Risto îl sunase de la Moscova şi îi zisese că avea o cerere de MP7 şi de alte arme mai grele.

— De câte ai nevoie?

— Zece din fiecare.

— Nu-i mult.

— E adevărat, dar gaşca asta are ambiţii. O să-ţi mai solicite serviciile în viitor. Încearcă să vezi comanda în felul ăsta.

Era o treabă necomplicată, care n-avea să-i dea bătaie de cap.

— Bine… văd ce pot să rezolv şi te contactez pe urmă.

Îl contactase pe Agent. Agentul era cât se poate de anonim, n-avea decât un site despre modele de aeronave, iar legătura se făcea printr-o parolă pe care trebuia s-o scrii pe forumul site-ului. Era o sursă scumpă, dar sigură, care niciodată nu-l refuzase şi reuşise întotdeauna să satisfacă cerinţele lui Jens. Agentul aranjase tranzacţia cu un vânzător pe care Jens nu-l cunoştea. În felul acesta toată lumea avea spatele acoperit, nimeni nu putea să toarne pe nimeni. Jens ceruse arme MP7 şi Steyr AUG – o carabină austriacă ce încă putea fi considerată destul de modernă. Agentul îl recontactase răspunzând pozitiv pentru Steyr AUG, dar negativ pentru MP7, însă îi zisese că vânzătorul îi putea oferi modelul MP5 la schimb. Clienţii lui Risto spuseseră clar că voiau MP7 şi până la urmă totul se rezolvase, cel puţin parţial. Obţinuse carabinele austriece şi opt modele MP7, plus două modele MP5. Pentru Jens rezultatul era acceptabil.

Risto îi zisese să se ducă la Praga să se întâlnească cu clienţii. Jens fusese surprins.

— De ce? întrebase.

— Habar n-am. Mi-au zis doar că vor să te întâlnească, răspunsese Risto.

Întâlnirea de la Praga se dovedise a fi fără motiv. O fixaseră doar ca să vadă ce hram poartă. Dmitry, Gosha şi Vitaly se comportau de parcă încă se mai aflau într-o fază acută a pubertăţii.

Băuseră votcă în camera de hotel a lui Jens de pe Malá Strana. Vitaly dăduse jos oglinda de la baie şi o pusese pe o măsuţă. Pe ea făcuse multe linii groase de cocaină cu un card Diners cu plasticul dezlipit. Pe urmă chemaseră prostituate, nişte fete tinere şi drogate dintr-o fostă republică sovietică. Dmitry insistase să invite pe toată lumea la cină. Se duseseră într-un restaurant modern şi impersonal din piaţa Václav. Interiorul era decorat cu crom, piele şi plastic. Prostituatele erau ameţite de heroină. Una dintre ele îşi pipăia o măsea, alta îşi împungea arătătorul în obraz, iar cea de-a treia se scărpina isteric pe braţ. Dmitry oferise tuturor şampanie şi pe urmă începuse să arunce cu homari în Gosha. Jens îşi dăduse seama că nu avea nimic în comun cu Dmitry. Se strecurase afară şi se dusese în Roxy, un club de noapte din Dlouhá. Acolo se aşezase la o masă şi băuse până în zori privind lumea care dansa.

A doua zi dimineaţa, Dmitry şi gaşca lui patetică reveniseră la hotel, propunându-i lui Jens să ia LSD şi să meargă la meciul dintre Sparta Praga şi Zenit St. Petersburg. Jens răspunsese că din păcate trebuia să plece acasă mai devreme. Cei trei râseseră macabru, se drogaseră la el în cameră, făcuseră mişto de el o vreme, după care plecaseră urlând, smulgând din perete un extinctor.

Jens se întorsese la Stockholm cu un zbor mai devreme decât cel rezervat iniţial.

Abia ajuns în apartament primise mesajul *Buenos Aires peste două zile*. Îşi făcuse din nou bagajul. În noaptea aceea dormise prost. A doua zi dimineaţa se întorsese la aeroportul Arlanda şi zburase spre Buenos Aires via Paris. Aterizase la Ezeiza, se odihnise câteva ceasuri în camera de hotel şi luase prânzul cu un mesager imbecil. Jens îl plătise pe mesager să-i facă rost de o dubă, iar acesta îi dăduse cheile spunându-i că maşina se afla în garajul hotelului. Jens controlase cutiile din spaţiul de depozitare din spatele maşinii: armele se aflau într-adevăr acolo, deci totul era în ordine.

Se simţea obosit şi hotărâse să mai stea o zi înainte să plece cu marfa spre Paraguay. Se dusese la un meci de box la care lucrurile scăpaseră de sub control, transformându-se într-un masacru. Jens trebuise să părăsească arena înainte să se audă fluierul arbitrului. Îşi petrecuse după-amiaza vizitând diferite atracţii turistice. Îşi dorea să se simtă ca un om obişnuit, dar îşi dădu repede seama cât de plictisitor era.

Găsise un restaurant unde mâncase bine în timp ce citea ziarul *USA Today* pe care îl luase cu el de la hotel.

Iniţial nici nu reacţionase când îşi auzise numele. Dar când îşi ridicase privirea, o recunoscuse imediat pe Jane, sora mai mică a lui Sophie Lantz. Arăta la fel ca ultima dată când o văzuse, deşi pe vremea respectivă era o copilă.

— Jens?… Jens Vall! Ce te aduce pe-aici?

Zâmbetul lui Jane se transformase în râs. Jens se ridicase s-o îmbrăţişeze şi se molipsise de buna ei dispoziţie.

— Bună, Jane!

Bărbatul tăcut din spatele ei se numea Jesus – Jane făcuse prezentările. Se aşezaseră amândoi la masa lui şi Jane începuse să vorbească de îndată. Jens asculta şi râdea din când în când. Înţelesese imediat de ce Jane alesese un tip aşa de posac ca Jesus. Jane îi povestise că ea şi cu Jesus se aflau la Buenos Aires în vizită la rudele lui, că nu aveau copii şi că locuiau într-un apartament cu trei camere, lângă piaţa Järntorget din cartierul Gamla Stan din Stockholm.

Jens întrebase despre Sophie şi primise informaţii superficiale despre viaţa ei: acum o chema Sophie Brinkmann, era văduvă, avea un fiu şi era asistentă medicală. Când Jane considerase că nu mai avea nimic de povestit, începuse să-i pună întrebări. Jens minţise cu seninătate – îi spusese că se ocupa cu comerţul de îngrăşăminte şi că mergea adesea în călătorii de afaceri, că nu avea familie sau copii, dar că îşi dorea să se aşeze la casa lui în curând.

Mâncaseră şi băuseră toată seara. Jesus şi Jane îi arătaseră locuri din oraş pe care nu le-ar fi găsit niciodată singur. Ajunsese să cunoască adevărata înfăţişare a oraşului şi asta îl făcea să-l aprecieze şi mai mult.

Jesus nu scosese nicio vorbă întreaga seară.

— E cumva mut? fusese întrebarea logică a lui Jens.

— Vorbeşte câteodată, răspunsese ea.

În taxi, în drum spre hotel, se simţise dintr-odată melancolic. Era o melancolie provocată de întâlnirea neaşteptată cu trecutul său. În noaptea aceea dormise prost.

Maşina se scutura în drum spre Ciudad del Este. Vedea deja oraşul în depărtare şi îi părea bine că scăpase de ruşi. Avea să facă pregătirile necesare în vederea plecării şi pe urmă avea să mute armele în camion.

○

În camera de gardă o aştepta un mesaj. Era un plic mic, alb, din hârtie

tare cu prenumele ei înscris cu cerneală neagră. Sophie îl deschise în timp ce aştepta să fie gata cafeaua, îl citi repede şi îl vârî în buzunar.

Îşi văzu de treburi toată dimineaţa încercând să uite mesajul pe care îl citise, însă nu reuşi. La douăsprezece fără un sfert intră în vestiar, îşi dădu jos uniforma, îşi luă poşeta şi haina şi coborî în holul de la intrare.

Acolo o aştepta vărul, care îi făcu un semn să-l urmeze. Îl urmă cu un sentiment de nesiguranţă, ca şi cum ceva îi spunea că decizia pe care o luase era greşită. Dar dincolo de nesiguranţă era şi entuziasmul că făcea ceva spontan şi neplanificat, ceea ce nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Maşina era nouă. Era una dintre maşinile acelea japoneze, ecologice. Nu avea nimic deosebit în afară de faptul că era nouă. Mirosea a nou şi scaunele erau foarte comode.

— Mergem în Vasastan, zise el.

Sophie îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare. Avea ochi albaştri limpezi şi intenşi.

— Sunteţi veri din partea mamei sau a tatălui?

— Din toate părţile.

Ea izbucni în râs.

— Cum aşa?

— În toate felurile imaginabile.

Păreau să fi epuizat subiectul.

— Mă cheamă Aron…

— Bună, Aron, zise ea.

Nu-şi mai vorbiră tot restul drumului.

Mese, scaune şi o uşă batantă care dădea într-o bucătărie. Lumina lămpilor era prea stridentă, tablourile de pe pereţi înfăţişau diferite peisaje, iar feţele de masă erau în pătrăţele. Era un restaurant modest, nimic altceva.

Zâmbi când îl văzu pe Hector făcându-i cu mâna de la o masă din spate. În drum spre el, printre mese, încercă să-şi ia o expresie serioasă.

El se ridică şi îi trase un scaun.

— Te-aş fi luat eu, dacă n-ar fi fost problema cu piciorul.

Sophie se aşeză.

— E bine şi aşa. Aron este o companie plăcută, deşi e cam tăcut…

Hector zâmbi.

— Mă bucur că ai venit, zise el.

Îi întinse o listă de meniu.

— N-am apucat să ne luăm rămas-bun, continuă Hector.

— Într-adevăr, aşa e.

Tonul vocii lui se schimbă.

— Aici servesc cele mai bune fructe de mare din oraş, dar puţini ştiu lucrul acesta.

— Atunci am să comand fructe de mare.

Sophie nici nu se atinsese de listă. Îşi ţinea mâinile în poală. Hector făcu un semn discret din cap către cineva de la bar.

Era cu totul altfel să-l întâlnească pe Hector în afara spitalului. Avea sentimentul că urma să ia prânzul cu un străin. Hector îi observă însă nesiguranţa şi începu să vorbească, povestindu-i mici anecdote despre cum era să ai piciorul în ghips în buricul Stockholmului, despre cum fusese nevoit să scurteze un crac de la pantalonii săi preferaţi, despre cât de mult îi lipsea mâncarea din spital, mai ales piureul din fulgi de cartofi. Avea simţul ironiei şi ştia să transforme o situaţie încordată într-o conversaţie fluentă şi destinsă.

Sophie asculta pe jumătate absentă. Îi plăcea chipul lui şi privirea îi era tot timpul atrasă de ochii lui plini de viaţă şi de culori diferite. Cel drept era albastru-închis, iar stângul căprui-închis. Nuanţele ochilor se schimbau în funcţie de cum cădea lumina, dând impresia că devenea altcineva pentru o clipă.

— E pustiu spitalul fără mine?

Sophie se amuză, dar clătină din cap.

— Nu, e ca de obicei.

O chelneriţă apăru cu două pahare de vin.

— Vin alb spaniol. Nu e specialitatea noastră… dar e acceptabil.

Hector ridică paharul să dea noroc. Sophie nu se atinse de vin, ci luă paharul de apă, bău o gură, după care înclină paharul şi îi căută privirea, aşa cum era obiceiul suedez. El nu dădu importanţă gestului, deja n-o mai privea în ochi, ceea ce o făcu să se simtă ridicolă.

Hector se îndreptă în scaun, o examină calm şi plin de încredere şi deschise gura să zică ceva. Un gând interveni în ultima secundă şi îl făcu să se abţină. Dintr-odată nu-şi mai găsea cuvintele.

— Ce e? întrebă Sophie, schiţând un zâmbet.

El îşi schimbă poziţia pe scaun.

— Nu ştiu… Mi se pare că nu te recunosc… Eşti altfel.

— Cum altfel?

Hector o privi.

— Nu ştiu, altfel, pur şi simplu. Poate pentru că nu porţi uniforma de asistentă medicală…

— Ai fi preferat să vin îmbrăcată în uniformă?

Vorbele ei păreau să-l fi pus în încurcătură şi asta o amuza.

— Chiar nu mă cunoşti? Nu ştii cine sunt?

— Dar totuşi, mă întreb, zise el.

— Ce te întrebi?
— Cine eşti…
— Ştii cine sunt.
El dădu din cap.
— Ştiu anumite lucruri… dar nu totul.
— Şi de ce, mă rog, vrei să ştii totul?
Hector bătu în retragere.
— Scuze, n-am vrut să fiu indiscret.
— Nu eşti indiscret.
— Ba cred că sunt…
— În ce fel?
Hector dădu din umeri.
— Câteodată mă grăbesc să obţin ce doresc… şi atunci devin indiscret. Dar să nu mai vorbim despre asta. Hai mai bine să continuăm de unde am rămas.
Sophie nu înţelegea.
— Păi, unde am rămas?
Le fu servită mâncarea. De îndată ce farfuriile se aflau în faţa lor, Hector începu să decojească fructele de mare cu îndemânare.
— Tatăl tău tocmai murise şi câţiva ani te-ai simţit singură şi tristă… Pe urmă, mama ta l-a întâlnit pe Tom şi v-aţi mutat în casa lui. Parcă aşa era, nu?
La început nu înţelese, dar pe urmă realiză subit că întrebările pe care i le pusese cât timp stătuse în spital fuseseră toate în legătură cu viaţa ei începând cu copilăria. Îi povestise liniar sau mai degrabă el pusese întrebările în ordine cronologică. O miră faptul că nu-şi dăduse seama mai devreme.
El o rugă din ochi să continue. Sophie reflectă, îşi adună amintirile şi continuă povestea de unde se oprise. Îi vorbi despre cum ea şi sora ei îşi reveniseră după moartea tatălui odată cu trecerea timpului. Îi povesti despre mutarea împreună cu mama lor în vila lui Tom, la doar câteva minute de vechea lor casă. Îi spuse şi că începuse să fumeze Marlboro Lights în clasa a noua şi că atunci deja vedea viaţa mult mai în roz.
Mâncau stridii, raci de mare şi homari. Sophie continua să vorbească. Îi povesti despre anul de studenţie în SUA la un program de schimb, despre primul job, despre cum călătorise în Asia, despre cât de complicate i se păreau relaţiile sentimentale şi despre anxietatea la gândul că era deja adultă, sentiment ce o urmărise până aproape de patruzeci de ani. Mânca din când în când, cufundată în propria sa poveste. Timpul trecea şi îşi dădu în cele din urmă seama că vorbise constant, fără să-i dea vreo şansă s-o întrerupă. Îl întrebă dacă trăncănea

prea mult sau dacă îl plictisea. El dădu negativ din cap.

— Continuă.

— Pe urmă l-am întâlnit pe David. Ne-am căsătorit, a venit pe lume Albert şi dintr-odată am pierdut şirul anilor. Nici nu-mi mai aduc aminte foarte bine.

Nu mai voia să vorbească, îi venea greu.

— Ce nu-ţi mai aminteşti?

Sophie de-abia se atinsese de mâncare.

— Anumite perioade din viaţa mea par să se îmbine unele cu altele, să se contopească.

— Ce vrei să spui?

— Nu ştiu.

— Ba bineînţeles că ştii, zâmbi el.

Sophie amesteca mâncarea cu furculiţa.

— Pasivitatea, zise ea încet.

Cuvântul păru să-i aţâţe şi mai mult curiozitatea.

— Cum adică?

Ea îşi ridică privirea.

— Ce?

— Ce vrei să spui cu pasivitatea?

Sophie bău ce-i mai rămăsese în pahar, se gândi la întrebarea lui şi dădu din umeri.

— Păi, e ceea ce li se întâmplă majorităţii mamelor, presupun. Copilul atrage după sine singurătatea. David lucra şi călătorea mult, iar eu eram acasă… Nu se întâmpla nimic.

Îşi dădu seama că avea fruntea încruntată şi încercă să se relaxeze şi să zâmbească. Înainte ca el să apuce să-i pună o nouă întrebare, continuă.

— Anii au trecut, David s-a îmbolnăvit şi pe urmă ştii ce s-a întâmplat.

— Povesteşte-mi.

— A murit, zise ea.

— Asta ştiam, dar cum s-a întâmplat?

De data asta nu părea să-şi fi dat seama că mergea prea departe.

— Nu e mare lucru de povestit. Ne-au anunţat că avea cancer şi doi ani mai târziu a murit.

Tonul pe care Sophie pronunţase ultimele cuvinte îl împiedică să mai insiste. Mâncară în tăcere o vreme, după care continuară în acelaşi fel. Hector mai puse câteva întrebări, iar ea îi răspunse, însă fără să-i mai dea detalii. Când prinse un moment prielnic, Sophie aruncă o privire la ceasul de mână. Hector înţelese imediat aluzia. Îşi privi şi el ceasul, mai mult ca să salveze situaţia.

— Ce repede trece timpul, zise el pe un ton neutru.

Poate că îşi dăduse deja seama că fusese prea curios, prea indiscret. Începu dintr-odată să se grăbească, împături şerveţelul, deveni impersonal.

— Să-i spun lui Aron să te ducă cu maşina?

— Nu, mulţumesc.

Hector fu primul care se ridică de la masă.

În metrou, Sophie îşi lipi fruntea de fereastră şi se uită în întuneric la contururile şterse ce galopau în faţa ochilor ei orbiţi.

Nu era indiscret. Părea doar să încerce să înţeleagă cine era ea în raport cu el. Se recunoscu pe sine însăşi în acest comportament. Şi ea făcea la fel, se oglindea în alţii, voia să ştie, să înţeleagă. Dar această asemănare o şi speria. De fapt, îi era tot timpul frică atunci când se afla în preajma lui. Nu-i era frică de el, ci mai degrabă de modul în care prezenţa lui o afecta, ca şi cum apariţia lui ar fi produs o reacţie chimică.

Singurătatea era simplă şi monotonă. O cunoştea mult prea bine, se ascundea în ea de o eternitate. Dar de fiecare dată când cineva se apropia de ea, încercând să-i arate că această izolare autoimpusă nu era solidă sau absolută, făcea imediat un pas înapoi, se distanţa… De data aceasta însă era altfel. Apariţia lui Hector semnala ceva…

Dintr-odată apăru o lumină orbitoare. Metroul ieşise la suprafaţă pe podul dintre Bergshamra şi spitalul Danderyd şi razele soarelui bombardau vagoanele. Sophie se trezi din reverie, se ridică de pe scaun şi se postă în faţa uşilor, făcând un efort să-şi menţină echilibrul când metroul frână cu un scârţâit supărător înainte de a se opri pe peron.

Sophie se întoarse la spital, se schimbă şi munci fără pauză ca să-şi stăvilească gândurile. Nu mai avea nicio febleţe pe coridor, dar spera că va apărea cineva curând.

3

Lars Vinge o sună pe Gunilla Strandberg. Ca de obicei, aceasta nu răspunse şi Lars închise. După vreo patruzeci de secunde sună mobilul lui Lars.

— Alo?

— Da? răspunse Gunilla interogativ.

— Tocmai te-am sunat, zise el.

Urmă un moment de tăcere.

— Da…?

Lars îşi drese glasul.

— Garda de corp a venit s-o ia pe asistenta medicală.

— Continuă.

— A dus-o la un restaurant unde a luat prânzul cu Guzman.

— Întrerupe misiunea şi prezintă-te la birou, zise ea şi închise.

Lars Vinge îi urmărise sporadic pe Aron Geisler şi pe Hector Guzman de când acesta din urmă ieşise din spital. Fusese o sarcină plicticoasă care nu-i dăduse nimic de raportat. După părerea lui, era o treabă care putea fi făcută de altcineva, căci el era supracalificat. El era o persoană analitică şi acesta era şi motivul pentru care fusese recrutat. Sau cel puţin aceasta fusese motivaţia pe care i-o dăduse Gunilla Strandberg cu două luni în urmă, când îi oferise postul. Acum însă petrecea zile în şir în maşină, în vreme ce restul grupului de lucru se îndeletnicea cu analize de fond, cu trecerea în revistă a diferitelor scenarii şi cu identificarea modurilor teoretice de acţiune.

Înainte să fie contactat de Gunilla, Lars fusese poliţist timp de doisprezece ani. Lucrase pe teren în cartierul Västerort şi avusese tot timpul ambiţia de a aplana conflictele etnice. Se simţea singur în această tentativă, deoarece colegii lui nu păreau să-i împărtăşească preocuparea civică. Lars scrisese din proprie iniţiativă chiar şi un raport despre problemele din zona respectivă. Raportul nu făcuse valuri şi nici nu fusese lăudat; de fapt, îl scrisese doar ca să poată ieşi în evidenţă în mulţimea de colegi cu creier de găină şi corpuri de culturişti. Căci aceasta era imaginea lui despre majoritatea colegilor: braţe prea mari,

feţe umflate, masivi şi nătângi, mult prea lipsiţi de inteligenţă pentru gustul lui. Nici colegii nu păreau să-l placă pe el, pe de altă parte, căci nu făcea parte din gaşcă şi Lars era conştient de acest lucru. Pe teren, Lars nu era partenerul ideal. Era prudent când patrulau noaptea, iar când o situaţie devenea violentă, bătea în retragere şi lăsa gorilele să preia comanda. La vestiar îl tachinau continuu pe tema asta.

Într-o dimineaţă, în timp ce se privea în oglindă, îşi dădu seama ce faţă de copil avea. Atunci se hotărî să-şi schimbe frizura – începu să poarte părul pieptănat pe spate şi cu cărare într-o parte. I se părea că aşa are un aer mai dur. Colegii începuseră să-i spună *Sturmbannführer*[3] 3 *Sturmbannführer* (germ.) este un rang paramilitar folosit de diferite organizaţii naziste, ca de exemplu SS, şi este echivalent gradului de maior. (*N. t.*) *Lars*. Era mai bine decât *Pizdulica* sau *Păsărica,* poreclele pe care i le dăduseră înainte. El se făcea însă, ca de obicei, că nu aude.

Lars Vinge îşi dădea toată silinţa la slujbă – evita violenţa şi turele de noapte, încerca să fie pe placul şefului şi să facă puţină conversaţie cu colegii. Nimic nu-i reuşea însă şi toată lumea îl evita. Începuse să sufere de insomnie şi îi apăru şi o eczemă în jurul nasului.

Doi ani mai târziu, când raportul scris de el era cu siguranţă arhivat şi uitat prin vreun sertar, Lars fu contactat de o doamnă de la Direcţia de Combatere a Crimei Organizate care se prezentă ca fiind Gunilla Strandberg. Gunilla nu vorbea ca o poliţistă şi, când o văzuse la un prânz în parcul Kungsträdgården, realizase că nici nu arăta ca o poliţistă. Avea între cincizeci şi şaizeci de ani, părul îi era negru cu tonuri gri, ochii căprui, frumoşi şi tenul întins şi proaspăt. Tenul fusese primul lucru care îi atrăsese atenţia. O făcea să pară mai tânără şi mai sănătoasă. Gunilla Strandberg dădea impresia unei femei liniştite şi serioase, iar din când în când îşi permitea să afişeze chiar şi un zâmbet. Calmul pe care îl inspira părea să se bazeze pe o înţelepciune îmbinată cu contemplarea continuă a tot ce se întâmpla în jur. Părea să acorde prioritate acestui calm în faţa impulsivităţii şi a spontaneităţii. Dădea dovadă de maturitate şi se comporta ca o persoană care ştia din experienţă cât de uşor era să greşeşti în virtutea inerţiei. Toate astea erau dublate de o inteligenţă remarcabilă; era o femeie deşteaptă şi competentă şi foarte rar i se întâmpla să reacţioneze într-un mod exagerat sau să rămână fără replică. Imaginea ei despre lume era clară şi precisă. Lars simţea că îi este inferior, dar n-avea importanţă, era normal să fie aşa – era firesc.

Gunilla îi povestise despre grupul pe care primise sarcina să-l creeze. Era vorba despre un proiect pilot ce viza lupta împotriva criminalităţii organizate, în primul rând pe plan internaţional, cu avantajul că procurorul le acorda prioritate, înlesnind astfel rezolvarea rapidă a

cazurilor. Îi spusese că îi citise raportul şi că i se păruse interesant. Lars încercase să-şi mascheze mândria. Acceptase postul înainte ca Gunilla să-i poată prezenta în detaliu despre ce era vorba.

După două săptămâni, fusese mutat de la gaşca de gorile din Västerort la gaşca analitică din Östermalm. La cei 36 de ani ai săi reuşise să scape de uniformă şi, în plus, i se mărise şi salariul, ceea ce îl făcea să reflecteze în sinea lui că era exact traiectoria pe care o visase pentru cariera sa – ca meritele să-i fie descoperite şi recunoscute, dovedindu-le tuturor că era mult mai bun decât restul colegilor săi.

După ce îi urmărise o vreme pe Aron şi pe Hector fără niciun rezultat concret, situaţia luase brusc o nouă turnură, aşa cum prezisese Gunilla, de altfel, atunci când apăruse asistenta medicală, care devenise implicată în anchetă. Lars uitase deja de această previziune, dar în ziua când îl văzuse pe Aron deschizându-i portiera asistentei în faţa spitalului realizase încă o dată ce abilitate extraordinară avea Gunilla.

Lars parcă în faţa secţiei de poliţie de pe Brahegatan. Intră în clădire, salută din cap câţiva colegi ale căror nume nu le ştia şi continuă spre blocul-turn din spate.

Biroul era ca toate celelalte, trei camere în care se trecea dintr-una într-alta, cu mobilier tipic; în rafturile din lemn de pin ale bibliotecii se vedeau dosare cu cotor de pânză, pereţii erau acoperiţi de picturi anoste, iar la ferestre atârnau nişte perdele lungi, vărgate, care păreau de prin anii nouăzeci.

Eva Castroneves îi zâmbi când trecu pe lângă el. Cu o mână butona la mobil, iar în cealaltă ţinea un sandvici. Era tot timpul activă, mereu în plină viteză, se mişca extrem de repede. Lars îi întoarse zâmbetul, însă ea nu observă. Intră în camera în care se aflau Gunilla şi Erik. Gunilla stătea la birou, cu telefonul la ureche. Erik, fratele ei, care era, ca de obicei, roşu ca un rac la faţă, probabil din cauza hipertensiunii, îşi făcea de lucru mutând tutunul de prizat din ambalajul în care îl cumpărase în propria tabacheră din alamă pe al cărei capac era un simbol viking. Erik Strandberg se hrănea cu nicotină, cafeină şi junkfood. Arăta neîngrijit, era nebărbierit, începuse să chelească şi era cărunt. Era bun de gură şi afişa invariabil o expresie de înfumurare care, credea Lars, i se trăgea dintr-o încredere în sine exacerbată, dobândită în tinereţe, şi al cărei elan nu fusese tăiat de nimeni la timp. Avea însă şi o parte pozitivă, şi anume, faptul că îl acceptase pe Lars într-un mod natural şi prietenos când începuseră să lucreze împreună. Nu părea să-l judece în niciun fel, îl accepta aşa cum era, ceea ce nu i se întâmpla în fiecare zi.

Erik îşi şterse tutunul de la gură, îl privi pe Lars, făcându-i cu ochiul, după care se întinse şi luă o plăcintă de pe farfuria de pe birou.

— Noroc, băiete, zise el cu o voce hodorogită.
— Noroc, şopti Lars.
— A dracului treabă, zise Erik.
— Într-adevăr…, răspunse Lars şi se aşeză pe un scaun lângă el.
— După ce ai sunat-o, era în al nouălea cer.

Erik luă o muşcătură din plăcintă, deschise dosarul pe care îl avea în poală şi începu să citească.

— Scuze, trebuie să termin de citit.
— Nicio problemă, zise Lars şi se ridică un pic prea repede.

Erik mesteca de zor.

— Rămâi pe loc, nu te deranja!
— Nu, nu, zise Lars şi se îndepărtă încercând să pară hotărât.

Lars îşi detesta nesiguranţa, întotdeauna o urâse. Se manifesta ca o îndoială lăuntrică care îi dicta orice mişcare în viaţă. Era ca o simbioză nejustificată cu un parazit. O simţea în mişcările corpului, în toată fiinţa. În relaţiile cu lumea din jur ar fi trebuit să se simtă atractiv, căci avea părul blond, ochii de un albastru limpede şi trăsăturile bine conturate. Dar nesiguranţa estompa totul. În poze, dacă erau făcute din unghiul potrivit, putea să se simtă atractiv, dar în realitate era mereu labil.

Lars se apropie de unul dintre cele trei aviziere pe rotile din cameră. Aşa făcea câteodată când venea la birou, ca să nu trebuiască să aştepte în vreun colţ, arătând ridicol. În felul acesta, timpul trecea mai uşor.

La avizierul dedicat lui Guzman se vedeau o groază de fotografii şi alte probe din urmărire care erau fixate într-un fel de haos organizat. Se holbă la copii de paşapoarte, certificate de naştere şi documente oficiale spaniole, toate fotocopiate. Privi fotografiile cu Aron Geisler şi cu Hector Guzman de pe partea dreaptă a avizierului. Sub una dintre fotografiile cu Hector se vedeau poze cu fraţii lui, Eduardo şi Inez, şi o fotografie veche, din anii şaptezeci, cu mama lor, Pia, care era de origine din Flemingsberg, Suedia. Era drăguţă, avea părul blond. Părea să fie luată direct dintr-o reclamă celebră la şampon pe care Lars o văzuse la cinema în copilărie.

O săgeată roşie îl lega pe Hector cu alte două fotografii în alb-negru de pe partea stângă a avizierului. Erau doi bărbaţi pe care Lars nu-i recunoştea. Unul dintre ei era un domn mai în vârstă, bronzat şi cu părul alb şi rar pieptănat pe spate – Adalberto Guzman, tatăl lui Hector. Cealaltă fotografie era o poză de paşaport mărită, ce-l înfăţişa pe un tip cu părul scurt şi cu privirea fixă – Leszek Smialy, garda de corp a lui Guzman.

Lars citi fragmente din textul de sub fotografie. Leszek Smialy făcuse parte din serviciile secrete poloneze pe vremea comunismului. După

căderea Uniunii Sovietice fusese gardă de corp pentru diferite persoane şi cel mai probabil începuse să lucreze pentru Adalberto Guzman în vara anului 2001.

Privirea lui Lars se îndreptă spre Aron Geisler. Citi informaţiile. Făcuse liceul Östra Real în Stockholm în anii şaptezeci. În 1979 devenise membru al Clubului de şah Östermalm. În anii optzeci făcuse serviciul militar timp de trei ani în Israel… În primul război din Irak, ca membru al legiunii străine, făcuse parte din prima divizie care intrase în Kuweit. Părinţii lui locuiseră la Stockholm până în 1989, după care se mutaseră la Haifa. Prin anii nouăzeci fusese reperat în Guyana Franceză. Existau însă multe goluri în raport.

Făcu un pas înapoi şi privi ansamblul fără să înţeleagă nimic. Renunţă şi intră într-o bucătărioară, de unde luă o cafea de la automat, selectând opţiunile cu zahăr şi lapte. Un lichid maro-deschis începu să se scurgă în pahar. Când reveni în birou, Gunilla terminase convorbirea. Ridicând tonul vocii, ea spuse:

— Astăzi, la ora 12:08, Aron Geisler a luat-o cu maşina pe asistentă şi a dus-o la restaurantul Trasten din Vasastan, unde femeia a luat prânzul împreună cu Hector Guzman timp de o oră şi douăzeci de minute.

Gunilla îşi puse ochelarii de citit la ochi.

— Sophie Brinkmann, asistentă medicală de profesie, e văduvă şi are un fiu, Albert, de 15 ani. Se duce la serviciu, se întoarce de la serviciu, pregăteşte cina… asta-i cam tot ce ştim despre ea pentru moment.

Gunilla îşi dădu jos ochelarii şi ridică privirea.

— Eva, tu te ocupi de viaţa ei personală, afli care îi sunt prietenii, dacă are duşmani sau amanţi… absolut tot.

Se îndreptă apoi spre Lars.

— Lars, poţi să uiţi de Hector. De acum te concentrezi asupra asistentei.

Lars dădu din cap că a înţeles şi luă o gură de cafea. Gunilla zâmbi, privind echipa adunată.

— Din când în când se mai întâmplă ca Dumnezeu să ne trimită câte un îngeraş.

Şi cu această replică, şedinţa se termină. Gunilla îşi puse din nou ochelarii la ochi şi îşi reluă treaba, Eva reîncepu să scrie la computer, iar Erik continuă lectura dosarului, scoţând o tabletă împotriva tensiunii din flaconul cu medicamente.

Lars nu înţelegea, avea o mie de întrebări. Cum trebuia să acţioneze? Cât de multe informaţii voia Gunilla? Cât de mult trebuia să muncească seara sau noaptea? Unde trebuiau consemnate orele suplimentare? De ce informaţii avea nevoie de fapt? Nu-i făcea plăcere să ia toate aceste

decizii de unul singur. Voia să i se spună clar ce trebuie să facă. Dar Gunilla nu era genul acesta de şef, iar el nu voia să-şi afişeze nesiguranţa. Se îndreptă, aşadar, spre uşă.

— Lars, am să-ţi dau nişte lucruri.

Arătă cu degetul spre o cutie de lângă perete. Lars se apropie şi o deschise. Înăuntru era o maşină de scris marca Facit, un fax modern, un aparat de fotografiat digital marca Nikon cu obiective de mai multe mărimi şi o cutiuţă de lemn. Lars deschise capacul cutiuţei şi văzu opt mini microfoane care erau împachetate cu grijă în burete protector.

— Doar n-o să plasăm microfoane? întrebă el şi regretă imediat că deschisese gura.

— Nu, dar e bine să le ai la îndemână. Aparatul de fotografiat poţi să începi să-l foloseşti deja, o urmăreşti şi o fotografiezi. Trebuie să adunăm cât de mult putem, cât mai repede. Rapoartele le scrii la maşina de scris şi mi le trimiţi prin fax. Faxul e criptat, trebuie doar conectat în priza telefonului.

Lars privi echipamentul şi Gunilla îi observă mina întrebătoare.

— Toată lumea din echipă scrie rapoarte şi evaluări la maşina de scris. Nu lăsăm nicio o urmă digitală nicăieri, nu ne asumăm niciun risc, nu uita acest lucru.

El îi întâlni privirea, după care luă cutia şi plecă din birou.

○

Leszek se apropie de Guzman pe plajă, dar nu avu curajul să-l privească în ochi.

Adalberto Guzman, zis şi Guzman el Bueno, tocmai ieşise din mare. Pe o măsuţă de pe plajă îl aştepta un pahar de suc proaspăt. Pe un scaun era un prosop împăturit, iar pe spătar un halat de baie. Guzman se şterse, îşi puse halatul şi bău sucul, contemplând marea.

Făcuse acelaşi traseu pe care în copilărie înota împreună cu mama lui. Plutiseră unul lângă altul în acel loc în fiecare dimineaţă. Traseul era mereu acelaşi, dar peisajul pe care îl vedeau pe drumul de întoarcere se schimbase odată cu trecerea anilor. La începutul anilor şaizeci, cam în aceeaşi perioadă când o întâlnise pe Pia, dragostea vieţii sale, care la vremea respectivă lucra ca ghid turistic, Adalberto cumpărase tot terenul care era de vânzare în jurul vilei, dărâmase celelalte case şi plantase chiparoşi şi măslini. Între timp devenise şi proprietarul apei în care înota şi al plajei pe care se plimba.

Guzman avea şaptezeci şi trei de ani, era văduv şi tatăl a doi fii şi o fiică. Timp de trei decenii donase sume enorme de bani pentru acţiuni

caritabile fără nicio pretenţie de a obţine vreun profit. Afacerile îl făcuseră un om bogat. Era cunoscut pentru generozitatea sa şi pentru implicarea în folosul nevoiaşilor, era în relaţii bune cu biserica şi, din când în când, era invitat în emisiunile despre gătit ale posturilor locale de televiziune. Era Guzman el Bueno – Guzman cel Bun.

Guzman îl bătu uşor pe braţ pe Leszek când se întâlniră. Leszek îl urmă pe Guzman spre vilă, menţinându-se la o distanţă respectabilă.

— Câteodată lucrurile nu ies, pur şi simplu, dragă Leszek.

Leszek tăcea.

— Au înţeles mesajul totuşi, nu-i aşa? continuă el.

Guzman începu să urce treptele de piatră ce duceau spre vilă.

— Da, dar nu aşa cum am fi vrut noi, mormăi polonezul.

— Au priceput, în orice caz, iar tu te-ai întors teafăr şi nevătămat, ăsta-i lucrul cel mai important.

Leszek nu răspunse.

Enorma uşă din sticlă de la verandă era deschisă şi perdelele albe de in din spatele ei se învolburau în briza mării. Intrară în casă. Guzman îşi dădu jos halatul în timp ce o cameristă veni să-i aducă hainele special pregătite. Se schimbă fără jenă, de faţă cu Leszek.

— Îmi fac griji pentru copii, zise Guzman şi îşi trase pantalonii bej. Hector îl are pe Aron, deci o să se descurce, trebuie însă să faci rost de cineva care să aibă grijă de Eduardo şi de Inez. Dacă se opun… de fapt, nu le da ocazia să se opună.

Eduardo şi Inez îşi vedeau de viaţa lor departe de Adalberto Guzman. Nu aveau aproape deloc de-a face unii cu alţii, în afară de cadourile mult prea mari şi mult prea scumpe pe care Adalberto le trimitea cu ocazia aniversărilor nepoţilor. Inez îl rugase să înceteze, dar Guzman nu îi dăduse ascultare.

Pe de altă parte, Hector, fiul cel mare, îi fusese mereu alături. Încă de la vârsta de 15 ani, Hector începuse să se implice în afacerile tatălui. La optsprezece ani dirija totul cot la cot cu Adalberto. Prima decizie a lui Hector fusese să întrerupă traficul cu heroină între Africa de Nord şi Spania, deoarece poliţia îşi intensificase lupta antidrog. În schimb, depusese mari eforturi ca să încropească o organizaţie specializată în spălarea banilor. Spălau bani din traficul de droguri şi de arme, din jafuri armate şi orice fel de alte activităţi care necesitau cosmetizare. Se dovedise aproape la fel de profitabil ca introducerea de heroină în Europa de Sud. Atât Guzman tatăl, cât şi fiul aveau reputaţia de a fi receptivi la orice propunere de afaceri. În anii nouăzeci, când în America începuse mai serios războiul împotriva drogurilor, ridicând preţul cocainei la niveluri record, nu s-au mai mulţumit însă să stea deoparte ca

nişte spectatori.

I-au făcut o vizită lui Don Ignacio din Valle del Cauca în Columbia ca să analizeze posibilitatea de a-şi crea propriile reţele de distribuţie în Europa. Adalberto şi Hector au găsit nişte căi de acces potrivite pentru marfa de contrabandă, dar era totuşi o muncă grea, scumpă şi riscantă. Au schimbat rutele de câteva ori şi mai multe încărcături au nimerit fie în mâinile piraţilor, fie în ale vameşilor. Afacerile legale mergeau mai prost la începutul noului mileniu şi redresarea se lăsa aşteptată. Adalberto şi Hector tot mai cochetau cu ideea de a crea o reţea de distribuţie operativă. Au încercat o linie între Paraguay şi Rotterdam, ce s-a dovedit a fi destul de sigură şi, de fapt, cea mai bună până la momentul respectiv. Apoi s-au relaxat şi au început să încaseze, ceea ce i-a binedispus din nou.

Pe urmă au apărut brusc nemţii şi le-au furat totul de sub nas. Adalberto recunoscuse vrând nevrând că fusese luat prin surprindere. Nu era însă prima dată când avea de-a face cu Ralph Hanke. Se mai întâlniseră cu câţiva ani în urmă la o licitaţie pentru construcţia unui viaduct la Bruxelles. Hanke încercase să-i mituiască pe toţi cei implicaţi. Voia cu disperare să câştige contractul. În cele din urmă însă, Guzman fusese cel care îl obţinuse. Contractul în sine nu era deloc deosebit, deci când Hanke le furase cocaina, Adalberto înţelesese cu cine avea de-a face – un idiot care ţinea morţiş să câştige.

Crearea şi menţinerea liniei între Paraguay şi Rotterdam fusese o muncă dificilă. Mită, mită şi iar mită – era singura modalitate de a construi şi de a întreţine o reţea de distribuţie. Nu banii erau de fapt problema, ci să găsească persoanele potrivite care să vrea să primească banii. În timp însă, reuşiseră să atragă oameni care să facă treaba pentru care erau plătiţi. Vameşi, personal care să ambaleze şi un căpitan vietnamez care avea propriul său vapor – o ruginitură veche – şi un echipaj pentru care garanta personal. Totul mersese ca pe roate şi poate că acesta era şi motivul pentru care Ralph Hanke se hotărâse într-o bună zi să preia întreaga afacere. Hanke le mărise leafa tuturor celor pe care Guzman îi angajase, îl ameninţase pe trimisul care trebuia să întâmpine nava la Rotterdam, luase marfa şi se folosise de propriile sale canale pentru a distribui cocaina în Europa.

Adalberto primise o scrisoare scrisă de mână şi livrată expres. Era bine formulată, politicoasă şi oficială şi, în plus, scrisă pe hârtie scumpă şi tare, de culoare bej. Citind printre rânduri, Adalberto înţelesese că aveau să răspundă prin violenţă la orice tentativă de confruntare. Adalberto Guzman trimisese la rândul său o scrisoare scrisă de mână, însă nu la fel de formală şi pe hârtie mai ieftină, lăsând să se înţeleagă că avea de gând

să recupereze veniturile pierdute şi, în plus, avea să ceară dobândă. Răspunsul lui Hanke, după toate probabilităţile, fusese să trimită pe cineva la Stockholm care să-l calce cu maşina pe Hector pe trecerea de pietoni. Din raportul poliţiei suedeze reieşea, în orice caz, că şoferul fugise de la locul faptei şi că maşina nu putuse fi identificată.

Adalberto reacţionase impulsiv, trimiţându-l pe Leszek la München ca să-l asasineze pe fiul lui Hanke. Treaba nu mersese însă cum era planificat. Poate că era mai bine aşa, acum era remiză şi, pentru moment, nu l-ar fi deranjat deloc dacă lucrurile ar fi rămas aşa.

Se auziră zgomote de lăbuţe pe podea. Piño, câinele său, se apropia cu o minge în gură, la fel de vesel ca întotdeauna. Piño era un câine vagabond pe care îl găsise în faţa uşii sale cu cinci ani în urmă, dând să intre în casă. Adalberto îl lăsase să intre şi de atunci erau prieteni la cataramă.

Guzman el Bueno luă mingea şi o aruncă. Câinele alergă după ea, o prinse şi o aduse înapoi stăpânului. La fel de amuzant ca întotdeauna.

Dacă momentul de respiro avea să dureze, Adalberto avea de gând să se concentreze asupra planului care urma să-i redea reţeaua de distribuţie, căci urma s-o obţină înapoi orice s-ar fi întâmplat.

○

Seara era în continuare călduţă, greierii cântau şi la oarece distanţă se auzea ecoul unui program paraguaian de televiziune.

Jens ambala marfa în cutii într-un depozit vechi. Dezasamblase carabinele automate şi pusese ţevile laolaltă cu alte ţevi de oţel de diferite mărimi şi forme. Paturile carabinelor le împachetă printre pepeni verzi.

Dusese o viaţă plină de stres în ultimii ani. Se dusese la Bagdad, în Sierra Leone, la Beirut, în Afganistan. Trăise periculos. Se trăsese asupra lui şi el răspunsese trăgând asupra celorlalţi. Întâlnise oameni pe care nu voia să-i revadă.

După ce încheia afacerea aceasta, Jens se hotărâse să-şi ia liber şi să se ducă acasă, voia să se relaxeze. De obicei nu călătorea împreună cu marfa, era prea riscant. Dar de data aceasta se hotărâse să meargă şi el cu vaporul. Din portul brazilian rezervase loc pentru marfă pe un vapor înmatriculat în Panama cu destinaţia Rotterdam. Căpitanul vietnamez ştia ce face, îi zisese că un alt client aranjase deja ca operaţiunea de descărcare la Rotterdam să se desfăşoare fără probleme, dar că şi preţul avea să fie pe măsură. Traversarea oceanului avea să dureze două săptămâni şi Jens simţea că avea nevoie s-o lase mai moale, să se

odihnească, dar şi să-şi pună răbdarea la încercare şi să-şi găsească liniştea sufletească. De pe vapor nu putea să evadeze, deşi tendinţa lui era să dispară imediat ce vedea acelaşi peisaj de două ori.

Jens bătu în cuie capacele lăzilor, falsifică actele vamale şi încărcă marfa într-un camion prăfuit care avea să-l aducă la Paranaguá în dimineaţa următoare.

Când totul fu gata, Jens ieşi în oraş. Ciudad del Este era un oraş haotic, murdar, gălăgios şi aglomerat. Deasupra oraşului domnea un miros puternic ce părea să combine toate mirosurile din lume într-unul singur. Câteodată era aşa de puternic, încât aveai impresia că nu mai ai aer. Oamenii săraci mergeau desculţi, cei bogaţi cu pantofi, toată lumea avea ceva de vânzare, câţiva ceva de cumpărat – Jens adora oraşul.

Într-un bar de cartier îşi omorî timpul bând cu nişte turiste din Noua Zeelandă. După o vreme, se plictisi de companie şi se strecură în alt bar. Acolo ochi un colţ întunecat şi se îmbătă de unul singur.

Drumul spre Paranaguá de a doua zi se dovedi a fi un coşmar ce dură unsprezece ore. Mahmureala nu-i dădea pace, iar şoferul ţipase şi claxonase tot drumul până în Brazilia.

Vaporul era o ruginitură din anii cincizeci, de culoare albastră în locurile în care încă se mai desluşea vopseaua. Avea cam şaizeci-şaptezeci de metri lungime şi circa doisprezece lăţime. Sub punte, motoarele huruiau înfundat. Zgomotul se auzea până pe chei de unde Jens privea vaporul. Cârma se afla pe punte, în jumătatea din spate a vaporului. Cealaltă jumătate era larg deschisă şi umplută de containere. Lângă ele se aflau cutii, lăzi şi alte recipiente de împachetat marfă. Era o navă-cargo de modă veche, nimic mai mult.

Jens urcă la bord pe o scară din metal instabilă şi, odată ajuns sus, aruncă o privire în jurul său. Văzută din acest punct, nava părea mai încăpătoare.

După ce rătăci o vreme, îşi găsi într-un final cabina. Arăta ca o celulă de închisoare. Abia încăpea înăuntru fără să fie nevoie să se dea într-o parte. Avea un pat fixat în perete, un dulap şi nimic altceva. Jens era însă mulţumit, pe de o parte pentru că avea fereastră şi se afla deasupra nivelului apei, dar mai presus de toate pentru că nu trebuia să o împartă cu nimeni.

Stătea aplecat deasupra balustradei când vaporul porni la drum. Soarele era la orizont. Jens urmări cu privirea portul industrial din Paranaguá până acesta dispăru în zare.

○

Pentru Lars Vinge zilele de muncă erau lungi şi lipsite de temei. O fotografiase pe Sophie pe bicicletă pe drumul înapoi de la serviciu. Stătuse holbându-se undeva în apropiere aşteptând ca timpul să treacă, se plimbase la adăpostul întunericului, îi făcuse câteva poze neclare când trecea prin faţa vreunei ferestre. Îi urmărise pe Sophie şi pe fiul său, Albert, când aceştia se duseseră în oraş la un restaurant de cartier şi pe urmă la cinema. Urmaseră două zile când Sophie luase cina singură. Nu înţelegea de ce trebuia să-i urmărească, totul i se părea în zadar.

Lars era obosit şi enervat şi, cum nu avea cui să-i împărtăşească această mânie, o întorcea pe toate părţile în sinea lui, ca de obicei.

Cu o seară înainte scrisese un raport pentru Gunilla despre activităţile Sophiei. În încheiere sugerase ca urmărirea să înceteze.

În sufrageria apartamentului lui Lars, prietena lui, Sara, se uita la o emisiune despre poluare. Era intrigată. Un profesor din Anglia spusese că situaţia era catastrofală. Lars privea la televizor rezemat de tocul uşii. Statisticile şi argumentele convingătoare din partea acestor oameni cu educaţie îl speriau.

Primi un mesaj pe telefon şi îl citi. Gunilla îi scria că era important, un atu pentru anchetă, şi că deci nu putea să întrerupă urmărirea. Îşi încheiase mesajul cu *Te pup*.

Deşi Lars înţelegea că linguşirea ei nu era nimic altceva decât o strategie care să-l readucă pe linia de plutire, totuşi nu se putu abţine să nu se simtă mai vesel. Se hotărî să-şi continue treaba. În timp, avea să primească alte sarcini de lucru, de altfel, Gunilla chiar îi promisese acest lucru – sarcini care să se potrivească mai bine cu capacitatea sa intelectuală decât statul într-o maşină zi şi noapte urmărind o asistentă ce părea să ducă o viaţă incredibil de banală. Totul va căpăta sens atunci, iar colegii din grup aveau să înţeleagă cât e de competent.

Se aşeză pe canapea lângă Sara şi se uită la emisiune până la final, aflând că era parţial vina lui că se apropia sfârşitul lumii. Se simţi un pic vinovat şi fu la fel de intrigat ca Sara de datele pe care le prezenta reporterul. Sara declară că nu va mai lua avionul, că va merge doar cu trenul de acum înainte… în caz că se vor duce cândva în străinătate. Lars dădu aprobator din cap şi zise că şi el va face la fel.

— Eu mă duc la muncă mai târziu… Nu vrei să dormim un pic acum?

Sara îi făcu semn din cap că nu, fără să-şi mute privirea de la televizor.

La şapte şi jumătate seara, Lars îşi parcă Volvoul la oarece distanţă de vila lui Sophie şi începu să se plimbe pe străzile dimprejur încercând să

găsească momentul potrivit să se apropie. Ca de obicei, nu văzu nimic ieşit din comun şi se întoarse la maşină. Rămase înăuntru o vreme, privind în gol, pe urmă făcu o tură cu maşina, analizând pentru a zecea oară împrejurimile. Parcă în alt loc, făcu nişte fotografii imprecise ale casei, notă ceva ce nu merita să fie notat. La ora nouă oftă din nou de unul singur, porni maşina şi făcu o ultimă tură prin faţa locuinţei lui Sophie înainte să plece acasă.

Trecu prin faţa casei în acelaşi moment când Sophie ieşea pe uşă, îndreptându-se spre un taxi care o aştepta în faţa porţii. Purta un pardesiu subţire cu nasturii descheiaţi şi în mână avea o poşetă plic. Se aşeză pe bancheta din spate şi taxiul porni la drum.

O văzuse în treacăt când maşina rulase prin faţa lui. Avusese însă senzaţia că timpul se dilatase, încetinise, stătuse pe loc. În acel moment efemer i se păruse perfectă, desăvârşită. Lars fu copleşit de senzaţia că o cunoştea de undeva şi că şi ea îl cunoştea pe el. Făcu un efort să se scuture de această impresie ciudată, întoarse maşina şi porni în urmărirea taxiului.

Lars păstra distanţa. Nervozitatea îi vibra în întregul corp şi simţi brusc că avea nevoie la toaletă, ca şi cum cele două lucruri erau legate într-un mod iraţional. Nu scăpa deloc taxiul din privire. Acesta coti pe Birger Jarlsgatan, la intersecţia cu Roslagstull, apoi o luă la stânga pe Karlavägen, trecu pe lângă parcul Humlegården şi se opri în cele din urmă pe Sibyllegatan. Lars trecu pe lângă Sophie, care coborâse din taxi, şi o urmări în oglinda retrovizoare până când femeia dispăru în spatele unei uşi.

Lars parcă o idee mai încolo, pe banda pentru autobuze şi aşteptă un minut înainte să iasă din maşină.

Lumină cu o lanternă holul casei în care intrase Sophie şi notă toate numele de pe căsuţele poştale.

La ora unsprezece, Sophie coborî împreună cu o prietenă. Merseră la braţ până în piaţa Östermalmstorg. Râdeau. Sophie gesticula în timp ce povestea ceva amuzant, iar prietena ei se opri, râzând zgomotos. Lars lăsă maşina şi porni după ele pe jos.

Sophie şi prietena ei trecură prin trei cluburi de-a lungul serii. În două dintre ele, Lars nu fusese lăsat să intre şi trebuise să-şi arate legitimaţia de poliţist.

Sophie şi prietena ei stăteau la bar. De câteva ori se apropiaseră de ele bărbaţi de vârste diferite, dar niciuna dintre ele nu arătase vreun interes. Lars observa totul de la locul său de pe partea cealaltă a barului. Bea un Virgin Mary şi se simţea nelalocul lui. Nu avea obiceiul să iasă, iar dacă i se întâmpla totuşi din când în când, se ducea la un restaurant, nu în

cluburi, şi cu siguranţă nu în partea aceasta a oraşului. O privi, îşi dădu seama că se holbează la ea, aşa că întoarse capul şi bău o gură. Sucul de roşii avea un gust amar. Apropierea de Sophie îl intimida, o privi pe furiş din nou şi fu impresionat de cât de atractivă, frumoasă era. Acum vedea detalii pe care nu le observase înainte: ridurile fine, aproape invizibile din jurul ochilor, gâtul gol, părul ce părea să ducă o viaţă de sine stătătoare… Gâtul i se întrevedea când şi când, dându-i lui Lars senzaţia că era perfect, un gât sublim care părea să poarte întregul ei corp… Forma frunţii, care îi dădea un aer distins şi care emana inteligenţă. Lars se afla aproape acum, poate chiar prea aproape. Se holba, în orice caz, ca un adolescent care vede o femeie goală pentru prima dată.

Sophie şi prietena ei râdeau. Lars era absorbit de râsul ei şi, dintr-odată, o văzu întorcându-se spre el, poate pentru că observase intensitatea cu care o privea. Ochii li se întâlniră în treacăt, ea îi zâmbi, el îi întoarse zâmbetul şi privirea ei continuă dincolo de el.

Lars simţea că trăsăturile feţei îi rămăseseră încleştate în acel zâmbet – îl destrămă printr-un gest voluntar, se întoarse şi părăsi localul în grabă.

Acasă, la lumina unui bec economic, îşi scrise raportul despre întâmplările serii, despre prietena lui Sophie. Făcu sugestii legate de numele de familie al acesteia din lista pe care o notase în holul clădirii. Trimise prin fax raportul către Gunilla.

Sara dormea. Se strecură între aşternuturi lângă ea. Sara gesticulă în somn, apoi se trezi.

— Cât e ceasul? şopti ea buimacă.

— E târziu… sau devreme, zise el.

Sara trase plapuma peste ea şi se întoarse cu spatele. El se lipi de ea, în căutare de afecţiune, într-o încercare stângace de preludiu. Lars nu se pricepea deloc la aşa ceva, îi lipseau cu desăvârşire subtilitatea şi rafinamentul.

— Termină, Lars, oftă ea iritată şi se trase şi mai departe.

El se întoarse pe spate, holbându-se la tavan şi ascultând sunetul înăbuşit al maşinilor de pe stradă. Când îşi dădu seama că nu avea să adoarmă, se ridică din pat şi se aşeză în faţa televizorului. În înfăţişarea tuturor femeilor frumoase al căror chip se derula pe ecran, el o vedea pe Sophie Brinkmann.

○

Muzica din mall era plăcută şi liniştitoare. Sophie se uita la lenjeria de corp din raionul pentru femei. Cerceta cu atenţie materialul şi calitatea

lui. Pe urmă trecu spre raionul de cosmetice, cumpără o cremă scumpă care promitea ceva incredibil.

— Sophie?

Se întoarse şi îl văzu pe Hector cu un baston şi cu piciorul în ghips. În spatele lui se afla Aron cu două sacoşe de la raionul pentru bărbaţi în mâini.

— Hector.

Tăcerea care urmă fu un pic prea lungă.

— Ai găsit ceva care să-ţi placă? întrebă el.

— Deocamdată doar o cremă.

Sophie ridică plăsuţa de hârtie.

— Dar tu? întrebă ea.

Hector se uită la sacoşele din mâinile lui Aron şi dădu din cap ca pentru sine însuşi.

— Nu ştiu, zise el timid.

Îşi fixă privirea asupra ei.

— Am uitat de cafea, continuă.

— Poftim?

— N-am apucat să luăm cafeaua împreună după prânz data trecută când ne-am văzut. E o cafenea bună puţin mai încolo, lângă restaurant.

Sophie ceru cafea cu lapte şi Hector la fel. Fata cu şorţ în pătrăţele din spatele tejghelei le oferise o sumedenie de feluri de cafea, dar ei voiau cafeaua pe care o ştiau şi cu care erau obişnuiţi. Aron stătea un pic mai încolo şi aştepta răbdător, scrutând localul cu privirea.

— Nu bea nici măcar cafea?

Hector clătină din cap.

— Nici măcar cafeaua nu-i place. Aron e un pic altfel.

Urmă un moment de tăcere pe care Sophie îl rupse în cele din urmă.

— Cum merg treburile la editură?

Întrebarea ei formală îl făcu pe Hector să schiţeze un zâmbet. Nu se obosi însă să-i răspundă.

— Cum merg lucrurile la spital? replică el.

— Ca de obicei. Oamenii se îmbolnăvesc, o parte din ei se vindecă, cu toţii sunt curajoşi.

Hector înţelese că luase în serios întrebarea.

— Aşa e, zise el.

Apoi sorbi din cafea şi puse din nou ceaşca pe masă.

— În curând e ziua mea.

Pe chipul lui Sophie se ivi o expresie de bucurie.

— Aş vrea să te invit la petrecerea de ziua mea.

— Poate, zise ea.

Hector îi aruncă o privire scurtă. Sophie observă cum se schimbă, ca şi cum umorul şi veselia dispăruseră şi în locul lor apăruse un sentiment aflat la polul opus – era o metamorfoză care îi dădea senzaţia că nu-l cunoaşte de fapt.

— E o invitaţie. E nepoliticos să răspunzi cu poate. Ori accepţi, ori refuzi.

Sophie se simţi ridicol. Ca şi cum ar fi jucat un joc, ca şi cum ar fi pornit de la premisa că flirtează cu ea şi că ea nu trebuie să se lase uşor cucerită. Poate că el nu flirta deloc, de fapt. Cu cât îl privea mai atent, cu atât mai mult îşi dădea seama că nu o curta. Era vorba despre altceva, poate nu era decât un amic care o simpatiza. Cel puţin aceasta era impresia pe care o dădea, niciodată nu insinuase altceva.

— Scuze, zise ea.

— Te-am iertat, răspunse el la fel de repede.

— Vin cu mare plăcere la ziua ta, Hector.

Hector surâse din nou.

4

Bliţurile ţăcăneau. Ralph Hanke zâmbea cu faţa spre aparatele de fotografiat în timp ce dădea mâna cu un bărbat scund, cu mustaţă şi început de chelie.

Un jurnalist îl întrebă pe politician dacă i se părea o idee bună să construiască un centru comercial pe un loc în care se presupunea că încă mai există proiectile nedetonate din cel de-al Doilea Război Mondial. Politicianul începu să se bâlbâie, şi după câteva propoziţii se făcuse deja de râs şi stătea în impas, căutându-şi cuvintele. Ralph Hanke interveni.

— Este o supoziţie ridicolă. Am investit mult timp şi mulţi bani pentru a garanta securitatea terenului.

Jurnaliştii lansară o ploaie de întrebări la adresa lui Ralph. Niciuna dintre ele însă nu se referea la construcţia planificată sau la proiectilele nedetonate. Erau întrebări care se întindeau de la mărimea averii sale până la zvonurile legate de aşa-zisa sa relaţie amoroasă cu un fotomodel ucrainean.

Ralph Hanke nu dădea niciodată interviuri. Apărea în public rar şi de fiecare dată în locuri neimportante şi în mod neaşteptat, fără să existe vreo miză, ca în cazul de faţă, când era vorba despre construirea unui centru comercial într-una din suburbiile Münchenului.

Mâna dreaptă a lui Ralph, Roland Gentz, preluă cuvântul şi mulţumi jurnaliştilor pentru interesul arătat, după care coborî de pe podium, luându-l pe Ralph cu el.

Se instalară în maşina care era condusă de Mikhail Sergeyevich Asmarov, un rus masiv cu o ceafă aproape la fel de lată ca scaunul pe care stătea.

— Nu ştie când e cazul să-şi ţină gura. Problema acestui idiot mărunt e că are impresia că s-a pus în slujba po-porului, zise Roland de pe scaunul din faţă.

Ralph se uita pe geam. În faţa lui se succedau clădiri, case, magazine, blocuri şi oameni – întregul peisaj îi era străin şi aşa şi avea să rămână. În ultima vreme îşi asumase riscuri din ce în ce mai mari, ceea ce îi făcea plăcere. Firma sa de construcţii obţinea toate contractele pe care le voia el. Faptul de a construi malluri, şantiere navale, garaje şi clădiri de

birouri dădea bine, îl făcea legitim. Participa la ocuparea forţelor de muncă şi câştiga o grămadă de bani prin mijloace legale.

Tot ce obţinuse Ralph Hanke în viaţă realizase prin forţe proprii, nimeni nu putea pretinde contrariul. Fusese singur la părinţi într-o familie săracă din fosta RDG. În 1978, i se născuse un fiu, Christian, şi doi ani mai târziu se despărţise de soţia sa care devenise dependentă de heroină.

Cu un an înainte de prăbuşirea Zidului Berlinului, lucra la poştă şi îşi denunţa colegii la Stasi. Faptul că devenise denunţător îi oferea avantaje pe care nu ezitase să le folosească mai târziu. În plus, ajunsese să cunoască securişti inteligenţi care prevăzuseră colapsul Germaniei de Est. Îşi dăduse demisia de la poştă şi pregătise o lovitură împreună cu prietenii lui de la Stasi, cu scopul de fura materiale de arhivă despre alţi denunţători, pe care să le vândă acestora după căderea Zidului.

Întregul an lucrase pentru Stasi, făcând parte din Komerzielle Koordinierungs, KoKo. Obiectivul acestui departament era să facă rost de valută occidentală prin intermediul serviciului de informaţii, pentru a menţine ţara, ce se afla în pragul falimentului, pe linia de plutire încă o vreme.

Ralph Hanke şi prietenii săi vânduseră arme de foc aparţinând armatei est-germane tuturor cumpărătorilor care îşi manifestaseră interesul. Prima sa călătorie în străinătate fusese în Panama pentru afaceri cu generalul Noriega. Acesta plătise armele cu bani lichizi în dolari, iar Ralph simţise pentru prima dată că şi-a găsit scopul în viaţă. La 9 noiembrie 1989 intrase liber ca pasărea cerului în Berlinul de Vest însoţit de fiul său, Christian. Trecuseră pe sub arcadele de la Brandenburger Tor călăuziţi de razele soarelui ce răsărea în spatele lor.

O vreme locuise la un vechi prieten din Berlinul de Vest. Aşteptase câteva luni înainte să înceapă să vândă actele foştilor denunţători. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât creşteau sumele pe care le primea. Noua avere astfel încropită fu investită în achiziţionarea de echipamente furate din dotarea armatei proaspăt prăbuşite. Vehicule, arme şi alte echipamente îi fuseseră vândute la preţuri de nimic, iar când el le vânduse mai departe, îşi mărise de zece ori profitul. Ralph păstrase copii ale rapoartelor Stasi pe care le vânduse deja celor care erau denunţaţi şi, în timp, se dovedi că mulţi dintre aceştia din urmă obţinuseră poziţii de conducere în Germania reunificată.

La sfârşitul anilor nouăzeci, când majoritatea acestor oameni simţeau că secretul lor era la adăpost, primiseră vizita lui Ralph Hanke, care acum era însoţit de tânărul Christian. De data aceasta, Ralph nu ceruse bani, ci alte servicii care toate aveau ca scop lărgirea sferei sale de

putere şi de bogăţie.

Ralph şi Christian călătoreau în jurul lumii şi stabileau legături cu diferite guverne şi corporaţii multinaţionale, plăteau mită şi vindeau avioane, vehicule şi echipamente radar în ţări beligerante prin intermediari şi firme fictive. În câţiva ani puseseră pe picioare Hanke GmbH şi câştigau tot mai mulţi bani.

Peisajul pe care îl vedea pe geamul maşinii se schimbase. Se aflau în centrul Münchenului. Lui Ralph i se părea că oraşul strălucea. Strălucea într-o combinaţie de succes şi cumpătare.

Bancheta de piele scârţâi când îşi schimbă poziţia.

— Ai dat de Christian?

— Da… răspunse Roland.

Ralph aşteptă.

— Şi?

— E acasă, îşi îneacă amarul. Se pare că a însemnat mult pentru el.

— E clar că i-a fost dragă.

Ralph se uită pe geam. Reacţia lui, când auzise că maşina lui Christian sărise în aer, fusese una de uşurare – uşurare că nu fusese Christian cel care se afla la volan. Încerca să-şi dea seama dacă acela fusese răspunsul lui Guzman. Fata fusese ţinta sau, de fapt, cel vizat era Christian? Sau poate era opera altcuiva, dar a cui anume? Nu, sigur era Guzman, însă modul în care operase îl mira. Oare pentru ei, rănirea lui Hector pe trecerea de pietoni echivala cu uciderea prietenei lui Christian? Poate că fusese totuşi un accident. Sau poate că îl vizaseră pe Christian ca să-i arate cu cine avea de-a face?

Ralph văzu biserica Frauenkirche. Îşi îndreptă privirea în sus şi întrezări cupolele, apoi căzu iar pe gânduri, curios să afle cum va evolua povestea cu Guzman şi să vadă cum va reacţiona Adalberto Guzman când îl va doborî la pământ. Căci asta avea de gând să facă, în primul rând ca să-şi dea seama ce fel de om era, de fapt, Guzman. Şi singura metodă de a evalua adevărata valoare a unui om era să-l vadă răpus la pământ, doar atunci putea fi judecat pe bună dreptate. Unii rămâneau la pământ, ca nişte laşi cerându-şi scuze. Câţiva se ridicau doar pentru a putea fi răpuşi din nou şi din nou. Alţii se ridicau, dădeau vina pe altcineva şi se vindeau diavolului. S-ar fi putut numi instinct de supravieţuire, dar Ralph considera că era frică de viaţă. În cele din urmă, exista şi o minoritate care contraataca cu cruzime şi fără urmă de frică. Aceştia erau demni de respect. Poate că Guzman făcea parte din această categorie?

Roland rupse tăcerea şi prezentă programul pentru restul zilei. Roland Gentz lucra pentru Ralph de opt ani. Roland Gentz avusese grijă ca

majoritatea problemelor lui Ralph să se transforme în avantaje. Era economist, jurist, specialist în ştiinţe politice şi de-a dreptul formidabil. Ralph îi aprecia aceste calităţi. Era mâna lui dreaptă, îi era indispensabil, făcea tot ce Ralph nu putea face de unul singur. Contacta oamenii, negocia şi se asigura că totul merge cum trebuie. Avea o privire de ansamblu asupra a tot ceea ce se întâmpla. Dacă cineva se încăpăţâna, Roland făcea un pas înapoi şi îl lăsa pe Mikhail să intre în scenă. În jurul lui Ralph se afla o organizaţie de dimensiuni reduse, dar eficientă.

— Mikhail, tu te duci să-i întâmpini la Rotterdam, nu-i aşa? zise Roland.

— De ce te duci la Rotterdam? îl întrerupse Ralph.

Roland se întoarse pe jumătate spre Ralph.

— Am hotărât că trebuie să avem tot timpul pe cineva care să ridice marfa, în orice caz, în primele şase luni. E doar un control de rutină, o garanţie în caz că Guzman încearcă ceva.

— De ce Mikhail? Nu avem pe altcineva?

— Sunt ocupaţi cu alte treburi. Rămâne cum am stabilit.

În germana lui stricată, Mikhail îi lămuri că pregătise totul. Mai avea încă doi tipi care veneau cu el. Totul avea să meargă ca pe roate.

— Cine sunt ceilalţi?

— Foşti tovarăşi cu care am luptat în Cecenia.

— Sunt de treabă?

Mikhail schiţă un zâmbet şi clătină din cap.

— Nu, nicidecum.

Lui Ralph îi plăcea atitudinea lui Mikhail, întotdeauna îi fusese simpatic rusul. Avea o comportare firească, punea rar întrebări, făcea aşa cum i se spunea şi când lucrurile nu ieşeau cum fusese planificat, lua iniţiativă şi rezolva problemele.

— Bine, zise Ralph şi se relaxă pe scaun. Închise ochii şi îşi propuse să doarmă câteva minute.

○

Sophie probase mai multe stiluri în faţa oglinzii. I se părea că era prea elegantă şi până la urmă îşi puse o pereche de blugi.

— Unde te duci?

Albert stătea pe canapea în sufragerie. Îl văzuse când coborâse scara.

— La o petrecere.

— Ce petrecere?

— O aniversare.

— A cui?

Sophie se opri în hol şi se admiră în oglinda ce atârna deasupra scrinului.

— A unui prieten.

— Un prieten?

— Îl cheamă Hector.

Se rujă, aplecându-se spre oglindă.

— Hector? La naiba, ce nume mai e şi ăsta?

Sophie îşi strânse buzele.

— Nu vorbi urât.

— Cine e, de fapt?

Sophie mai aplică un pic de ruj pe buze.

— Un fost pacient de-al meu.

— Ai ajuns la disperare, mamă?

Sophie percepu ironia din întrebarea lui şi făcu un efort să nu zâmbească. Albert se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre bucătărie, trecând pe lângă ea.

— Arăţi foarte bine, mami, mormăi el.

Sophie observase că o încuraja de puţinele ori când ieşea.

— Mulţumesc, dragule, zise ea.

Taxiul o lăsă în faţa restaurantului Trasten. Când deschise portiera să iasă, fu întâmpinată de un tânăr în cămaşă albă şi pantaloni negri care îi deschise uşa, îi luă pardesiul subţire şi îi ură bun venit într-o engleză stricată. Sophie se simţi brusc nervoasă şi avu îndoieli în legătură cu alegerea de a veni. Înăuntru se auzeau voci şi râsete.

În cameră ardeau lumânări şi toate luminile erau stinse. În jurul meselor se adunaseră oameni care râdeau, discutau şi beau. În spatele Sophiei mai apăruseră şi alţi invitaţi. Sophie analiză ţinutele celorlalţi. Nu reuşea să-şi dea seama dacă era îmbrăcată prea elegant sau prea simplu, era probabil pe undeva la mijloc, exact cum îşi dorea. O femeie ducând o tavă cu pahare de şampanie pline ochi trecu pe lângă ea. Sophie luă un pahar şi începu să-l caute cu privirea pe Hector în marea de oameni. Îl descoperi puţin mai în spate, cu un băieţel în braţe. Băieţelul râdea în hohote când Hector îl legăna pe piciorul sănătos, săltându-l în sus şi în jos. Sophie începu să meargă în direcţia lui când auzi o lovitură uşoară într-un pahar, menită să atragă atenţia invitaţilor. Se opri, se apropie de perete şi văzu un bărbat cam la cincizeci de ani, masiv şi pleşuv, cu cămaşa pe jumătate descheiată, care aştepta să se facă linişte. Acesta lovi din nou în pahar, cineva de la una dintre mese strigă ceva în spaniolă, după care se auziră hohote de râs. Bărbatul care ceruse să se facă tăcere aşteptă până se potoliră râsetele şi începu să

vorbească în spaniolă. Din când în când, se uita în direcţia lui Hector. După o vreme, se domoli şi deveni sentimental. Vocea îi tremura uneori. Hector asculta calm, ceea ce băieţelul din poala lui simţea poate involuntar, căci acum stătea nemişcat, rezemat cu spatele de Hector. Bărbatul îşi termină discursul, ridică paharul cu şampanie şi închină în cinstea lui Hector. Ceilalţi invitaţi îl urmară. Hector o văzu pe Sophie sorbind din pahar şi îi făcu semn să se apropie. Băieţelul dispăruse. Fundalul sonor se auzi iar. Sophie se îndrepta spre Hector, în vreme ce acesta şoptea ceva la urechea unei fetiţe care stătea pe un scaun lângă el. Fetiţa se ridică şi îi cedă locul Sophiei, care îi mulţumi cu un surâs. Hector se ridicase şi el şi părea să fi înţepenit cu ochii fixaţi la ea. Sophie scoase un râset. Hector îşi reveni şi o sărută pe ambii obraji.

— Bine ai venit, Sophie.

— La mulţi ani, Hector.

Sophie îi întinse un pacheţel, iar el îl primi fără să-l deschidă. Zăbovi cu privirea asupra ei.

— Mă bucur c-ai venit.

Ea zâmbi drept răspuns.

— Vino, vreau să ţi-o prezint pe sora mea.

Se îndreptară spre o masă. Sophie îl văzu pe Aron stând la un bar din capătul celălalt al restaurantului. Acesta o salută cordial din cap.

O femeie se ridică de la masă. Avea părul scurt şi negru, pistrui de culoare închisă pe tenul măsliniu şi ochi pătrunzători care emanau curiozitate şi voioşie în acelaşi timp – arăta foarte bine.

— Sophie, ţi-o prezint pe sora mea, Inez.

Sophie întinse mâna. Inez ignoră mâna şi o îmbrăţişă pe Sophie, sărutând-o în aer când obrajii lor se întâlniră. Hector începu să-i vorbească lui Inez repede în spaniolă, iar aceasta îi răspunse privind-o pe Sophie.

— Zice că vrea să-ţi mulţumească pentru că ai avut grijă de prăpăditul de frate-su.

Sophie află că Inez avea doi copii care rămăseseră acasă, la Madrid, împreună cu soţul ei. Inez mai zise că îi părea bine că a întâlnit-o, o bătu uşor pe braţ, după care dispăru.

— Fratele meu n-a putut să vină. Locuieşte în Franţa, e biolog marin şi preferă adâncurile mării. Îl înţeleg, zise Hector.

Bărbatul care ţinuse discursul se apropie şi îl îmbrăţişă pe Hector, după care se îndreptă spre Sophie. Corpul lui masiv şi nasul enorm păreau şi mai mari văzute de aproape. Era plin de aur, avea o brăţară cu zale groase la mână, un lanţ la gât şi câte un ghiul pe arătătorul fiecărei mâini.

— Sophie, acesta este Carlos Fuentes, proprietarul restaurantului.

— Încântat de cunoştinţă, doamnă Sophie. V-am mai văzut în trecere, când aţi luat prânzul cu domnul Hector.

Carlos vorbea cu accent.

— Am înţeles că sunteţi asistentă medicală. Mi-aţi putea vindeca şi mie inima frântă?

Carlos duse mâna la piept, zâmbind către Sophie şi pe urmă plecă.

— De ce are inima frântă?

Hector dădu din umeri.

— Face doar pe romanticul în faţa femeilor. N-are deloc inima frântă, doar două mariaje eşuate şi asta din vina lui.

Hector privi în urma lui Carlos. Lui Sophie i se păru pentru o clipă că privirea lui Hector se întunecă.

Apăru un cuplu ce părea să fie de undeva din Caraibe. El – mare de statură, zvelt, dar robust în acelaşi timp. Ea – atrăgătoare, cu părul ca un ghem de cârlionţi în jurul capului, spatele drept şi postura impunătoare. Mergeau la braţ în direcţia lui Hector. Toată lumea părea să fie a lor, dar nu se jenau să o împartă cu ceilalţi. Tipul înalt îl bătu pe Hector prieteneşte pe umăr şi îi înmână un cadou. Hector se înmuie instantaneu. Bărbatul dădu mâna cu Sophie.

— Mă numesc Thierry, iar aceasta este soţia mea, Daphne.

Sophie îi salută. Daphne îi zâmbi. Făcură puţină conversaţie cu Hector, după care se îndepărtară strâns îmbrăţişaţi, salutând alte persoane pe care le cunoşteau.

Cineva bătu din palme şi anunţă că venise vremea să se aşeze la masă.

Hector o rugă pe Sophie să vină la masa lui. Nu existau cartonaşe care să indice locul la masă, dar invitaţii păreau să ştie oricum unde trebuiau să se aşeze. Sophie ochi un scaun liber şi se aşeză.

Alături de ea stătea un bărbat ce părea foarte rezervat; era unul dintre puţinii invitaţi îmbrăcaţi în costum şi cu cravată. Avea părul scurt şi era cam slăbănog, purta ochelari cu rame subţiri şi avea o expresie crispată, ca şi cum n-ar fi vrut să se afle acolo. Se prezentase ca fiind Ernst Lundwall, după care tăcuse mâlc până când situaţia devenise ridicolă, lucru de care păru să-şi dea seama şi el în cele din urmă.

— De unde îl ştiţi pe Hector? întrebă el.

Sophie îi povesti despre accident, ceea ce Ernst părea să ştie deja, apoi despre cum se cunoscuseră în spital. Îl întrebă la rândul ei cum îl cunoscuse pe Hector.

— Sunt consilier juridic pentru editura lui. Sunt jurist de profesie şi lucrez ca avocat şi consilier în domeniul drepturilor de autor.

Vorbea nazal şi monoton. Cina fu un chin pentru Sophie. Ernst

Lundwall răspundea monosilabic la toate întrebările ei, fără să pună la rândul lui vreo întrebare, fără să comenteze sau să discute, aşa cum cer convenţiile sociale. Nici bărbatul din partea cealaltă nu îi era deloc de ajutor, căci nu vorbea nici engleză, nici suedeză. În cele din urmă, Sophie se resemnă şi decise să rămână tăcută.

Lua câte o îmbucătură, îl mai privea pe Hector, care era cufundat într-o discuţie cu sora lui care şedea la aceeaşi masă. În partea cealaltă a lui Hector stătea o femeie frumoasă, cam la treizeci de ani. Sophie nu ştia cine era. Femeia ridică privirea, dădu ochii cu Sophie şi întoarse capul. Sophie realiză că se holba la ea.

Din când în când, oamenii se ridicau de la mese şi ieşeau afară la fumat. Sophie profită de ocazie, îşi ceru scuze faţă de Ernst, se ridică şi ieşi.

Stătea singură în faţa uşii restaurantului şi fuma. Se simţea un pic ameţită după câteva pahare de şampanie. Ţigara avea o aromă plăcută. Uşa se deschise în spatele ei şi îl văzu ieşind pe Aron, urmat de alţi doi bărbaţi.

— Salut, Sophie.

— Salut, Aron.

Aron privi în jur. Unul dintre bărbaţi o porni pe stradă la stânga, iar celălalt la dreapta. Aron îşi îndreptă din nou privirea spre ea.

— Te deranjează dacă te rog să intri?

Sophie fu un pic surprinsă, dar înţelese din atitudinea lui că era o întrebare firească.

— Nu, sigur că nu.

Pe stradă apăru o maşină. Bărbatul care o luase la dreapta îi făcu un semn lui Aron, care ieşi în stradă. Maşina se apropia. Sophie intră înăuntru.

În absenţa ei, petrecerea părea să se fi transformat în haos. Toată lumea se mutase şi acum stătea la şuete bând cafea şi coniac. Pe locul ei de la masa lui Hector se aşezase altcineva. Găsi un loc liber la altă masă şi nici nu apucă bine să se aşeze, că apăru Ernst Lundwall, care luă loc lângă ea.

— Ne-au furat locurile!

Părea iritat. Uşa de la intrare se deschise din nou şi intră un bărbat bine făcut, cu părul scurt. Examină cu privirea întregul local. După el intră un domn mai în vârstă, elegant, cu părul alb şi cu tenul bronzat. Apoi intră şi Aron şi încuie uşa după el. Hector se ridică, părea surprins, chiar emoţionat. Domnul în vârstă se îndreptă spre el şi se îmbrăţişară.

— Guzman el Bueno! strigă cineva şi toată lumea începu să aplaude.

Hector se apropie de tatăl său, iar Sophie observă că schimbară câteva

cuvinte şi se bătură uşor pe obraz. O chelneriţă îl ajută pe Adalberto Guzman să-şi dea jos paltonul. Fură mutate scaune şi oamenii făcură schimb de locuri, astfel încât Adalberto să se poată aşeza lângă fiul său. Începură numaidecât să discute. Adalberto îl ţinea tot timpul pe Hector de mână.

Ernst Lundwall se îmbătase subit şi devenise mai vorbăreţ decât înainte. Îi povestea lui Sophie despre genul de muzică pe care îl ascultase în tinereţe şi despre ce fel de muzică agrea acum. Sophie se străduia să pară interesată, dar atenţia îi era acaparată de Hector şi de tatăl acestuia. Discuţia lor era plină de intensitate şi de voioşie.

— Scuzaţi-mă, vă rog, zise ea şi se ridică.

Ernst nici măcar nu o auzi, continua să povestească verzi şi uscate despre tinereţea lui cu totul obişnuită.

— Ţi-l prezint pe tatăl meu, Adalberto Guzman.

Sophie îl salută în timp ce Hector îi explica tatălui său în spaniolă cine era ea. Adalberto rămăsese cu mâna lui Sophie într-a lui şi o privea, încuviinţând din cap la ceea ce spunea Hector.

Hector se ridică şi îi oferi braţul lui Sophie. Făcură un tur al încăperii şi Hector o prezentă câtorva dintre cei de faţă, iar Sophie avu impresia că acest tur al restaurantului, braţ la braţ, crea iluzia că ei doi sunt un cuplu, ca şi cum Hector voia să se fălească cu ea în faţa prietenilor. Se desprinse de braţul lui şi se întoarse la locul său, unde, spre marea ei bucurie, nu-l mai găsi pe Ernst. Muzica se dezlănţui din difuzoare şi câţiva se ridicară şi începură să danseze. După un timp, Hector veni şi se aşeză lângă ea.

— Ţi-e frică de mine?

Sophie clătină din cap. Hector privea spre ringul de dans.

— Nu insinuez nimic când te prezint prietenilor mei.

— E în regulă, zise ea.

O luă de mână.

— Îmi dai voie să te ţin aşa?

Sophie încuviinţă din cap.

Stăteau ţinându-se de mână şi privindu-i pe cei care dansau. Mâna lui era mare şi caldă. Îi făcea plăcere s-o simtă aproape.

Pe la ora două noaptea, invitaţii începură să se retragă şi o jumătate de oră mai târziu muzica se auzea în surdină, iar în restaurant nu mai erau decât vreo zece oameni, majoritatea adunaţi în jurul aceleiaşi mese. Hector, Adalberto, Inez, Aron, Leszek – tipul cu părul scurt care sosise împreună cu Adalberto – Thierry şi Daphne. Lângă Hector stătea frumoasa necunoscută. Sophie era aşezată lângă Aron şi pălăvrăgiseră multă vreme. Pe urmă, începuse să vorbească cu Leszek, polonezul cu

frizura scurtă. Sophie îi analiza pe toţi cei de la masă. O văzu pe Inez stând de vorbă cu Adalberto. Avea expresia unei fetiţe care se încăpăţânează să fie supărată pe tatăl ei. La rândul său, Adalberto părea chinuit ca un părinte a cărui singură dorinţă este să-şi vadă fiica veselă. Thierry şi Daphne stăteau îmbrăţişaţi. Îl privi apoi pe Hector. Nu vorbea cu femeia de lângă el, îi adresase doar câteva cuvinte toată seara. Sophie îşi dădu seama că femeia se holbează iar la ea. Avea o frumuseţe rezervată, însă nu rece, ci aproape sobră şi fragilă. Părea tristă şi introvertită, fără a fi însă timidă. Dar, dincolo de toate, avea un aer impunător, era mai mult decât frumoasă. Sophie simţi cum începe s-o roadă invidia.

Apoi o întâlni la toaletă, poate că o urmărise. Stăteau una lângă cealaltă şi se priveau în oglinzile de deasupra lavoarelor. Necunoscuta îşi împrospătă machiajul.

— Mă numesc Sonya, zise ea încet.

— Sophie.

Sonya părăsi toaleta.

Când ieşi, Sophie auzi din nou muzică şi văzu oameni dansând. Toţi cei care stătuseră la masă mai devreme erau acum plini de energie, pe ringul de dans. Un chelner tânăr se apropie de ea cu o tavă pe care se aflau o mulţime de pastile albe.

— Poftim, zise Hector din spatele ei.

— Ce sunt astea?

— Ecstasy. Iau câte una în fiecare an de ziua mea de când am împlinit treizeci de ani. N-ai să mori.

Sophie ezită. Privea când la invitaţii veseli, când la Hector.

— Tu ai luat deja?

Hector încuviinţă din cap.

— Adineaori.

— Şi simţi ceva?

Hector privi în gol, analizându-şi simţurile să vadă dacă se schimbase ceva.

— Nu cred că a început încă să acţioneze… Dar nu sunt sigur, zise el şi zâmbi şi mai larg.

Sophie luă o pastilă şi o înghiţi.

Acum îi plăcea la nebunie să danseze, iar restaurantul, care înainte i se păruse modest, era unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le văzuse vreodată, minunat amenajat. Axa temporală se răsturnă în mod ciudat şi dintr-odată se aflau cu toţii din nou în jurul mesei, muzica se auzea în surdină, ca un fond sonor desăvârşit.

Sophie privi în jurul său. Ceilalţi vorbeau şi râdeau, sorbind din pahare şi fumând în acelaşi timp. Fiecare subiect de conversaţie părea să creeze o verigă care îi dirija spre o treaptă superioară. Inez se aplecă spre ea şi începu să-i vorbească. Hector traducea cât putea de bine, dar i se întâmpla mai tot timpul să zăbovească cu Inez în schimburi de replici în spaniolă, urmate de hohote de râs. Sonya nu râdea, zâmbea numai, un zâmbet agreabil care îi încadra chipul frumos, ca şi cum viaţa era lipsită de griji pentru moment, ca şi cum prefera să se bucure de această clipă de uşurare în loc să chicotească. Hector se purta ca un băieţel zăpăcit, se distra, asta se vedea clar, toţi se distrau. Adalberto părea să fi dat în mintea copiilor, bolborosea fără noimă în spaniolă, nimeni nu părea să înţeleagă ce zice, dar tuturor li se părea amuzant. Daphne şi Thierry erau şi mai îndrăgostiţi, se ţineau strâns în braţe, mereu înlănţuiţi. Sophie avea senzaţia că întreaga lume era perfect alcătuită şi plină de înţeles.

Pe la trei şi jumătate dimineaţa, Sophie părăsi restaurantul. Nu voia să plece, dar îşi dădea seama că petrecerea avea să continue până târziu a doua zi.

Hector o însoţi până la taxi şi îi deschise portiera.

— Mulţumesc, zise ea.

— Eu îţi mulţumesc, spuse el.

Sophie se înclină, lăsându-l să o sărute. Buzele îi erau mult mai moi decât îşi închipuise ea. Era însă foarte prudent şi nu după mult timp îl simţi cum se desprinde uşor din sărut.

Odată ajunsă acasă, nu putu să adoarmă şi se aşeză pe verandă, ascultă ciripitul păsărilor ce cântau pentru ea, inhală mirosurile îmbietoare ale dimineţii, absorbi toată frumuseţea ce o înconjura. Nuanţa proaspătă de verde-închis a peluzei, frunzişul bogat al copacilor, senzaţia de plenitudine. Ştia că încă se afla sub influenţa drogului, dar nu o încerca nicio remuşcare.

Se întrebă de ce în ultima vreme renunţase brusc la stilul său de viaţă echilibrat şi forţase cu zâmbetul pe buze atât de multe bariere interioare.

○

Lars se sprijinea cu spatele de perete şi îl privea pe Erik. Acesta stătea cu picioarele pe unul dintre sertarele biroului, care era tras în afară, şi se scobea în ureche cu un pix. Eva Castroneves se învârtea de colo-colo pe scaunul său de birou, iar Gunilla răsfoia nişte hârtii cu ochelarii de citit pe nas. La un moment dat, puse deoparte hârtiile, îşi dădu jos ochelarii şi îi lăsă să-i atârne de gât.

— Lars, tu eşti primul.

Lars începu să se fâţâie, ca şi cum ar fi căutat o scorbură în care să se ascundă. De fiecare dată când cineva îi cerea să vorbească în public, îl cuprindea o frică teribilă. Fu nevoit să răscolească în adâncul fiinţei sale în căutarea unei strategii salvatoare. Ar fi putut să adopte o atitudine agresivă sau să se distanţeze sau poate o combinaţie din cele două. În sfârşit, găsi curajul necesar şi începu să povestească fără prea mari fluctuaţii ale vocii că Sophie Brinkmann îl întâlnise pe Hector Guzman la NK[4] 4 *Nordiska Kompaniet*, lanţ de malluri de lux din Suedia. (*N. t.*) şi că fusese la petrecerea acestuia la restaurantul Trasten din Vasastan, cu o seară înainte.

— Toate aceste lucruri sunt consemnate în raportul meu.

Gunilla interveni.

— Sophie şi Hector au o relaţie, asta e clar. Ce fel de relaţie, rămâne de văzut. Povesteşte-ne despre petrecere, Lars.

Lars îşi drese vocea, îşi împreună mâinile, apoi le desfăcu din nou. Braţele îi atârnau inerte, iar picioarele nu puteau sta locului.

— N-am remarcat nimic suspect, în afară de faptul că doi tipi s-au postat în faţa restaurantului după venirea unui bărbat mai în vârstă, care era, cel mai probabil, tatăl lui Hector. Sophie s-a urcat într-un taxi la ora 3:28 şi, aproape sigur, s-a dus acasă.

— Mulţumesc, zise Gunilla şi făcu un semn din cap către Eva.

— Am făcut şi fotografii ale celorlalţi invitaţi când părăseau localul, adăugă Lars. Pozele sunt un pic neclare, dar poate îţi vor fi de folos, Eva.

Vocea lui Lars părea mai ascuţită acum şi acest lucru îl nemulţumea.

— Bine… Poţi să-i dai pozele Evei, zise Gunilla.

Lars se scărpină la ceafă.

Eva reveni la materialul său, răsfoind un pic printre hârtii.

— Sophie Brinkmann, Lantz pe numele de fată, pare să fie o persoană care duce o viaţă confortabilă, bazată probabil pe moştenirea de pe urma soţului. Se întâlneşte sporadic cu diferite prietene şi câteodată cu mama sa. A avut un parcurs şcolar normal, cu note un pic peste medie. În perioada studenţiei a petrecut un an în Statele Unite, într-un schimb de experienţă. După liceu, a călătorit câteva luni în Asia împreună cu o prietenă. A avut diferite joburi înainte să se înscrie la cursurile pentru asistente medicale de la Colegiul Universitar Sophiahemmet. L-a întâlnit pe David Brinkmann şi, doi ani mai târziu, l-a născut pe Albert. Apoi s-au căsătorit şi s-au mutat din apartamentul din Stockholm în vila din Stocksund. După moartea soţului, în 2003, Sophie a vândut casa şi a cumpărat una mai mică în aceeaşi zonă…

Eva se opri, mai răsfoi hârtiile şi pe urmă îşi reluă prezentarea.

— Are o relaţie apropiată cu fiul său, Albert, însă nu pare să aibă vreun hobby sau vreun interes specific. Aspectele sociale sunt greu de evaluat, căci nu-i cunoaştem anturajul, cu excepţia celei mai bune prietene, Clara. E tipa cu care ieşise în oraş când ai urmărit-o tu, Lars. Asta-i tot pentru moment.

Gunilla interveni.

— Mă întreb dacă era aşa şi înainte s-o cunoaştem noi – o femeie care iese cu diferiţi bărbaţi? Sau poate că era o văduvă îndurerată care stătea acasă şi Hector e primul care o face să iasă din cochilie?

— Cred că aşa e, zise Eva.

— Cum?

— Hector e primul.

— De ce crezi asta? întrebă Gunilla.

— N-avem niciun indiciu cum că s-ar fi mai întâlnit cu alţi bărbaţi după moartea soţului, dar o să mai fac cercetări pe tema asta.

— Erik? întrebă Gunilla.

Erik îşi scotea murdăria de sub unghii cu o scobitoare.

— Nu mi se pare relevant. Întrebarea este dacă i-a căzut cu tronc la inimă spaniolului, căci atunci joacă un rol în ecuaţie, altfel chestiunea e lipsită de importanţă.

Se lăsă tăcerea, ca şi cum toţi prezenţi în afară de Lars erau cufundaţi în gânduri. Lars îi privea şi avu brusc sentimentul că era singur în cameră. Gunilla fu prima care reacţionă.

— Lars, poţi să mă duci cu maşina?

Rulau prin aglomeraţia de la ora prânzului. Gunilla stătea pe locul din faţă şi se ruja, privind în oglinjoara de deasupra scaunului.

— Cum ţi se pare? întrebă ea în timp ce-şi întindea uniform rujul pe buze.

— Nu ştiu.

Gunilla puse la loc capacul rujului şi îl băgă în poşetă.

— Aş vrea să aflu părerea ta, Lars, nu vreau un raţionament sau argumente, vreau, pur şi simplu, să ştiu ce crezi tu.

Rămaseră blocaţi în spatele unui autobuz pe Sturegatan şi Lars profită de ocazie ca să reflecteze.

— Probele par neconcludente, zise el.

— Sunt neconcludente. Întotdeauna e aşa, cel mai adesea nu avem nimic. Deci mie mi se pare că în cazul ăsta, dimpotrivă, chiar avem material.

Lars încuviinţă din cap.

— Aveţi dreptate.

Se uita fix în faţă, înainte – era foarte aglomerat.

— Nu-ţi cer să fii de acord cu mine, zise ea sec.

Lars tuşi fără motiv, îşi dorea să-i câştige încrederea.

— Cred că pot să vă ofer mai mult.

— Ce vrei să spui?

— Că pot să fac şi alte lucruri în afară de urmărire. Mă consider o persoană analitică şi cred că pot să contribui mai mult. Am mai vorbit despre asta şi când m-aţi angajat…

Gunilla îi arătă cu degetul unde să oprească.

— Eşti important pentru grupul nostru, Lars, eşti competent. Vreau să te implic mai mult, dar, ca să pot să fac asta, am nevoie de probe, iar persoana care poate să-mi facă rost de probe eşti tu. Îmi asum întreaga responsabilitate în caz că apar probleme, dar e momentul să intensificăm urmărirea. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

Lars ochi un loc la marginea străzii, parcă lateral şi opri maşina.

— Suntem pe drumul cel bun, continuă Gunilla. Poţi să fii sigur de asta, deci fă tot posibilul să ridici ştacheta încă un pic.

Îşi închise poşeta.

— O să-ţi trimit un număr de telefon. E al unui tip pe care îl cheamă Anders. E tare priceput, o să te ajute.

Gunilla îl atinse uşor pe braţ, apoi deschise portiera şi ieşi din maşină.

Lars rămase nemişcat, cu mintea forfotind de gânduri şi cu un sentiment de euforie provocat de ceea ce îi spusese Gunilla, si anume faptul că îl considera important. În acelaşi timp, îl încerca, la fel ca întotdeauna, o senzaţie supărătoare. Însă era hotărât să facă o impresie bună şi să n-o dezamăgească pe Gunilla.

Lars intră iar în trafic. Auzi semnalul telefonului şi văzu pe ecran că primise numărul de telefon al lui Anders.

Marea era agitată şi valurile îl loveau în rafale. Stătea la prora navei şi privea ţărmul plat ce se întindea la orizont. Olanda.

Motoarele se opriră brusc. Se auzi un huruit la baza vaporului când căpitanul băgă în marşarier. Nu prea se simţea însă că se opresc, vaporul gigantic continua înainte în acelaşi ritm. Procesul de frânare a unei ambarcaţiuni de dimensiunile acestea avea să ia ceva vreme. Jens scruta împrejurimile în căutarea unei explicaţii pentru această manevră neaşteptată.

La orizont zări o barcă cu motor destul de mare, ce sălta pe valuri îndreptându-se spre vapor. Se uită într-acolo cu mare atenţie în speranţa că va putea desluşi ce fel de barcă era sau că va observa ceva care să-i

ofere vreun indiciu în legătură cu cine o conducea. Nu văzu nimic interesant, deci îşi părăsi locul la proră şi o porni înapoi de-a lungul punţii către scara de fier care ducea în cabină.

Jens deschise uşa cu putere. Căpitanul şi ajutorul său beau ceai şi fumau ţigări urât mirositoare în timp ce jucau o partidă de table.

— Vine o barcă.

Căpitanul încuviinţă din cap.

— Sunt de la vamă, de la poliţie?

Căpitanul clătină din cap.

— Pasageri, zise el calm şi bău o gură de ceai.

Chipul lui Jens trăda nervozitatea. Căpitanul făcu un comentariu scurt în vietnameză către ajutorul său, după care amândoi izbucniră în râs.

Totul se puse în mişcare în momentul când barca ajunse lângă vapor. O scară de metal fu coborâtă şi pe ea urcară doi bărbaţi, unul tuns scurt şi bine făcut, celălalt brunet şi cu o geacă neagră scurtă. Cel cu părul scurt ducea cu el o geantă sport din pânză. Barca acceleră înapoi spre ţărm. În acelaşi timp, unul dintre bărbaţi se îndreptă spre cabina căpitanului. Celălalt, cel cu părul scurt, rămase pe punte.

Jens îi analiza de la locul său. Cel de dinăuntru discuta cu căpitanul care gesticula umil, ca şi cum ar fi avut remuşcări în legătură cu ceva, ca şi cum încerca să dea socoteală pentru acţiunile sale. Convorbirea fu scurtă, apoi bărbatul ieşi afară, pe scara de metal.

— Leszek! strigă el către cel cu părul scurt, apoi îi făcu semn să continue pe punte.

Leszek se execută şi dispăru.

Motoarele porniră din nou şi nava se puse încet în mişcare, alunecând pe valuri spre destinaţia sa – Rotterdam. Jens părăsi puntea.

Căpitanul îi interzisese să intre în cală în timpul mersului, dar Jens nu avea de gând să-i ceară voie.

Deschise cele două lăzi, montă armele şi le ambală în două cutii mai mici, uşor de transportat în duba care-l aştepta pe chei. În preţul pe care îl plătise pentru transportul transatlantic era inclusă şi o promisiune că vameşii nu aveau să facă niciun control în prima oră după acostare. Jens voia ca treaba să meargă şnur, să poată pleca de pe vapor rapid şi să pornească la drum.

Câteva ore mai târziu, vaporul era remorcat spre port. Jens stătea pe acoperişul cabinei, bând o cafea proastă şi fumând o ţigară. Marea era liniştită, iar soarele strălucea în spatele perdelei de ceaţă. Din depărtare răsunau semnale. După o vreme, începu să se desluşească portul din Rotterdam. Era enorm, totul era enorm: macaralele, containerele, navele gigantice ce acostaseră în locuri uriaşe. Jens se simţea neînsemnat în

mijlocul acestei imensităţi.

O oră mai târziu, nava acosta la un chei de piatră într-o parte îndepărtată a portului. Căpitanul deschise spaţiul de depozitare de la locul său din cabină, macaralele începură să-şi aplece gâturile lungi spre vapor, iar echipajul începu să fixeze lanţuri şi sfori în jurul containerelor pentru a putea fi deplasate la mal.

Chiar în momentul când începea să se întrebe de ce nu mai apare duba pe care o închiriase, Jens văzu o maşină rulând de-a lungul cheiului şi parcând în faţa vaporului. Din ea ieşiră trei bărbaţi. Unul era robust, iar ceilalţi mai sfrijiţi. Se îndreptară cu paşi repezi spre vapor şi urcară scara de metal spre punte. Jens îi urmări cu privirea de la locul său de pe acoperiş. Bărbatul cel robust continuă să meargă spre cabina căpitanului, în timp ce tovarăşii săi rămaseră jos.

Jens lăsă ceaşca de cafea, coborî şi traversă puntea, trecând pe lângă cei doi. Îi salută, ca şi cum s-ar fi aflat într-un club de golf şi nu pe un vapor de contrabandă vietnamez. Niciunul dintre cei doi nu răspunse. Văzuţi de aproape, păreau extenuaţi, cu ochii înguşti şi adânciţi în orbite şi faţa plină de cicatrici… Arătau ca nişte drogaţi.

Când Jens era pe punctul de a începe să coboare scara ce ducea spre cală, auzi vocea unuia dintre bărbaţi în spatele său.

— Mikhail!

Urmă un răpăit de gloanţe. Lui Jens i se păru că aude un ţipăt, însoţit în aceeaşi secundă de un şuierat şi de zgomotul surd şi dur pe care îl face un obiect mic care intră în carne cu mare viteză. Reacţionă din reflex şi se aruncă în jos pe scară, spre cală. În secundele ce urmară se aşternu o linişte mormântală, ca şi cum împuşcăturile lichidaseră toate sunetele din univers. Jens urcă treptele şi privi spre punte. Unul dintre tipii pe care tocmai îi salutase era culcat la pământ în faţa lui, într-o poziţie ciudată. Părea mort. Jens apucă să vadă că avea un pistol automat sub geacă. În lumina soarelui desluşi silueta lui Leszek, care stătea în genunchi pe un platou înalt şi îl urmărea în luneta armei pe celălalt tip, care acum fugea de-a lungul punţii. Ţintaşul de pe platou trase patru focuri în lanţ. Bărbatul reuşi cu chiu cu vai să se adăpostească lângă peretele de sub punte, în timp ce gloanţele ricoşară.

Jens îşi simţea bătăile accelerate ale inimii. Îl văzu pe Leszek punându-şi arma în spate, coborând cu agilitate şi dispărând. Dintr-odată se mai auziră două împuşcături. Păreau să fie focuri de pistol. Zgomotele veneau din cabină. Jens văzu uşa deschizându-se şi pe Mikhail ieşind. În mână ţinea un pistol automat ce fumega. Mikhail îi strigă ceva tovarăşului său de pe punte. Îşi aruncau replici scurte în rusă. Mikhail coborî scările fără să se grăbească. Cei doi dispărură apoi spre pupă. Jens

se târî către bărbatul mort, îi ridică geaca şi îi luă pistolul, după care se strecură în jos pe scară, mergând cu spatele, şi intră în cală, la adăpostul întunericului.

Cala era imensă, rece şi umedă. Peste tot numai lăzi şi congelatoare ticsite în şiruri lungi. Puţin mai încolo se vedeau containere unul peste altul. Erau şapte, dintre care unul plutea în aer deasupra capului său. Când începuseră împuşcăturile, macaralele se opriseră şi muncitorii îşi sistaseră activitatea. Jens găsi un loc sigur. Avea respiraţia înăbuşită. Încerca să gândească, să-şi revină. Pe orice parte ar fi întors lucrurile, ajungea în cele din urmă la aceeaşi concluzie: niciuna dintre cele două ligi care se războiau – cea a lui Mikhail sau cea a lui Leszek – nu ştia cine e el, deci cel mai probabil îl vor considera inamic. Analiză arma pe care o ţinea în mână. Era un pistol automat rusesc, marca Bizon.

Brusc fu copleşit de un sentiment de singurătate. Pipăia involuntar dispozitivul de siguranţă cu degetul mare de la mâna dreaptă. Siguranţa păcănea tot timpul. În cele din urmă luă degetul de pe ea, dându-şi seama că sunetul se auzea până departe. Dinspre punte nu mai răzbătuse nicio salvă. Jens se ridică fără zgomot şi începu să înainteze printre lăzi.

Ca din senin, răsunară din nou pocnituri. Era o ploaie de gloanţe ce se înfipseră în nişte lăzi din apropierea sa. Se aruncă la pământ şi, fără să mai stea pe gânduri, se ridică rapid, întinse arma şi apăsă pe trăgaci. Pistolul scoase un clic, dar nu se întâmplă nimic. Se adăposti din nou înjurând în barbă şi trase siguranţa cu care se jucase mai devreme. Inspiră adânc. Îşi dădea seama că ratase ocazia şi că acum celălalt îi cunoştea poziţia. Se ridică şi fugi câţiva metri de-a lungul unui spaţiu deschis, apoi ajunse la pupă, mai făcu câţiva paşi şi se adăposti după un congelator. Respira rapid şi superficial. Asculta cu atenţia aşa de încordată, încât, după o vreme, avu impresia că aude sunete închipuite. Scrută cu privirea în jur, dar nu observă nimic. Chiar când se pregătea să se ridice şi să plece, o voce şopti în engleză în spatele său.

— Aruncă arma.

Jens ezită, dar când bărbatul repetă cuvintele, se hotărî să pună pistolul jos.

— Câţi sunteţi? întrebă vocea scurt.

— Doar eu.

— Cine eşti?

— Sunt pasager pe vapor…

— De ce eşti înarmat?

— I-am luat arma tipului mort de pe punte.

— I-ai văzut pe tipii care au urcat la bord? întrebă bărbatul.

— Da.

— Câţi erau?

— Trei. Unul a fost împuşcat, cel de-al doilea a urcat în cabină, urmat mai târziu de al treilea. După care cred că au luat-o spre pupă.

Jens trase o înjurătură în suedeză, apoi îl întrebă pe necunoscut în engleză:

— Tu ai tras spre mine?

Celălalt răspunse în suedeză.

— Nu, n-am fost eu. Ceilalţi au tras, nu noi.

Jens credea că auzise greşit.

Răsunară zgomote dinspre partea descoperită a calei. Jens privi într-acolo, apoi se întoarse spre necunoscut. Acesta dispăruse. Jens ridică din nou arma.

5

Tipul pe care Gunilla îi spusese lui Lars să-l contacteze se numea Anders Ask. Se dovedise a fi genul de şmecheraş pe care Lars nu prea îl putea suferi. Îl aşteptase cu maşina în centru şi plecaseră împreună spre Danderyd.

Anders stătea confortabil pe scaunul din faţă al Volvoului şi îşi inventaria microfoanele.

— Cine eşti tu, de fapt, Lars?

Lars îi aruncă o privire fugară.

— Sunt o persoană obişnuită, nimic mai mult.

Anders ridică un microfon şi îl analiză în lumina soarelui.

— Sunt ale dracului de mici…, şopti el ca pentru sine însuşi.

Zâmbi la această constatare şi puse înapoi microfonul în ambalajul de plastic.

— Cu ce te ocupai înainte?

— Eram în Västerort.

— La criminalistică?

Lars îl privi pe Anders.

— Nu…

Anders, zâmbind, aşteptă să continue.

— Nu?

Lars începu să se fâstâcească şi se încruntă.

— La ordine publică, zise el încet.

Anders izbucni în râs.

— La ordine publică? Incredibil, mă aflu în maşină cu un tip de la ordine publică! Nu mi s-a mai întâmplat de nu mai ţin minte. Cum dracului ai ajuns să lucrezi pentru Gunilla?

— M-a sunat şi mi-a propus postul.

— Faci mişto de mine acum, nu? zise Anders teatral.

Lars clătină din cap, iritat de atitudinea lui Anders, pe care n-o înţelegea prea bine. Anders aşează cutia cu microfoane pe tabloul de bord, în faţa lui Lars. Acesta o dădu la o parte şi şi-o puse în poală.

— Dar tu, tu cine eşti de fapt?

— Sunt Anders.

— Şi cine eşti tu, Anders, de fapt?

Anders Ask se uită pe geam.

— Nu-i treaba ta.

Pe la ora unu după-amiaza, Lars Vinge se afla pe terasa din spatele casei Sophiei. Îl privea pe Anders care forţa uşa, fără prea mare discreţie.

— Uşile de la terase sunt ca femeile planturoase, zise Anders şi zâmbi mulţumit de comparaţie.

Uşa se deschise. Lars era nervos. Anders făcea prea multă gălăgie, era prea îndrăzneţ. Anders citi nervozitatea pe chipul lui Lars.

— Sărmanul Lasse[5][5] Lasse este diminutivul prenumelui Lars. Autorul recurge la un joc de cuvinte intraductibil, Lasse liten („Sărmanul Lasse“) fiind, de asemenea, titlul unui cântec de leagăn. (*N. t.*)!

Îi făcu un semn cu mâna să intre.

— Bine ai venit acasă, scumpule, şopti el.

Aveau pantofii protejaţi de învelitoare din plastic şi mănuşi de latex în mâini. Lars stătea în sufragerie, simţind un ghem de nelinişte în stomac. Ar fi vrut să iasă din casă. Anders însă era calmul personificat şi, în plus, mai avea şi prostul obicei de a fluiera în timp ce lucra.

— Ţine-te departe de ferestre, zise el şi îşi deschise geanta, scotocind după ceva. Unde sunt microfoanele?

Lui Lars nu-i plăcea cum evoluau lucrurile. Scoase cutiuţa de lemn din buzunarul gecii şi i-o înmână lui Anders. Acesta se îndepărtă, fixându-şi în acelaşi timp un receptor într-una din urechi, îl deschise şi începu să testeze minimicrofoanele.

Lars studia casa. Sufrageria era spaţioasă, mai mare decât şi-o imaginase de la distanţă. Era unită cu bucătăria printr-un spaţiu deschis, mărginit de o treaptă.

Îşi scoase aparatul de fotografiat digital şi făcu câteva poze. Mobila era amestecată. Nu mai văzuse niciodată un astfel de stil. Totul se potrivea. Lângă canapea se afla un fotoliu vechi, roz. Pernuţele de pe canapea erau în culori aprinse… un pic mai încolo se vedea un scaun de lemn ce părea să fie un obiect antic. Păreau complet diferite şi totuşi se potriveau. Peretele din spatele canapelei era plin de rânduri dese de tablouri. Motivele erau amestecate, dar întregul era… elegant. Din loc în loc, se găseau flori şi diverse alte plante. Camera era decorată cu gust, cu inteligenţă şi cu chibzuială… în ciuda melanjului. Culorile şi formele făceau casa primitoare. Senzaţia era atât de îmbietoare, încât Lars ar fi vrut să rămână acolo…

Pe o etajeră se vedeau fotografii înrămate. Lars îl văzu pe fiul lui Sophie, Albert, de când era un copil mic vesel şi până când se

transformase într-un adolescent plin de coşuri. Era şi portretul alb-negru al unui bărbat solid. Lui Lars i se păru că semăna cu Sophie la frunte şi la ochi, deci probabil era tatăl ei. Văzu şi alte fotografii, printre care una mai mică a unui bărbat de vreo treizeci de ani, soţul lui Sophie, David – acesta stătea în spatele unui băieţel ce părea să fie Albert. Apoi un portret de familie, David, Sophie, micuţul Albert şi un câine, un labrador auriu. Zâmbeau cu toţii spre aparat.

Anders dezlipea scotch de pe o rolă: Lars îşi continuă vizita. În altă poză era Sophie pe un fotoliu alb de exterior. Fotografia nu părea să fi fost făcută de mult, poate cu un an sau doi în urmă. Stătea ghemuită, cu genunchii la piept, înfăşurată într-o pătură. Râsul ei era molipsitor, avea senzaţia că râde la el. Lars rămase o vreme în faţa fotografiei.

Apoi îşi setă aparatul pe macro, puse obiectivul lângă fotografia lui Sophie şi apăsă de câteva ori pe buton.

Anders îl strigă, arătând cu degetul către o veioză de lângă canapea şi apoi către urechea sa. Se duse apoi în bucătărie, fredonând *Sărmanul Lasse*.

Lars cerceta sufrageria. Şi-ar fi dorit ca şi Sara să aibă gusturi şi să se priceapă la îmbinat stilurile şi să nu mai fie aşa de boemă şi cu înclinaţii spre tot ce venea din India şi era ieftin şi… pestriţ.

Pe canapea se afla o pătură îndoită. Lars o luă şi începu să o pipăie. Era moale. Fără să-şi dea seama, o duse la nas şi o mirosi.

— Eşti cumva şi pervers?

Lars se întoarse. Anders căsca ochii la el. Lars rămăsese blocat în mijlocul camerei. Apoi, puse pătura înapoi pe canapea.

— Care e problema ta? zise Lars, încercând să adopte un ton iritat.

Anders izbucni în râs. Râsetul se transformă într-un zâmbet strâmb, un zâmbet ce exprima dezgust.

— Sărmanul Lasse, pari să fii de-a dreptul bătut în cap, şopti Anders.

Lars îl urmări cu privirea, în timp ce Anders urca scara de lemn ce scârţâia. Pe urmă ieşi din sufragerie, coborând treapta lată care o separa de bucătărie. Bucătăria era, de asemenea, curată şi ordonată. Lars observă o vază mare plină cu flori la fereastră, masa de lucru înaltă din mijlocul încăperii… şi uşa verde-închis ce dădea spre cămară. Era o nuanţă de verde pe care n-o mai văzuse niciodată. Nu-şi imaginase că era posibil să ai lucruri atât de frumoase într-o simplă bucătărie. O persoană care avea curajul şi talentul să decoreze în acest fel înţelegea cu siguranţă şi alte lucruri. Lui Lars i se activară toate simţurile, îl copleşiră mii de gânduri şi sentimente. Erau multe lucruri despre viaţă pe care Lars nu le cunoştea. Abia acum înţelegea asta. Voia să înveţe mai mult. Voia ca persoana care locuia în această casă să-i explice toate aceste

lucruri…

Urcă scara, încercând să n-o facă să scârţâie. Anders stătea pe vine lângă o noptieră în dormitorul lui Sophie. Lars se sprijini de tocul uşii.

— Hai să plecăm, şopti el.

— Tot timpul eşti aşa de enervant?

Anders verifică instalaţia, se ridică şi îl lovi pe Lars cu umărul când trecu pe lângă el, după care dispăru în jos pe scară cu paşi mult prea apăsaţi.

Lars rămase în cadrul uşii, privind înăuntru. Un pat dublu masiv acoperit cu o cuvertură. Pe noptieră, unde Anders tocmai plasase un microfon, se afla o veioză frumoasă din metal. Podeaua era acoperită cu mochetă, iar de pereţii zugrăviţi într-o nuanţă deschisă atârnau câteva tablouri cu rame de culoare închisă. Motivele erau amestecate, un fluture imens singuratic, chipul unei femei trasat cu un cărbune pe o hârtie bej, un tablou neînrămat cu tonuri de roşu-cărămiziu ce crea asociaţii abstracte. Apoi o pictură în ulei ce reprezenta un copac mare, plin de viaţă. Totul se îmbina perfect. Lars încerca să înţeleagă.

În partea cealaltă a camerei, într-un colţ, se afla o uşă dublă, crem. Lars intră în cameră păşind pe mocheta moale, puse mâna pe uşă şi o deschise uşor. Înăuntru era o debara imensă, aproape cât o cameră obişnuită. Lars intră, apoi găsi întrerupătorul. O lumină caldă se răspândi în încăpere.

Bluze şi alte haine atârnau înşirate pe umeraşe de lemn. Dedesubt se aflau sertare, sertare noi din lemn de stejar. Trase unul – bijuterii şi ceasuri. Îl deschise şi pe cel de dedesubt – şaluri împăturite şi din nou bijuterii. Se aplecă: cel de-al treilea conţinea lenjerie intimă, chiloţi şi sutiene. Îl închise rapid, dar pe urmă îl deschise din nou. Se uită în sertar cu sentimentul că deja încălcase toate regulile etice, deci putea la fel de bine să continue.

Îşi strecură mâna în sertar şi pipăi obiectele de lenjerie. Erau din mătase… moi, nu se mai putea opri din pipăit, le mângâia cu degetele, devenind brusc excitat. Voia să ia cu el o pereche, s-o ţină în buzunar şi s-o poată pipăi când avea chef. Se auziră zgomote la parter şi Lars se trezi la realitate. Închise sertarul, ieşi din dressing şi din dormitor.

În hol se opri şi răsuflă adânc de câteva ori. Apoi se îndreptă spre camera lui Albert, împinse uşa cu vârful degetelor şi privi înăuntru. Era o cameră de băiat, decorată ca şi cum băiatul nu ştia dacă devenise adult sau era în continuare copil. Un poster deocheat, un steguleţ galben cu negru având sloganul clubului de fotbal AIK, o chitară electrică ce mai avea doar trei coarde, sprijinită de birou, o pungă goală de jeleuri pe jos. Patul era făcut în grabă, doar plapuma era aranjată. Sub pat se afla un

telescop vechi fără stativ. Lars se aplecă, observă şi nişte cărţi şi o husă neagră de chitară puţin mai în spate.

Făcu o serie de fotografii şi apoi se uită la ceas. Timpul trecuse mai repede decât îşi închipuise. Ieşi din cameră şi se îndreptă spre scară. Când trecu pe lângă camera lui Sophie, se lăsă pradă impulsurilor. Intră din nou în dormitorul ei, deschise dressingul, trase al treilea sertar, luă o pereche de chiloţi şi îi vârî în buzunar. Închise sertarul, apoi dressingul şi ieşi iar din cameră.

Anders stătea la calculator într-o cameră ce părea să fie un fel de birou.

— Timpul trece, zise Lars din cadrul uşii.

— Ţine-ţi gura, zise Anders, fără să-şi ia ochii de la ecran şi scriind în continuare la calculator.

— Anders!

Bărbatul ridică privirea.

— Ţi-am zis să-ţi ţii gura! Uită-te prin casă, fă ce naiba vrei, dar pleacă de-aici.

Anders îşi văzu mai departe de ale lui. Lars ar mai fi vrut să adauge ceva, ezită o clipă, dar apoi plecă.

Mai dădu o raită, intră în bucătărie, se uită pe jos ca să se asigure că nu uitaseră nimic. Totul părea să fie în regulă. Se îndreptă spre uşa de la terasă pe unde intraseră. Respira superficial, aerul părea să i se oprească în gât, fruntea îi era plină de broboane de sudoare. Anders ieşi din birou.

— Mă duc la baie şi pe urmă plecăm.

— Nu, te rog, îl imploră Lars cu voce joasă.

Anders se amuză de nervozitatea lui Lars, luă un ziar de pe o măsuţă şi o porni spre toaletă. N-avea nicio grabă, fredona o melodie din coloana sonoră a serialului Bonanza.

Lars se ascunse în holul de lângă bucătărie. De acolo nu putea fi văzut de afară. Stătea lângă gecile şi paltoanele ce atârnau în cuier, cu fruntea rezemată de perete şi cu ochii închişi, încercând să-şi potolească respiraţia şi să-şi recapete liniştea. Aerul nu-i ajungea în plămâni. Răsufla cu greutate. Era încordat ca un arc. Bătăile inimii îi bubuiau în urechi, avea un gol în stomac, mâinile îi erau reci ca gheaţa, iar gura, uscată… Auzi un zgomot afară, apoi paşi pe treptele de la intrare… Cineva introduse o cheie în yală. Lars se întoarse, holbându-se spre uşă şi rămase încremenit. Nicio parte a corpului nu părea să mai reacţioneze ca să-l ajute să fugă. Stătea pe loc, nemişcat, speriat ca un copil, incapabil să acţioneze, cuprins de o panică teribilă, convins că va muri doar din cauza senzaţiilor cumplite care îl încercau.

Încuietoarea scoase un clic, cineva apăsă pe clanţă şi uşa se deschise în

afară. Lars închise ochii. Auzi cum uşa se închide la loc. Lars deschise ochii. În faţa lui se afla o femeie necunoscută, cam la şaizeci de ani. Aceasta puse o geantă jos şi începu să se descheie la pardesiu. Lars o privi cu coada ochiului. Când îl văzu, femeia sări cât colo, duse mâinile la piept şi scoase o exclamaţie într-o limbă ce părea din Europa de Est. Frica se transformă apoi în calm: femeia râse şi zise în suedeză că nu ştia că o să fie cineva acasă.

Întinse mâna şi se prezentă drept Dorota. În confuzia de nedescris care se crease, Lars dădu mâna cu ea.

— Lars.

Auzi un râs înăbuşit în spatele său şi se întoarse. Anders râdea cu mâna la gură.

— Eşti incredibil!

Dorota zâmbi vag, privindu-i cercetător pe cei doi bărbaţi, dintr-odată nesigură în legătură cu cine erau.

Râsetul de pe chipul lui Anders se evaporă brusc. Se apropie de femeie, o apucă de braţ, îi luă poşeta de jos şi o împinse în bucătărie, aşezând-o pe un scaun. Apoi se întoarse şi îl privi pe Lars.

— Şi acum ce facem?

Dorota era speriată.

— Hai să plecăm, zise Lars.

Anders îi aruncă o privire plină de dispreţ.

— Ce idee bună! Hai să plecăm.

Anders se întoarse către Dorota.

— Tu cine eşti?

Dorota îşi muta privirea de la unul la celălalt.

— Fac curat aici.

— Faci curat aici?

Dorota încuviinţă din cap. Anders îi aruncă poşeta în poală.

— Dă-mi portofelul.

Dorota îl privi pe Anders ca şi cum nu înţelesese bine ce-i spusese, apoi răscoli cu nervozitate în geantă până găsi portofelul. Anders îl luă, scoase un card de identitate din el şi îl examină.

— Unde locuieşti?

— În cartierul Spånga, răspunse ea în şoaptă.

Avea gura uscată.

Lars o privea şi dintr-odată fu cuprins de milă. Anders puse cardul de identitate în buzunar.

— Pe ăsta îl păstrăm noi şi tu nu ne-ai văzut niciodată.

Dorota ţinea capul în jos.

Anders se aplecă şi se apropie de ea.

— Ai priceput ce ţi-am zis?

Dorota încuviinţă din cap.

Anders se întoarse spre Lars cu o mină aspră, după care porni spre uşa de la terasă. Lars rămase pe loc o clipă, privind-o pe bătrâna care stătea în continuare cu capul plecat.

Anders mergea hotărât spre maşină, iar Lars fu nevoit să o ia la fugă ca să-l ajungă din urmă.

În maşină, pe drumul de întoarcere, amândoi erau tăcuţi. Lars respecta toate limitele de viteză. Dintr-odată, Anders îl apucă pe Lars de guler şi îi dădu o palmă zdravănă. Lars frână brusc şi încercă să se apere. Anders continuă să-l lovească.

— Imbecilul dracului… Chiar nu eşti bun de nimic?

Anders urla. Se opri la fel de brusc cum începuse, se aşeză la loc şi scoase un oftat ca o ultimă manifestare a furiei ce-l cuprinsese.

Lars se holba înainte, ghemuit, neştiind dacă agresiunea avea să continue. Urechea îi ardea şi picioarele i se înmuiaseră.

— Ce-ai fi făcut dacă nu eram cu tine? Ai fi lăsat totul baltă şi ai fi recunoscut? Te-ai fi prezentat cu numele tău adevărat… Chiar n-ai înţeles nimic din ce facem noi aici?

Lars nu răspunse.

— Imbecilul dracului, mormăi Anders ca pentru sine însuşi.

Lars era incapabil să reacţioneze. Anders îl privi şi apoi arătă cu degetul spre parbriz.

— Porneşte odată!

Petrecură tot restul drumului spre oraş într-o tăcere mormântală, Anders reflectând, iar Lars îndurând.

— Gunilla nu trebuie să afle nimic. Îi spunem că totul a mers ca pe roate şi că microfoanele sunt instalate. Nu uita să testezi echipamentul când revii, ca să fim siguri că funcţionează. Dacă nu merge, mă mai duc eu o dată singur, dar îţi ţii gura în legătură cu femeia de serviciu.

Anders coborî lângă staţia Östra, lăsând în maşină o geantă care conţinea instalaţia de recepţie pe care i-o arătă lui Lars.

— Testeaz-o imediat.

După care trânti portiera şi dispăru în marea de oameni.

Lars rămase pe loc. Tot corpul îi vibra de frică şi de supărare. Nici măcar nu îndrăznea să se gândească la ceea ce tocmai i se întâmplase. Simţea cum îl cuprinde furia, îl ura pe Anders Ask mai mult decât urâse pe oricine altcineva în toată viaţa lui.

○

Necunoscutul care îi vorbise în suedeză dispăruse. Jens stătea şi asculta din ascunzătoarea sa, căutând cu privirea, ţinând tot timpul pistolul pregătit. Sunetul pe care tocmai îl auzise venise dinspre partea descoperită a calei. În rest era tăcere. Muncitorii de pe chei şi membrii echipajului vietnamez trebuie să fi fugit la auzul primelor focuri de armă. Părea să fi trecut o veşnicie, dar de fapt nu trecuseră decât câteva minute. Minute lungi, ce se întindeau ca nişte elastice şi treceau al dracului de greu. Jens detesta minutele. Nu era nevoie decât de câteva minute ca să dai de belea.

Din nou începu să i se pară că aude tot felul de zgomote: sunetul a ceva ce se apropia, o şoaptă scurtă, sunete de paşi, o rafală de vânt… Era plin de transpiraţie, cămaşa i se lipea de corp, iar adrenalina îi pulsa în vene.

Iarăşi fu cuprins de un sentiment brusc şi intens că trebuie s-o ia la fugă, o senzaţie de panică pe care nu o mai simţise din copilărie – un instinct de fugar.

În sinea lui, încerca să se hotărască dacă era mai bine să rămână ascuns sau să-şi înfrunte adversarii. În acel moment, auzi o mişcare şi văzu puţin mai departe o siluetă ce se strecura rapid de-a lungul podelei. Jens reacţionă instinctiv, duse pistolul la umăr şi trase câteva împuşcături în direcţia unde apăruse umbra. Pe urmă se ascunse iar. Acum era clar că luase hotărârea de a-şi înfrunta adversarii. Nu mai exista cale de întoarcere. Jens aşteptă, dar nu mai auzi nimic, în afară de propriul puls care îi zvâcnea cu putere în piept. Trebuia să se mute în alt loc, dar nici măcar nu apucă să se ridice, că fu întâmpinat de o ploaie de gloanţe împroşcate de o armă care scotea sunete ca de drujbă. Jens se aruncă la pământ. Gloanţele vâjâiau în jurul lui, zgomotul era asurzitor. Urmă un moment de tăcere. Auzi cum inamicul îşi reîncărca arma. Jens se aruncă peste nişte lăzi, înaintă căutându-l pe ţintaş… Zări o mişcare un pic mai încolo. Văzu conturul unui corp în spatele unei stive de lăzi. Apoi se ivi ţintaşul care ridică spre el un pistol automat, identic cu al lui. Jens fu însă mai rapid, trase o salvă, iar celălalt se adăposti după lăzi. Jens se apropie. Bărbatul apăru din nou, Jens era la vreo zece metri distanţă, trase şi îl nimeri în umăr. Acesta se dezechilibră, dar reuşi totuşi să-şi ridice arma spre Jens, care se afla acum în mijlocul încăperii, în imposibilitatea de a se adăposti.

Ambele arme erau îndreptate una spre cealaltă. Timpul se opri în loc, ca şi cum cineva ar fi furat secundarul primordial ce decidea mersul universului. Jens apucă să înregistreze privirea lipsită de expresie a celuilalt, văzu ţeava îndreptată spre el. Urma oare să moară? Nu putea să

se împace cu acest gând. Nu-i treceau prin faţa ochilor nici imagini din copilărie, nici chipul zâmbitor al mamei. Îl încerca doar un sentiment apăsător de zădărnicie în faţa acestei situaţii. Oare o să-l omoare ticălosul ăsta?

Aceste gânduri îi treceau prin minte în clipele nesfârşite în care se aşeză în genunchi cu patul armei la umăr şi cu rusul în vizor.

Jens trase, trase şi rusul.

Gloanţele trebuie să fi trecut unele pe lângă celelalte la jumătatea distanţei dintre ei. Jens le auzi şuieratul lângă urechea stângă şi simţi durerea acută când unul din gloanţe îl lovi în braţ.

Cele trei gloanţe ale sale nimeriseră însă în plin, drept în pieptul şi în gâtul rusului. Carotida îi fusese perforată, sângele ţâşnea, iar rusul căzu moleşit dintr-odată, scăpând arma din mână şi lovindu-se de o ladă. Muri înainte să atingă podeaua.

Jens deschise larg ochii, auzi paşi în spatele său şi se întoarse cu arma ridicată. Tipul care îi vorbise mai devreme în suedeză ţinea pistolul îndreptat spre fruntea lui. La rândul său, Jens îl avea pe necunoscut în vizor.

— Lasă arma jos… N-am de gând să te rănesc, zise necunoscutul pe un ton calm.

— Ba las-o tu, replică Jens, de-a dreptul indiferent din cauza adrenalinei ce-i circula prin corp.

Necunoscutul ezită, pe urmă coborî arma. La rândul său, Jens se conformă.

— Eşti rănit? întrebă necunoscutul, privind umărul lui Jens.

Jens îşi pipăi rana: părea superficială. Clătină apoi din cap.

— Vino! Lasă-l acolo.

Jens se uită la bărbatul pe care tocmai îl ucisese. În mintea sa circulau fără ţintă gânduri legate de noroc, destin, recunoştinţă, îngrijorare, vină şi dispreţ.

— Vino! zise din nou necunoscutul în suedeză.

Jens îl urmă.

Văzu că avea un microfon în dreptul gurii şi o cască în urechea stângă. Vorbea concis şi încet. Se opri brusc.

— Trebuie să aşteptăm, şopti el.

Nicio mişcare nicăieri, niciun sunet, doar aşteptare. Jens îl privi. Era calm, părea să fie obişnuit cu genul acesta de situaţii.

— Mă cheamă Aron, zise el.

Jens nu răspunse.

Necunoscutul duse un deget către casca din ureche şi se ridică.

— Acum putem urca.

În mijlocul punţii stătea Mikhail în genunchi, cu mâinile sus. În spatele lui se afla Leszek, ţinând în mână o puşcă HK G36 cu lunetă.

Aron îi făcu semn lui Jens să-l urmeze. Trecură pe lângă Mikhail şi urcară scările spre cabina căpitanului. Înăuntru, îl găsiră pe ajutorul căpitanului împuşcat, zăcând pe jos într-o baie de sânge. Căpitanul se ascunsese după o masă. Era palid şi părea să fie în stare de şoc. Ţinea o cheie franceză în mână. Se ridică, îl privi pe ajutor, apoi se uită pe fereastră. Îl văzu pe Mikhail în genunchi pe punte şi ura îi sticli în ochi. Căpitanul se ciocni cu Jens şi cu Aron când se năpusti afară din cabină, coborând treptele spre punte. Mikhail nu apucă să se ferească şi căpitanul îl lovi cu cheia franceză în plină figură, doborându-l la pământ. Căpitanul îl privi pe rusul masiv ce încerca să se apere şi începu să-l izbească peste mâini şi picioare în timp ce-l blestema în limba sa. Jens şi Aron urmăreau actul de violenţă de sus.

— Ce cauţi pe nava asta? întrebă Aron.

Mikhail se chirci de durere.

— Mă întorc din Paraguay.

— Ce-ai căutat în Paraguay?

— Diverse.

— Cu ce te ocupi?

Jens îşi luă privirea de la scena sângeroasă.

— Logistică, răspunse el.

— Ai marfă pe vapor?

— De ce întrebi?

— De-aia.

Căpitanul lovea în plin cu cheia franceză.

— E de-ajuns acum totuşi, nu crezi? zise Jens şi făcu un semn cu degetul spre masacrul de jos.

La început, Aron nu păru să înţeleagă, pe urmă fluieră scurt, îi făcu un semn lui Leszek, care se postă între victimă şi călău şi îl obligă pe căpitan să înceteze. Căpitanul îl scuipă pe Mikhail, care era plin de sânge şi stătea întins pe punte, părând mort. Apoi se îndreptă din nou spre cabină.

Urmă un moment de relaxare. Leszek îşi permise o clipă de neatenţie, iar Aron tocmai se pregătea să repete întrebarea pe care i-o pusese lui Jens. Mikhail profită de ocazie şi reuşi să se ridice cu un efort supraomenesc. Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Cu corpul plin de oase rupte, Mikhail se târî câţiva paşi până la balustradă, apoi făcu un salt peste ea. În aceeaşi clipă, Leszek trase o salvă cu puşca automată. Mikhail dispăruse. Jens auzi zgomotul pe care îl făcu plonjând

în apă.

Aron şi Leszek începură să se precipite. Se apropiară în grabă de balustradă cercetând apa şi vorbind între ei. Din când în când trăgeau câteva focuri ce străpungeau suprafaţa apei. După zece minute de căutări, renunţară. Mikhail trebuia să se fi înecat, fie din cauza rănilor provocate de lovituri, fie atins de unul dintre gloanţele lor.

Motoarele huruiau cu vădită nerăbdare. Nava era în continuare lângă chei, dar toată lumea voia să plece. Împuşcăturile îi speriaseră deja pe muncitori, era deci probabil ca poliţia să apară în orice moment. Cum Rotterdam e însă unul dintre cele mai mari porturi din lume, nu trebuiau decât să părăsească cheiul şi se puteau lejer ascunde prin mulţimea de nave.

Dădură cu toţii o mână de ajutor ca să desfacă sforile ce ţineau vaporul la ţărm şi urcară la bord. Rampa căzu în mare când ambarcaţiunea părăsi cheiul.

○

Lars plecase acasă, unde găsise două sticle de vin roşu într-un dulap din bucătărie. Bău una pe nerăsuflate, o deschise şi pe cealaltă şi mai dădu pe gât două pahare. Se îmbătase şi simţea cum îi arde faţa. Privi pe fereastră spre curtea interioară, i se făcu milă şi de sine însuşi, şi de femeia de serviciu. Se întreba ce făcea aceasta acum. Însă alcoolul îl amorţi, alungându-i mustrările de conştiinţă.

Soarele bătea în ferestre şi apartamentul era ca o saună.

Lars îşi dădu jos puloverul şi mai bău nişte vin. Intră în sufragerie, aruncă puloverul pe podea şi îşi turnă un pahar plin din coniacul vechi pe care îl păstra în bibliotecă. Avea un gust rău, dar se forţă să mai dea câteva guri pe gât, încetul cu încetul, ca să nu-i vină să vomite. Se ghemui pe canapea şi rămase cu privirea în gol.

După un sfert de oră, simţi cum începe să se transforme. Plin de amărăciune şi cu un rânjet strâmb în colţul gurii, se gândea la toţi idioţii de care fusese înconjurat de-a lungul anilor. Maică-sa şi taică-su, prietenii din copilărie, toţi colegii de serviciu, toate cunoştinţele… Anders Ask. Îi blestemă pe toţi, căci, spre deosebire de el, erau slabi de îngeri şi infantili… Astfel de gânduri îi umblau prin creierul încins. Era, de fapt, motivul pentru care nu bea prea des – pierdea controlul şi o lua razna. Reacţionase astfel încă de prima dată când se îmbătase, dar acum nu-i păsa. Pentru moment, era absorbit de căutarea de argumente care să justifice întunecimea din sufletul său.

O oră mai târziu veni Sara, care îl privi cu indiferenţă.

— Eşti bolnav?

Lars nu răspunse. Sara se duse în bucătărie, dar reveni rapid.

— Ai băut vin?

Tonul fusese acuzator. Lars stătea în continuare nemişcat, cu braţele înlănţuite în jurul bustului gol.

— Eşti beat?

El nu răspunse.

— Ce-ai păţit, Lars?

Lars se ridică, luă puloverul de pe jos şi îl trase pe el.

— Vezi-ţi de treaba ta, zise, după care ieşi în hol, îşi puse pantofii şi părăsi apartamentul.

La cel mai apropiat bar comandă o votca tonic şi se lansă într-o discuţie cu un pensionar alcoolic despre cât de lax e sistemul suedez când vine vorba să bage oamenii în puşcărie. Lars se înflăcără şi se avântă într-un raţionament confuz despre diferenţa dintre reeducare şi pedeapsă. Pierdu însă firul destul de repede. Argumentele evidente pe care le găsea de obicei păreau să-i scape acum. Pensionarul alcoolic şi barmanul izbucniră în râs în faţa bălmăjelilor lui Lars.

După ce barul se închise, Lars umblă creanga prin oraş în toiul nopţii şi urină pe un aparat de pontaj dintr-o parcare. Râdea de unul singur, făcea grimase şi semne vulgare spre maşinile şi oamenii care treceau. Într-un final adormi.

Se trezi în holul unui imobil de pe strada Wollmar Yxkullsgatan pe la patru şi jumătate dimineaţa, când băiatul care împărţea ziarele se împiedică de el. Se îndreptă încetişor spre casă cu mâinile în buzunare, beat şi mahmur în acelaşi timp. Ajuns acasă, se privi în oglinda din hol şi observă că avea o zgârietură pe frunte şi privirea goală. Căzu lat în pat lângă Sara, care plecă luându-şi pătura cu ea şi reproşându-i pe un ton răstit că pute a băutură.

După trei ore, Lars se trezi cu soarele în ochi. Sara nu era în pat şi ca de obicei nu aranjase aşternuturile, ceea ce-l scotea pe Lars din sărite. Îşi trase plapuma peste cap şi încercă să adoarmă la loc, dar îl cuprinsese o stare de nelinişte.

Îşi bău cafeaua cu mâini tremurânde, încercând să-şi revină, să-şi aducă aminte cine era de fapt. Nu reuşi; totul părea să fi dispărut complet.

○

— Trebuie să mă ajuţi oricum! strigă Sophie privind spre etaj, în timp

ce se ştergea pe mâini cu un prosop de bucătărie.

— Vin! răspunse el iritat.

Sophie privi prosopul şi decise că era prea vechi, aşa că îl aruncă la gunoi.

Albert coborî scara chiar în momentul în care Sophie punea o bucată de folie de aluminiu peste tava aburindă cu cartofi la cuptor. Îi arătă cu degetul un pachet de pe masă. Lângă acesta se afla un ambalaj de cadouri, scotch şi o panglică galbenă. Albert se aşeză şi începu să taie hârtia.

Sophie mută tava de pe aragaz pe masă, grăbindu-se când simţi că începe să o frigă prin mănuşa de bucătărie şi dându-i drumul pe masă de la câţiva centimetri.

Albert încerca să potrivească hârtia pe măsura pachetului.

— Pentru cine e cadoul?

— Pentru Tom.

— De ce?

— Pentru că e ziua lui.

Albert începu să îndoaie hârtia, dar puse scotch-ul strâmb. Sophie se enervă, îl dădu la o parte şi ambală ea frumos… însă imediat regretă ce făcuse.

Parcurseră cu maşina cei câţiva kilometri până la casa părintească a lui Sophie. Coroanele groase şi verzi ale copacilor creau un tablou luxuriant. Casele erau încadrate de stejari, mesteceni şi meri. Era în amurg şi ultimele raze ale soarelui răspândeau o lumină aurie care o încânta pe Sophie.

Pe aleea ce ducea spre casă îi întâmpină Rat, alergând. Rat era un căţeluş alb, de rasă incertă; era doar alb şi mic şi lătra la tot ce mişca, iar din când în când muşca pe câte cineva.

— Hai să-l călcăm, zise Albert încet.

Niciunul din ei nu putea să-l sufere pe câine.

— Ţi-ar părea rău dacă ar muri Rat? continuă Albert.

Sophie zâmbi fără să răspundă.

— Spune, ţi-ar părea rău? întrebă el din nou.

Sophie clătină din cap în semn că nu, iar Albert afişă un zâmbet complice.

Tom făcea cocteiluri în sufragerie – la combină era un disc cu Sinatra şi Jobim.

— Salut, Tom.

Cu gura plină de măsline, Tom îi făcu semn lui Sophie să aştepte, dar Sophie nu aşteptă. Fură întâmpinaţi de Yvonne, care îl sărută pe Albert

pe frunte şi o atinse uşor pe braţ pe Sophie; apoi dispăru. Avea, ca de obicei, adidaşi albi, noi în picioare. Yvonne se mişca de parcă încă se considera o femeie atractivă la cei şaptezeci de ani ai săi.

Pe covor, în faţa televizorului, stătea Jesus, prietenul argentinian al lui Jane, şi se uita la o emisiune, cu sonorul oprit.

— Salut, Jesus.

Pronunţase *Hessuss*. El răspunse zicând „Sophie“ pe un ton prietenos şi apoi continuă să se uite la televizor, stând pe podea cu picioarele încrucişate.

Jesus era un tip un pic altfel. Nu-şi dădea exact seama în ce fel era diferit; de fiecare dată când crezuse în sinea ei că a descoperit ce-l defineşte şi încercase să găsească o motivaţie pentru stilul său ciudat, se dovedise că greşise. Jane era fericită cu el într-un mod pe care Sophie nu-l înţelegea, dar îl invidia. Fiecare dintre ei îşi vedea de ale lui, iar când se întâlneau îşi zâmbeau. Îşi zâmbeau când se întâlneau după ce Jesus fusese în Buenos Aires timp de trei luni sau când se întâlneau în bucătărie după ce Jane vorbise la telefon. Zâmbetele erau mereu aceleaşi, largi şi generoase – amândoi arătau ca şi cum ar fi fost pe punctul de a izbucni în râs.

Sophie intră în bucătărie. Jane stătea la masă şi încerca să taie nişte legume pe un tocător. Nu se pricepea deloc la gătit. Sophie băgă la cuptor tava pe care o adusese, îşi sărută sora pe păr şi apoi se aşeză lângă ea. O privi cum se străduia să taie mărunt un castravete. Bucăţile ieşeau în mărimi şi forme diferite, iar Jane, furioasă, împinse tocătorul către Sophie, care continuă treaba.

— Unde-aţi fost? întrebă Sophie.

De obicei, la masa de duminică nu erau decât Sophie şi Albert, împreună cu mama lui Sophie, Yvonne, şi cu Tom. Jane şi Jesus veneau când aveau chef, nu exista niciun fel de rutină în vizitele lor, dar, când apăreau, toată lumea se bucura.

— Nicăieri, ici şi colo, răspunse ea, clătinând din cap. Nu ştiu.

Jane stătea cu capul în mâini şi cu coatele pe masă. Aşa stătea de obicei. Era o poziţie ce părea să aibă un efect liniştitor asupra ei. Jane se opri cu privirea asupra lui Sophie, care tăia legumele.

— Ia uită-te la mine, zise ea.

Sophie se întoarse către Jane.

— Ai schimbat ceva?

— Ce să schimb?

— La felul cum arăţi?

Sophie clătină din cap.

— Nu. De ce?

Jane o cercetă cu atenţie.

— Arăţi… mai relaxată, mai veselă.

Sophie dădu din umeri.

— S-a întâmplat ceva ieşit din comun? întrebă Jane.

— Nu ştiu.

— Ai întâlnit pe cineva?

Sophie clătină din cap. Jane rămase cu ochii pe ea.

— Sophie? şopti ea.

— Da, poate.

— Poate?

Sophie o privi pe Jane.

— Cine e tipul? Povesteşte-mi.

— E un pacient… Un fost pacient, zise Sophie încet. Dar nu ieşim împreună.

— Atunci ce faceţi?

Sophie schiţă un zâmbet.

— Nu ştiu…

Răsturnă toate legumele într-un bol mare. Nu arătau bine; vru să le aranjeze, dar se opri. Îşi detesta comportamentul de fiică harnică pe care îl avea în casa mamei sale. Jane rămăsese în aceeaşi poziţie, uitându-se la ea. Brusc, o amintire o făcu să tresară.

— Doamne-Dumnezeule, am uitat să-ţi spun c-am fost la Buenos Aires! Nu ştiu ce-i cu mine. Sunt total zăpăcită. Am fost în vizită la fraţii lui Jesus. Ne-am întors… joi.

Ezită o clipă asupra zilei, dar în cele din urmă se hotărî că fusese joi. Jane era o persoană foarte împrăştiată. La prima vedere, putea să dea impresia că glumeşte, dar de fapt nu era deloc o glumă. Era foarte dezordonată şi de multe ori prea jovială. Aceste trăsături îi speriau pe mulţi din anturajul ei, care o considerau prefăcută. Însă cei care nu se speriau o plăceau, cum se întâmplă de obicei cu astfel de oameni.

Stăteau la masă, Yvonne şi Tom în cele două capete ale mesei, iar restul în jurul lor. Yvonne aşezase masa frumos, era un lucru la care se pricepea, unul din talentele ei. Cina se desfăşura la fel ca întotdeauna: conversaţie superficială, râsete, tăcere şi concentrare din partea fiecăruia dintre ei, aşa încât sentimentele să fie ţinute în frâu şi niciun vechi conflict sau dezacord să nu iasă la suprafaţă.

După cină, Sophie şi Jane se aşezară în şezlonguri pe verandă. Jesus dispăru în bibliotecă, unde se cufundă în lectura unui roman englezesc. La etaj, Albert se apucase să joace cărţi cu Tom, cu Variaţiunile Goldberg răsunând în surdină la gramofonul vechi pe care Tom se încăpăţâna să-l folosească oricând se ivea ocazia.

Culcate în scaunele de nuiele împletite, la căldura unui radiator, surorile se îmbătară şi stătură de vorbă până dimineaţa. La început, Yvonne se furişase, prefăcându-se că trebăluieşte pe lângă uşa verandei. O prinseseră în flagrant delict de mai multe ori, dar Yvonne negase că ar fi tras cu urechea, invocând nişte minciuni prost alese. În cele din urmă, Tom fu nevoit să coboare şi să-i spună să le lase în pace.

Yvonne suferise de nevroză în cea mai mare parte a copilăriei lui Sophie. Isteria atinsese punctul maxim odată cu moartea lui Georg. Dintr-o casnică veselă se transformase brusc într-o egoistă deziluzionată, lucru ce avusese consecinţe asupra tuturor. Sophie şi Jane jeliseră moartea tatălui lor, dar tristeţea lui Yvonne nu părea să aibă limite. Starea sa de spirit oscila între furie şi deprimare ce se transformau brusc într-o nevoie exacerbată de a fi înţeleasă şi iubită de către fiicele sale. Jane şi Sophie nu mai ştiau cum să se comporte, relaţia cu mama lor degenerase şi se baza acum pe un amestec confuz de afecţiune şi grijă. Relaţia dintre cele două surori avusese, de asemenea, de suferit. Comportamentul bolnăvicios al lui Yvonne crease o barieră între ele. Foarte rar li se întâmpla să împărtăşească un moment de bucurie sau să râdă; în cea mai mare parte a timpului erau singure, fiecare în camera ei, în concurenţă acerbă pentru a obţine atenţia mamei.

Pe urmă, în viaţa lor apăruse Tom. Se mutaseră în casa lui, în alt cartier. Avea o casă mare cu ferestre înalte, tablouri impresionante şi pereţi masivi. Paturile mari de cireş erau acoperite de plăpumi groase şi albe. Tom le ducea la şcoală în Jaguarul său verde cu scaunele tapisate cu piele maro care degaja un miros uşor de tutun şi de parfum bărbătesc. Yvonne îşi petrecea zilele acasă, pictând tablouri nereuşite. Cu timpul, se schimbase, îşi învinsese tristeţea şi redevenise un fel de mamă, însă era mereu preocupată de rolul de victimă pe care şi-l asumase şi care îi devenise atât de drag.

După mulţi ani, când Sophie devenise adultă şi Yvonne trecuse la vârsta a treia, Sophie începuse s-o îndrăgească iar, ceea ce nu mai făcuse de multă vreme. Din când în când, Yvonne putea să dea dovadă de înţelepciune, compasiune şi căldură, şi atunci Sophie o recunoştea. Deseori însă, se purta ca şi cum o parte neînţeleasă din trecutul ei revenea la suprafaţă – o parte plină de isterie, iritare şi curiozitate morbidă, o frică de a rămâne singură, de a nu pierde controlul pe nesimţite şi în mod neaşteptat. Cu câteva săptămâni înainte, trecuse pe la Sophie, stătuse la o ceaşcă de ceai şi o întrebase cum îi mergea. Întrebarea părea să vină de nicăieri şi o luase prin surprindere pe Sophie. În virtutea obişnuinţei, răspunsese că era bine, dar citise pe chipul mamei sale că întrebarea fusese serioasă. Asta o pusese pe gânduri şi,

fără să-şi dea seama de ce, începuse să plângă. Yvonne o luase în braţe. Senzaţia fusese în acelaşi timp plăcută şi supărătoare, dar rămăsese totuşi lipită de mama sa, plângând dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea. Fusese poate doar o senzaţie de tensiune de care se eliberase sau poate că Yvonne înţelesese ceva ce numai o mamă e în stare să înţeleagă. Sophie se simţise uşurată. Nu vorbiseră despre cele întâmplate.

Radiatorul de pe verandă şi vinul pe care îl băuseră le încălzeau plăcut pe cele două femei. Împărţeau un pachet de ţigări pe care îl găsiseră în frigider. Yvonne avea mereu un pachet acolo pentru ocazii, iar cele două surori şterpeleau mereu câteva. Fumară ţigară după ţigară până când terminară întregul pachet, apoi chemară un taxi care le aduse încă un pachet de ţigări şi două pungi de bomboane cu extract de lemn-dulce. Tom veni la ele şi începu să se vaite că i-au băut un vin pe care îl păstra de o grămadă de ani. Izbucniră în hohote râs, erau gata-gata să se înece. Apoi deveniră nostalgice la amintirea verilor din copilărie, când mâncau pâine prăjită şi beau ceai în bucătăria de vară şi îşi petreceau zilele la plajă, ascultând poveţele bunicii, care tot timpul părea să ştie cum să le întărească încrederea în forţele proprii. Vorbiră despre tatăl lor, iar apoi rămaseră în tăcere. Mereu se aşternea tăcerea după ce vorbeau despre el, era un sentiment de nedumerire faţă de faptul că le părăsise atât de devreme. Sophie şi-l amintea pe Georg ca fiind un om binevoitor, frumos şi care inspira siguranţă. Câteodată se întreba dacă ar fi rămas cu aceeaşi impresie despre el dacă ar mai fi fost încă în viaţă. Georg Lantz murise într-un hotel la New York în timpul unei călătorii de afaceri. Căzuse mort în timp ce făcea duş. Sophie îşi amintea doar de părţile lui bune. Râsul, glumele, compasiunea, aerul meditativ, simplitatea şi acea frumuseţe inefabilă pe care o posedă unii bărbaţi mai în vârstă, care nu s-au lăsat prinşi în capcana amărăciunii. Părea să emane voinţa de a trăi frumos, era darul lui către soţia sa, către cele două fiice şi către Dumnezeu. Îi lipsea chiar şi în ziua de astăzi şi câteodată îi vorbea în intimitatea pe care i-o dădea singurătatea.

Alcoolul şi ora târzie începeau să-şi spună cuvântul. Jane se duse la culcare în camera de oaspeţi, lângă Jesus. Sophie îi aranjă patul lui Albert, îl sărută pe frunte şi îl lăsă să doarmă.

Îl rugă pe şoferul de taxi să facă un ocol. Stătea pe bancheta din spate şi privea casele ce se perindau prin faţa ei, savurând starea de beţie şi singurătatea. Îi era drag cartierul în care crescuse, cunoştea aproape toate casele pe lângă care treceau, ştia cine locuise acolo şi cine mai locuia încă. Se simţea acasă, se simţea în siguranţă. Simţea însă şi o oarecare melancolie faţă de lumea pe care o vedea pe geamul taxiului. Arăta la fel ca întotdeauna, dar perioada din viaţa sa pe care o asocia cu

această lume trecuse de mult. Acum trăia într-o altă lume, o lume cu care simţea că nu are nimic în comun.

Pe verandă, Jane îi povestise că ea şi Jesus îl întâlniseră pe Jens Vall la Buenos Aires. Sophie rămăsese surprinsă la auzul numelui, nu se mai gândise la el de-o veşnicie. *Jens Vall…*

Se întâlniseră în arhipelag într-o vacanţă de vară din perioada liceului şi nu se mai despărţiseră doar când fuseseră siliţi să o facă. Îşi aducea aminte cât de golită se simţise fără el. La sfârşitul vacanţei se dusese la el în vizită. Locuia pe insula Ekerö, părinţii lui erau plecaţi şi aveau toată casa la dispoziţie.

Petrecuse toată săptămâna cu capul pe pieptul lui sau cel puţin aşa îşi amintea acea săptămână. Îşi vorbiseră neîncetat, ca şi cum tocmai rupseseră un jurământ al tăcerii. Din când în când, se duceau la cumpărături în Citroënul enorm al părinţilor lui – muzica era dată la maximum şi niciunul dintre ei nu avea carnet de conducere – se simţeau maturi şi liberi… se ţineau de mână şi când se spălau pe dinţi. *Dumnezeule,* chiar uitase toate lucrurile astea. În ciuda vârstei, îl iubise cu conştiinţa faptului că va sfârşi prin a o răni. Şi chiar aşa se şi întâmplase. În timp, ajunsese să înţeleagă că probabil şi el simţise la fel, că opusese rezistenţă într-o încercare zadarnică de a se sustrage suferinţei din dragoste.

Şoferul de taxi o lăsă la destinaţie. Sophie intră în casă dorindu-şi ca beţia să nu se mai termine. Sentimentul pe care i-l dădea era prea plăcut, prea preţios. Coborî în beci şi aduse o sticlă de vin, o desfăcu, îşi turnă un pahar mare plin şi se aşeză la masă. Bău câteva guri, apoi găsi două ţigări strâmbe în pachet. Aprinse una şi o fumă fără să se mai sinchisească să dea drumul la hotă sau să deschidă geamul. Sentimentul agreabil provocat de băutură se evaporă odată cu ultima picătură de vin, gândurile senine începură să capete contururi sumbre, iar ţigara îi lăsă un gust amar.

Încheie seara cu o puternică senzaţie că a comis o greşeală deschizând acea ultimă sticlă de vin, că fusese un gest inutil. Această senzaţie o însoţi tot restul nopţii, chinuind-o chiar şi în vis.

Se trezi a doua zi dimineaţă apăsată de un sentiment de vinovăţie.

6

Cargobotul navigase spre nord din Rotterdam, înaintând lent de-a lungul coastei olandeze. Marea era liniştită, iar soarele strălucea puternic ori de câte ori reuşea să-şi facă apariţia din spatele marilor nori cirus. Jens se ridică de la locul său aflat la umbră, traversă puntea, lăsând ca ritmul propriului său corp să-l propulseze înainte, apoi coborî scara de metal spre cală.

Îşi trecu încă o dată în revistă marfa, doar ca să facă ceva şi să nu mai fie nevoit să stea degeaba şi să privească în larg cu imaginea celor morţi pe retină. Auzi zgomot de paşi în spatele său şi îl văzu pe Aron apropiindu-se. Jens nu încercă să-i ascundă conţinutul cutiilor.

Aron privi armele şi se aşeză pe o ladă lângă Jens.

— Ne îndreptăm spre nord, apoi spre est şi încercăm să acostăm în Bremerhaven. Pe drum vom întâlni o altă navă în largul portului Helgoland şi vom reîncărca marfa. E loc pentru tine şi marfa ta pe această navă.

Jens îl privi pe Aron.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că n-o să poţi să descarci arme automate în Bremerhaven. Vameşii îţi vor confisca marfa.

— Trebuie să existe o soluţie mai bună.

— Atunci rezolvă tu…

Se priviră din nou.

— Acceptă oferta. Ştii doar cum merg lucrurile astea.

Într-adevăr, Jens ştia cum mergeau lucrurile, înţelegea că aveau un pact. Dacă accepta serviciul, era la mâna lui Aron. Jens văzuse totul. Era în mod implicit o ameninţare. De aceea i se oferea acest pact, ca să fie legat de mâini. Aşa mergeau lucrurile.

— Şi nava asta încotro se duce?

— Danemarca, zise Aron. Găsim o porţiune liniştită în Iutlanda şi acostăm acolo la adăpostul întunericului.

— Şi pe urmă?

— Îţi facem rost de o maşină. E tot ce putem să facem pentru tine.

Jens îl iscodi pe Aron cu privirea, apoi întoarse capul în direcţia opusă

şi reveni la cutiile lui.

Odată cu sosirea nopţii, motoarele vaporului se opriră. Nava se legăna uşor în întuneric, cu toate luminile stinse.

În orele ce trecuseră, Jens analizase toate posibilităţile pe care le avea la dispoziţie. Putea să lase armele în Danemarca sau să încerce să le treacă în Germania. Sau chiar să-i sune pe ruşi şi să le spună să vină singuri să-şi recupereze armele. Însă nu credea că aceştia vor fi de acord. Cel mai bine era să facă aşa cum rămăsese stabilit. Trebuia să ducă armele în Polonia, dar cum avea să reuşească era un lucru asupra căruia putea să reflecteze mai târziu. Acum trebuia să facă tot posibilul să ajungă în Danemarca. În cel mai rău caz, aveau deja paza de coastă pe urmele lor.

Jens îşi luă telefonul mobil şi observă că semnalul era slab. Căută un număr în agendă şi sună de câteva ori. Se lumină la faţă când auzi o voce de partea cealaltă a liniei.

— Bunico! Eu sunt, se aude prost, dar sunt în Danemarca, da, în Iutlanda… cu serviciul. Trec pe la tine mâine sau poimâine…

Îşi scosese deja cele două cutii pe punte. Aron şi Leszek se apropiară. Leszek îşi ţinea carabina sa automată pe umăr. Singura diferenţă era că acum avea o lunetă de noapte marca Hensoldt montată pe ea.

Leszek fu primul care auzi vaporul apropiindu-se.

— Vine, zise el şi dispăru pe trepte în sus spre cabină.

Se urcă pe acoperişul acesteia, se aşeză pe burtă şi urmări prin luneta armei vaporul care se apropia.

Marea era liniştită, se auzeau doar motoare ambalate în întuneric. Jens reuşi să desluşească în întuneric o ambarcaţiune de pescuit de dimensiuni mai mari.

Aceasta se plasă paralel cu vaporul. O voce de pe barcă îl strigă pe Aron, dar Jens nu reuşi să distingă răspunsul acestuia. Apoi apăru un mulatru, care zâmbi larg către Aron, dând mâna cu el.

— Ce te aduce pe aici, prin largul mării, Aron?

Aron îi întoarse zâmbetul şi arătă spre Jens.

— Tipul ăsta merge cu tine o bucată de drum. Are şi nişte cutii cu el.

Bărbatul se întoarse spre Jens, scrutându-l cu privirea.

— Bine ai venit! Eu sunt Thierry.

Jens îl salută.

— Ce ai în cutiile astea? întrebă bărbatul.

— Transportă arme automate, zise Aron.

Leszek se apropie de ei cu carabina pe umăr, îl salută pe Thierry

înclinând din cap, iar acesta îi răspunse în acelaşi fel. Apoi Thierry îl privi cercetător pe Jens, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă într-adevăr avea faţă de traficant de arme, după care se întoarse spre Aron.

— Spune-mi, Aron… mi-ai adus ce te-am rugat?

Aron scoase o geantă şi i-o înmână zâmbind lui Thierry, care o ţinu o clipă în mâini cântărind-o, după care se aşeză pe punte şi trase fermoarul. Scoase un obiect înfăşurat în catifea, îl puse cu grijă jos şi-l dezveli. Jens auzi bărbatul ţinându-şi respiraţia când statueta micuţă de piatră apăru în faţa ochilor săi. Lui Jens i se părea neînsemnată. Era mică, gri şi avea contururile rotunjite. Thierry o ridică şi o privi la lumina unei lămpi ce afla deasupra lui. Cu tragere de inimă, începu să povestească despre cât de veche era, că făcea parte din patrimoniul cultural al incaşilor, că era aproape imposibil de stabilit cât valora – cel mai probabil era nepreţuită.

— Mulţumesc, Aron.

— Nu-mi mulţumi mie, mulţumeşte-i lui Don Ignacio. El ţi-a făcut rost de ea.

Leszek şi Aron dispărură sub punte.

Thierry privea statueta admirativ.

— Ai de gând s-o vinzi? întrebă Jens.

— Nu, nu poate fi vândută. E pentru plăcerea mea, o ţin acasă şi mă uit la ea.

Se întoarse spre Jens.

— Dar am altele asemănătoare de vânzare, dacă te interesează.

Jens zâmbi, clătinând din cap.

— Şi, în plus, contracarează efectul armelor şi al cocainei în drum spre ţărm. Are puteri benefice. O să ne aducă noroc.

Jens înţelesese în sfârşit motivul pentru care Aron şi Leszek se aflau pe vapor.

○

Cu banii pe care Gunilla îi virase în contul său, Lars cumpără un Volkswagen LT 35. Era o dubă albă, fără niciun semn distinctiv. Avea un perete despărţitor între bancheta din faţă şi spaţiul de depozitare din spate şi un singur geam, montat pe una dintre uşile din spate.

Maşina era parcată la şaptezeci de metri de casa lui Sophie, pe o străduţă neasfaltată care ducea spre un deal. Lars făcuse rost de un fotoliu vechi pe care îl instalase în dubă. Stătea în fotoliu cu căştile cuplate la un aparat de recepţie care, la rândul lui, era cuplat la un

aparat de înregistrare şi asculta stereo cina familiei Brinkmann. Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea, cu fiecare aluzie pe care o făcea, Lars învăţa mai mult despre Sophie şi despre lumea în care trăia, despre felul cum gândea şi cum simţea…

O urmărea doar de două săptămâni, dar avea impresia că trecuse o eternitate. În acest răstimp fără sfârşit de zile, seri şi nopţi de urmărire, de fotografiere, de gânduri despre ea şi de rapoarte sterile pentru Gunilla, se produsese o transformare lăuntrică. Din motive neelucidate, începuse să se simtă mai liber, mai puternic şi mai temperat în îndoiala faţă de sine însuşi care nu-i dăduse deloc pace înainte.

Nu ştia de unde venea această schimbare. Poate că era doar o coincidenţă, poate se datora noului său serviciu sau poate că era efectul singurătăţii sale cotidiene? Cugetă o clipă. Poate că se datora lui Sophie Brinkmann? Apariţia ei îi dezvăluise ceva, feminitatea ei îi spusese ceva despre masculinitatea sa. Sophie îi arătase ce-şi dorea de fapt şi cum îşi dorea să fie lucrurile. Deschisese o uşiţă lăuntrică şi Lars simţea că, dacă reuşise să facă aşa ceva de la distanţă, fără să-l cunoască măcar, atunci şi el ar putea să aibă acelaşi efect asupra ei. Ştia că sunt meniţi unul pentru celălalt. Ştia că în adâncul său şi Sophie simţea lucrul ăsta…

Lars urmărea o discuţie între Sophie şi Albert. Comunicarea dintre ei demonstra că aveau o relaţie armonioasă şi afectuoasă, ceea ce-l umplea de mirare, căci nu mai auzise niciodată o discuţie atât de firească.

Ultimele ore din tură se tolăni în scaun, îşi tăie unghiile, o ascultă pe Sophie care stătea în pat şi citea o carte. Singurul lucru pe care îl auzea era un fâşâit ce îi indica faptul că a mai dat o pagină. Lars închise ochii. Se vedea lângă ea în pat, iar Sophie îi zâmbea.

În puterea nopţii se întoarse acasă cu geamul de la maşină deschis. Primăvara suedeză se transformase brusc în vară – aerul era călduţ, proaspăt.

Odată ajuns în apartament, îşi dactilografie raportul la vechea maşină de scris.

— De ce foloseşti maşina de scris şi nu calculatorul?

Sara se afla în pragul uşii, proaspăt trezită din somn şi îmbrăcată într-o cămaşă de noapte veche şi urâtă. Lars o privi, apoi se ridică şi îi trânti uşa în nas, lăsând-o mută de mirare pe partea cealaltă. Încuie uşa şi se întoarse la birou.

— Ce naiba te-a apucat?

Vocea ei răsună surd în spatele uşii.

Lars nu o băgă în seamă, ci continuă să scrie. În raportul către Gunilla relată detaliat dialogul de la cină. Hârtiile alunecară prin fax şi pe urmă

fură distruse. Nu voia să mai împartă patul cu Sara. Terminase şi coniacul şi sticlele de vin, deci atacă sticla de cherry din bibliotecă. Nici măcar nu ştia de unde îl aveau. Era acolo de când lumea. Bău din sticlă în timp ce aştepta să se deschidă calculatorul. Sherry, ce băutură de rahat… Slabă şi greţoasă în acelaşi timp, de ce naiba o lăuda toată lumea? Se forţă să bea. Atmosfera apăsătoare se risipi puţin şi creierul i se încălzi. Ecranul calculatorului se lumină. Lars deschise un fişier şi alese opţiunea slideshow. Apoi deschise fişierul *clasice* şi începu să se uite la poze cu Sophie pe muzica lui Puccini. Avea câteva sute de poze cu ea ce se succedau în faţa ochilor săi, pe întregul ecran, la interval de cinci secunde.

Lars stătea rezemat de scaunul de la birou, privind-o pe Sophie mergând cu bicicleta la serviciu, apoi descuind uşa de la intrare, cu contururile estompate în spatele geamului de la bucătărie, apoi luând ziarul din cutia poştală sau tăind trandafirii de lângă zidul casei. Ştia unde este, cum se simte, la ce se gândeşte, îi recunoştea orice expresie. Era ca un film, un film despre viaţa lăuntrică a lui Sophie Brinkmann. Acest miracol îi aduse zâmbetul pe buze şi se miră că un tip ca el, care niciodată nu avusese astfel de gânduri înainte, dăduse din întâmplare peste o femeie despre care ştia totul. Era totuşi o întâmplare? Nu, n-avea cum să fie – era oare destinul?

Lars imprimă pozele sale preferate cu Sophie, le puse într-un dosar, desenă o floare pe coperta dosarului şi îl ascunse într-un sertar.

○

Nu se gândea la nimic în mod deosebit când trecu pe coridor cu privirea în podea. Ridică ochii când auzi zgomot de paşi în faţa sa.

O femeie cam la cincizeci de ani încerca să-i atragă atenţia. Sophie o recunoscu, o mai văzuse. Trebuia să fie ruda vreunui bolnav, nu ştia exact cine.

— Sophie?

Sophie se miră că femeia îi spune pe nume, căci i se întâmpla foarte rar, în ciuda ecusonului din piept pe care era scris numele ei.

— Mă numesc Gunilla Strandberg şi aş vrea să stăm puţin de vorbă.

Sophie încuviinţă din cap, zâmbind cu amabilitate.

— Sigur că da.

Gunilla privi în jur şi Sophie înţelese că nu voia să vorbească pe coridor.

— Veniţi.

Sophie o invită pe Gunilla să intre într-un salon gol şi închise uşa după

ea.

Gunilla deschise poşeta, scoase un portofel de piele, căută într-un buzunar interior al acestuia şi găsi în cele din urmă ce căuta printre bonuri de casă vechi şi bancnote mototolite. Îi arătă legitimaţia lui Sophie.

— Sunt de la poliţie.

— Da?

Sophie îşi ţinea braţele încrucişate.

— Aş vrea doar să vă vorbesc, zise Gunilla calm.

Sophie îşi dădu seama că adoptase o poziţie defensivă.

— Mă recunoaşteţi poate? întrebă Gunilla.

— Da, v-am mai văzut pe aici. Sunteţi ruda unui pacient.

Gunilla clătină din cap.

— Nu vreţi să ne aşezăm, mai bine?

Sophie trase un scaun pentru Gunilla, care se aşeză, apoi se aşeză şi ea pe un pat de spital. Gunilla tăcea, părea să-şi caute cuvintele. Sophie aştepta. După o vreme, Gunilla îşi ridică privirea.

— Conduc o anchetă.

Sophie aştepta să continue. Gunilla Strandberg părea să caute cuvintele cele mai potrivite.

— Sunteţi prietenă cu Hector Guzman? zise ea pe un ton calm.

— Cu Hector? Nu, n-aş zice.

— Dar sunteţi cunoştinţe?

Fusese mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Sophie se uită la Gunilla.

— De ce întrebaţi?

— Fără niciun motiv anume, vă pun doar nişte întrebări.

— De ce, totuşi?

— Cât de apropiaţi sunteţi?

Sophie clătină din cap.

— Mi-a fost pacient, stăteam de vorbă. Ce doriţi, de fapt?

Gunilla răsuflă, pe jumătate amuzată de propria-i ezitare.

— Îmi cer scuze dacă sunt indiscretă, mi-e greu să mă abţin.

Gunilla se concentră şi o privi pe Sophie în ochi.

— Am… am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

7

Mikhail căzuse în apă. Reuşise, cu chiu cu vai, să scape nevătămat de focurile trase asupra lui. În timp ce se scufunda în adâncurile întunecate ale mării, auzea vâjâitul şi şuieratul proiectilelor oprite de puterea apei. În scurt timp se întoarse şi începu să înoate spre suprafaţa apei, simţind că nu mai are aer. Forma concavă pe care o avea fundul navei îi salvase viaţa, fiindcă cei de pe punte nu puteau vedea în jos şi înăuntru. Mikhail rămăsese acolo, lângă vapor, tot timpul în mişcare. Odată ce porniseră motoarele, riscase şi începuse să înoate spre chei, încercând să se agaţe de capătul de jos al acestuia. Cheiul era înalt. Fără o scară sau altceva pe care să se ridice, avea să se înece. Îl durea tot corpul şi simţea că n-o să mai reziste multă vreme. După efortul teribil pe care îl depusese înotând, se învârtise de-a lungul cheiului până găsise un lanţ vechi ruginit de care se ţinuse până dispăruse vaporul. Atunci urcase pe chei cu greu, înfruntând durerea, se urcase ud leoarcă în maşina închiriată, deschisese torpedoul, scosese GPS-ul şi telefonul şi îl sunase pe Roland Gentz. Îi povesti că fusese atacat şi că amândoi tovarăşii lui erau morţi, că fusese întâmpinat de trei tipi pe vapor – doi pe care îi recunoscuse ca fiind Aron şi Leszek, pe cel de-al treilea nu-l cunoştea, dar cel mai probabil era suedez.

Roland îi mulţumi pentru informaţii şi îi spuse că îl va contacta din nou peste câteva ore. Convorbirea se întrerupse.

Căpitanul vietnamez îl căptuşise bine de tot. Avea nasul şi coastele rupte, dar nu conta. Nu era supărat pe căpitan, căci îi împuşcase ajutorul chiar în faţa ochilor. Fusese obligat să creeze un precedent, deoarece, în clipa când auzise focurile de armă afară, înţelesese că pactul dintre căpitan şi Hanke fusese încălcat. Pedeapsa fusese ajutorul, iar Mikhail nu avusese nicio ezitare.

Lui Mikhail i se întâmpla foarte rar să le poarte pică celor care îl băteau sau deschideau focul asupra lui. Îi considera egalii săi. Participase la războaie de anvergură atât împotriva afganilor, cât şi a cecenilor, fusese surprins în tabăra inamică şi se trăsese din greu asupra lui, trecuse prin situaţii aflate la limitele toleranţei psihice umane. Îşi văzuse prietenii murind împuşcaţi, sărind în aer sau luând foc. La rândul său, le

făcuse aceleaşi lucruri inamicilor, dar faptele sale nu se datoraseră niciodată furiei sau dorinţei de răzbunare. Era poate explicaţia faptului că supravieţuise.

Când începuse să lucreze pentru Ralph Hanke, continuase să abordeze lucrurile în acelaşi mod, atât în propriul stil de viaţă, cât şi în felul cum se purta cu ceilalţi. Reacţiona în acelaşi fel, indiferent dacă trebuia să împuşte pe cineva la ordinul lui Ralph sau să ia pe cineva la bătaie sau să se ducă la Stockholm şi să-l calce cu maşina pe Hector Guzman.

Nu se gândea niciodată dacă ceea ce făcea era bine sau rău, anii petrecuţi ca soldat în războaie sângeroase şi fără sens îi întăriseră convingerea că, de fapt, concepte cum ar fi binele şi răul nici măcar nu există în lumea în care trăim. Singurul lucru care există sunt consecinţele şi cei care sunt conştienţi de acest lucru îşi pot ghida viaţa într-o direcţie acceptabilă.

Opri maşina lângă un centru comercial. Toată lumea se holba la el, aşa mare cum era şi plin de sânge şi bălăngănindu-se prin magazin. Cumpără cele trebuincioase – bandaj, plasturi, pansament, soluţie antiseptică şi cele mai puternice analgezice pe care le găsise. În magazin se simţea un miros plăcut, părea să fie un fel de amestec între o farmacie şi o parfumerie. Mikhail îşi plăti cumpărăturile. Vânzătoarele în uniforme albe îi evitau privirea.

Apoi intră într-un bar de la marginea şoselei, se duse la toaletă şi se bandajă cum putu mai bine, după care înghiţi patru analgezice fără apă.

Se aşeză într-un colţ al barului, mâncă şi bău trei beri. Apoi se întinse, iar încheieturile îi trosniră şi simţea o durere cumplită în tot corpul.

În aşteptarea notei de plată îşi deschise GPS-ul. Fixase un transmiţător pe una dintre lăzile cu cocaină din cală ce îi aparţineau lui Guzman. Pe ecran nu vedea niciun semnal, probabil că erau în continuare în largul mării.

Se cază la un motel cu cearşafuri curate în culori oribile şi care miroseau prea puternic a detergent. Se dezbrăcă şi se privi în oglindă, îşi cercetă vânătăile de pe corp, roti din umeri, îşi dezmorţi ceafa. Pe corp i se putea citi trecutul violent: o mulţime de cicatrici, patru urme de glonţ şi răni cauzate de schije. Cicatricile erau răspândite pe tot corpul, unele provocate de acte directe de violenţă, altele de accidente, dar fiecăreia dintre ele îi corespundea o amintire puternică. Pe unele dintre aceste amintiri le-ar fi uitat cu plăcere dacă ar fi putut, dar cum era imposibil, era nevoit să le accepte. De fiecare dată când îşi privea corpul, realiza ce fel de om era de fapt.

Îi sună mobilul. Mikhail păşi pe mochetă şi luă telefonul de pe

noptieră. La celălalt capăt al liniei, Roland îi ceru un raport.

— Avem transmiţătorul cu ajutorul căruia îl putem urmări, asta-i tot.

— Ralph e furios.

— Ralph e tot timpul furios.

— Trebuie să contraataci, cel puţin ca să-ţi răzbuni camarazii morţi.

Mikhail înţelese că Roland încerca să-i manipuleze sentimentele, doar că el nu nutrea astfel de sentimente. Lui Mikhail puţin îi păsa de moartea camarazilor săi, erau două epave, moartea fusese cu siguranţă o uşurare pentru ei.

— Am să văd ce pot să fac. Trimiţi pe cineva să mă ajute?

— Te descurci pe cont propriu.

Mikhail se privi din nou în oglindă; îşi aplecă gâtul spre dreapta, se auzi o trosnitură şi simţi că oasele i se aşază la loc în zona umărului.

— Bine, dar explică-mi mai pe îndelete.

Auzi cum Roland apăsa pe mouse şi îşi dădu seama că acesta era pe internet.

— Ralph e negru de supărare, fă ceva, orice, n-o să poată să închidă un ochi până nu-i faci să înţeleagă că au pierdut, ştii doar cum e.

Mikhail nu răspunse, ci încheie convorbirea.

Făcu un duş şi sună la o firmă ce oferea servicii de escortă. Comandă o tipă mai bine făcută, nu prea tânără, nici prea slabă şi care să ştie să vorbească ruseşte. Femeia apăru. Era din Albania şi purta fustă mini, cizme albe până la genunchi şi un maiou roz. Avea şoldurile mari, era exact pe gustul lui. Se prezentă drept Mona Lisa. Lui Mikhail nu-i plăcu numele şi o întrebă dacă n-ar putea să-i spună altfel, Lucy, de exemplu?

Mikhail şi Lucy se aşezară pe pat şi împărţiră o sticlă de gin olandez în timp ce se uitau la un talk-show în olandeză. Mikhail chiar o îndrăgi când începură să râdă de faptul că niciunul dintre ei nu înţelegea nimic din ce se spunea la televizor.

— Poţi să rămâi toată noaptea?

Ea se aplecă după mobil, care se afla în geanta aurie de pe pat, sună pe cineva şi îi citi numărul cardului Diners al lui Mikhail.

Noaptea, Mikhail adormi pe sânii ei şi o ţinu în braţe cum îşi ţine un copil mama. La ora patru dimineaţa sună ceasul deşteptător. Mikhail se ridică în şezut şi se şterse la ochi. Încă mai simţea durerea şi era conştient că trebuia s-o mai suporte o bucată bună de vreme. Se întoarse şi o privi pe Lucy care dormea, sforăind uşor.

Dădu drumul la GPS, se ridică în picioare şi se duse la baie. Îşi clăti faţa cu apă rece şi se spălă pe corp cât de bine putu deasupra chiuvetei minuscule. Când reveni în dormitor, GPS-ul era activat. Privi harta şi văzu că lăzile se aflau în partea de vest a Iutlandei.

Se îmbrăcă. Lăsă un bacşiş gras pe noptieră pentru Lucy. Închise cu grijă uşa după el, se urcă în maşina închiriată, porni spre autostradă şi dispăru în negura dimineţii.

○

Casa micuţă, din lemn, cu acoperiş din paie se afla într-un loc izolat, la vreo sută de metri de vechiul drum naţional, şi era înconjurată de copaci. Coti pe un drum pietruit şi bolovănos, ce arăta ca o alee străjuită de copaci în mijlocul unui lan de grâu. Soarele strălucea în aceeaşi nuanţă aurie pe care Jens şi-o aducea aminte de pe vremea verilor petrecute aici în copilărie – auriu, oranj şi verzui în acelaşi timp.

Părăsise vaporul cu o noapte înainte, apoi se îndreptase spre sudul Iutlandei în barca de pescari cu care venise Thierry. Ochiseră un mic golf izolat în care intraseră şi îşi descărcaseră marfa la adăpostul întunericului. Acolo îi aşteptaseră trei maşini, dintre care una pentru Jens. Plecase în grabă.

Parcă în faţa casei şi rămase în maşină. Era o dimineaţă frumoasă, păsările ciripeau, iar roua tocmai începea să se evapore odată cu apariţia căldurii. Uşa înconjurată cu trandafiri agăţători se deschise şi apăru o femeie bătrână cu părul alb şi cu şorţ, care îi zâmbi larg lui Jens. Zâmbi şi el la imaginea incredibil de pitorească, deschise portiera şi coborî din maşină.

Se îmbrăţişară, iar bătrâna nu-i mai dădea drumul.

— Cine ar fi crezut c-o să-mi faci aşa o surpriză… mă bucur tare mult c-ai venit.

Bunica Vibeke pregăti ceai pe care îl servi în nişte ceşti albe cu albastru, vechi şi ciobite, pe care le avea de când lumea. Jens o privi. Era bătrână, tare bătrână, dar era genul de bătrâneţe ce nu părea să intre niciodată în stadiul care pe unii oameni în vârstă îi face obosiţi şi închişi în sine. Jens îşi dorea ca bătrâna să rămână aşa până la moarte şi spera să i se îngăduie să se stingă în căsuţa ei.

Se învârti prin bucătărie, luă o fotografie de pe o etajeră. Era bunicul Esben. Avea mustaţă, purta o pălărie cu boruri late şi peste umăr îi atârna puşca de vânătoare.

— Mi-aduc aminte că aveam obiceiul să mă uit la poza asta toată ziua. Mi se părea că se află într-o savană şi că vânează elefanţi sau pândeşte braconieri. Dar, de fapt, e aici, în faţa casei, pe câmpul proaspăt secerat, la vânătoare de iepuri.

Vibeke încuviinţă din cap.

— Era un bărbat voinic.

Jens cercetă fotografia.

— Dar nu prea ne împăcam bine eu şi bunicul, nu-i aşa?

Puse fotografia pe masă în faţa sa şi se aşeză.

— Nu ştiu, zicea mereu că eşti nesăbuit. Tu ziceai că el e nebun şi că trebuie să te lase în pace. Vă luaţi mereu la ceartă dintr-un motiv sau altul.

Jens surâse amintindu-şi, dar existase într-adevăr o nuanţă de duritate în relaţia cu bunicul său. Niciodată nu înţelesese de ce se aflau tot timpul în conflict.

Vibeke se apropie cu ceainicul şi turnă în ceşti.

— În fiecare vară când veneai la noi, la început vă împăcaţi bine. Te lua cu el la vânătoare, pescuiaţi în râu, ca şi cum aţi fi pus la încercare relaţia dintre voi. După câteva zile încetaţi să mai faceţi lucruri împreună, tu îţi vedeai de treaba ta, iar Esben stătea în banca lui.

Vibeke se aşeză.

— Într-un an, cred că aveai vreo paisprezece ani pe atunci, te-ai dus în sat la cumpărături. Te-ai întâlnit cu o gaşcă de motociclişti, nişte băieţi mai mari decât tine cu vreo câţiva ani… Au început să-ţi caute râcă. Ai venit acasă cu un ochi vânăt şi Esben a dat vina pe tine pentru ceva ce nu făcuseşi; îi dădea înainte că tu fuseseşi capul răutăţilor. Eu am încercat să vorbesc cu el, dar n-a vrut să mă asculte.

Jens îşi aminti. Vibeke îşi goli ceaşca.

— Cu câteva zile înainte să pleci acasă te-ai dus în sat singur, i-ai căutat pe băieţii ăia şi le-ai rupt nasul la toţi patru. Te-ai întors înseninat, dar n-ai zis nimic. Am aflat abia după ce plecaseşi, când una dintre mame a trecut pe aici ca să te tragă la răspundere.

Vibeke zâmbi.

— Esben îşi făcea mereu griji pentru tine, zicea că nu te dădeai niciodată bătut, nici măcar când ştiai deja că ai pierdut.

— E adevărat, nu mă dădeam bătut.

— Şi nu te dai nici acum?

Jens reflectă o clipă.

— Nici acum nu mă dau.

Luară cina în grădină la o masă veche de lemn. Stătură de vorbă până târziu. Jens nu voia să meargă la culcare, îşi dorea să oprească timpul în loc.

— Îţi mulţumesc că ai trecut pe la mine, băiete.

Jens o privi, îşi goli paharul de vin şi îl aşeză la loc pe masă.

— De-abia aşteptam să vin aici în fiecare vară şi când trebuia să mă întorc acasă, aveam mereu inima grea… aşa era în fiecare an. Bunico,

eşti singura persoană care mă cunoaşte cu adevărat.

Bătrânei îi dădură lacrimile de emoţie. Dar, dincolo de aceste lacrimi, nu erau nici griji, nici tristeţe.

În timpul nopţii, Jens rămase treaz în pat, privind în tavan. Patul era adânc ca o albie. Încerca să-şi aducă aminte de nopţile pe care le petrecuse aici în copilărie. Amintirile îi trezeau sentimente, sentimente plăcute. Adormi pe spate, ceea ce nu i se mai întâmplase de mult timp.

În vis nimeri în adâncul abisului. Era singur şi nu avea nicio portiţă de scăpare. Întunericul se întindea apăsător în jurul lui. Încerca să ţipe, dar din piept nu-i ieşea niciun sunet. O senzaţie de sufocare îl trezi brusc. Deschise ochii.

Pe marginea patului stătea Mikhail şi îl privea, cu o mână pe gâtul lui şi cu cealaltă pe un pistol a cărui ţeavă era îndreptată spre bărbia lui. Privirea lui Mikhail era lipsită de expresie, dar totuşi cercetătoare, ca şi cum ar fi încercat să citească ceva în ochii lui Jens. Figura pocită a lui Mikhail părea şi mai înfiorătoare în lumina lunii, era chipul unui om palid şi bolnav.

Vocea lui gravă zise:

— Cheile de la maşină.

Jens încercă să gândească.

— Sunt într-unul din buzunarele de la pantaloni.

Mikhail se întoarse şi se uită la pantalonii care atârnau pe spătarul unui scaun. Se întoarse înapoi spre Jens şi îl pocni în cap cu patul pistolului. Se auzi un ecou metalic aproape imaginar, după care Jens îşi pierdu cunoştinţa.

○

Maşina de tăiat huruia de zor. Era o muncă grea şi simţea cum transpiră din cauza căldurii. Motorul care trebuia să acţioneze una dintre roţile din faţă ale maşinii se stricase, comandase unul nou, dar nu-l primise încă. Poate că era mai bine aşa, căci oricum nu ştia cum trebuie montat.

După convorbirea cu Gunilla nu făcuse decât să reflecteze. Încercase să se plimbe, să meargă cu bicicleta, să alerge… încercase orice ca să găsească un pic de linişte. Seara, când era singură, încerca să scrie, să cugete, să mediteze, să evalueze.

Un sentiment de furie o însoţise la fiecare pas, încă de când auzise întrebarea pe care i-o adresase Gunilla. Furia nu se datora însă întrebării, ci mai degrabă răspunsului pe care se simţise obligată să-l dea. Era supărată pe faptul că răspunsul fusese încă de la început pozitiv. Nu prea

avea încotro, era asistentă medicală şi un agent de poliţie o rugase să dea o mână de ajutor…

Sophie tăia în linie dreaptă şi acum îi mai rămăsese doar o fâşie îngustă ce se întindea pe toată lăţimea grădinii. Lăsă maşina să continue drept înainte şi să macine vârfurile firelor de iarbă.

Când termină, dădu drumul mânerului care acţiona maşina şi motorul se opri automat. Maşina de tăiat iarbă zumzăia uşor, mâinile îi erau roşii şi fierbinţi din cauza vibraţiilor, iar în timpane auzea un şuierat. Îşi admiră opera, peluza era tăiată simetric.

Sophie bău apă cu gheaţă dintr-o carafă din frigider. Mobilul de pe masă bâzâi scurt şi ecranul se lumină. Se opri din băut şi respiră adânc, încercând să-şi recapete suflul.

Expeditorul era marcat ca *număr necunoscut*. Deschise mesajul.

Mulţumesc pentru mesaj. Am fost ocupat. Vrei să ne vedem? Pe curând, H.

Sophie îi trimisese un mesaj pe mobil cu o zi înainte. Se gândise îndelung ce să scrie, iar în cele din urmă scrisese scurt: *M-am distrat la petrecere, mersi.*

Acum nu ştia dacă să răspundă sau nu şi trecea cu degetele peste taste. Claxonul răsună cu insistenţă la poartă, întrerupându-i cugetările. Privi pe fereastră. Albert era în maşină, pe scaunul din faţă. Privi apoi ceasul şi realiză că pierduse noţiunea timpului. Puse telefonul în buzunar. Albert claxonă din nou, iar ea îi strigă iritată să aştepte. Plecă aşa cum era, pe jumătate murdară şi transpirată, în blugi, cizme de cauciuc şi un tricou ponosit. Apucă să-şi prindă părul cu un elastic şi să-şi ia poşeta înainte să iasă pe uşă.

Albert stătea lângă ea în maşină îmbrăcat într-un tricou de tenis verde, pantaloni scurţi albi, cu pantofi de tenis albi în picioare şi cu o rachetă îmbrăcată în husă în poală. Aerul condiţionat nu funcţiona. Sophie deschise fereastra. Temperatura deveni acceptabilă când maşina prinse puţină viteză. Nu-şi ziceau nimic, Albert era mereu tăcut înaintea unui meci. Era un amestec de nervozitate şi concentrare.

Merse drept înainte în sensul giratoriu din piaţa Djursholm, continuă pe lângă palat şi coborî panta de lângă castelul de apă. Intră în parcarea din faţa sălii de tenis, ce era vopsită într-o nuanţă hidoasă de roşu.

— Nu e nevoie să vii cu mine.

Albert deschise portiera, rostind cuvintele mai mult din politeţe decât din convingere. Sophie nu răspunse, scoase cheia din contact şi ieşi din maşină. Intrară împreună, Albert cu câţiva paşi în faţa ei.

Înăuntru se desfăşurau meciuri pe mai multe terenuri. Albert văzu nişte prieteni care erau adunaţi într-un grup puţin mai încolo, se duse la ei şi începu să vorbească şi să râdă. Lui Sophie îi erau dragi prietenii lui

Albert, îi auzea tot timpul râzând când erau împreună. Găsi un loc liber în tribună, se aşeză şi începu să privească meciul care era în plină desfăşurare. Mingea sărea dintr-o parte în cealaltă a fileului între cele două fete care jucau. Lui Sophie i se părea că ambele jucau foarte bine. Meciul avea un ritm susţinut, dar gândurile lui Sophie erau deja în altă parte. Îşi scoase mobilul, reciti mesajul de la Hector şi ezită cu degetul pe butonul de răspuns. Într-un difuzor auzi strigându-se numele lui Albert şi al altui băiat. Vârî din nou telefonul în geantă şi îşi dădu seama că zâmbea când îl văzu pe Albert intrând pe terenul de tenis. Mergea sigur pe sine, părea calm când dăduse mâna cu arbitrul şi concentrat când aruncase mingea în aer, începând partida.

Albert câştigă un meci şi urma să joace în semifinale la sala Slottsbanorna. Oamenii începură să se ridice şi să părăsească arena. Sophie se lăsă purtată de val până în parcare, unde îl văzu pe Albert, care o căuta în mulţime. Albert îi făcu semn că voia să plece cu prietenii lui.

În parcare se întâlni cu mama unui coleg de-al lui Albert, care o informă că se strângeau bani pentru unul dintre profesorii clasei. Apoi o evită pe o altă mamă care era de părere că toţi ceilalţi copii în afară de fiica ei se aflau pe un drum greşit în viaţă. Se ascunse de clubul alcoolicelor, un grup de mame ofilite care arătaseră bine odinioară. Aveau picioarele subţiri şi pernuţe de grăsime în jurul taliilor, erau machiate cu farduri scumpe şi făceau o primă impresie plăcută, dar după câteva minute începeau negreşit să vorbească despre defectele şi problemele altora.

Sophie se aşeză la volan; n-avea nimic în comun cu niciuna dintre persoanele pe care tocmai le întâlnise. Se întrebă de ce alesese să locuiască printre aceşti oameni ciudaţi, care o surprindeau de fiecare dată.

Se îndrepta spre palat. Fără să-şi dea seama de ce, scoase mobilul, deschise mesajul de la Hector şi răspunse: *Oricând.*

○

Mikhail condusese spre sudul Iutlandei şi trecuse graniţa nepăzită cu Germania.

După zece ore de mers ajunse la München şi parcă maşina în garajul uneia dintre casele nelocuite ce-i aparţineau lui Hanke.

Casa era situată pe o stradă liniştită cu locuitori din clasa mijlocie şi cu case absolut identice – cărămidă şi uşi masive. Presupunea că are cam patruzeci de kilograme de cocaină în portbagaj. În ciuda greutăţilor

întâmpinate pe vapor era mulţumit de felul cum evoluase situaţia şi ştia că şi Ralph o să fie. Avuseseră ultimul cuvânt prin faptul că el reuşise în ultimă instanţă să recupereze o parte din cocaină, exact aşa cum îşi dorea Ralph.

Băgă în marşarier şi intră, după care închise uşa de la garaj.

Cele două lăzi din lemn erau puse una peste cealaltă. Trase de una, găsi transmiţătorul, îl dezlipi şi-l vârî în buzunar. Apoi scoase şi cea de-a doua ladă, o deschise cu o rangă, dădu la o parte capacul şi văzu un strat de rumeguş. Dădu rumeguşul la o parte, băgă mâna în ladă şi dădu de patul unei carabine automate. O ridică şi recunoscu marca Steyr AUG. O evaluă rapid. Era relativ neutilizată, în stare bună. Mikhail mai găsi încă nouă arme de aceeaşi marcă, proaspăt date cu vaselină şi având culasele montate. Despică şi cea de-a doua ladă şi, sub stratul de rumeguş, găsi opt arme noi-nouţe marca Heckler & Koch MP7, plus două Heckler & Koch MP5.

Rămase scărpinându-se cu arătătorul la baza nasului.

○

Hector stătea pe bancheta din spate a maşinii care aştepta în dreptul casei lui Sophie. O privea pe Sophie traversând cărarea pietruită către poartă. Sophie îl privea şi ea la rândul ei. După ce ieşi pe poartă, Hector se aplecă şi îi deschise portiera.

— Bine ai venit, Sophie Brinkmann, zise el.

Sophie se aşeză lângă el şi închise portiera. La volan se afla Aron, care porni motorul.

— Bună, Aron, zise ea.

Aron o salută din cap, apoi maşina se puse în mişcare.

— Ai o casă frumoasă, zise Hector.

— Mulţumesc.

Hector ridică un deget.

— Îmi plac casele galbene, zise el.

— I-auzi, spuse ea şi zâmbi.

— De cât timp locuieşti aici?

— De o bună bucată vreme.

Hector încerca să găsească o întrebare potrivită ca să continue discuţia.

— Şi cum ţi se pare zona? Te simţi bine aici?

Acum Sophie îl privea ca şi cum era gata să izbucnească în râs din cauza turnurii plicticoase pe care o luase convorbirea. Hector înţelese.

— Mă bucur pentru tine, zise el după ceva vreme.

— Mda, zâmbi ea.

Maşina mergea mai departe.

— Mulţumesc pentru cadou, chiar îmi place. O folosesc, zise el.

Sophie îi dăruise o agrafă pentru bancnote, i se păruse că e un cadou relativ elegant şi impersonal în acelaşi timp.

Călătoria cu maşina se dovedi a fi relaxantă. Hector vorbea în stilul lui sigur şi calm, povestea întâmplări, punea întrebări, ferindu-i astfel de momente de tăcere şi de alte clipe jenante. Hector se pricepea la aşa ceva – părea să fie unul din talentele sale. Sophie nu-şi dădea seama dacă Hector era conştient de faptul că piciorul lui stătuse lipit de al ei pe toată durata călătoriei.

Aron coti spre Hagaparken şi parcă în faţa pavilionului tropical Fjärilshuset.

— Ai mai fost vreodată aici?

Sophie clătină din cap. Ieşiră din maşină şi intrară în sera enormă. La intrare cineva o ajută să-şi dea jos haina. Înăuntru era umed şi cald. Se auzeau ciripitul păsărilor şi susurul apei şi se vedeau fluturi zburând, nepăsători la tot ce se petrecea în jur, poate chiar şi de propria lor frumuseţe. Sophie realiză că îi plăceau fluturii foarte mult, că îi plăcuseră dintotdeauna.

Într-o parte a pavilionului tropical se vedeau rânduri de scaune aşezate în faţa unui scaun mai mare, singurul plasat mai sus. În spatele acestui scaun aştepta un cvartet – un violoncel, două viori şi un flaut.

Câţiva oameni se aşezaseră deja şi aşteptau. Sophie se aşeză şi ea. Hector intră şi luă cuvântul. Mai întâi vorbi în spaniolă, apoi în suedeză, prezentând un poet spaniol a cărui operă fusese tradusă în suedeză. În căldura tropicală răsunară aplauze.

Poetul, un bărbat scund cu un chip jovial, intră, se aşeză pe scaun, rosti câteva cuvinte în spaniolă şi pe urmă începu să recite versuri acompaniat de cvartetul din fundal.

La început, Sophie nu ştia cum să reacţioneze. Aproape că începuse să chicotească, dar după ceva vreme fu pătrunsă de gravitatea situaţiei. Asculta muzica plăcută şi limba fascinantă în care poetul recita cu înfiorare. Părea să transmită o undă de armonie, deşi nu înţelegea nici măcar un singur cuvânt din cele spuse. Fluturii zburătăceau în jur etalându-şi splendoarea. Sophie începu să reflecteze: Gunilla Strandberg, Hector, ea însăşi, cum trebuia oare să acţioneze? De când o întâlnise pe Gunilla la spital, o voce interioară îi repetase întruna aceeaşi deviză: *urmează-ţi inima*… Dar când încercase, îşi dăduse seama că avea mai multe inimi. Era inima morală pe care încercase să i-o manipuleze Gunilla şi care îi zicea *comportă-te corect*, dar mai exista şi o altă inimă, pe care Hector reuşise să o trezească la viaţă. Era inima pasionată ce

zăcuse latent în adâncul ei toţi aceşti ani.

În timpul convorbirii de la spital, Gunilla îi spusese să se comporte corect. *Să se comporte corect…* Cu alte cuvinte, să-l toarne pe Hector Guzman poliţiei, iată ce însemna să te comporţi corect. Gunilla îi spusese că ei sunt cei buni şi că Hector e de partea celor răi. Înţelesese oare Gunilla ce fel de persoană era Sophie? O persoană care nu putea să refuze o asemenea cerere din partea poliţiei. Era asistentă medicală, deci o persoană care dorea să facă bine.

Sophie deschise ochii: poetul continua să-şi declame strofele. Îl privi pe Hector – părea să asculte vocea poetului. Îi făcea plăcere să-l privească, degaja o senzaţie de intimitate, concentrare şi impenetrabilitate. Îşi lăsă privirea în jos, privindu-şi mâinile pe care le ţinea în poală. Indiferent pe ce parte întorcea lucrurile, legătura cu Hector era deja stabilită, jocul începuse. Sentimentul de corectitudine pe care Gunilla o asigurase că îl va simţi se lăsa aşteptat.

Spaniolul citea, orchestra cânta, fluturii zburau, iar pe obrajii lui Sophie se prelingeau lacrimi. Găsi o batistă în poşetă. Hector se întoarse şi o privi, crezând poate că plângea din cauza situaţiei emoţionante. Sophie reuşi să schiţeze un zâmbet, ca şi cum ar fi fost jenată de propriile lacrimi, apoi le şterse şi se prefăcu că-şi îndreaptă din nou atenţia asupra poeziei şi a muzicii. Simţi cum privirea lui zăboveşte asupra ei.

Când sfârşi de recitat, poetul fu întâmpinat de aplauze. Hector se ridică, arătă cartea pe care editura sa o publica în suedeză şi în spaniolă, spuse câteva cuvinte despre ea şi încheie mulţumindu-i poetului pentru prezenţă.

Se îndreptară spre parcare. Hector mergea încet, sprijinindu-se într-un baston.

— Frumos? Plăcut? Bine? întrebă el.

— Toate la un loc, răspunse ea.

Se opriră în faţa unui taxi ce aştepta. Hector plăti taximetristului şi îi spuse s-o ducă acasă. Portiera se închise, taxiul porni la drum şi Sophie se surprinse zâmbind. Bucuria pe care o resimţea în apropierea lui o speria.

— La Stocksund, vă rog.

Taximetristul mormăi ceva.

Telefonul ţârâi, semn că primise un mesaj. Îl scoase din geantă şi citi: *Bravo. Aştept în garajul Parkaden, la etajul patru.* Mesajul era de la un expeditor anonim.

Îl citi de mai multe ori, neputându-se hotărî ce să facă.

— M-am răzgândit, mă puteţi lăsa pe Regeringsgatan, vă rog?

Taximetristul oftă fără vreun motiv aparent.

Luă liftul până la etajul patru şi intră în garaj. Gunilla o aştepta în maşina sa. O invită să se aşeze lângă ea pe scaunul pasagerului.

— Mă bucur că aţi venit…

Gunilla porni motorul şi maşina demară.

— A fost plăcut în pavilionul Fjärilshuset?

Sophie nu răspunse. Îşi fixă centura de siguranţă.

— Nu îl urmărim tot timpul, facem doar o supraveghere sporadică.

Coborâră pe o rampă în formă de spirală până ajunseră la parter, apoi ieşiră pe Regeringsgatan. Gunilla conducea un Peugeot, unul din modelele mai noi, şi avea scaunul fixat prea în faţă, prea aproape de volan – poziţia tipică la volan pentru femeile mai în vârstă. Ca de obicei, traficul era aglomerat, dar Gunilla conducea mai bine şi mai sigur decât se aşteptase Sophie, mai ales după ce observase poziţia pe care o avea la volan.

— Înţeleg că aţi reflectat după discuţia cu mine, probabil că n-a fost o alegere uşoară.

Din difuzoare se auzea muzică. Gunilla se aplecă şi închise radioul.

— Nu ştiu cât de mult înseamnă asta pentru dumneavoastră, dar aţi luat decizia cea bună, Sophie.

Gunilla depăşi un camion care era prost parcat.

— O să contribuiţi la un scop nobil. Munca noastră, combinată cu observaţiile dumneavoastră, va da rezultate… o să vă simţiţi mulţumită, vă promit.

Gunilla o privi pe Sophie.

— Ce părere aveţi?

— În momentul ăsta nu e deloc aşa.

— Poftim?

— Nu mă simt deloc mulţumită.

— Dar asta e normal, zise Gunilla încet.

Rămaseră blocate în trafic. Gunilla Strandberg era genul de femeie dezinvoltă, cu picioarele pe pământ şi fără fasoane. Emana calm, un calm ce făcea ca nimic să nu-i clatine echilibrul. Aglomeraţia se mai risipi, reuşiră să ajungă pe Valhallavägen şi apoi se îndreptară spre Lidingö.

— Am observat ceva la dumneavoastră când aţi ieşit din salon de la el. Stăteam pe o bancă pe coridor. Nu cred că m-aţi văzut, dar eu v-am remarcat.

Sophie aştepta.

— V-am verificat identitatea. Sunteţi văduvă, aveţi un fiu, sunteţi de profesie asistentă medicală şi trăiţi din averea de pe urma soţului…

Păreaţi să duceţi o viaţă confortabilă, liniştită şi solitară. Însă am impresia că întâlnirea cu Hector Guzman a schimbat puţin lucrurile, nu-i aşa?

Sophie se simţea nelalocul ei. Gunilla remarcă acest lucru.

— Cum vă face să vă simţiţi?

— Ce anume?

— Faptul că ştiu aceste lucruri despre dumneavoastră?

Întrebarea o luă prin surprindere pe Sophie. Instinctiv, răspunse exact invers faţă de ce simţea.

— E în regulă, nu mă deranjează.

Gunilla se concentră pe condus o vreme.

— Am de gând să fiu sinceră faţă de dumneavoastră, altfel colaborarea noastră n-o să funcţioneze. De aceea vreau să vă explic metodele noastre şi ce aşteptări puteţi avea de la noi.

— La ce mă pot aştepta din partea dumneavoastră?

Trecură pe lângă un camion ce rula pe banda din dreapta şi care scoase un zgomot şuierător când şoferul schimbă într-o viteză mai mică.

— Şi eu sunt văduvă, soţul meu a murit cu mulţi ani în urmă.

Sophie o scrută cu privirea.

— Ştiu, de asemenea, că v-aţi pierdut tatăl. Eu mi-am pierdut ambii părinţi. Cunosc sentimentul pe care îl aveţi, senzaţia de zădărnicie care nu dispare niciodată, sentimentul de singurătate…

Traversară podul Lidingöbron. În apa sclipitoare de dedesubt se vedeau bărci cu velă şi cu motor.

— Niciodată n-am înţeles de ce, dar acest sentiment de singurătate e însoţit de o senzaţie de ruşine.

Cuvintele rostite de Gunilla o afectară profund pe Sophie. Continua să privească pe geam.

— Înţelegeţi la ce mă refer, Sophie?

Sophie nu voia să răspundă, dar în cele din urmă încuviinţă din cap.

— De unde vine oare? continuă Gunilla. Ce este, de fapt?

Ochii lui Sophie urmăreau lumea de afară.

— Nu ştiu, şopti ea.

Parcurseră restul drumului în tăcere.

Mergeau în zigzag pe tot felul de străduţe. Gunilla înainta cu uşurinţă prin acest labirint şi într-un final coti pe un drum de piatră şi merse lin până în faţa unei case de lemn, ce se afla la adăpostul unui pâlc de copaci.

— Aceasta este casa mea, zise ea.

Sophie privi casa – părea să fie o casă de vacanţă.

Gunilla făcu turul grădinii, arătându-i bujorii şi trandafirii săi. Îi

povesti despre numele şi originea fiecăruia, îi spuse cum reacţionau la diferite tipuri de sol şi în diferite anotimpuri. Îi povesti cum îi păzea de boli şi de paraziţi şi îi mărturisi că era dependentă de cum le mergea. Sophie simţea că Gunilla nutrea un interes genuin pentru flori, i se părea fascinant.

Ajunseră într-o porţiune a grădinii unde se afla o masă cu scaune şi Gunilla o invită pe Sophie să se aşeze pe un scaun alb de lemn. Gunilla luă loc în faţa ei. Ţinea un dosar pe genunchi, poate că-l avusese cu ea tot timpul, Sophie nu-şi aducea aminte.

Gunilla se pregătea să spună ceva, dar se răzgândi. Îi dădu dosarul lui Sophie.

— Mă duc să aduc ceva de băut. Puteţi să răsfoiţi între timp.

Gunilla se ridică şi se îndreptă spre casă. Sophie privi în urma ei o bucată de timp, după care deschise dosarul.

Primul lucru pe care îl văzu fu o anchetă privitoare la un asasinat, tradusă din spaniolă în suedeză. Numele lui Hector figura aproape pe fiecare rând.

Sophie dădu pagina. Văzu mai multe documente administrative pe care le ignoră. Pe urmă văzu o serie de documente traduse ce relatau alte asasinate comise. Continuă să citească. Asasinatele se ţineau lanţ din anii optzeci şi până în prezent. Fiecare document era însoţit de două fotografii, prinse cu agrafe pe margine. Una reprezenta corpul victimei, iar cealaltă era un portret al victimei când aceasta încă mai era în viaţă. Răsfoi printre anchete, se uită la fotografiile celor ucişi. Un bărbat mort ce zăcea pe podea într-o baltă de sânge. Într-o maşină, un bărbat împuşcat al cărui cap atârna ciudat. Un bărbat îmbrăcat în costum, spânzurat de un copac în pădure. Un bărbat gol, cu corpul umflat, ce plutea într-o cadă. Sophie răsfoi înapoi şi dădu la o parte fotografiile de la locul faptei. Începu să privească fotografiile de familie. Vedea bărbaţi cu soţii şi copii în situaţii diferite. Cel mai adesea erau fotografii de vacanţă, dar figurau şi fotografii în jurul mesei, de la vreun grătar sau vreo petrecere de Crăciun. Bărbaţii erau veseli, femeile erau vesele… Dar bărbaţii erau morţi… fuseseră ucişi.

Dădu din nou pagina. O întâmpină o fotografie cu Hector ce părea s-o privească drept în ochi. Sophie privi şi ea drept spre el.

Închise dosarul şi încercă să respire adânc. Nu reuşi.

Partea a doua

8

Sonya Alizadeh stătea în patru labe în patul dublu enorm. Svante Carlgren o penetra pe la spate. Era mult mai bătrân decât ea şi mult mai urât. Sonya simulă un orgasm, ţipând în pernă. Svante aproape că făcu un atac de megalomanie.

De fapt, prefera lucruri mai complexe, dar astăzi se grăbea, nu aveau decât o jumătate de oră la dispoziţie înainte de şedinţa de la prânz. Îi plăcea să se furişeze din când în când ca să şi-o pună. Sonya era fantezia lui sexuală. Era poate chiar mai bună decât o fantezie, cu părul ei negru, lung, cu atitudinea rezervată şi misterioasă şi, evident, cu sânii aceia fantastici care se potriveau perfect pe corpul ei cu forme ideale.

O întâlnise cu un an înainte, când se afla împreună cu soţia sa la premiera unei piese de teatru. Se ciocniseră în pauză lângă masa cu pahare de şampanie. Îi vărsase şampanie pe pantaloni. Soţia lui se dusese la maşină să aducă un pulover, căci îi era mereu frig. Îl scotea din sărite că era aşa de friguroasă.

Svante şi Sonya schimbaseră câteva vorbe după incident şi, înainte ca soţia lui să revină şi ei să se despartă, Sonya îi dăduse numărul ei de telefon şi se oferise să plătească ea curăţatul pantalonilor. Svante nici nu voise să audă, dar ea replicase că putea s-o sune oricum dacă voia. Auzind aceste cuvinte, Svante simţise pentru o clipă că i se înmoaie picioarele. Sonya era prima femeie pe care o întâlnea şi care îi spunea fără înconjur ce doreşte. Era, de asemenea, prima dată când o femeie de calibrul ei făcea primul pas. Sonya era sexy, stăpânită de un instinct animalic. Nu ceruse mult, doar o sumă asupra căreia se puseseră de acord – era perfectă. În plus, observase că îl considera interesant, aşa cum el însuşi se considera interesant şi făcând parte din elită, din cei suspuşi.

După ce-şi terminase studiile economice la Göteborg, Svante Carlgren se angajase la Volvo, pe vremea când compania era sub conducerea lui Gyllenhammar. După ce acesta din urmă îşi dăduse demisia şi plecase la Londra, Svante se mutase la Stockholm şi îşi făcuse un nume în cadrul firmei de telecomunicaţii Ericsson. Compania era aşa de mare, încât existau doar puţini oameni care aveau o privire de ansamblu asupra

modului cum funcţiona. Svante era unul dintre ei. Singurul lucru pe care şi-l mai dorea era să apară din când în când în vreo revistă de afaceri. Ar fi fost confirmarea supremă în munca lui, dar era, în acelaşi timp, conştient de faptul că în momentul când avea să se întâmple, sfera lui de influenţă avea să se reducă. Se mulţumea deci cu aprecierea colegilor, cu faptul că, din când în când, era primit în clubul baştanilor sau i se dădea voie să folosească avionul companiei.

Ca de obicei, Sonya îi oferise cocaină înainte să se culce cu el. Lui Svante drogul i se părea fantastic, îl făcea să se simtă energic, să fie în formă şi sigur pe sine, era o senzaţie cu totul nouă. Abia acum, la şaizeci şi patru de ani, lua droguri pentru prima dată, iar combinaţia dintre cocaină şi sexul dezlănţuit cu Sonya era un amestec atât de fenomenal, încât nimic nu l-ar fi putut face să renunţe.

Sonya ştia să vorbească obscen exact aşa cum îi plăcea lui, îl făcea să geamă când avea orgasm şi îi repeta neîncetat că era *enooorm*.

Svante îi lăsă banii pe noptieră şi o brăţară dintr-un amestec de aur şi argint. Svante ştia că femeile apreciază cadourile… Ştia aproape totul despre femei.

Sonya îşi luă rămas-bun de la el în uşă, îmbrăcată într-un halat de mătase, şi zâmbi cu mulţumire privind brăţara pe care şi-o pusese pe mâna dreaptă. Îi zise că nu voia ca el să plece. Svante răspunse că trebuia să plece, că munca şi răspunderea lui erau mult mai mari şi mai importante decât ar fi putut înţelege ea vreodată. O ciupi de obraz, după care începu să coboare treptele. Sonya îl auzea fredonând fals o melodie, înainte să iasă pe uşa principală.

Zâmbetul de pe buze i se stinse. Se duse în dormitor, închise camera de filmat din spatele oglinzii şi trase cearşaful de pe pat. Băgă totul într-un sac negru de gunoi, cum făcea de obicei după o întâlnire cu un bărbat. Aruncă şi brăţara de prost gust în sac şi îl aşeză lângă uşă.

La baie îşi vârî degetele pe gât şi vomă în veceu, se clăti cu apă de gură şi se spălă pe dinţi cu minuţiozitate. Apoi făcu un duş, încercând să-şi spele orice urmă de-a lui Svante de pe corp.

Când se simţi curată, se şterse meticulos cu un prosop nou şi îşi dădu cu diverse creme în diferitele părţi ale corpului. Când fu gata, nu mai simţea mirosul lui Svante. Nu se privise deloc în oglindă în tot acest timp, avea să dureze câteva zile bune înainte să poată da din nou ochii cu ea însăşi.

Acum avea însă un material de opt ore cu Svante Carlgren luând cocaină sau palme peste fund sau rostind perversităţi. În alte imagini ţinea o minge de cauciuc în gură, era îmbrăcat în haine de tâmplar, făcea pe sclavul sau se dădea drept şeful concernului Ericsson.

○

Solicitase o întrevedere cu Gunilla, dar aceasta îl tot amâna. O sunase şi îi lăsase mesaje pe telefon, rugând-o să-i dea măcar feedback în legătură cu urmărirea, cu rapoartele despre Sophie pe care i le trimisese. Nu primise niciun răspuns. Atunci îi scrisese un e-mail lung şi bine articulat, reamintindu-i că la prima lor întâlnire îi spusese că apreciază capacitatea lui de analiză. Întrebarea care se punea era: deci cum avea de gând s-o utilizeze? Nici la e-mail nu primise răspuns.

Lars fierbea de nervi în singurătatea lui când se gândea cum era tratat. Ceruse doar o întâlnire, nimic mai mult. Nu putea să-şi ia mintea de la nedreptatea care i se făcea, îşi imagina discuţii îndelungate cu Gunilla în sinea sa, în care îi arăta că el nu era un oarecare, că nu era făcut să stea într-o maşină zile de-a rândul.

Gunilla era aşezată la birou când Lars intră pe uşă. Vorbea la telefon pe un ton coborât, îl privi şi îi făcu semn să aştepte. Eva şi Erik nu erau acolo. Lars trase un scaun vechi pe rotile cu spătarul jos pe care îl găsise lângă biroul Evei şi se aşeză, aşteptând cu răbdare ca Gunilla să-şi termine convorbirea.

După câteva minute, aceasta puse receptorul în furcă şi se întoarse spre el.

— Nu-mi place să primesc asemenea e-mailuri şi mesaje de la tine, Lars.

— Trebuie totuşi să vă pot spune ce simt, nu? replică el.

— De ce? întrebă ea.

Nu ştia ce să-i răspundă, îşi freca mâinile ocolindu-i privirea.

— Ce vrei, de fapt, Lars?

Lars îşi privea mâinile.

— V-am spus deja în e-mailuri şi în mesajele lăsate pe telefon.

Apoi ridică privirea.

— Vreau ce mi-aţi promis când m-aţi angajat, să fac alte lucruri… Pot s-o ajut pe Eva cu analiza, cu potenţialele scenarii şi moduri de operare, pot să evaluez profilul infractorilor… orice altceva.

Se simţea stresat şi nervos. Ea era calmă şi atentă.

— Dacă ar fi fost cazul, te-aş fi contactat.

Lars aprobă, cu gândul în altă parte. Gunilla se aşeză mai confortabil. În încăpere se aşternu tăcerea.

— Am o întrebare pentru tine, Lars.

Lars stătea în expectativă.

— De ce te-ai făcut poliţist?

— Pentru că mi-am dorit acest lucru.

Răspunsul venise un pic prea repede. Gunilla lăsă să se înţeleagă că răspunsul fusese pripit şi îi dădu încă o şansă.

— Pentru că… Hm, e mult de atunci, pentru că voiam să fiu de ajutor.

— Să fii de ajutor… cum?

— Poftim?

— În ce fel voiai să fii de ajutor?

Lars se scărpină în colţul gurii. Începu să se audă soneria unui telefon ce se afla pe o masă, un pic mai departe. Lars se uită într-acolo. Gunilla nu se clinti din loc. În privirea ei, Lars citi că aştepta răspunsul lui.

— Păi, să fiu util societăţii, să-i ajut pe cei lipsiţi de apărare, zise el şi regretă din nou.

Gunilla îl scrută cu privirea. Lars simţea că păşeşte pe un teren minat.

— Să-i ajuţi pe cei lipsiţi de apărare? întrebă ea, aproape cu dispreţ.

Lars încercă să-şi repare gafa.

— Voiam să fac parte dintr-un tot mai impunător.

Tonul vocii părea să fie mai sincer acum.

Gunilla îi făcu un semn din cap abia perceptibil, încurajându-l să continue.

Lars reflecta.

— Şi voiam să schimb ceva în felul cum mergeau lucrurile. Poate că sună stupid, dar aşa simţeam la vremea respectivă.

— Nu e deloc stupid şi chiar asta faci.

Lars îşi ridică privirea.

— Faci parte dintr-un tot mai impunător… şi schimbi mersul lucrurilor, e păcat că nu realizezi acest lucru încă.

Lars îşi mai permise încă un mic răgaz.

— Suntem un colectiv. Lucrăm cum se lucrează într-un colectiv, fiecare pune umărul. Nici eu nu sunt tot timpul mulţumită de rolul meu. Dacă aş putea, aş face schimb cu tine de câteva ori pe săptămână. Dar lucrurile sunt aşa cum sunt. Fiecare îşi vede de treaba lui, Lars.

Făcu o pauză profesorală.

— Dacă nu vrei să lucrezi cot la cot cu noi, trebuie să ne spui clar. Eu sunt sinceră cu tine şi mă aştept la acelaşi lucru de la tine.

— Ba vreau să lucrez aici, zise el şi înghiţi în sec.

— Pot să-ţi dau o mână de ajutor, dacă vrei.

Lars nu pricepu unde bătea.

— Dacă vrei să pleci de la noi, nu e nevoie să te întorci în Husby sau în Västerort, te pot ajuta să obţii un job în altă parte, unde să-ţi fie mai bine…

Lars clătină din cap.

— Nu, nu… Vreau să rămân aici.

Gunilla îl privi cercetător.

— Păi, atunci dă-i bătaie.

Gunilla nu afişă acel zâmbet discret pe care îl avea de obicei la sfârşitul unei întrevederi, îl privi doar, dându-i de înţeles că ceea ce tocmai se întâmplase era altceva. Lars îşi adună gândurile, se ridică şi se îndreptă spre ieşire.

— Lars!

Lars se întoarse de lângă uşă. Gunilla citea o hârtie.

— Să nu-mi mai faci scene din astea.

Vorbea pe un ton coborât.

— Îmi cer scuze, zise el cu glasul spart.

Gunilla nu-şi luase ochii din hârtie.

— Încetează cu scuzele.

Lars se pregătea să iasă pe uşă.

— Aşteaptă, zise Gunilla.

Deschise un sertar din care scoase o cheie de maşină pe care i-o întinse.

— Erik a zis că trebuie să schimbi maşina. Iei iar Volvo-ul, e jos în stradă.

Lars se apropie, luă cheia din mâna ei şi părăsi biroul.

Mergea prin oraş cu maşina, fără vreo ţintă precisă. Se simţea manipulat emoţional. Încerca să se gândească, să simtă, să înţeleagă încotro se îndrepta… *Nada*.

Simţea nevoia să stea de vorbă cu cineva, nu ştia exact cu cine, poate cu ea, că oricum nu asculta. Întoarse maşina peste o linie continuă.

Rosie stătea pe un colţ al canapelei şi se uita la televizor, îmbrăcată într-un halat. Tot timpul stătea în acel loc. Lars avea un buchet de flori pe care îl furase din azilul de bătrâni. Îngrijitorii puneau acolo florile pacienţilor senili, altfel aceştia începeau să le mănânce.

Rosie făcea parte din grupul de pacienţi cu Alzheimer, grupul pacienţilor mai tineri, la cei şaptezeci şi doi de ani ai săi, grupul celor care se dăduseră bătuţi.

— Bună ziua, mamă.

Rosie îl privi, apoi îşi întoarse privirea spre televizor.

Era cald în cameră; Rosie avea geamul întredeschis. Lars îşi privi mama, observă că avea broboane de sudoare pe pomeţii obrajilor. Televizorul era dat tare, dar nu pentru că nu ar fi auzit bine, ci pentru că îi era greu să înţeleagă ce ziceau. Rosie Vinge era anxioasă din fire. Şi Lars era la fel, presupunea că îl molipsise pe vremea când era copil.

Neliniştea existase în adâncul ei dintotdeauna, dar când Lennart murise, se transformase într-o anxietate existenţială. Se ascunsese în apartament, căci îi era frică de negrii care invadaseră cartierul Rågsved, îi era frică şi de sunetele pe care le scotea frigiderul, îi era frică să nu ia foc dacă lăsa luminile aprinse prea mult, iar când le stingea, îi era frică de întuneric.

Lars nu ştiuse ce trebuia să facă cu ea, o vreme se gândise s-o uite, s-o lase să se prăpădească singură în apartament. Apoi însă, avusese mustrări de conştiinţă şi, cu opt ani în urmă, se hotărâse să o interneze în azilul de bătrâni. De atunci se afla acolo, în lumea ei, îndopată cu calmante, şi urmărea emisiunile de după-amiază la televizor.

— Ce mai faci?

Îi punea tot timpul această întrebare când venea în vizită. Ea îi răspundea printr-un zâmbet, ca şi cum Lars ar fi trebuit să înţeleagă ce înseamnă acel zâmbet, dar el nu înţelegea. Privi scena deprimantă o vreme, după care se duse în bucătărioară şi puse apă la fiert ca să-şi facă un nes.

— Vrei o cafea, mamă?

Nu răspunse, niciodată nu răspundea.

Lars îşi luă ceaşca, se întoarse în sufragerie şi se aşeză lângă ea pe canapea. La televizor era un concurs la care telespectatorii trebuiau să sune să dea răspunsul corect. Prezentatorul era tânăr şi lipsit de naturaleţe. Mama şi fiul priveau în tăcere.

— Colegii mei de muncă nu mă înţeleg, mamă, zise Lars.

Bău o gură de cafea, se fripse la limbă. Prezentatorul cel tânăr încerca să vorbească repede, dar se încurcă de mai multe ori.

— Cred că m-am îndrăgostit, zise Lars brusc.

Rosie îl privi, apoi fu absorbită din nou de emisiunea de la televizor. Lars detesta să stea aşa lângă mama lui, nu înţelegea de ce făcea asta, nu putea să-şi explice cum se făcea că devenea din nou copil când era în preajma ei. Se scărpină cu putere în cap, după care intră în dormitorul ei.

Era întuneric, aerul era închis şi patul nefăcut. Lars începu să scotocească în sertarele de la comodă, câteodată găsea bani pe care îi băga în buzunar. Îi furase bani de când se ştia, ca şi cum ar fi avut tot timpul sentimentul că Rosie îi datora ceva. De data aceasta însă, nu găsi niciun ban, doar o grămadă de reţete amestecate cu lenjeria ei de corp dezgustătoare. Luă trei dintre ele, una părea un pic diferită, le îndoi şi le băgă în buzunar. Ştiuse oare acest lucru? Ştiuse că reţetele se aflau acolo?

Se întoarse la Rosie şi o privi. Se holbă o vreme, fu poate cuprins de tristeţe, dar pentru că nu putea controla un sentiment atât de profund, se

umplu de ură, care era mult mai uşor de suportat.

— Am de gând să mă despart de Sara.

Lars observă că auzise ce-i zisese.

— Deci ţi-o aduci aminte pe Sara?

— Sara, zise Rosie cu o intonaţie pe care nimeni n-o putea pricepe.

— Seamănă prea mult cu tine, zise Lars.

Rosie se holbă la televizor. Prezentatorul chicotea artificial.

— Viaţa e un cerc vicios, mamă, totul se învârteşte la infinit. De la tine am învăţat că femeile sunt laşe… Nimic nu se schimbă…

Lui Rosie începu să-i tremure una din mâini în poală. Dură o vreme înainte să înceapă să plângă. Suspina slab.

Lars se simţea mai uşurat.

Ieşi din azil şi urcă în maşină. Conducea prin aglomeraţia de la prânz – rămase blocat pe strada Karlbergsvägen. Îşi pipăia reţetele din buzunar, erau umede de la transpiraţia de pe mâinile lui. La radio se difuza un cântec rock din anii optzeci. Vocea solistului era un dezastru. Câteva picături de ploaie loviră parbrizul; începu să burniţeze – era o ploaie fină şi uşoară, călduţă şi umedă, care nu răcorea aerul, cum ar fi fost nevoie. Lars se aplecă în faţă şi privi în sus spre cer. Văzu nori grei, negri care pluteau agale în direcţia oraşului. Culorile din jur se transformară într-o aureolă oranj-turcoaz. Presiunea atmosferică crescu, devenind compactă şi apăsătoare. Începu să-l doară capul. Îşi masă tâmplele, lăsând maşina să mai înainteze câţiva metri. Dintr-odată se auzi un tunet, nu ca un şir de bubuituri, cum se auzea de obicei, ci ca nişte explozii scurte şi puternice exact deasupra capului său. Se sperie şi îşi vârî instinctiv capul la cutie. Imediat după aceea, cerul se deschise şi ploaia se dezlănţui asupra oamenilor de pe stradă care se repeziră să-şi caute adăpost. Ştergătoarele de parbriz erau date la maximum, parbrizul începu să se aburească, lumea dimprejur deveni brusc difuză.

Vârî cheia în yală. Broasca de sus era descuiată, Sara era acasă. Lars intră în hol, închise uşa fără zgomot, se strecură în birou, deschise un sertar şi ascunse reţetele.

Sara se afla în sufragerie. Scria un articol despre situaţia economică a artistelor fără partener. Titlul era *Violenţa socio-economică*. Scria la acest articol de când lumea şi pământul. Lars nu înţelegea de ce se încăpăţâna să scrie despre astfel de lucruri. Cine citea aşa ceva?

Lars o privi pe Sara, încercând să-şi aducă aminte ce văzuse la ea, ce îl atrăsese. Nu-şi aducea aminte absolut nimic. Poate că, de fapt, nu văzuse niciodată nimic la ea, poate că erau împreună pentru că nu găsiseră pe altcineva. Sau poate că erau împreună pentru că niciunul dintre ei nu

voia să aibă copii. Sau poate pentru că amândoi savurau sentimentul de vinovăţie; abia acum începea să înţeleagă că vina fusese un factor motor în viaţa lui, iar femeia care stătea la birou şi scria despre un subiect care nu interesa pe nimeni nu avusese alt rol decât de a oglindi acest sentiment de vinovăţie. Lars detesta tot ce-l ducea cu gândul la vină, mai ales pentru că nu înţelegea care era sursa acestui sentiment.

— Ce faci? întrebă el din uşă.

Sara îşi ridică ochii din calculator.

— Ghici.

De ce oare îi răspundea în felul ăsta? O privi cu dezgust, mirat de cât de urâtă era. Era anostă, ştearsă, neatractivă – n-avea nimic în comun cu Sophie. Stătea cu spatele îndoit, chircită, picior peste picior. În faţa ei avea mereu aceeaşi ceaşcă de ceai murdară pe care o umplea fără s-o spele. Nu făcea niciun efort să se aranjeze, purta doar haine ieftine şi se dădea drept intelectuală – era exact opusul a tot ce-şi dorea el.

— Care dintre noi să se mute, tu sau eu? întrebă el.

— Tu.

Răspunsul ei venise cam prea repede.

— Nu, mută-te tu, e apartamentul meu. Între timp am să dorm în birou.

Plecă din uşă, îndreptându-se spre birou. Apoi se întoarse şi îşi luă geanta şi aparatul de fotografiat.

Când trecu prin faţa sufrageriei o văzu pe Sara privind pe fereastră cu braţele în jurul corpului.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea mult prea tare.

Lars nu răspunse, ci ieşi din apartament.

○

Când ajunse acasă, în apartamentul de pe Wittstocksgatan, Jens se prăbuşi pe canapea. Spera să se poată linişti un pic, dar nu simţea niciun fel de *linişte*.

Se holba în tavan ascultând murmurul surd şi îndepărtat al circulaţiei de pe Valhallavägen. Nelinişstea îi pulsa dureros în tot trupul. Se ridică, deschise o fereastră, se îndreptă spre debara, de unde scoase un arc şi o tolbă cu săgeţi.

Apartamentul avea 135 de metri pătraţi şi Jens ceruse ca majoritatea pereţilor să fie demolaţi, căci avea nevoie de spaţiu şi voia să poată trage cu arcul.

În partea opusă a apartamentului, unde fusese odinioară sufrageria, se afla acum ţinta, o chestie mare şi rotundă din stuf. Jens trăgea în serii de

cinci săgeţi din locul unde se aflase înainte bucătăria. În difuzoare se auzea salsa din anii şaptezeci – doi tipi macho în pantaloni evazaţi cântau despre singurătatea masculină şi femeile cu sânii mari. Între serii bău bere, dar după o vreme se sătură de bere şi începu să bea whisky, trase, apoi se sătură de tipii ce cântau salsa, se sătură de muzică în general, se sătură şi de whisky şi începu să bea coniac. Trase din nou, se sătură şi de trasul cu arcul şi începu să facă flotări până simţi o durere acută în braţe.

Recunoscu simptomele insatisfacţiei, care îl cuprindea indiferent cât de mult se expunea la muzică, alcool sau orice altceva avea la dispoziţie. Era obişnuit să vrea mereu să simtă mai mult. Maică-sa zicea că e alintătură, taică-su îi spunea dependenţă, poate că aveau dreptate amândoi.

Îi contactase pe ruşi şi le spusese că marfa avea să întârzie. Aceştia răspunseseră că era problema lui, că ei voiau să primească marfa la data stabilită. Jens avea o săptămână la dispoziţie, după care ruşii reduceau preţul şi, în plus, îi promiseseră şi o mamă de bătaie după care va avea nevoie de spitalizare.

Jens stătea pe covor, întins pe spate, cu un singur gând în minte: cum să facă să dea de Aron sau de Leszek, care, la rândul lor, poate îi spuneau cum să dea de Mikhail.

Se ridică, îşi făcu o cafea şi se puse pe treabă. Aron nu era însă aşa de uşor de găsit pe cât crezuse. Încercase în toate felurile. Începuse prin a căuta toate persoanele din Stockholm cu numele Aron. Apoi îşi extinsese căutarea în toată ţara prin *Pagini Aurii* şi diferite motoare de căutare pe internet. A doua zi dimineaţa încercă la poliţie, la administraţia financiară, la primărie şi pe la orice alte administraţii care-i trecuseră prin cap. Dar nu avea la dispoziţie decât un prenume. Un prenume şi o descriere fizică. Aron, în jur de patruzeci de ani, cu trăsături proeminente, cu părul negru… cu o alură de gentleman. Doar cu atât nu ajungea departe.

Aron menţionase că urma să treacă pe la Stockholm când se despărţiseră, dar n-avea certitudinea că mai era în oraş, poate locuia în altă parte, poate nici măcar nu locuia în Suedia. Părea o pistă moartă. Se gândi apoi la Leszek. Îl auzise oare zicând ceva? Nu… poate Thierry atunci? Statueta putea oare să fie un indiciu? Ce-i zisese? Ceva legat de faptul că vindea obiecte asemănătoare.

Jens începu să caute statuete de piatră pe net. Pierdere de vreme. Sună la Muzeul de Etnografie şi încercă să le descrie statueta care de fapt arăta ca un bolovan. Tipa de la celălalt capăt al firului încerca să-i vină în ajutor, dar totul era în zadar. Imprimă adresele tuturor magazinelor de

antichităţi, de obiecte de artă şi etnografice din tot oraşul. Erau câteva pagini bune.

Jens ieşi din apartament, cumpără ţigări în loc de tutun de prizat şi se lansă în căutarea lui Aron, Leszek, Thierry şi a statuetelor. Trecu dintr-un cartier într-altul, se plimbă, luă autobuzul, pe urmă metroul, intră în magazine şi puse aceeaşi întrebare neclară la care primi acelaşi răspuns negativ, cercetă fără niciun rezultat. De fapt nu se aştepta la altceva, în sinea lui îşi zicea că era într-un fel de vacanţă, încerca să se convingă că răsufla un pic după tot ce i se întâmplase în ultima vreme, dar nu prea-i reuşea figura. Zilele treceau şi el devenea din ce în ce mai neliniştit.

○

— Sophie, te distrezi în casa ta din suburbii? o întrebase el la telefon.

În maşină, în drum spre Biskopsudden, Sophie încercase să-şi ţină în frâu nervozitatea. Neliniştea îi stătea ca un nod în gât. Nu voia… Ăsta era sentimentul pe care îl avea. *Nu vreau…* Senzaţia nu era însă cu totul autentică. O parte din ea voia şi o altă parte se simţea constrânsă. Nu se simţea neapărat obligată, era mai degrabă senzaţia că, odată ce întâlnirea fusese stabilită, trebuia să aibă loc.

Aşa se făcu că-l întâlni din nou. O aştepta pe chei. În ciuda a tot ce ştia despre el acum, apariţia lui o linişti. Ca de obicei, el tratã lucrurile în stilul său specific, cu uşurinţă şi naturaleţe, ceea ce o făcu să se simtă în siguranţă. Era ca şi cum ştia exact de ce are ea nevoie.

Iahtul era spaţios şi deschis, cu o apărătoare albastră de pânză. Pe o parte se vedea o inscripţie: BERTRAM 25.

Porniră motorul, care începu să vibreze, iar Hector cârmi spre ieşirea din canal. Sophie privea spre ţărmul pe care îl lăsau în urmă. În parcare văzu un Volvo în care se afla un bărbat.

Când ieşiră de pe canal, Hector accelerã. Iahtul aluneca pe suprafaţa liniştită a apei, iar soarele strălucea deasupra lor.

După un sfert de oră de mers, Hector încetini şi cârmi într-un golfuleţ izolat. Verifică adâncimea pe ecranul de bord, aruncă ancora şi opri motorul. Se auzea clipocitul apei lovindu-se de bord. Trecu pe lângă ei un velier, iar pasagerii le făcură cu mâna. Sophie făcu şi ea cu mâna. Hector privi oamenii nedumerit, apoi se întoarse spre ea.

— De ce fac asta?

Sophie observă o nuanţă de iritare în ochii lui, ca şi cum i se părea că oamenii aceia se făcuseră de râs. Se amuză de împotrivirea lui.

— Ai zis că vrei să-mi arăţi ceva. Asta era? zise ea, indicând spre arhipelagul care îi înconjura.

Hector vru să zică ceva, pe urmă se răzgândi, se ridică şi dădu la o parte un scaun. Luă o geantă de dedesubt, o deschise şi scoase două albume foto vechi cu coperţile din piele, unul verde-închis, iar celălalt maro-închis cu marginile aurii. Se aşeză lângă ea.

— Ai zis că vrei să mă cunoşti mai bine.

Deschise albumul verde-închis la prima pagină – atmosfera era a anilor şaizeci, iar în fotografii se vedea un cuplu în haine elegante în faţa Treptelor Spaniole din Roma.

— Acesta este tatăl meu, Adalberto, pe care l-ai întâlnit deja. Lângă el se află mama mea, Pia.

Sophie privi poza. Pia părea fericită, ceea ce se vedea nu doar pe chipul ei, ci şi în postură. Era relaxată, dar în acelaşi timp stătea dreaptă, şi era foarte frumoasă. Adalberto avea părul des, negru şi părea mulţumit, era mândru şi mulţumit. Privirea lui Sophie se întoarse la Pia. Era blondă, frumuşică, cu tenul bronzat de soarele mediteranean. Era idealul de femeie frumoasă al epocii respective.

Hector dădu pagina şi îi arătă fotografii cu el, împreună cu fratele şi sora lui de pe vremea când erau copii. Îi povesti despre anii copilăriei petrecuţi în sudul Spaniei, despre singurătatea pe care o simţise după moartea mamei, despre relaţia cu tatăl său, despre prieteni şi duşmani, despre sentimente, refulări şi relaţii. Sophie asculta cu atenţie.

Îndreptă arătătorul spre o fotografie de-a lui de la zece ani, în care era împreună cu fratele şi sora lui, toţi trei aliniaţi şi zâmbitori şi purtând coifuri de indieni pe cap.

— Fratele şi sora mea au avut grijă de viaţa lor. Au copii, sunt căsătoriţi, şi-au găsit liniştea. Eu nu.

Părea să fi rămas blocat în aceste gânduri, ca şi cum cuvintele pe care tocmai le rostise conturaseră brusc o realitate pe care încercase s-o ignore înainte. Sophie îl privea, îi plăcea în mod special această trăsătură a lui, gânditoare, ascunsă, cu o profunzime pe care nu voia să şi-o recunoască, la care nu părea să creadă că are acces.

Hector dădu din nou pagina şi văzură o fotografie cu sora lui, Inez, la vârsta de cinci ani, cu o păpuşă în braţe. Hector zâmbi. Apoi răsfoiră mai departe. Se lumină când văzu o fotografie de-a lui pe vremea când era copil, în faţa unui copac, cu braţele pe lângă corp şi cu unul din dinţii din faţă lipsă. Arătă cu degetul spre fotografie.

— E făcută la noi în grădină, îmi amintesc exact momentul. Dintele îmi picase când căzusem cu bicicleta, dar prietenilor mei le-am zis că m-am luat la bătaie cu alţi băieţi.

Râse uşor, pe urmă împinse albumul în braţele lui Sophie, se lăsă pe spate, scoase un trabuc subţire din buzunarul de la piept, îl aprinse şi

inhală cu putere, ţinând fumul în plămâni câteva clipe înainte să-l dea afară.

— Totul era mai bine înainte, nu-i aşa?

Sophie continuă să răsfoiască în album, văzu mai multe poze cu el de când era mic; într-una dintre fotografii pescuia şi avea chipul scăldat în razele soarelui. Zăbovi asupra acestei imagini, trebuie să fi avut cam zece ani, dar deja i se citea hotărârea pe faţă. Sophie compară fotografia cu felul în care arăta în acel moment, pe jumătate culcat, fumându-şi trabucul, şi i se păru că erau la fel.

Luă celălalt album în care văzu din nou poze cu Pia. Într-una dintre ele îşi spăla pe păr cei trei copii într-o albie aflată undeva pe o peluză. Pia părea să fi fost o mamă fericită. Sophie dădu pagina. Văzu o poză cu Adalberto Guzman, tânăr, cu părul negru, fumând un trabuc pe o veche verandă din piatră, cu pâlcuri de măslini şi chiparoşi în fundal. În alte poze se vedeau copiii jucându-se sau serbându-şi ziua. Câteva pagini mai încolo văzu fotografii cu Adalberto şi Pia în diferite locuri, împreună cu diferite vedete ale momentului respectiv. Sophie îi recunoscu pe Jacques Brel şi pe Monica Vitti. Mai văzu şi un pictor al cărui nume nu şi-l mai amintea. Urmau poze dintr-o călătorie de familie la Teheran la mijlocul anilor şaptezeci. Apoi veneau altele în care Adalberto, Pia şi copiii luau cina cu nişte prieteni. Paginile următoare erau pline de fotografii de familie cu prieteni şi rude pe care Sophie nu le cunoştea. Erau fotografii vesele la Madrid şi la Roma, pe Riviera Franceză, în arhipelagul suedez. Albumul se termina cu poze din 1981, iar ultimele pagini erau goale.

— De ce se termină aici?

Hector privi albumul.

— E anul când a murit mama. După aceea n-am mai făcut fotografii.

— De ce?

Hector reflectă o clipă.

— Nu ştiu, poate pentru că nu mai eram o familie.

Sophie aştepta să audă continuarea. Hector înţelese.

— Am devenit patru indivizi care încercau să se descurce pe cont propriu… Fratele meu s-a ascuns în adâncul mării în costumul lui de scafandru, Inez a plecat la Madrid şi a ţinut-o în chefuri ani de-a rândul. Tatăl meu s-a cufundat în muncă, iar eu am rămas cu el să-l ajut. Asta poate pentru că moartea mamei m-a afectat cel mai mult şi atunci m-am ataşat de tata.

Hector fuma şi se uita în direcţia opusă. Sophie îi căuta cu insistenţă privirea. Hector îşi dădu seama şi întoarse capul spre ea.

— Poftim?

Sophie clătină din cap.

— Nimic.

Sophie privi din nou pozele.

— Care îţi place cel mai mult?

Hector se aplecă, luă celălalt album, răsfoi până ajunse la o pagină pe care se afla o poză de-a lui de la vârsta de opt ani. Era o poză cu el în picioare, privind drept spre obiectiv cu ochii plini de viaţă. Nu avea nimic special. Hector i-o arătă cu degetul în timp ce ţinea trabucul în colţul gurii.

— De ce? întrebă ea.

Hector privi fotografia încă o dată înainte să răspundă.

— Unui bărbat nu-i place nimic mai mult decât băiatul care a fost odinioară.

— Chiar aşa? zise ea, amuzându-se de remarca lipsită de modestie.

Hector dădu din cap cu convingere.

— De ce ai acceptat să vii cu mine cu barca, Sophie?

Întrebarea o surprinse. Sophie schiţă un zâmbet, nu pentru că i se părea amuzant, ci pentru că nu ştia ce altceva să facă.

— Pentru că m-ai invitat, îngăimă ea.

Hector o cercetă cu privirea. Sophie simţea că încă mai avea pe buze acel zâmbet forţat, dar în cele din urmă reuşi să şi-l şteargă de pe chip cu oarecare graţie.

— Ai fi putut să refuzi, zise el.

Sophie dădu din umeri ca şi când ar fi vrut să zică *bineînţeles*.

— Atunci de ce? întrebă el.

— Nu ştiu, Hector.

Privirea lui Sophie rămase fixată asupra lui Hector. Vedea ceva în el, ceva ce o atrăgea, ceva ce încerca să ignore, ceva ce încerca să evite. Dar nu reuşea, acel ceva o captiva, o captivase încă de prima dată când îl văzuse. Hector era sincer într-un mod special, era ca şi cum n-ar fi fost loc în personalitatea lui pentru minciună sau prefăcătorie, ca şi cum ar fi fost incapabil de aşa ceva. Sophie adora acest lucru la el. Sinceritatea, deschiderea şi naturaleţea erau calităţile pe care Sophie le aprecia cel mai mult. Hector era însă şi incredibil de periculos. Era sincer, deschis, plin de naturaleţe şi incredibil de periculos. Sophie ar fi vrut ca lucrurile să stea altfel.

— Suntem prieteni? o întrebă el.

Cuvintele pe care le alesese îi dădeau un sentiment ciudat.

— Da, sper că da.

— Suntem oameni în toată firea, adăugă el ca o simplă afirmaţie.

Sophie încuviinţă din cap.

— Şi asta-i adevărat.

— Oameni în toată firea care sunt prieteni?

— Da.

— Nu pari sigură pe tine, zise el.

Sophie nu răspunse.

— Eşti când plină de afecţiune, când brusc rezervată şi rece şi mă ţii la distanţă. Pari să nu te poţi hotărî. Îţi doreşti o aventură? Poate un pic de distracţie? Viaţa ta e într-o fază dominată de plictiseală?

Se pregătea să continue, să-i pună mai multe întrebări. Dar Sophie nu voia nici să-l mintă, nici să-i spună adevărul. Prin urmare, se aplecă spre el şi îl sărută pe gură în speranţa că va înceta. Hector o sărută delicat, dar nu se lăsă prins în capcană, ci se desprinse, cercetând-o mai minuţios decât înainte. De data aceasta, părea să fi înţeles încercarea ei de a-l păcăli cu un sărut în vreme ce el se străduia să înţeleagă ceva încâlcit şi complicat.

Pe lângă ei trecu în mare viteză o barcă cu motor. Sophie o urmări cu privirea.

— Nu vrei să ne întoarcem? întrebă ea încet.

Privirea lui Hector zăbovea asupra ei, continuând să caute un răspuns pentru acel ceva pe care nu-l înţelegea. Apoi Hector îşi scărpină bărbia, scoase un murmur scurt, se ridică, aruncă trabucul pe jumătate fumat peste bord, apăsă pe un buton şi ancora începu să se ridice. Apropie degetul de butonul de start, ezită, şi-l trase înapoi şi se întoarse din nou spre ea.

— Am un fiu.

Sophie nu înţelegea.

— Am un fiu. Nu pot să-l văd. Mi-aş dori, dar mama lui nu-mi dă voie. Nu l-am văzut de zece ani.

Sophie se holba la el, pur şi simplu.

— Cum îl cheamă? fu singura replică ce-i trecu prin minte.

— Îl cheamă Lothar Manuel Tiedemann, poartă numele de familie al mamei sale, are şaisprezece ani şi locuieşte la Berlin.

Valurile molcome începură să legene iahtul.

— Acum ştii totul despre mine, Sophie, zise el încet.

Se priviră. Sophie încerca să pună ordine în lucruri. Hector se pregătea să mai spună ceva, dar se abţinu. Porni motorul şi cârmi spre ieşirea din golfuleţ.

○

Gunilla se plimba de-a lungul promenadei de pe Karlavägen, pe porţiunea mai lată rezervată pentru pietoni şi animale de companie. La

soare era cald şi adia o briză călduţă. În dreptul străzii Artillerigatan, Gunilla traversă. În faţa cofetăriei Tösse, lumea stătea la măsuţele de pe trotuar. Se opri şi aşteptă, trăgând cu urechea la conversaţiile unor soţii casnice deziluzionate, care în modul lor complicat şi instinctiv exprimau faptul că nu se simţeau iubite. Apoi ascultă discuţia unor bărbaţi ce amestecau tot timpul fraze în engleză în schimbul de replici. Pe urmă, conversaţia unor tineri care râdeau de situaţii pe care ea nu le pricepea. Din când în când, îi plăcea să se aşeze în mijlocul unui grup şi să asculte.

După câteva minute, apăru Sophie din direcţia pieţei Karlaplan. Gunilla aşteptă până când ajunse lângă ea, după care porniră împreună în jos spre Sturegatan.

După o vreme, Gunilla începu să pună întrebări. Ca de obicei, întreba despre persoanele din anturajul lui Hector, voia numele şi rolul acestora, voia să ştie de ce erau sau nu erau în stare. Sophie îşi dădea silinţa să răspundă cât mai complet. Când întrebările începură să-l vizeze pe Hector, cine era, ce tip de personalitate avea, nu-i spuse aproape nimic, era ca şi cum nu l-ar fi cunoscut pe Hector, ca şi cum nu voia să rupă încrederea tacită pe care acesta tocmai i-o arătase.

Din partea opusă se apropia un grup de şcolari. Sophie le făcu loc să treacă.

— În meseria mea, am avut de-a face de multe ori cu bărbaţi de genul lui Hector Guzman, relaxaţi şi şarmanţi la început, ca pe urmă să se transforme brusc şi să devină exact opusul. Am văzut cum au distrus vieţile altor oameni…

Sophie nu zicea nimic, mergea doar alături de Gunilla.

— Nu te lăsa păcălită, Sophie.

9

Se simţea ca dracu'. Avea mereu senzaţia că tot ce făcea era greşit. Gunilla nu-l contacta niciodată, iar după ultima întâlnire îl trata cu indiferenţă. Simţea că se făcuse de râs şi avea intenţia să-şi retragă cuvintele, să-şi ceară scuze şi să încerce să îndrepte greşeala comisă. Dar cu cât reflecta mai mult, cu atât mai mult îşi dădea seama că o astfel de mişcare n-ar fi făcut altceva decât să înrăutăţească situaţia. Confruntarea trezise ceva în adâncul lui. Noapte se foia în pat, transpiraţia, gândurile amestecate şi luminile străzii ce se strecurau înăuntru pe fereastră îl ţineau treaz. Oscila între furie şi ruşine, înverşunare şi anxietate, fără să-şi poată explica sursa acestor sentimente.

În dimineaţa aceea fusese la doctor. Îi povestise acestuia că lucra noaptea, că dormea prea puţin şi că îl dureau spatele şi capul. Doctorul, un bărbat cu mâinile calde şi uscate, fusese înţelegător, îi spusese că era epuizat, că prezenta simptome de extenuare. Îi controlase ochii cu o lanternă, îi pipăise amigdalele şi îi făcuse şi un control anal. Apoi îi prescrisese Citodon, un analgezic, pentru spate şi cap, şi Sobril, un antidepresiv, pentru senzaţia aceea pe care Lars nu o putea exprima sau explica.

Lars îi ceruse să-i arate dosarul lui medical.

— De ce? întrebă doctorul.

— Pentru că vreau să-l văd.

Fusese de ajuns. Doctorul întorsese ecranul calculatorului spre Lars. Acesta cercetase în fugă cele scrise, nu exista nicio urmă a antecedentelor lui.

— Sunteţi mulţumit?

Lars nu răspunsese.

— Trebuie să veniţi la control peste şase săptămâni, mormăi doctorul.

Lars trecuse pe la farmacie, unde îi fuseseră eliberate medicamentele prescrise, apoi pornise cu maşina prin oraş.

În copilărie suferise în mod constant de insomnie. Rosie îi dăduse din medicamentele ei. Avea unsprezece ani la vremea respectivă şi foarte rapid devenise imun. Rosie, care era deja dependentă de medicamente şi,

în plus, prietenă apropiată a unui doctor cu care se culca atunci când tatăl lui nu era acasă, îi făcuse rost de nişte tablete albe şi banale, care îl doborau pe Lars în fiecare seară la şapte şi jumătate. Nu-şi aducea aminte niciun vis, iar de prin clasa a şaptea se simţea năuc toată ziua, senzaţie ce continuase până începuse liceul.

Asistenta medicală de la şcoală îi descoperise dependenţa de medicamente. Iniţiase o anchetă, apoi încercase să-şi înăbuşe indignarea şi să se facă înţeleasă, explicându-i lui Lars că tabletele pe care le lua erau foarte puternice şi creau o dependenţă teribilă. Îi spusese, de asemenea, că, deoarece luase aşa de multe în perioada pubertăţii, trebuia să fie foarte atent când lua orice medicamente pe viitor, căci în corpul lui se crease o dependenţă care nu putea fi controlată decât printr-o abstinenţă totală. Lars dăduse din cap fără să înţeleagă nicio iotă din cele spuse. Mereu dădea aprobator din cap când cineva vorbea cu el.

Încetase să mai ia pastilele albe de la vârsta de şaptesprezece ani, ceea ce dusese la insomnie, schimbări de dispoziţie, anxietate acută şi coşmaruri excesiv de apăsătoare în puţinele ore în care reuşea să adoarmă. Dependenţa se făcea simţită în fiecare secundă. Se foia în aşternuturile ude, plin de îngrijorare, nelinişte şi temeri.

După câţiva ani s-a instalat abstinenţa, care se manifesta printr-un sentiment constant de zădărnicie. A încetat să mai simtă nevoia să ia medicamente, iar tremurăturile şi schimbările de dispoziţie s-au atenuat. Anxietatea a rămas însă, insomnia, de asemenea. Acestea din urmă au devenit parte integrantă din cotidian, erau realitatea lui.

Parcă maşina în faţa sălii de bowling, unde se vindeau şi băuturi alcoolice.

Găsi o masă cu vedere la piste. Vedea grupuri de pensionari care aruncau de zor bile de bowling. Lars privi în palmă: avea şase tablete, câte trei din fiecare pachet.

Le aruncă pe gât şi le înghiţi cu vin roşu din Bulgaria. După câteva minute, senzaţia de apăsare din piept dispăruse, iar ţinuta lui era deja mai relaxată. Îşi dăduse scaunul pe spate şi privea jucătorii, bucurându-se când aceştia ratau şi detestându-i când le reuşeau aruncările.

— Bună!

Sara se afla lângă el. Lars o privi mirat.

— Cum ai aflat că sunt aici?

— Te-am urmărit.

— De unde?

— De la doctor.

Lars se întoarse către jucători, luă o gură de vin. Sara se aşeză, încercând să-i surprindă privirea.

— Cum te simţi, Lars?

— Bine, de ce întrebi?

Sara oftă.

— Lars, hai să vorbim, te rog!

Lars se prefăcu că nu înţelege şi izbucni în râs.

— Păi, nu asta facem chiar acum, nu vorbim? Gurile noastre se mişcă!

Lars afişă un zâmbet ciudat. Sara stătea cu privirea aplecată, cercetându-şi mâinile.

— Nu vreau să trăiesc aşa, şopti ea.

Lars privea bilele ce se rostogoleau şi popicele care cădeau la pământ.

— Nu te mai recunosc, eşti furios tot timpul, nu-mi spui ce s-a întâmplat… Am greşit eu cumva?

Lars pufni indignat.

— Vreau să te ajut, dacă pot.

Sara îl privi încercând să-şi dea seama dacă Lars înţelesese ce-i spusese.

— Ai mai fost în situaţia asta, Lars, şopti ea.

Lars îi evita privirea.

— Când ne-am cunoscut, înainte să ne hotărâm să ne mutăm împreună, când ai început să lucrezi în Västerort. Te purtai exact ca acum… A durat câteva săptămâni bune… Când ţi-ai revenit, mi-ai povestit despre medicamentele pe care le luaseşi în copilărie…

— Vorbeşti aiurea…

Sara se străduia să nu se lase influenţată de atitudinea lui.

— Nu, deloc, zise ea.

Un pensionar slăbănog, îmbrăcat în trening, reuşi să doboare toate popicele dintr-o singură lovitură şi se întoarse spre tovarăşii săi, încercând să-şi mascheze rânjetul triumfător.

— O ducem bine, Lars. Avem o relaţie lipsită de certuri şi neînţelegeri. Fiecare are spaţiul lui personal, dar avem şi momente pe care le petrecem împreună… Avem aceleaşi interese, aceleaşi principii. Asta înseamnă totuşi ceva…

Lars goli paharul, evitându-i în continuare privirea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Nu s-a întâmplat nimic, eşti tu paranoică… Şi, în plus, mai eşti şi urâtă.

Sara încercă să-şi ascundă mâhnirea.

— Atunci vreau să ne despărţim.

Lars avea acelaşi zâmbet strâmb pe buze.

— Păi, nu ne-am despărţit deja?

Tristeţea Sarei se transformă în mânie. Se holbă la el, după care se

ridică brusc şi plecă. Lars o privi cum se îndepărtează, sorbi din vin, apoi se uită la o babă grasă care aruncase bila în afara pistei. Baba încerca să pară veselă când se întoarse la grupul ei de prieteni, ca şi cum ceea ce era important era să se distreze împreună, nu să câştige. *Mda, chiar aşa.*

După ce sala de bowling se închise, Lars găsi un bar irlandez, care era irlandez pe cât e McDonald's un restaurant finlandez. Aveau un televizor cu ecran plat, un joc de darts electronic şi un coş de minibaschet cu mingi mici şi ridicole. Cireaşa de pe tort era barmanul iranian care vorbea prost englezeşte şi i se adresa lui Lars cu *şefule*. Dar lui Lars nu-i păsa oricum. Venise să se îmbete şi asta se şi întâmplă. Bău cât de mult putu până la ora închiderii, iar a doua zi dimineaţă se trezi în maşină, cu nasul rece, în spatele geamurilor aburite. Lumea dimprejur se trezise deja şi era în plină forfotă.

Lars se ridică, se şterse la ochi, se scărpină în cap şi îşi clăti gura uscată cu o bere răsuflată.

Luă maşina, pe jumătate mahmur, pe jumătate beat, şi se duse la spitalul Danderyd. Îşi petrecu ziua întreagă în maşina parcată în apropierea spitalului, rozându-şi unghiile, înghiţind tablete, bând în loc de prânz şi aşteptând.

Când o văzu pe Sophie părăsind spitalul în după-amiaza aceea, Lars deveni extatic, iar sentimentul de siguranţă îi reveni.

Rămase în spatele ei o vreme, în timp ce Sophie pedala spre casă, apoi o depăşi, după care, ca de obicei, o porni spre locuinţa ei, îşi alese un loc de parcare, îşi puse căştile şi începu să asculte ce se petrecea în viaţa ei.

Aceasta era noua lui viaţă, nimic altceva nu mai conta. Asculta ce zicea Sophie, îi auzea paşii când trecea pe lângă un microfon, auzea sunetele pe care le făcea în timp ce lua cina singură, asculta discuţiile pe care le avea cu Albert.

La unsprezece, Lars schimbă canalul de recepţie şi începu să asculte microfonul din dormitor. O auzi pe Sophie dând la o parte plapuma şi aşezându-se pe pat. Lars trăsese concluzia că Sophie dormea dezvelită, căci nu o auzea niciodată trăgând plapuma peste ea. Şi-o imagina adormită pe cearşaful alb, cu părul răsfirat pe pernă, respirând uşor şi visându-l poate chiar pe el. Dorinţa îl chinuia, iar Lars n-o înţelegea, nu era în stare s-o ţină în frâu. De aceea, îşi făcea plinul de tablete. Atunci totul revenea la normal, până şi dorinţa.

După ce trecură trei ore bune de tăcere, pe când Sophie şi Albert dormeau duşi în camerele lor, Lars coborî din maşină şi se furişă în grădină. Era o noapte de vară liniştită şi caldă. Lars se simţea calm şi senin. Se opri pe veranda din spatele casei, se uită în jurul său, apoi urcă

treptele, forţă uşa de la intrare şi o deschise cu grijă. Balamalele scârţâiră uşor. Lars intră în sufragerie fără să facă niciun zgomot. Asculta cu încordare.

Sophie dormea la etaj, iar faptul că se afla atât de aproape de ea îi dădea o senzaţie de euforie. Se strecură în bucătărie. Deschise frigiderul cu grijă, se uită înăuntru, dădu frâu liber fanteziei. Era bărbatul casei, care tocmai se dăduse jos din pat şi coborâse în bucătărie să caute ceva de mâncare.

Lars scoase pâine, unt şi mezeluri, se aşeză la masă şi mâncă un sandvici. Apoi îi zâmbi fiului ce tocmai coborâse scările în fantezia lui, după care se ridică şi o sărută pe Sophie, când aceasta coborî la rândul ei un pic mai târziu. Îi arătă că pregătise micul dejun, ea îi zâmbi şi îl sărută din nou. Lars făcu o remarcă plină de umor, iar Sophie şi fiul ei izbucniră în râs.

Lars ieşi din casă, făcând cu mâna în imaginaţie micii lui familii inexistente când ajunse la poartă, apoi se întoarse în maşină prin întunericul nopţii.

Când ajunse acasă, mai luă o porţie de tablete şi adormi ca un prunc pe salteaua murdară.

○

Genunchii i se loveau de spătarul scaunului din faţă. Lui Mikhail i se părea că locul în avion era prea strâmt. Lângă el stătea Klaus. Klaus era un neamţ cam la patruzeci de ani, cu un corp de halterofil. Avea început de chelie şi muşchi compacţi peste tot, chiar şi pe faţa care, în plus, era împodobită cu o mustaţă subţire ca de actor de filme porno. Era un tip dur care ştia să facă de toate, fără să fie expert în ceva anume – era un tip care niciodată nu refuza un job. Mai lucraseră împreună şi cu alte ocazii, când Ralph comandase nişte vizite la domiciliu. Klaus făcuse o treabă bună, fusese total lipsit de scrupule.

Decolaseră din München şi se îndreptau spre aeroportul Arlanda din Stockholm. Stewardesa la oferi cafea, din spate se auzeau ţipetele unui copil, nişte moşi dezlegau sudoku, iar câteva femei între două vârste lucrau la nişte prezentări pe laptop. Cântecele celor de la Bee Gees răsunau din căştile pe care Klaus le avea în urechi. Klaus dădea din cap în ritmul muzicii şi bătea ritmul cu palma dreaptă pe picior.

Mikhail încercă să treacă în revistă ce aveau de făcut. N-avea un plan clar, evalua diferitele opţiuni în mintea sa, cumpănindu-le. În cele din urmă ajungea mereu la aceeaşi concluzie – trebuiau să acţioneze dur şi concis. Roland fusese la Stockholm cu două zile înainte şi revenise cu un

rânjet pe buze. *Avem un tip acum*, zisese. *O să vă aranjeze întâlnirea cu Hector…*

În cabină se auzi un semnal sonor, iar beculeţele se aprinseră, marcând faptul că trebuiau cuplate centurile de siguranţă. Se auzi o voce de femeie ce trăncănea într-o limbă nordică pe care nu o înţelegea. Avionul începu coborârea. Erau ceva turbulenţe, iar Klaus se ţinea de mânerele scaunului, ridicându-şi involuntar picioarele la fiecare zdruncinătură.

— Urăsc chestiile astea, zise Klaus. Chiar le detest.

Vântul bătea dintr-o parte. Klaus era palid. Avionul se clătina spre stânga, apoi se zgâlţâia brusc la dreapta. Klaus îl apucă pe Mikhail de braţ.

— Scheisse…

În cele din urmă aterizară şi motoarele se opriră. Klaus respiră uşurat.

Cei doi închiriară o maşină cu care se duseră în oraş, unde traseră la un hotel din piaţa Hötorget. După ce se instalară, ieşiră în oraş. Se înserase. Mâncară ceva la o terasă. Era cald, mai cald decât la München.

— Din câte ştiu eu, are trei tipi, deci ăsta e punctul de plecare. Doi dintre ei sunt profesionişti: garda de corp a lui Hector şi cu polonezul ăla, despre al treilea nu ştiu nimic.

Klaus asculta în timp ce-şi mânca friptura. Mesteca repede şi ţinea tacâmurile ciudat când tăia carnea.

— Are un birou aici, în oraş, dar nu prea stă pe-acolo. Data trecută când am fost aici şi l-am urmărit, l-am văzut de multe ori la restaurant, acolo punem mâna pe el. Avem persoana de legătură care ne anunţă la momentul potrivit.

— Sună bine, răspunse Klaus fără prea mare entuziasm.

Apoi făcu un semn chelnerului, arătându-i paharul gol de suc.

Plecară din restaurant, se urcară în maşina închiriată şi scriseseră în GPS strada Sandsborgsvägen, din Enskede.

— Întoarceţi unde aveţi posibilitatea, zise o voce în germană.

Klaus făcu întocmai.

Străbătură traficul din Stockholm, ieşiră pe şoseaua de centură spre sud, apoi, de pe banda din stânga, trecură peste podul Johanneshov.

— Arată ca o minge enormă de golf, zise Klaus când trecură pe lângă Globen[6]6 Sală polivalentă de lângă Stockholm, cu arhitectură modernă, asemănătoare cu o minge, literal Globul. (*N. t.*).

Maşina se opri în faţa unei case banale. Sunară la uşă. Deschise un bărbat între două vârste. Avea chelie şi burtă, purta o cămaşă demodată şi o cravată prea scurtă. Părea că tocmai se întorsese de la serviciu – de la un serviciu dintr-o altă epocă.

— Wilkommen… meine herren.[7]7 *Bine aţi venit… domnilor* (în germ. în orig.). (*N. t.*)

Se amuză de unul singur de felul cum vorbea germană.

Cei doi îl urmară spre beci. Bărbatul deschise o uşă de fier şi îi pofti înăuntru. Mikhail intră în cameră şi văzu o mulţime de arme, revolvere şi pistoale automate pe unul dintre pereţi, puşti de vânătoare şi puşti automate pe celălalt.

Bărbatul zâmbea entuziasmat şi le explica întocmai ca un tip de la teleshopping despre diferitele arme – *e obsedat de arme*, îşi zise Mikhail în sinea lui. Îi întrerupse campania de publicitate, arătând cu degetul spre perete.

— Dă-mi un Sig şi două bastoane flexibile.

Bărbatul dădu jos arma, îi înmână lui Mikhail o cutiuţă cu muniţie şi începu să pălăvrăgească despre faptul că muniţia era elveţiană, despre greutatea gloanţelor, despre utilizările frecvente. Trase un sertar dintr-un dulap şi scoase două bastoane. Mikhail îi dădu pistolul lui Klaus, iar celuilalt îi întinse un teanc de bancnote euro.

Ieşiră din beci şi din casă fără să-şi ia rămas-bun şi urcară în maşină. Klaus citi adresa pe o hârtie, după care o introduse în GPS. Mikhail formă numărul pe care îl primise de la Roland Gentz şi apăsă pe butonul verde. Cineva răspunse la celălalt capăt al liniei.

— Carlos? Mi s-a spus să te contactez, procedează cum ai fost instruit, sosim în… Mikhail se aplecă şi citi pe ecranul GPS-ului… douăzeci de minute.

Închise telefonul.

— Efectuaţi o întoarcere în U în acest moment, zise din nou vocea femeii digitale.

— Mai taci odată, i-o tăie Klaus.

○

Jens îl căutase pe Thierry peste tot, în toate locurile unde se vindeau obiecte din categoriile artă etnică, antichităţi sau mărunţişuri *new age* – în magazinele de antichităţi de pe Roslagsgatan, în magazinele turistice din Gamla Stan[8] şi de pe Drottningsgatan şi în magazinele din cartierele Söder şi Kungsholmen. Interesul lui pentru acea statuetă din America de Sud era singurul indiciu pe care îl avea… Şansa de a-i întâlni pe Aron sau pe Leszek era aproape inexistentă, deşi străbătuse oraşul în lung şi-n lat mai multe zile de-a rândul.

Västmannagatan era mai puţin cunoscută pentru magazinele sale. Jens cumpărase însă, de mult, un glob pământesc din sticlă de acolo. Magazinele înşiruite de-o parte şi de alta a străzii vindeau mai degrabă

[8] Cartier din centrul istoric al oraşului Stockholm. (*N. t.*)

rarităţi şi obiecte de design din anii cincizeci. Jens începu în capătul dinspre piaţa Norra Bantorget şi continuă pe stradă în sus în direcţia scuarului Odenplan. Oboseala care îl apăsa era însoţită de o doză sănătoasă de frustrare. Cu toate acestea, nu avea altă soluţie decât să continue. Intra şi ieşea din magazine, punând în fiecare aceeaşi întrebare legată de obiectele din patrimoniul cultural sud-american. Mai întreba şi dacă ştiau cumva vreun tip pe care îl chema Thierry. De fiecare dată era întâmpinat de aceleaşi feţe întrebătoare.

După cel de-al cincilea colţ de stradă, trecu pe lângă magazinul în care cumpărase globul de sticlă cu douăzeci de ani înainte. Arăta la fel ca odinioară, doar preţurile din vitrină erau altele. Două uşi mai departe se afla un mic magazin pe care nici nu l-ar fi observat dacă n-ar fi făcut această expediţie. Vitrina era mică şi întunecată, doar cu câteva obiecte expuse. Printre acestea distingea nişte pături în culori deschise, măşti, scuturi şi suliţe. Jens păşi înăuntru şi auzi sunetul unui clopoţel ce era fixat pe uşă.

Peste tot erau grămezi de obiecte vechi din toate colţurile lumii, ca şi cum s-ar fi aflat în mai multe epoci diferite, din tot atâtea locuri diferite. Jens simţea că nu-şi mai poate lua privirea de la obiectele din jurul său. În mintea lui se întipăriseră o mulţime de impresii. Erau vechi obiecte de artă, produse textile, obiecte de mobilier, bijuterii, statuete. Toate erau frumoase, atrăgătoare şi cumva altfel – impresionante într-un mod inexplicabil. Într-un colţ, într-o mică vitrină, observă nişte statuete din piatră, figurine în miniatură, exact ca aceea pe care o văzuse pe vapor în mâna lui Thierry.

Auzi zgomot de paşi în spatele său, se întoarse şi văzu o femeie frumoasă ieşind din spatele unei draperii ce dădea spre camera din spate. Avea o coafură cu mult volum şi o siluetă lungă fără să fie înaltă. Jens presupuse că era din Caraibi.

— Bună ziua, zise el.

Ea îi răspunse printr-un zâmbet.

— Thierry… spuse Jens, ca şi cum ar fi realizat brusc că găsise în sfârşit ce căuta.

Femeia ezită, se întoarse şi dispăru din nou în spatele draperiei.

Jens simţea cum începe să-i bată inima mai tare în piept.Ură câteva secunde bune înainte ca bărbatul care ieşise să-l recunoască.

— Tu aici?

Thierry îl sunase pe Aron, explicându-i pe scurt situaţia, apoi îi dăduse receptorul lui Jens.

Aron îi spusese să iasă în stradă, să o ia în jos, iar la câteva uşi mai

încolo să intre într-un restaurant.

Thierry îi deschise uşa şi îi arătă încotro s-o ia.

— Acolo, Aron te aşteaptă.

Jens începu să coboare spre restaurant. Totul părea absurd. Care erau şansele să i se întâmple asta? Nici măcar nu mai avea puterea să gândească.

Pe un panou mic scria TRASTEN. Jens intră şi se îndreptă spre bar; acolo observă vreo zece oameni răspândiţi la mese. Ceru un pahar de tonic şi privi camera în timp ce bea.

După câteva minute, Aron apăru din spatele uşilor batante de la bucătărie, îl văzu pe Jens şi îi făcu semn să vină la el.

Jens merse după Aron printr-o bucătărie, traversară un coridor scurt şi ajunseră la un birou. Aron îl invită pe Jens să intre.

Era o cameră mică – avea un birou pe care se afla un calculator. Era dezordine, se vedeau scrumiere pe jumătate pline, o grămadă de reviste şi un semn de circulaţie furat, rezemat de un perete – *Staţionarea interzisă*. Mai încolo erau ceşti de cafea murdare şi un calendar vechi de perete. Camera era cu siguranţă folosită de mai multe persoane, cel mai probabil numai de bărbaţi, bărbaţi care aveau nevoie de o zonă liberă, în care nimeni să nu fie nevoit să-şi asume răspunderea.

— Aşază-te dacă găseşti vreun scaun.

Jens găsi unul.

— Lucrezi aici? întrebă Jens în timp ce se aşeza pe scaun.

Aron clătină din cap.

— Nu.

Aron se aşeză în spatele biroului.

— Ce-ai pe inimă? întrebă el cu simplitate, amuzându-se de cuvintele alese.

Jens îşi încordă dintr-odată atenţia.

— După ce ne-am despărţit, am mers mai departe prin Iutlanda şi m-am oprit la bunica mea peste noapte. M-am trezit cu un Glock în gură şi rusul ăla enorm stătea pe marginea patului.

Aron ridică din sprâncene.

— M-a lăsat lat şi pe urmă s-a cărat cu lăzile mele.

— Şi în lăzi se aflau armele tale?

Jens încuviinţă din cap.

— Cui i le duceai?

— Unui client.

— Dar nu de aici, din Suedia?

Jens clătină din cap. Aron reflectă o vreme.

— Ştia că sunt arme în lăzi?

— Nu, nu cred. A fixat un transmiţător pe una din lăzi pe vapor, care s-a întâmplat să fie a mea şi nu a ta.

Aron cugetă câteva clipe, apoi ridică privirea.

— Deci, ce pot să fac pentru tine?

— Trebuie să-mi recuperez marfa, trebuie să-mi spui ce ştii despre el… unde e, cum pot să intru în legătură cu el.

○

Hanul nu era de fapt un han. Era o pizzerie, iar pe fereastră avea inscripţia *Bere şi vin*. Mobilele erau din lemn închis la culoare, iar şerveţelele erau dintre cele mai ieftine, tari şi subţiri.

Mâncă o jumătate de pizza, bău patru beri şi trei pahare de tărie. Simţise nevoia să se îmbete. Lars era cu mintea aiurea, ceea ce, mai nou, începuse să-i facă plăcere. Înainte se simţea prost dacă nu-şi folosea mintea în mod constructiv. Acum însă îşi permitea să se gândească aiurea, fără să aibă vreun scop precis, să se lase purtat de val. Era fantastic. Noi senzaţii apăreau şi apoi dispăreau. Lars îşi făcea plinul de tablete şi se relaxa ca un bebeluş adormit. Poate că toată lumea îşi dorea să fie aşa? După câţiva ani în lumea adulţilor poate că toată lumea căuta o astfel de stare? Zâmbi în sinea lui, apoi dădu cu ochii de tipul care făcea pizza în spatele tejghelei. Părea îngrijorat, se întorsese cu spatele. Lars presupuse că observase calmul lui ca de nirvana şi că fusese cuprins de anxietate la gândul că el nu reuşise să atingă o astfel de stare. Toţi erau invidioşi pe el, aşa era dintotdeauna.

Lars se scărpină cu putere pe obraz. Avea un coş care nu-i dădea deloc pace.

Cu faţa înfierbântată şi cu câmpul vizual îngustat, Lars se urcă la volan şi o porni spre locuinţa lui Sophie în jurul orei nouă. Avea opt locuri diferite din care asculta, în mod alternativ, ca să nu fie descoperit, toate în vecinătatea imediată a casei. Parcă la staţia numărul patru sau poate era trei? Opri motorul, îşi puse căştile şi începu să asculte. Casa era cufundată în tăcere. Încerca să desluşească sunetele făcute de Sophie. Stătea oare nemişcată? Mai luă două tablete, iar realitatea deveni şi mai difuză.

După o vreme, auzi zgomot de paşi în bucătărie, apoi în hol. Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se la loc. Schimbă canalul şi începu să asculte microfonul din bucătărie. Încerca să-şi dea seama dacă deschisese uşa cuiva sau dacă ieşise ea însăşi pe uşă afară. În bucătărie nu se auzea niciun sunet, holul era cufundat în tăcere. Lars aşteptă. Sophie ieşise într-adevăr afară.

Lars porni maşina şi se îndreptă spre casă. Se întâlni cu Land Cruiser-ul lui Sophie care venea spre el la vale. În vârful dealului întoarse Volvo-ul.

Era atât de beat, încât îi era greu s-o urmărească fără să se apropie prea tare de ea sau să stea prea departe şi să-i piardă urma. Şoseaua Roslagsvägen era însă liberă în acea seară în sensul spre oraş, ceea ce-l avantaja. Conducea pe mijlocul drumului, cu ochii bulbucaţi, folosind linia ce despărţea benzile ca punct de reper.

O urmări până în Vasastan, unde Sophie parcă în faţa restaurantului Trasten. Lars găsi un loc de parcare puţin mai încolo, îl văzu în oglinda retrovizoare pe Hector întâmpinând-o pe Sophie, apoi îi văzu pupându-se pe obraz şi intrând în restaurant.

○

Jens nu-l cunoştea pe bărbatul care intrase în cameră în timp ce el şi Aron stăteau de vorbă.

— Carlos e aici?

Aron clătină din cap.

— M-a sunat şi mi-a zis să vin încoace.

Aron clătină iar din cap.

— Nu l-am văzut.

Bărbatul reflectă o clipă, dar se opri când dădu cu ochii de Jens. Îi întinse mâna.

— Hector Guzman.

Jens îi strânse mâna. Hector era un bărbat voinic, cu piciorul în ghips, îmbrăcat elegant, cu o atitudine prietenoasă şi plină de încredere – era stăpânul, nu doar aici, ci probabil oriunde.

— Jens e tipul de pe vapor despre care ţi-am vorbit. Avem o problemă comună.

— Ce bine, atunci îi putem da lui şi partea noastră, zise Hector zâmbind. Şi ce problemă, mă rog?

Jens îi depănă povestea care începea cu încărcarea mărfii în Paraguay şi se termina cu vizita lui Mikhail la bunica lui Jens în Iutlanda. Pe la mijlocul relatării, Hector se aşeză pe un scaun, privindu-l pe Aron ce intervenea din când în când ca să-i dea lămuriri. Hector rămase o vreme în cumpănă după ce Jens îşi isprăvi povestea.

— O poveste pe cinste, nu glumă.

Jens era în expectativă. Hector mai chibzui o vreme, după care îl privi pe Jens.

— Şi săraca bunică-ta ce-a zis?

Jens nu se aştepta la aşa o întrebare.

— Se descurcă ea.

Un iz de mâncare din bucătărie pătrunsese în birou.

— Dacă te ajutăm să-ţi recapeţi marfa, trebuie să alegi, fie ne plăteşti în bani gheaţă pentru job, fie ne întorci serviciul cu altă ocazie.

— Şi dacă nu reuşiţi?

— Reuşim întotdeauna, zise Hector.

— Foarte bine. Deci, cum facem? întrebă Jens.

— Nu facem nimic pentru moment, răspunse Aron. Aranjăm în aşa fel încât să intrăm în legătură cu ei. Ceea ce ne interesează pe noi e ca ei să înţeleagă că armele nu sunt ale noastre.

Hector îl privi pe Jens.

— Oamenii cu care avem de-a face sunt nişte psihopaţi, dar cred c-ai înţeles deja asta.

Hector căzu brusc pe gânduri şi se întoarse către Aron.

— Eşti sigur că nu e aici Carlos?

Aron încuviinţă din cap.

— Bine, Jens, zise Hector lovindu-şi genunchii cu palmele, mă bucur că te-am întâlnit. Acum am de gând să ies în oraş şi să iau cina cu o femeie pe care o plac. Cred că m-a aşteptat destul în restaurant.

Hector arătă cu degetul în timp ce se ridica. Pe urmă îl privi pe Jens.

— Ai pe cineva de felul ăsta alături de tine?

— Nu, mă tem că nu.

— Păcat, zise el şi se îndreptă spre uşă.

Jens se uită după el. În momentul când Hector dădu să deschidă uşa, cineva o împinse cu putere înapoi spre el, lovindu-l. Hector se clătină. Mikhail şi încă un tip se năpustiră înăuntru. Jens apucă să vadă cum cel mai mic dintre cei doi îl lovi pe Hector în cap cu un baston. Apoi îl trântiră la pământ, aplicându-i o lovitură puternică în beregată. Mikhail se repezi asupra lui Aron. Acţionau rapid, era clar că atacul fusese pregătit. Jens se aruncă instinctiv asupra bărbatului mai scund. Îi dădu un cap în gură, îi aplică o serie de lovituri şi îl răpuse la pământ, urcându-se pe el. Mikhail se apropiase însă de el pe la spate, după ce se asigurase că Aron era inofensiv. O lovitură puternică cu piciorul în moalele capului îl făcu pe Jens să-şi piardă echilibrul. Apucă să se întoarcă, să se ridice pe jumătate şi să tragă un pumn. Însă Mikhail începu să-l izbească repede cu bastonul în cap. Jens încerca să se apere. Dintr-odată văzu negru în faţa ochilor.

○

Auzi sunete estompate, cineva trăgea de el, spunându-i ceva ce nu

pricepea. Sunetele păreau să se contopească în această lume de mijloc aflată între realitate şi vis în care fusese propulsat.

Jens deschise ochii. Avea o durere de cap teribilă. O migrenă îi sfâşia întreaga fiinţă, lumea înconjurătoare era dură şi orbitoare. Închise din nou ochii. Cineva îl zgâlţâi din nou, mai tare de această dată. Jens ar fi vrut să protesteze, să-i spună persoanei respective să-l lase în pace, dar zdruncinăturile erau insistente. Deschise din nou ochii şi în lumina ţipătoare văzu ceva ce-l convinse că visa: Sophie Lantz se afla acolo şi îl striga. Se bucură să o vadă în vis, uitase cât era de frumoasă. Îmbătrânise un pic, avea riduri fine în jurul ochilor, dar era în continuare nespus de frumoasă. Îi zâmbi şi apoi se întoarse pentru a-şi continua somnul. Îşi dădu seama că se afla pe podeaua din biroul restaurantului şi înţelese că o parte din vis era realitate. Începu să-şi aducă aminte ce se întâmplase, Mikhail intrase în cameră…

Jens începu să mişte din picioare şi din mâini şi să clipească, încercând să se trezească din acel vis ciudat.

— Jens?

Deschise din nou ochii. Sophie se afla în continuare lângă el. Jens încerca să se concentreze. Îi era greu, lumea părea să se fi răsturnat cu susul în jos.

— Jens? Mă auzi?

Acum o vedea clar şi îşi dădu seama că nu visa.

— Sophie?

În ciuda îngrijorării de care era cuprinsă, Sophie schiţă un zâmbet. Îl ajută să se ridice în capul oaselor, se aşeză pe vine în faţa lui şi îl privi în ochi. El îi întoarse privirea, îşi aminti ce ochi frumoşi avea, ce chip frumos, ce apariţie impresionantă era.

— Ai o comoţie cerebrală, zise ea.

Jens o privi.

— Ce cauţi tu aici?

— N-are nicio importanţă, răspunse ea.

Totul i se părea absurd. Uşa se deschise în spatele lor şi îl văzură pe Aron intrând. Avea sânge uscat pe faţă de la o rană în dreptul sprâncenei şi vânătăi pe obraz şi sub ochiul drept. Părea concentrat şi agitat în acelaşi timp.

— Plecăm în momentul ăsta, zise el.

Jens se ridică împleticindu-se.

— Sophie, adu maşina ta. Ne vedem în spatele casei, continuă Aron.

Sophie ieşi din cameră.

— Am nevoie de ajutorul tău acum, Jens, zise Aron. L-au luat pe Hector cu ei, dar îl putem urmări prin GPS. Ai ceva la tine?

Jens clătină din cap.

Aron scoase dintr-un dulap un revolver cu ţeava scurtă de calibrul 45.

— Toate astea intră în achitarea datoriei.

Jens luă pistolul şi verifică dacă era încărcat. Ieşiră în grabă pe uşa din spate care dădea spre o curte interioară. Traversară curtea, intrară într-o altă clădire şi ieşiră în stradă pe partea cealaltă. Land Cruiser-ul apăru în mare viteză printre case, apoi frână brusc. Aron deschise portiera din faţă.

— Tu rămâi aici, Sophie. Îţi împrumutăm maşina un pic.

— Aveţi nevoie de mine, zise ea. O să aveţi amândoi mâinile libere dacă eu conduc.

Aron n-avea timp să stea la discuţii. Se urcară în maşină, Aron pe scaunul din faţă, Jens pe bancheta din spate, după care Sophie apăsă pe acceleraţie.

— Autostrada E4 spre nord, zise Aron cu privirea pe GPS-ul telefonului.

Sophie rulă rapid spre Norrtull, intră pe şoseaua de centură spre nord, iar când ajunse pe autostradă, mări şi mai mult viteza.

Atunci zări acelaşi Volvo pe lângă care trecuse când plecase de-acasă. Se postase puţin mai în spate pe banda din stânga, deşi autostrada era liberă. Observa în oglinda retrovizoare cum se apropia. Sophie încerca să se hotărască dacă să-l lase să continue să-i urmărească sau nu… Îi putea ajuta să-l salveze pe Hector… Dar ce s-ar fi întâmplat mai apoi?

Volvo-ul era şi mai aproape.

Sophie se încadră pe banda din dreapta în apropierea ieşirii de pe autostradă în direcţia Hagaparken. Aşteptă până în ultima secundă şi exact la sfârşitul ieşirii viră brusc la dreapta, acceleră şi părăsi autostrada. Volvo-ul nu avu timp să reacţioneze şi rămase pe autostradă. Sophie apucă să-l vadă pe bărbatul care conducea. I se părea cunoscut.

Aron îşi ridică privirea de pe GPS.

— Ce te-a apucat?

— Scuze, nu mi-am dat seama, credeam că sunt pe banda din stânga.

Ajunse în vârful unei coline şi ar fi trebuit să o ia drept înainte ca să iasă din nou pe autostradă. În schimb, Sophie o coti la stânga spre Solna pe şoseaua de centură Frösundaleden.

— Sophie?!

Aron părea enervat.

— Scuze, scuze… dar trebuie să întorc!

Se prefăcu stresată şi incapabilă să se controleze. Aron o privi, încercând să înţeleagă cum putuse să conducă atât de prost. Făcu o tură

în sensul giratoriu şi pe urmă o luă în aceeaşi direcţie de unde venise, ieşi pe autostradă şi acceleră la maximum.

Treaba mersese aşa cum sperase: Volvo-ul părăsise autostrada la ieşirea următoare, apoi întorsese şi intrase din nou pe autostradă. Îl vedea acum apropiindu-se din direcţia opusă şi îndreptându-se spre oraş. Mări viteza fără să se uite la şofer.

Raţiunea ar fi trebuit să-i dicteze să se întoarcă acasă, să nu se lanseze într-o acţiune riscantă, dar raţiunea părea să fie altundeva. Nu urmase niciun fel de logică, se lăsase condusă de sentimentul de îngrijorare pentru Hector. Nimic altceva nu mai exista în acel moment.

Privirea i se opri asupra lui Jens în oglinda retrovizoare, apariţia lui neaşteptată o speriase. Îl vedea stând pe bancheta din spate şi privind pe geam. Îmbătrânise şi părea mai robust decât şi-l amintea. Avea însă aceeaşi frizură ciufulită şi blondă şi era bronzat ca un copil care tocmai se întorsese din vacanţa de vară. Îi recunoştea privirea, sălbatică şi gânditoare – un amestec paradoxal. Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Jens îşi ridică ochii, întâlnindu-i pe-ai Sophiei în oglindă. Aron urmărea GPS-ul telefonului.

— Acum se află la vest de noi, la următoarea trebuie să ieşi de pe autostradă.

Sophie ieşi de pe autostradă şi o coti pe un drum naţional care traversa o zonă împădurită. Mergeau în întuneric şi, în cele din urmă, intrară în pădure pe un drum pietruit. Sophie stinse farurile şi continuă să conducă în beznă.

— Opreşte!

Aron îşi cerceta transmiţătorul.

— Mă duc doar eu. Voi rămâneţi aici cu telefonul deschis.

Aron îşi montă amortizorul pe pistol.

— Vin cu tine, zise Jens. Sunt doi.

— Nu, rămâi aici, în caz că vreunul din ei vine încoace.

Aron ieşi din maşină şi dispăru rapid în pădurea întunecată.

Jens şi Sophie rămaseră singuri, înconjuraţi de tăcere. În curând, Jens nu mai putu suporta aşteptarea, deschise portiera şi făcu câţiva paşi prin pădure iscodind în direcţia în care dispăruse Aron.

Sophie îl urmărea cu privirea de la volan.

○

Mikhail era nemulţumit. Klaus fusese prea dur cu spaniolul. Planul iniţial fusese să intre în restaurant, să scape de cei care-l înconjurau pe Hector Guzman şi pe urmă să stea de vorbă cu el în linişte şi să-i explice

că nu avea nicio şansă împotriva familiei Hanke, să-l oblige să accepte schimbările pe care le cerea Ralph şi apoi să plece. Dacă Hector nu voia să coopereze, urmau să-l împuşte pe loc. În schimb, Klaus îl făcuse knockout pe Hector, dar cum nu puteau să rămână acolo şi să aştepte să-şi revină, ajunseseră în această pădure situată la vest de autostradă, de unde se auzea încă în depărtare zgomotul din trafic. Mikhail realiză că datele problemei se schimbaseră.

Hector îşi revenise după o vreme, iar acum stătea pe jos, cu spatele rezemat de maşină. Era buimăcit. Observă că i se desprinsese partea de sus a ghipsului din jurul piciorului rupt.

La câţiva metri distanţă, Klaus îşi golea vezica, în acelaşi timp fredonând uşor Simfonia a V-a de Beethoven. Hector îşi ridică privirea către Mikhail, care se afla în faţa sa.

— Eşti omul lui Hanke? întrebă el, cu gâtul uscat.

Mikhail încuviinţă din cap.

— Ce vreţi?

— Vor cocaina pe care aţi furat-o voi, vor linia Paraguay-Rotterdam, vor să preia toată operaţiunea. Vor să vă alăturaţi lor ca subgrup. Cel mai bine pentru voi e să vă supuneţi de acum încolo. Mai vor şi numele persoanei care a dat foc maşinii şi prietenei lui Christian. În plus, vor să ştie de ce cumpăraţi arme.

— O grămadă de cerinţe, nu glumă.

Mikhail nu răspunse. Hector îl inspecta.

— Tu eşti tipul care m-a călcat cu maşina?

Mikhail tăcea în continuare.

— Sunt sigur că tu eşti…, continuă Hector în timp ce scotea din buzunarul de la piept un trabuc subţire, pe care îl duse apoi la gură.

— Şi tot tu ai fost şi la Rotterdam? Da' ce eşti tu, de fapt, curva lui Hanke?

Mikhail părea impasibil. Hector găsi o brichetă în buzunarul de la pantaloni, aprinse trabucul şi trase câteva fumuri.

— Eşti la fel de idiot precum pari. Ai urmărit lăzile greşite până în Danemarca, am aflat toată povestea. Tipul căruia îi aparţineau lăzile era un pasager independent care n-are nimic de-a face cu noi. Marfa noastră se afla în lăzi identice, căpitanul instruise pe toată lumea să încarce marfa în astfel de lăzi. Ai luat ţeapă… din nou.

Hector mai trase câteva fumuri.

— Asta nu schimbă nimic, zise Mikhail. Acceptă condiţiile pe care ţi le-am pus şi te lăsăm în pace.

Hector clătină din cap.

— Din păcate, târgul pe care mi-l propui e cea mai proastă afacere de

care am auzit vreodată.

— Nu-ţi propun nimic.

Hector îl privi pe Mikhail drept în ochi.

— Ai într-adevăr dreptate, zise el încet.

— Hai, nu fi fraier, zise Mikhail.

Hector părea amuzat.

— Tu cum ai reacţiona la o asemenea sugestie, dacă ai fi în locul meu? şopti el.

Mikhail nu răspunse, ci se întoarse spre Klaus şi îl întrebă în nemţeşte dacă nu era cazul să-l împuşte deja.

— Păi, eu tocmai m-am pişat aici, dacă fac analize de ADN…

— N-are nicio importanţă, putem să-l împuşcăm aici şi pe urmă să-l ducem în altă parte şi să-i dăm foc şi lui şi maşinii, mormăi Mikhail.

Hector lăsase capul în jos. Trabucul începuse să aibă un gust amar în timpul conversaţiei dintre cei doi, deci îl stinse.

— Puteţi trece de partea noastră, vă oferim dublu faţă de cât luaţi acum la Hanke.

Hector se întoarse către Mikhail.

— În plus, vezi şi tu că aproape toate operaţiunile voastre se duc dracului.

Mikhail nu răspunse, ci îi făcu un semn lui Klaus care o porni spre maşină, luă pistolul, alimentă încărcătorul şi se întoarse spre Hector, îndreptând pistolul spre capul acestuia.

— Încă mai poţi să alegi…

Hector îşi ridică privirea către bărbatul solid. Frunzele copacilor din faţa sa începură să foşnească uşor.

— Du-te dracului…, zise el încetişor.

Zăngănitul metalic care urmă era inconfundabil. Fusese o serie de trei sunete distincte care răsunaseră mai tare decât în filme, dar cu aceleaşi pocnete şi pârâituri. Hector înregistră şuieratul gloanţelor ce veneau din spatele lui, observă cum cel puţin unul din ele îl lovi pe Klaus în stomac şi cum expresia feţei acestuia se schimbă când îşi duse mâna la rană. Klaus scăpă pistolul şi începu să ţipe într-un acces de mirare amestecată cu durere. În acelaşi moment, din pădurea întunecată apăru Aron cu pistolul în mână.

— Înapoi! strigă el cu arma îndreptată spre Mikhail.

Apoi luă pistolul lui Klaus de jos cu o mişcare agilă.

— La naiba, m-a împuşcat! se smiorcăi Klaus.

Aron înaintă spre Mikhail şi îi făcu semn să se aşeze în genunchi. Mikhail se conformă, iar Aron îi trase un picior în beregată. Rusul simţi că se sufocă, se prăbuşi, neutralizat pentru moment. Aron îl

percheziţionă rapid.

Apoi se duse la Hector şi îi întinse o mână. Acesta îl prinse de mână şi se ridică. Îi priviră pe cei doi oponenţi, apoi schimbară câteva priviri cu subînţeles între ei. Privirea lui Aron era întrebătoare, a lui Hector gânditoare. În cele din urmă, Hector clătină din cap.

— Nu, lasă-i să se întoarcă din nou acasă cu un eşec.

Motorul unei maşini răsună în tăcerea nopţii. Farurile luminară pădurea înainte ca maşina să-şi facă apariţia. Se ivi în cele din urmă în vârful unei coline, se apropie cu viteză şi se opri în faţa lui Hector.

Sophie se repezi spre el.

— Sunt bine, zise Hector.

Sophie îl însoţi înapoi spre maşină.

Jens era postat lângă Land Cruiser şi privea scena cu pistolul în mână.

— Vrei să conduci tu? îl întrebă ea pe Jens fără să aştepte ca acesta să răspundă.

Jens deschise portiera pentru Hector şi Sophie.

— O să moară! strigă Mikhail.

Sophie se opri şi se întoarse către Mikhail, care stătea pe jos.

— E cineva rănit? întrebă ea.

— Nu, nimeni nu-i rănit. Hai să plecăm, zise Aron.

Sophie îl privi pe Hector. Acesta încercă să ducă mai departe minciuna rostită de Aron, dar nu reuşi.

— Ba da, bărbatul culcat la pământ e rănit, dar tovarăşul lui o să se ocupe de el, totul o să fie bine. Vino, hai să mergem.

Sophie îi dădu drumul lui Hector şi se repezi spre Klaus.

— Sophie!

Aron, Hector şi Jens o strigară deodată, dar Sophie nu ascultă. Aron o ajunse din urmă şi-şi îndreptă pistolul spre Mikhail. Sophie se aşeză lângă Klaus care se ţinea cu mâna de burtă. Începu să-l examineze. Îi ceru lui Mikhail să-i dea tricoul său. Mikhail îşi dădu jos tricoul şi i-l aruncă lui Sophie.

Jens şi Hector urmăreau scena cu gura căscată. Cu îndemânare şi fără să dea prea mare atenţie ţipetelor chinuite ale lui Klaus, Sophie îl obligă să se culce pe spate şi începu să-i examineze rana cu siguranţă şi plină de concentrare.

— Trebuie dus la spital, pierde sânge în continuare. Ajutaţi-mă să-l bag în maşină.

Bărbaţii nu erau în stare să spună nimic.

— Ajutaţi-mă, altfel o să moară! strigă ea.

Hector se întoarse spre Mikhail.

— Ne ocupăm de tovarăşul tău dacă te întorci la şeful tău şi îi spui să

lase baltă toată operaţiunea asta şi dacă promiţi să nu te mai implici în aşa ceva pe viitor…

Mikhail nu zicea nimic.

— Şi dacă îmi spui ce-ai făcut cu armele mele! zise Jens.

Hector dădu din umeri.

— Şi dacă îi spui acestui tip ce-ai făcut cu armele lui.

Jens şi Mikhail îl luară pe Klaus şi-l băgară în portbagajul maşinii. Sophie îi îndemnă să se grăbească şi se urcă şi ea lângă el, ţinând tricoul apăsat pe rană.

— Porneşte odată!

Jens se aşeză la volan. Praful se ridică gros în urma lor când maşina porni.

Mikhail lăsă să treacă câteva minute, apoi urcă în maşina închiriată şi se îndreptă spre aeroportul Arlanda.

Făcu puţină curăţenie în interiorul maşinii la o staţie de benzină care era deschisă non-stop şi pe urmă o lăsă în parcarea firmei de închirieri din aeroport. Cheia o aruncă în cutia prevăzută în acest scop şi îşi petrecu noaptea pe o bancă din terminalul de plecări numărul 5. Ca să facă timpul să treacă mai repede, începu să se gândească la ceea ce tocmai se întâmplase, la oamenii pentru care lucra, la dorinţele şi intenţiile lor, la prietenii şi duşmanii lor.

Se simţea mai vinovat decât se simţise de ani de zile. Îi părea rău pentru Klaus, îşi dorea ca lucrurile să nu se fi întâmplat aşa. Nu-şi dădea seama dacă celor din clanul Guzman le era frică sau erau, pur şi simplu, foarte duri, cert era însă că tot timpul trăgeau primii.

Era un aspect pe care intenţiona să-l ţină minte.

○

— Mergi mai repede!

Sophie îl privea pe bărbatul plin de sânge. Recunoştea starea în care se afla, pulsul scăzut şi faţa palidă indicau că pierduse mult sânge. Nu-şi dădea seama cât de gravă era rana în sine, dar cert era că avea o hemoragie puternică. Dacă nu primea îngrijire medicală de urgenţă, avea să moară. Pleoapele lui Klaus se deschiseră un pic, dar apoi se lăsară din nou în jos. Îl plesni cu putere peste obraz ca să-l ţină treaz. Era gata să moară în poala ei. Era complice. Viaţa unui alt om era în pericol. Şi toate astea pentru ce? Pentru Hector? Tot ceea ce învăţase, tot ce preţuia în viaţă era opusul a ceea ce se întâmpla acum.

— Jens, zise Hector. Aron şi cu mine trebuie să coborâm înainte să-l lăsaţi la spital.

Jens îl privi pe Hector în oglinda retrovizoare.

— Trebuie să facem curăţenie în maşină. Ştiţi pe cineva care să ne poată ajuta?

Hector şi Aron reflectară, pe urmă începură să-şi vorbească repede în spaniolă. Aron formă un număr, sună şi, fără să se prezinte, zise că maşina unui amic trebuia aranjată şi că portbagajul în special trebuia să fie retapisat.

— Mergeţi în Sköndal, pe Semmelvägen, îi zise Aron lui Jens.

Hector ieşi din maşină fără niciun cuvânt, iar Aron îl urmă. Sophie îi văzu luând-o pe strada Solna Kyrkväg, din imediata apropiere a spitalului Karolinska.

Jens întoarse maşina şi goni spre spital.

— Sophie! Nu putem să-l însoţim, trebuie să-l lăsăm la intrarea pentru ambulanţe şi să o tăiem de aici. Ai înţeles?

Sophie nu răspunse. Îi lua pulsul lui Klaus.

Jens intră în curtea spitalului. Ochi intrarea pentru ambulanţe care era liberă, se opri şi începu să claxoneze.

— Nu ieşi din maşină, zise el şi deschise portiera.

Sophie îi dădu drumul lui Klaus, se căţără din portbagaj peste bancheta din spate şi se aşeză. Era plină de sânge pe haine. Jens se duse în grabă în spate şi deschise portbagajul.

Doi asistenţi se apropiau în fugă cu o tagă pe rotile. În urma lor se vedea o doctoriţă. Jens se urcă la volan.

— A fost împuşcat în burtă, strigă el către cei trei.

Asistenţii şi doctoriţa îl scoaseră pe Klaus, care acum îşi pierduse cunoştinţa, şi îl culcară pe targă. Imediat ce se depărtară de maşină, Jens băgă în marşarier şi plecă în trombă, cu portbagajul deschis. Când ieşiră din câmpul vizual al celorlalţi, opri maşina, ieşi în fugă şi închise portbagajul, după care se urcă din nou la volan. Sophie se strecură printre scaunele din faţă şi se aşeză lângă el. Jens o privi.

— Te simţi bine?

— Nu, zise ea cu mâinile şi hainele mânjite de sânge.

Rulau sub limita de viteză, în tăcere. Jens aruncă din nou o privire în direcţia lui Sophie. Era palidă, cufundată în gânduri.

— O să supravieţuiască…, zise Jens.

Ea nu răspunse.

— De ce-ai venit cu noi, de ce nu ne-ai lăsat doar pe mine şi pe Aron să mergem?

— Taci din gură, te rog, zise ea.

Land Cruiser-ul mergea încet printre case. Jens găsi numărul pe care îl căuta şi coborî spre garaj. Rămase pe loc câteva secunde, apoi uşa garajului se deschise. Thierry le făcu semn să intre. Jens mută maşina înăuntru şi pe urmă ieşi.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti, zise Thierry. Am vorbit cu Aron. Noroc că nimeni dintre ai noştri nu e rănit.

„Ai noştri“ îl făcu pe Jens să reacţioneze.

Sophie coborî şi ea. Thierry văzu sângele de pe mâinile şi hainele ei.

— Bună, Sophie… Vino, soţia mea o să aibă grijă de tine.

Thierry inspectă rapid maşina.

— O aranjăm noi până la urmă.

Garajul comunica printr-o uşă cu restul casei. Imediat ce intrară, fură întâmpinaţi de Daphne.

— Vino, draga mea, hai să te ajut.

O luă de mână pe Sophie şi o conduse la baie.

Daphne se retrase apoi, iar Sophie îşi dădu jos hainele pline de sânger pe care le lăsă să zacă pe jos.

Dădu drumul la apă şi aşteptă să se-ncălzească înainte să intre sub duş. Nu era un duş plăcut, dar nici incomod, era doar un jet de apă care se scurgea pe corpul ei. Se săpuni peste tot – sângele era acum de un roşu-deschis.

Când termină, îşi puse hainele pe care Daphne i le lăsase pe un scaun. Apoi şterse aburul de pe oglindă şi se privi. Hainele îi veneau bine, doar mânecile de la bluză erau un pic prea lungi. Daphne apăru în prag.

— Am făcut ceai, vino.

Şi Jens avea haine noi din garderoba lui Thierry. Purta şi o cască pentru duş, mănuşi de menaj şi plastic de protecţie peste pantofi. Spălă bordul, scaunele din faţă şi toate celelalte suprafeţe. Thierry freca totul în partea din spate a maşinii.

— Era tot tipul de pe vapor? întrebă Thierry.

— Da…

Thierry spăla scaunele îmbrăcate în piele.

— Îl cheamă Mikhail… E rus. Lucrează pentru Ralph Hanke.

Jens peria peste tot.

— Cine e Hanke? întrebă el.

Thierry aruncă apa în canal, apoi se duse la chiuvetă şi îşi umplu din nou găleata.

— E un om de afaceri german care nu ne lasă în pace…

— De ce?

— Naiba ştie…

Thierry închise robinetul.

— Jens, cine eşti tu, de fapt?

Jens nu stătu mult pe gânduri înainte să răspundă.

— Sunt un tip care a nimerit într-o afacere care nu mă priveşte…

Jens se dădu la o parte de pe scaunul şoferului.

— Şi care e părerea ta despre situaţie? întrebă Thierry.

— Aş vrea să cred că e o coincidenţă… Dar în clipa asta pare să fie soarta.

Thierry încuviinţă din cap. Se auzi un ciocănit în uşă. Jens se uită la Thierry.

— Nu-ţi face griji.

Thierry deschise uşa de la garaj. Un tânăr zâmbitor cu glugă pe cap îi înmână un covoraş din cauciuc făcut sul.

— Pentru Land Cruiser, aşa cum ai cerut.

Thierry luă covoraşul, iar tânărul închise uşa. Jens auzi motorul unei maşini sport pornind afară. În curând sunetul dispăru.

Thierry se îndreptă spre maşina lui Sophie şi trase de covoraşul de cauciuc plin de sânge din portbagaj. Era lipit de caroserie şi dură o vreme până reuşi să-l dezlipească. Îl puse pe jos, apoi îl luă pe cel nou şi le compară.

— E un pic mai mic, dar merge.

Sophie auzi sunete dinspre garaj în timp ce sorbea din ceaşca de ceai pe care Daphne i-o pusese în faţă. Ceaiul avea un gust diferit. După încă o gură i se păru greţos. Puse ceaşca înapoi pe masă.

Daphne o luă de mână pe Sophie. Aceasta tresări, se simţea jenată. Daphne era prea insistentă. Daphne însă nu-i dădea deloc drumul, iar după un timp, se simţi mai bine.

— Cum ai nimerit în nebunia asta? întrebă ea.

Sophie nu ştia ce să răspundă, dădu uşor din umeri şi încercă să zâmbească. Nu reuşi însă. Daphne o strângea şi mai tare de mână.

— Hector e un om bun, zise ea. E un om bun, repetă ea cu privirea fixată asupra lui Sophie.

Apoi dădu drumul mâinii lui Sophie, se rezemă de spătarul scaunului cu mâinile în poală şi începu să vorbească încet, aproape în şoaptă.

— Ai văzut lucruri pe care n-ar fi trebuit să le vezi. Dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva despre asta, să vii la mine, nu vorbi cu nimeni altcineva.

Sophie descoperise brusc o nouă particularitate a lui Daphne. Tonul vocii i se schimbase, era mai serios, mai hotărât, suna aproape ca o

avertizare.

Uşa se deschise, iar Thierry şi Jens intrară în bucătărie echipaţi până-n dinţi. Dacă situaţia ar fi fost diferită, probabil că ar fi izbucnit în râs.

Land Cruiser-ul era ca nou. Când se aşeză pe scaunul din faţă, i se păru că mirosea a nou. Jens se instală la volan. Lăsară în urmă cartierul şi ieşiră pe şoseaua de centură ce ducea spre Stockholm.

Jens o privi. Sophie se uita pe geam.

— Odată şi odată tot trebuie să vorbim, zise el.

— Da.

Se aşternu din nou tăcerea. Niciunul nu voia să înceapă sau să spună platitudini.

Jens găsi o bucată de hârtie, o rezemă de volan şi scrise numărul său de telefon pe ea, apoi i-o dădu lui Sophie.

— Mulţumesc, şopti ea.

Jens coborî la scuarul Karlaplan, iar Sophie se urcă la volan. Îşi luară rămas-bun în fugă, pe un ton distant.

Albert dormea liniştit în camera sa. Sophie îl privi câteva clipe. Apoi coborî şi aprinse luminile la parter. Odată ajunsă în bucătărie, se opri şi îşi privi mâinile. Nu-i tremurau deloc şi nici în adâncul sufletului nu se simţea agitată, dimpotrivă, era calmă. Acest lucru o miră, i se părea nenatural. Ar fi trebuit să fie zbuciumată după tot ce se întâmplase, să fie speriată şi şocată. Îşi privi din nou mâinile. Erau delicate, catifelate şi neclintite. Pulsul îi bătea regulat. Puse un ibric cu apă la fiert, scoase ceai englezesc şi se aşeză lângă fereastră, aşteptând ca apa să dea în clocot. În faţa ei se desfăşura aceeaşi privelişte dintotdeauna – becul de pe stâlp care lumina strada şi lămpile de veghe din ferestrele vecinilor. Totul părea să fie ca de obicei, dar Sophie nu se recunoştea, nimic din ce vedea nu i se mai părea cunoscut.

10

Jens se întorsese acasă, împachetase câteva lucruri într-o geantă şi îşi schimbase hainele. Apoi se dusese la o benzinărie deschisă non-stop, de unde închiriase o maşină sub un nume fals, după care pornise spre München.

Transpira abundent în căldura nopţii, se răcorea şi se menţinea treaz cu băuturi energizante şi, din când în când, fuma.

Se gândea la Sophie Lantz… Brinkmann.

○

Lui Carlos Fuentes îi lipseau doi dinţi. Ochii îi erau umflaţi ca două cepe, iar când încercă să vorbească, scoase doar un gâlgâit urmat de tot sângele care i se strânsese în gură.

Stătea pe un scaun în biroul din restaurantul Trasten, un scaun de pe care căzuse de mai multe ori în ultima jumătate de oră. Plânsese, se rugase şi se oferise să facă tot felul de lucruri, unele mai ciudate decât celelalte.

Nici Hector, nici Aron nu păreau să fie interesaţi de ceea ce le spunea. Se duseseră să-l ia de acasă. Ştiuse despre ce era vorba în clipa când auzise soneria. În maşină, în drum spre restaurant, recunoscuse că fusese în legătură cu Roland Gentz. Hector şi Aron nu scoseseră niciun cuvânt.

Carlos îşi şterse sângele de la gură cu mâna.

— Mărturiseşti prea repede, Carlos.

Carlos respira greu, întregul corp îi era năpădit de adrenalină.

— E posibil, dar îţi spun adevărul, Hector!

Panica de care era cuprins Carlos era uluitoare. Aron îi dădu un prosop ca să se şteargă. Carlos îi mulţumi călăului. Aron nu spuse însă „cu plăcere“.

— De ce, Carlos? întrebă Hector.

Carlos îşi şterse sângele cu prosopul.

— Pentru că m-a ameninţat că mă omoară.

— Şi asta a fost de ajuns pentru tine?

Carlos tăcea, privind în gol. Hector făcu un gest ca şi cum ar fi vrut să-

şi scoată ceva ce-i intrase în ochi. Apoi zise în şoaptă:

— Carlos, m-ai trădat şi m-ai ademenit într-o capcană, am căzut în ea şi până la urmă am reuşit să mă salvez. Ai recunoscut în secunda când am sunat la uşa ta… Ce le-ai mai spus, ce-ai mai făcut, cui ai mai povestit despre mine?

Carlos începu să plângă, corpul lui masiv se zgâlţâia din cauza hohotelor.

— Nimănui, Hector, îţi jur… şi m-a şi plătit.

— Gentz?

Carlos încuviinţă din cap fără să-l privească pe Hector, ştergându-şi nasul cu mâneca.

— Cât?

— O sută de mii, zise Carlos.

Hector făcu un gest de surprindere.

— O sută de mii? De coroane?

Carlos îşi lăsă privirea în jos.

— Banii ăştia i-ai fi putut obţine de la mine! Ţi-aş fi dat şi de două sau de trei ori mai mult, dacă ai fi cerut!

Carlos îşi drese vocea.

— Mi s-a făcut frică, tipul ăsta era dur ca o stâncă şi vorbea serios! N-am făcut-o pentru bani… N-am avut încotro, mi-a lăsat o sută de mii într-o pungă de plastic… eu nu i-am cerut nimic!

Hector şi Aron se uitau nedumeriţi la Carlos.

— De ce nu ne-ai avertizat pe noi?

Carlos ridică privirea către Aron; nu ştia ce să răspundă.

Hector se rezemă de spătarul scaunului.

— Ce ne facem cu tine, Carlos?

Bărbatul masiv care de obicei era sigur pe sine şi gălăgios părea acum o simplă umbră, cu gura ruptă şi faţa umflată. Lui Hector aproape că-i era milă de el.

— Carlos?

Carlos clătină din cap.

— Nu ştiu. Faceţi ce vreţi, mormăi el.

Hector reflectă.

— Continuăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă mai ai ceva de mărturisit, spune acum, zise el.

Carlos clătină din cap.

În sinea sa, Hector se întreba dacă nu cumva fusese prea blând şi avea să regrete această decizie într-o bună zi. Se ridică şi plecă. Aron îl urmă.

— Mulţumesc, zise Carlos.

Hector nu se opri, nici măcar nu se întoarse.

— Nu-mi mulţumi.

Aron conducea maşina, Hector stătea lângă el pe scaunul pasagerului, iar în jurul lor era întuneric. Hector era însă incapabil să înregistreze ceea ce vedea. Maşina rula pe Hamngatan, neoanele luminau încă, deşi începea să se crape de ziuă. Se îndreptară în zigzag către piaţa Gustav Adolf, apoi trecură peste podul Norrbro. Hector stătea pe gânduri.

— Carlos…, oftă el ca pentru sine însuşi.

Aron parcă maşina pe cheiul din Skeppsbro.

— Am de gând să mă îmbăt, vrei să-mi ţii companie?

Aron clătină din cap.

— Nu, dar am de gând să te însoţesc până la uşă.

Păşeau printre casele din Brunnsgränd, apoi o cotiră la dreapta pe Österlånggatan. Dintr-un apartament de la etaj răsunau muzică, gălăgie şi râsete.

— Hector, zise Aron încet.

— Da?

— Asistenta.

Făcură câţiva paşi.

— Ce-i cu ea?

Aron aruncă o privire scurtă către Hector, ca şi cum ar fi zis *termină odată, te rog*.

— Nu-ţi face griji, nu e nicio ameninţare.

— De unde ştii tu?

Hector nu răspunse.

— E o tipă inteligentă, zise Aron.

— E adevărat.

Aron îşi căuta cuvintele.

— Şi, în plus, e asistentă medicală… Cel mai probabil, deci, o femeie cu principii şi morală, o femeie independentă. Tot ce-a văzut şi lucrurile prin care a trecut în seara asta au zăpăcit-o. Când confuzia se va linişti însă, va începe să-şi pună întrebări, să pună în balanţă răul şi binele… va găsi răspunsuri, soluţii morale. Şi atunci va face ceva pripit, ceva nechibzuit.

Hector continua să se plimbe, n-avea deloc chef să continue pe acest subiect.

Ajunseră în piaţeta Brända Tomten, înconjurată din toate părţile de zidurile caselor. Se opriră şi Hector îl privi pe Aron. Avea mai multe vânătăi pe faţă în urma atacului.

— Arăţi ca naiba.

Aron îl privi pe Hector.

— Tu însă pari să fi scăpat uşor.

Privirea lui Aron se îndreptă către hainele murdare şi piciorul cu ghipsul rupt.

— Trebuie să-ţi repari ghipsul.

Hector nu răspunse. Îl bătu pe Aron pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

Aron aşteptă până văzu că se aprinseră luminile în apartamentul de la etajul trei, apoi se întoarse pe acelaşi drum pe care venise.

În apartament, Hector aprinse luminile în toate camerele, trase perdelele şi puse muzică în surdină. Desfăcu o sticlă de vin şi o bău pe jumătate în doar câteva minute. Stresul pe care îl acumulase de-a lungul serii începu să se risipească.

Îl sună pe tatăl său, vorbiră despre ceea ce se întâmplase. Adalberto făcu tot posibilul să-şi liniştească fiul.

Hector adormi pe canapea cu un vechi revolver pe burtă.

○

Citi ştirea în ziar a doua zi dimineaţă, era undeva, în josul paginii, printre anunţuri şi reclame.

Sâmbătă noaptea, un bărbat împuşcat a fost adus la urgenţe la spitalul Karolinska de către persoane necunoscute care au părăsit imediat incinta. Acesta a fost operat în timpul nopţii şi se află acum în afara oricărui pericol. Bărbatul, în vârstă de patruzeci de ani, nu a fost încă interogat de poliţie.

Sophie se relaxă. Era uşurată. Bărbatul supravieţuise.

Auzi paşii lui Albert pe trepte. Dădu pagina.

— Bună dimineaţa, zise el.

— Bună dimineaţa, răspunse ea.

— Ai venit târziu ieri? întrebă el.

Sophie încuviinţă din cap. Albert se întinse să ia borcanul cu cereale din dulapul de deasupra aragazului.

— Te-ai distrat?

— Da, a fost bine, mormăi Sophie cu ochii în ziar.

Sophie îşi petrecu toată dimineaţa în grădină, tăind buruieni şi crenguţe uscate de pe trandafiri. Păsările ciripeau, oamenii treceau pe lângă ea salutând-o din cap sau făcându-i cu mâna. Totul era frumos, însă ea nu-şi găsea liniştea, iar grădina îngrijită n-o mai încânta, se simţea agitată.

Încetă să mai taie crenguţe de trandafiri şi rămase cu foarfeca în mână, când îşi dădu seama că nu mai face faţă.

Se aşează apoi pe un şezlong şi lăsă căldura să o învăluie, lăsă oboseala s-o cotropească, se cufundă într-o lume mai liniştită. Închise ochii.

Visă că tatăl ei era în viaţă şi că o ajuta cu toate problemele pe care le avea.

○

— Ai avut un zbor plăcut?

Leszek o întâmpină pe Sonya Alizadeh la ieşirea din terminalul aeroportului din Malaga. Îi luă geamantanele şi se îndreptară spre ieşire.

Parcase lângă taxiuri. Cineva strigă la el că nu avea voie să oprească acolo. Leszek nu păru să bage de seamă şi îi deschise portiera Sonyei. Ieşiră pe autostradă, îndreptându-se spre Marbella.

Adalberto o primi în cămaşă şi pantaloni bej de in. Era desculţ şi bronzat. Părul său alb, rar era pieptănat pe spate, iar la încheietura mâinii îi strălucea un ceas de aur.

— Bine ai venit!

O sărută pe obraji şi o invită înăuntru.

Prânzul era servit pe o masă mare în mijlocul unei camere enorme cu ferestre panoramice, prin care se vedea întinderea nesfârşită a mării. Se aşezară.

— Cum a mers treaba? întrebă el după ce îşi desfăcu şerveţelul.

Sonya luă o gură de apă.

— Cred că a mers bine. Totul e aranjat, am făcut curat în apartament, e ca şi cum n-aş fi locuit acolo.

Adalberto luă o îmbucătură, apoi îşi ridică privirea către Sonya.

— Nu te deranjează să locuieşti aici?

Sonya clătină din cap.

— E înţelept din partea ta să ne laşi să avem grijă de tine, nu se ştie niciodată de ce sunt în stare astfel de bărbaţi, care vor să pară de soi bun – sunt cei mai periculoşi.

Ea nu răspunse, dar nu i se păru că afirmaţia ar fi fost exagerată. Îl cunoştea într-adevăr pe Svante Carlgren, îl simţise în propriul pântece de nenumărate ori. Era un tip cu adevărat sinistru. Dădea dovadă de o răceală şi de o goliciune sufletească pe care nu le mai întâlnise niciodată la vreun bărbat. Părea să-i lipsească ceva ce toţi ceilalţi bărbaţi posedau, ai fi zis că nu era cu adevărat conştient de faptul că mai existau şi alţi oameni pe lume. În plus, era şi obtuz. Grosolan şi îngust la minte, nu era în stare să se preocupe decât de un singur lucru în viaţă – propria-i imagine înşelătoare.

Sonya se simţea epuizată. Era cumva mulţumită că nu mai trebuia să facă pe curva. În acelaşi timp, fusese propria sa alegere. Ea însăşi îi prezentase ideea lui Hector cu mult timp în urmă. Hector era ca un frate pentru ea. Tatăl ei, Danush, fusese importator de heroină şi fugise din Teheran când Şahul fusese înlăturat de la conducere, iar apoi devenise partener de afaceri cu Adalberto. Familiile se împrieteniseră, iar Sonya, care era singură la părinţi, petrecuse multe vacanţe de vară la Marbella, împreună cu copiii familiei Guzman. Aproape că devenise cel de-al patrulea copil al familiei. Părinţii ei fuseseră ucişi în Elveţia la sfârşitul anilor optzeci. Sonya fugise în Asia şi căzuse pradă unei lungi şi grele dependenţe de cocaină, încercând să-şi înece durerea nesfârşită. Hector fusese cel care îi dăduse de urmă şi o ajutase să se întoarcă acasă. Adalberto şi Hector o primiseră acasă la ei la Marbella şi o ajutaseră să-şi refacă viaţa. După o vreme, Hector îi arătase o fotografie cu trei bărbaţi morţi. Erau întinşi pe o podea de gresie albă. Era toaleta unui restaurant de tranzit din sudul Germaniei. Capul, burta, pieptul, braţele şi picioarele le erau ciuruite de gloanţe. Bărbaţii făcuseră parte din organizaţia criminală Ndrangheta şi erau cei care îi omorâseră părinţii. La vederea fotografiei, Sonya simţise satisfacţie. O păstrase şi o privea când viaţa i se părea grea şi nedreaptă. Sonya voia să-i răsplătească pe Adalberto şi Hector pentru tot ce făcuseră pentru ea. Când îi prezentase ideea lui Hector, acesta o sfătuise să nu se implice şi îi spusese că nu le datora nimic. Sonya nu-l ascultase însă, indiferent cât de mult ar fi insistat. Acţionase cu hotărâre şi îşi pusese ideea în practică. Spera ca Svante Carlgren să reprezinte contraserviciul care să o ajute să scape de sentimentul de datorie care o apăsa.

Sonya era ataşată de Adalberto şi de Hector, dar ştia, de asemenea că, la urma urmelor, diferenţa dintre bărbaţii din viaţa ei nu era aşa de mare, chiar dacă cei doi încercau să-i dovedească tocmai contrariul.

Adalberto o privi, părând să-i citească gândurile.

— Ţi-am pregătit sosirea. O psihiatră îţi stă la dispoziţie, dacă simţi nevoia să vorbeşti cu cineva. Este o femeie competentă care ne ajută de fiecare dată. Şi eu sunt la dispoziţia ta, spune-mi doar de ce ai nevoie pentru a te repune pe picioare.

Adalberto zâmbi, iar Sonya afişă un zâmbet ce disimula ceea ce simţea cu adevărat – un talent pe care şi-l însuşise încă de mică.

Luară prânzul în tăcere. Marea clipocea în spatele ferestrelor deschise, perdelele albe de in fluturau în adierea călduţă a brizei.

Câinele lui Adalberto, Piño, veni în goană şi se aşeză cerşind de mâncare. Adalberto ignoră intenţiile câinelui şi, după o vreme, acesta se culcă la picioarele lui.

— I-am dat de mâncare la masă acum vreo câţiva ani. Se pare că îi ia multă vreme să priceapă că nu-i mai dau.

Adalberto privi câinele.

— Suntem totuşi prieteni noi doi, nu-i aşa?

Sonya observă bucuria de pe chipul lui Adalberto când îşi privea câinele. Apoi, zâmbetul său se risipi, ca şi cum ar fi înţeles brusc dimensiunea tragică a faptului că Piño nu era decât un câine.

11

Gunilla îl privi nedumerită pe Anders.

— Mai spune-mi o dată ce s-a întâmplat.

— După ce Hector a invitat-o înăuntru pe asistentă, au mai intrat încă doi tipi în restaurant… Pe Hector nu l-am mai văzut ieşind, a ieşit doar asistenta. Lars a urmărit-o.

— Şi tipii ăia?

Anders dădu din umeri.

— Au dispărut. Am intrat în restaurant după o jumate de oră. Nu i-am văzut pe niciunul din ei. Restaurantul are o uşă în spate care dă spre o curte interioară, presupun că au ieşit pe acolo. Pe urmă trebuie să fi traversat curtea şi să fi ieşit în stradă pe partea cealaltă.

— Şi pe urmă?

Anders clătină din cap.

— Nimic. Pe urmă am plecat acasă.

Stăteau pe o bancă în parcul Humlegården. Majoritatea oamenilor din jurul lor păreau să se bucure de ziua caldă de vară. Anders Ask era singura persoană din parc care purta geacă.

— Deci mai întâi au venit Sophie şi Hector la restaurant şi pe urmă au mai apărut doi tipi. După cât timp a ieşit Sophie din nou afară?

— După aproximativ o jumătate de oră.

— Aproximativ?

— Am notat totul, dar nu am notiţele cu mine acum.

Gunilla reflecta.

— Şi Lars a urmărit-o?

Anders încuviinţă din cap.

Gunilla îşi scoase telefonul şi formă un număr.

— Lars, sper că nu te deranjez. Poţi să vii în parcul Humlegården imediat? Mersi, zise ea şi încheie convorbirea.

Anders se amuză de tonul ei prietenos care nu-i dăduse lui Lars ocazia nici să răspundă, nici să protesteze. Gunilla remarcă.

— E pe drum, zise ea.

— Ştiu.

Pe urmă rămaseră nemişcaţi ca doi roboţi deconectaţi, privind parcul.

Anders fu primul care se mişcă. Vârî mâna în buzunarul de la geacă şi scoase o pungă boţită de bomboane pe care i-o întinse. La rândul ei, Gunilla se trezi la viaţă, probabil din cauza fâşâitului, luă două bomboane cu lemn-dulce fără să mulţumească şi începu să mestece, cufundată în gânduri. Ceva nu-i dădea pace. Reveni din nou la realitate, îşi scoase telefonul şi căută numărul Evei Castroneves. Duse apoi telefonul la ureche.

— Eva, poţi să verifici o dată pentru mine, te rog?

Gunilla aşteptă.

— Sâmbăta trecută, pe cinci, cred.

Gunilla îi aruncă o privire lui Anders, care îi confirmă dând din cap.

— Analizează toată ziua, dar mai ales seara şi noaptea spre duminică. Zona principală e Vasastan, dar poţi să extinzi un pic căutările. Spune-mi orice găseşti. Mersi.

Gunilla încheie convorbirea. Anders o privi, iar ea dădu din umeri.

— Trebuie să încep de undeva.

El nu răspunse.

Lars se vedea apropiindu-se pe cărarea pietruită dinspre Stureplan. Gunilla îl privea. Mergea ţeapăn, ca şi cum l-ar fi durut spatele. N-ar fi fost de mirare, căci persoanele copleşite de vină poartă aproape întotdeauna inconştient această povară în spate.

Lars se apropie de ei plin de nesiguranţă şi de ostilitate.

— Salut.

Gunilla îl privi.

— Te-ai tuns?

Lars îşi trecu instinctiv mâna prin păr.

— Doar un pic, mormăi el.

— Mersi că ai venit aşa de repede.

Lars aştepta cu o mână în buzunarul de la blugi.

— Dacă îmi aduc aminte bine, ai scris în raport că Sophie s-a întors acasă sâmbătă seară după vizita la restaurantul Trasten. Anders mi-a zis că te-a văzut în faţa restaurantului şi că ai urmărit-o pe Sophie când a ieşit.

— Exact. A plecat de acasă pe la unşpe şi s-a dus la restaurant. A plecat de la restaurant după miezul nopţii, mi se pare. Am urmărit-o până la Norrtull. Acolo am întrerupt urmărirea şi m-am dus acasă. Am pornit de la premisa că se întoarce acasă.

Gunilla şi Anders îl priveau, încercând să-şi dea seama dacă minte. Lars se scărpină la ceafă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

— Nu ştiu, Anders te-a văzut, zise Gunilla.

Lars îl privi pe Anders.

— Mda?

— Şi a văzut şi doi tipi intrând în restaurant.

Lars părea plin de nerăbdare şi iritat.

— Şi ce-i cu asta?

— I-ai văzut şi tu?

Lars clătină din cap.

— Nu. Sau poate că da, e un restaurant, intra şi ieşea lume tot timpul.

Lars scoase o pastilă pentru gât, o băgă în gură şi apoi o privi pe Gunilla.

— Ce-i ăsta, un interogatoriu?

Gunilla nu răspunse. Anders îl luase în colimator.

— Tipii ăia n-au mai ieşit din restaurant şi nici Hector. Există o ieşire în spate. Când ai urmărit-o pe Sophie după ce a plecat de la restaurant, s-a oprit undeva?

Pastila pe care o sugea îi permise să înghită. După ce înghiţi, clătină din cap.

— Nu.

Lars fusese varză în seara respectivă, iar amnezia era aproape totală. Îşi aducea doar vag aminte că o pierduse pe lângă Haga, în rest, totul era în ceaţă. Ce se întâmplase de fapt sau cum ajunsese acasă ştia doar Cel de Sus, dar pe el nu-l putea întreba, căci relaţia dintre ei era de-a dreptul glacială.

Strategia lui era să se convingă pe sine însuşi că minciuna era adevărată – atunci nu mai minţea şi nu mai arăta niciun semn de nesiguranţă.

— S-a dus direct spre casă, iar eu am întrerupt urmărirea când a intrat pe autostradă.

— Pe ce drum a plecat?

Lars se concentră şi vizualiză minciuna încercând să nu facă nicio mişcare nesigură.

— Din scuarul Odenplan a cotit la stânga pe şoseaua Sveavägen, deşi e interzis. Pe urmă a continuat drept înainte, a luat-o prin sensul giratoriu şi a ieşit pe autostrada E4 spre nord.

— De ce n-a luat-o pe la Roslagstull sau pe şoseaua Roslagsvägen? Ar fi fost mai aproape pentru ea.

Lars dădu din umeri.

— E acelaşi lucru. Poate că a ieşit de pe autostradă la Bergshamra şi pe urmă a trecut podul Stocksundsbron. Habar n-am?

— De ce n-ai urmărit-o până acasă?

Lars sugea pastila care scotea sunete când i se lovea de dinţi.

— Era târziu, nu prea era lume în trafic, m-am gândit că trebuie să fiu atent.

Gunilla îl scrută cu privirea, la fel şi Anders.

— Mersi, Lars, mersi că ţi-ai făcut timp să treci pe aici.

Lars îi privi pe amândoi.

— Deci?

Gunilla făcu o mină care arăta că nu înţelege la ce se referă.

— Deci, ce s-a întâmplat? întrebă Lars.

— Nu s-a întâmplat nimic. Doar că nu reuşeam să pun cap la cap evenimentele din seara respectivă.

— Şi el ce caută aici?

Lars adresă întrebarea Gunillei fără să-l privească pe Anders.

— Nu e nevoie să mă supraveghezi, zise el încet.

Pe Gunilla o miră mânia ce pusese stăpânire pe el.

— Nu, Lars, nu te supraveghem. Anders ne ajută să identificăm persoanele din anturajul lui Hector. S-a întâmplat, pur şi simplu, să vă aflaţi în acelaşi loc în acelaşi timp şi te-am chemat pentru că nu reuşeam să pun cap la cap evenimentele serii. Însă nu pari să ai de adăugat lucruri pe care să nu le fi scris deja în raport, deci totul e în ordine, nu-i aşa?

Lars nu răspunse, dar părea să fie într-o dispoziţie mai puţin sumbră decât înainte.

— Mersi, Lars… Continuă urmărirea.

Lars se răsuci pe călcâie şi făcu cale întoarsă. Reuşise cu greu să-şi păstreze calmul, în sinea lui tremura de furie.

Gunilla şi Anders rămaseră în tăcere până când Lars dispăru.

— Ce părere ai? întrebă ea.

Anders cugeta.

— Sincer să fiu, nu ştiu. Nu pare să mintă.

— Dar?

Anders privi în depărtare.

— E nesigur din fire. Azi mi s-a părut aproape prea sigur pe el, ca şi cum ar fi găsit o strategie ca să-şi ascundă minciunile.

Gunilla se ridică.

— Du-mă la gară şi rămâi prin preajmă.

Gunilla se afla în faţa biroului Evei Castroneves. Eva îşi adună hârtiile şi citi ca pentru sine până ajunse la capitolul pe care îl căuta.

— Sâmbătă. Nimic special în Vasastan, câteva încăierări, un furt la magazinul 7-Eleven de pe strada Sveavägen… O supradoză lângă galeria

Guldhuset din parcul Vasa… Câteva furturi de maşini şi acte de vandalism… O sâmbătă obişnuită. Singurul eveniment ieşit din comun e faptul că un tip neidentificat, care fusese împuşcat, a fost lăsat la spitalul Karolinska pe la ora unu noaptea.

— Cine e tipul?

Eva se întoarse către unul din calculatoarele sale şi începu să butoneze. Citi direct de pe ecran.

— Numele nu apare nicăieri. Personalul medical a declarat poliţiei că a avut un episod delirant, în care a vorbit în germană. În afară de asta, nu există alt material, se pare că încă nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

— Ai zis că a fost lăsat?

Eva încuviinţă din cap.

— Da, dintr-o maşină care pe urmă a demarat în trombă.

Ceva mai târziu, Gunilla şi Anders îl priveau pe Klaus, aflat în patul de spital, în continuare inconştient.

— Nu ştiu ce să zic… Ar putea să fie unul dintre ei, cel mai mic, poate.

Gunilla voia să audă mai mult. Anders nu se grăbea însă, îl studia pe Klaus din toate unghiurile. Gunilla începu să-şi piardă răbdarea.

— Anders?

Acesta îi aruncă o privire iritată, semnalând că trăncăneala ei îl împiedica să se concentreze.

— Nu ştiu, hai să-l ridicăm un pic.

Klaus avea perfuzii şi tuburi cu care era conectat la echipamentul medical de lângă pat. Gunilla se aplecă şi se uită sub pat.

— Cred că poate fi pliat.

Anders se apropie şi văzu o pedală sub pat. Apăsă pe ea, forţa hidraulică începu să acţioneze şi, împotriva voinţei lui Anders, patul coborî brusc. Acul perfuziei, ce fusese fixat sub pielea lui Klaus, se desprinse când patul fu coborât. Un aparat începu să ţiuie.

— La naiba!

Anders luă acul şi-l înfipse din nou în braţul lui Klaus. Ţiuitul se intensifică. În cele din urmă găsi pedala care trebuia şi bustul lui Klaus Köhler se ridică maiestuos spre ei. Cu cât se ridica mai mult, cu atât mai tare se auzea ţiuitul aparatului. Pe un ecran se vedea un grafic care oscila puternic de la minimum la maximum. Anders privi în jos, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească ceva. Îşi ridică apoi privirea, o coborî din nou şi continuă tot aşa. În cele din urmă, ieşi din cameră. Gunilla îl urmă. Aparatura ţiuia încontinuu.

— Deci? întrebă Gunilla.

O asistentă trecu în fugă pe lângă ei.

— Posibil… probabil. Mai degrabă probabil. Sunt cam şaptezeci la sută sigur.

Gunilla era aşezată pe un ghiveci enorm din faţa spitalului. Ţinea telefonul la ureche şi, cu o voce amabilă, îi punea întrebări lui Sophie. Aceasta răspundea la fel de amabil.

— Dar nu urma să luaţi cina împreună?

— Până la urmă a trebuit să renunţăm la cină pentru că Hector avea o şedinţă urgentă, aşa că am plecat acasă.

Anders stătea un pic mai încolo, aruncând cu pietricele într-o scrumieră. Făcea un zgomot cumplit.

— S-a întâmplat ceva?

— Câteva detalii îmi sunt neclare.

La celălalt capăt al liniei, Sophie tăcea.

— Ştii cu cine s-a întâlnit? continuă Gunilla.

— Nu, n-am nici cea mai vagă idee.

Anders Ask nimeri scrumiera de câteva ori. *Pac, pac, pac.*

— Sigur?

— Da. Gunilla, ce s-a întâmplat?

○

Sophie stătea cu telefonul în mână şi se holba la muşamaua de pe măsuţa din camera de gardă. Discuţia cu Gunilla o tulburase. Încerca să-şi aducă aminte ce îi spusese, cum decursese convorbirea. Încerca să-şi amintească pe ce ton vorbise… *ce stil adoptase*. Se dăduse oare de gol? Gândurile îi galopau haotic. Telefonul sună din nou, auzi semnalul şi simţi vibraţiile în acelaşi timp. Era atât de confuză, încât uită să privească ecranul.

— Alo?

Tonul vocii lui era aspru. Îi zise că voia s-o vadă, ceea ce o miră. Îl întrebă unde era Hector.

— N-are importanţă, zise el.

Sophie simţi brusc o senzaţie de nelinişte. Îi spusese să-l aştepte în faţa spitalului după ce îşi termina tura, că o să vină s-o ia cu maşina.

— Nu pot, zise ea.

— Ba da, poţi, spuse Aron şi închise.

Rămase la volan şi nici măcar n-o privi când deschise portiera şi se aşeză pe scaunul pasagerului.

Aron demară, îndreptându-se spre autostradă. Însă în loc s-o ia spre

Stockholm, o luă în direcţia opusă, spre Norrtälje.

— Încotro mergem? întrebă Sophie.

El nu răspunse şi repetă întrebarea.

— Mergem pur şi simplu să stăm de vorbă… Termină cu întrebările.

Maşina înainta pe autostradă. Lui Sophie i se părea că mergeau de-o veşnicie.

— Ce vrei, Aron? şopti ea.

Aron nu răspunse; părea că nici n-o vede, nici n-o aude. În suflet i se strecură încet frica.

— Spune-mi, te rog, unde mergem! îl imploră ea.

Aron îi simţea cu siguranţă neliniştea, poate că acesta era de fapt efectul pe care urmărea să-l obţină.

După o vreme, ieşi de pe autostradă şi o luă la dreapta. Sophie văzu un indicator pe care reuşi să citească numele străzii: Sjöflygvägen. Aron o luă în jos, spre apă. Găsi un loc izolat şi opri motorul. Tăcerea care urmă era mai grea decât şi-ar fi putut imagina, era compactă, aproape funestă. Aron privea drept înainte prin parbriz.

— În curând o să-ţi pui întrebări despre seara aceea. N-o să ai răspunsuri clare la aceste întrebări. Prin urmare, vei vrea să împărtăşeşti nedumeririle cu cineva.

Sophie nu răspunse.

— Rezistă tentaţiei, zise el încet.

Sophie privi în jos, apoi se uită pe geam. Soarele strălucea ca de obicei, iar apa scânteia.

— Hector ştie de această discuţie? întrebă ea cu glas coborât.

— N-are nicio importanţă, zise el.

Simţea cum i se înteţesc bătăile inimii, iar aerul din maşină părea să devină din ce în ce mai rarefiat.

— Mă ameninţi, Aron?

Se întoarse spre ea şi o privi. Frica pe care o simţea Sophie se materializă brusc în lacrimi ce-i curgeau pe obraji. Îşi drese vocea şi îşi şterse lacrimile cu mâneca bluzei.

— Chiar vorbeşti serios?

Nu ştia de ce îi pusese întrebarea aceea, poate pentru că voia să vadă dacă avea vreo urmă de omenie în el.

— Da, zise el pe un ton cumpătat.

Sophie îşi dădu seama că-i tremurau mâinile, doar o idee, aproape că nu se vedea, dar totuşi îi tremurau. O dureau braţele. Simţea şi o durere în gât, se forţa să nu înghită, întreaga frică părea să se fi concentrat în această zonă… Simţea totuşi nevoia să înghită, tot corpul ei părea să vrea să înghită. Îşi răsuci capul şi înghiţi.

— Hai să ne întoarcem.
— Doar dacă mă asiguri că ai înţeles ce ţi-am spus.
Sophie privi în gol prin geamul maşinii.
— Am înţeles…, zise ea înăbuşit.
Aron se aplecă şi răsuci cheia în contact. Maşina porni.

12

Hasse Berglund stătea la coadă într-un restaurant fast-food. Era săptămâna mexicană. Fraierii din spatele tejghelei aveau pe cap pălării de plastic care imitau un sombrero. Comandă un meniu El Jefe – un hamburger triplu şi două porţii de cartofi prăjiţi incluse. Hasse se aşează şi se pregăti de ospăţ. Lua îmbucături enorme şi respira pe nas.

La câteva mese mai încolo se afla o bandă de adolescenţi imigranţi. Aveau părul negru şi început de mustaţă, erau palizi şi purtau salopete sport. Erau gălăgioşi, dominaţi de hormoni, musculoşi şi impulsivi. Doi dintre ei se încăierară. Urlau încontinuu şi aruncau cu gheaţă şi cu suc pe jos.

Hasse îi privea fără să înţeleagă cum puteau fi aşa de palizi când, de fapt, veneau din lumea arabă. Ţările astea sunt totuşi însorite…

Aruncă o privire în direcţia lor când hărmălaia deveni de nesuportat. Cineva dărâmă un milkshake care se împrăştie pe masă. Unul dintre ei începu să urle când fu stropit pe pantaloni. Altul începu să înjure, iar un al treilea începu să scoată cuburile de gheaţă din paharul de suc şi să le azvârle în ceilalţi.

Hasse îşi mesteca hamburgerul cu gura plină şi îi privea pe băieţi. Continuau să se lupte. Cu îndârjire, dur, fără să fie atenţi… Situaţia deveni violentă, iar unul dintre ei începu să se enerveze. Se porni pe ţipat într-o limbă necunoscută pentru Hasse. Restul bandei i se alătură într-un cor de voci în schimbare. Hasse închise ochii.

Cu un an şi jumătate în urmă, Hasse Berglund şi colegii lui din unitatea de poliţie îl agresaseră pe un tânăr libanez în piaţa Norra Bantorget. Colegii lui se opriseră la timp, însă Hasse exagerase şi trebuiseră să-l tragă la o parte. Hasse se liniştise, dăduse să se înţeleagă că s-a liniştit… că era cumpătat. Colegii îl slăbiseră din strânsoare, Hasse se eliberase şi îi aplicase o ultimă lovitură care-l umpluse de satisfacţie. Băiatul fusese în comă timp de trei zile. Doctorii descoperiseră coaste rupte, hemoragii interne, maxilarul crăpat şi tibia ruptă. În cadrul procesului, colegii lui Hasse susţinuseră că era nevinovat. Doi dintre juraţi dormiseră duşi, iar procurorul era prieten cu toţi cei din sală, în

afară de băiat. Un doctor bărbos confirmase că *nu era imposibil* ca băiatul să-şi fi cauzat singur rănile, iar avocatul acestuia din urmă, care se grăbea spre un alt proces, pusese numai întrebări stupide şi neconcludente. Hasse fusese achitat, iar băiatul se alesese cu sechele pe viaţă. Şeful lui Hasse îşi pierduse totuşi răbdarea şi îl pusese să aleagă: fie pleca la poliţia de frontieră, fie pleca oriunde altundeva.

Hasse alesese aeroportul Arlanda şi încercase fără succes să refuleze pierderea de statut. Petrecuse acolo o veşnicie ascultând tot felul de indivizi ciocolatii care îi turnau gogoşi în speranţa că vor fi lăsaţi să intre în ţară, să trăiască din alocaţii şi să frece menta pe vreo bancă mestecând *qat*.

Telefonul sunase însă, din senin. O tipă de la Crimă Organizată, Gunilla Strandberg, îi propusese o întâlnire cu doi dintre colegii ei. Hasse nu pricepuse nimic, dar orice era de preferat jobului de la aeroport.

Tinerii încă mai ţipau. Hasse termină de mestecat, înghiţi mâncarea, îşi curăţă dinţii cu limba, îşi scoase legitimaţia de poliţist şi o puse pe masă. Respiră adânc de câteva ori, apoi luă una dintre cutiile de cartofi prăjiţi şi o azvârli cu putere către băieţi. Cutia îl lovi pe unul dintre bătăuşi în obraz, iar cartofii se împrăştiaseră. Băieţii amuţiră. Se holbau cu toţii la Hasse care lua o nouă îmbucătură, căscând gura larg.

Unul dintre băieţi se ridică brusc, bătându-se cu pumnii în piept. Întrebă ceva ce Hasse nu se obosi să asculte. Se săturase de accentul lor tipic. Tipul se îndrepta spre el. Hasse Berglund mai luă o gură de mâncare, continuă să mestece, apoi îi flutură în faţă legitimaţia, descheindu-şi în acelaşi timp geaca şi făcând un semn cu bărbia spre pistolul ce-i atârna din teaca de umăr.

— Aşază-te…

Băiatul se dădu înapoi şi se aşeză. Hasse ţinti şi azvârli cu cartofi prăjiţi în fiecare dintre ei. Băieţii se resemnară cu umilinţă. Hasse nu era nici furios, nici bucuros, se mulţumea doar să ţintească bine cu cartofii prăjiţi spre spinările, cefele, braţele şi feţele pline de coşuri ale băieţilor.

Anders Ask şi Erik Strandberg intrară în restaurant, observară scena ce tocmai se desfăşura şi se apropiară de masa lui.

— Tu trebuie să fii Hasse Berglund, zise Erik.

Hasse îi privi încuviinţând din cap şi continuă să arunce.

— Eu sunt Erik, iar pe colegul meu îl cheamă Anders.

Erik se aşeză oftând. Avea febră, era plin de sudoare rece, fruntea îi pulsa de durere, iar gura îi era uscată.

Hasse azvârli cu boltă un cartof care ateriză într-o glugă.

— E un război cu cartofi prăjiţi, deci? zise Anders.

— Exact, spuse Hasse şi aruncă.

Anders i se alătură, luă câţiva cartofi şi aruncă în băieţi. Şi el ţintea bine. Tinerii se uitau jigniţi în gol.

— Tu ai lucrat la poliţia municipală înainte, nu-i aşa? întrebă Erik, suflând greu.

Avea tensiunea mare.

— Mda.

— Şi apoi pe Arlanda?

Cartofii se terminaseră.

— Hai să mai comandăm, zise Anders.

Erik clătină din cap şi se întoarse spre tineri.

— O zi bună, băieţi. Să aveţi grijă unii de alţii, le spuse, făcându-le un semn să se care.

Tinerii se ridicară şi se grăbiră să plece. Odată ajunşi afară, începură să ţipe şi să se bată între ei, apoi dispărură.

— Ce băieţi de treabă! exclamă Anders.

— Viitorul Suediei, adăugă Hasse.

Erik tuşea în palma făcută căuş. Hasse bea suc cu paiul, privindu-i pe cei doi. Anders se aşează mai bine şi începu să vorbească.

— Ai discutat deja cu Gunilla, deci cunoşti proiectul. Noi am cerut să te întâlnim.

— Mi s-a vorbit de tine, Erik, dar n-am auzit nimic de niciun Anders, spuse Hasse.

— Anders e consultant…, zise Erik.

— Cu ce se ocupă un consultant?

— Oferă consultanţă, interveni Anders.

Hasse găsi un cartof între picioare, pe scaun. Îl luă şi îl mâncă.

— Cum se face că şi pe tine te cheamă tot Strandberg? Gunilla e cumva nevastă-ta?

Erik îl scrută cu privirea pe Hasse.

— Nu, răspunse el.

Hasse Berglund aşteptă continuarea, dar Erik nu mai zise nimic.

— Puţin îmi pasă, de fapt, lucrul important e să pot să lucrez cu voi, că despre asta e vorba de fapt, nu? Îmi oferiţi un job?

— Cred că da. Tu ce zici, Anders?

Anders nu răspunse. Hasse se uita de la unul la altul.

— Hai, nu face figuri, trebuie să scap de la nenorocitul ăla de aeroport înainte să împuşc pe cineva. Sunt flexibil, Gunilla ştie deja.

Erik încerca să găsească o poziţie confortabilă pe scaunul dur de plastic şi tuşi răguşit de câteva ori.

— Bine, uite cum stau lucrurile… În grupul nostru muncim cot la cot.

Nimeni nu pune la îndoială deciziile pe care le ia Gunilla, ea are întotdeauna dreptate. Chiar dacă nu obţinem rezultate în ritmul în care ne-am dori, până la urmă tot reuşim. Gunilla ştie acest lucru şi acesta e motivul pentru care o urmăm mereu. Chiar dacă nu-ţi înţelegi rolul, nu pune întrebări, fă-ţi doar treaba şi ţine-ţi gura. Ai înţeles?

Hasse sorbi din paharul de suc în care se auzea zăngănind gheaţa.

— Bine, zise el sec, după ce dădu drumul paiului.

— Dacă ai plângeri, dacă te simţi tratat incorect sau dacă faci alte fiţe sindicale, atunci… atunci te dăm afară.

Erik se aplecă spre plăcinta cu mere încă neîncepută a lui Hasse şi luă o îmbucătură mare din ea. Ca de obicei, plăcinta era prea fierbinte şi Erik fu nevoit să mestece cu gura deschisă în timp ce continua să vorbească.

— Lucrăm cu ecuaţii simple, nu ne plac complicaţiile. Dacă îţi vezi de treabă, o să fii recompensat.

Erik devoră plăcinta lui Hasse. Acesta din urmă se abţinu de la comentarii. Erik luă un şerveţel de pe masă şi îşi şterse transpiraţia de pe frunte, după care îşi suflă zgomotos nasul.

— În curând vei fi transferat la noi. Deocamdată, ţine-ţi gura, nu trăncăni cu colegii, n-ai decât să te bucuri în sinea ta. Ai priceput?

— Da, să trăiţi, răspunse Berglund ca poliţiştii din filme, ridicând degetul mare în sus în semn de OK şi zâmbind strâmb.

Erik îl fixă cu privirea.

— Şi termină cu schimonoselile astea când vorbeşti cu mine.

Erik se ridică şi plecă. Anders îşi luă o expresie inocentă, dădu din umeri şi porni după el.

○

După întâlnirea cu Gunilla şi Anders, îl apucase tremuratul. Pastilele nu funcţionau cum trebuie. Gunilla şi Anders păreau să fie prieteni la cataramă… Sigur dăduseră de-o urmă, dar nu voiau să-i spună despre ce era vorba… Mai mult, se îndoiau de el. Nu aveau încredere în el.

Îl rodea nervozitatea. Se grăbise spre casă, luase reţetele pe care le furase de la Rosie şi se îndreptase către cea mai apropiată farmacie. Era coadă şi mergea încet, babeta de la casă nu părea să se grăbească deloc. Simţea cum îl ia cu rău de la stomac din cauza anxietăţii. Farmacista începu să pună întrebări în legătură cu unul dintre preparate. Îi răspunse scurt şi la obiect, spunându-i că era fiul lui Rosie, că nu ştia, că fusese doar rugat să cumpere medicamentele. Din când în când se scărpina pe obraz.

Când ajunse acasă, căută într-un dicţionar de medicamente. Lyrica era ca un ou Kinder, trei efecte tari dintr-o singură lovitură: împotriva crizelor de epilepsie, a durerilor neuropatice şi a anxietăţii. Rosie lua tabletele pentru nervi. Pe ambalaj scria 300 de miligrame, acesta era punctul forte, *bingo*. Luă două tablete cu o gură de apă stătută dintr-un pahar de pe masă. A doua reţetă fusese pentru spray nazal. Îl aruncă la coşul de gunoi. Al treilea medicament, cel care era diferit şi despre care farmacista pusese întrebări, se numea Ketogan. Căută din nou în dicţionar. *Provoacă dependenţă. Se recomandă o atenţie sporită în prescrierea acestui medicament.* El era deja dependent, doar îi spusese şi asistenta medicală de la şcoală… Lui Lars îi veni atunci în minte că tabletele nu aveau cum să-i fie dăunătoare. *Ce dracu' se putea întâmpla?*

Citi mai departe: Ketogan conţinea morfină care se administra în caz de dureri foarte puternice. *Durere foarte puternică?*

Rupse ambalajul. *La naiba, supozitoare.* Dar, vorba proverbului, nevoia n-are stăpân. Lars îşi lăsă în jos pantalonii, se aşeză pe vine şi îşi introduse un supozitor în extremitatea dorsală, apoi mai vârî unul… şi apoi încă unul. Îşi ridică pantalonii şi intră în sufragerie. Realitatea se transforma treptat, devenind senină, plăcută şi lipsită de exigenţe. Se plimba prin cameră fără o ţintă anume, fu cuprins de o senzaţie bruscă şi nemărginită de mulţumire faţă de tot ce-i oferise viaţa. Totul avea sens, toate sentimentele erau încuiate cu grijă şi nu puteau să se mai facă auzite, să ridice semne de întrebare sau să-l rănească. Se aşeză pe jos într-un colţ. Parchetul era moale. Lars se lungi. Se simţea ca într-un pat cu apă, dar umplut cu bumbac. Îşi lăsă privirea să hoinărească. Totul era superb, atât de frumos în complexitatea sa, atât de plăcut, nici nu-şi închipuise că o podea putea să fie aşa de liniştitoare, incredibil de liniştitoare în platitudinea sa…

Stătea aşa culcat şi savura înţelegerea a tot ce nu înţelegea. Când senzaţiile tari începură să se risipească uşor, mai luă câteva pastile din fiecare. Lumea deveni din nou interesantă pentru câteva clipe, degetele de la mâini începură să converseze unele cu celelalte, explicându-i comportamentul primordial al naturii. Acel comportament care se afla cu trei paşi în urma legilor fizicii şi cu trei paşi în urma creaţiei divine… Cu un pas în urma apariţiei lui Dumnezeu… Apoi adormi.

Deşteptătorul vuia ca o alarmă antiaeriană. Trecuseră deja multe ore şi senzaţia de zădărnicie se transformase într-o enormă gaură neagră ce înghiţea toată lumina din universul lui Lars. Se ridică împleticindu-se şi îşi făcu plinul cu un amestec aleatoriu de pastile. Gaura neagră dispăru din nou, iar viaţa redeveni uşoară.

Se urcă în maşină şi porni spre Stocksund. Toate staţiile de radio

difuzau muzică bună, iar Lars gusta muzica prin mişcări ciudate.

Găsi o ascunzătoare pentru maşină, îşi puse căştile, se aşeză confortabil şi începu să o asculte. O auzea mergând prin casă de una singură, făcând mâncare, vorbind la telefon cu prietena sa Clara, râzând de ce vedea la televizor.

Ar fi vrut să i se alăture, să facă toate lucrurile astea împreună cu ea sau măcar să stea şi s-o privească. Se întunecase, iar casa era cufundată în tăcere. Lars fu cuprins de dorinţă.

Pe la unu şi jumătate dimineaţa, îşi dădu jos căştile, îşi puse un fes negru pe cap, deschise portiera cu atenţie şi se îndreptă spre casa Sophiei.

Păşea pe asfalt adulmecând mirosul îmbietor de caprifoi, fără să-şi dea seama de unde venea mireasma. Se strecură în grădină şi apoi urcă tiptil pe verandă.

Şperaclul merse la fel de bine ca data trecută. Împinse înăuntru bucăţelele de metal din încuietoare. Apăsă cu grijă pe clanţa uşii de la terasă, o împinse uşor, scoase un spray lubrifiant din buzunarul de la geacă şi stropi rapid balamalele. Deschise apoi larg uşa fără niciun zgomot.

Lars se opri în sufragerie în tăcere, se aplecă şi-şi legă şireturile, ascultă. Singurul lucru pe care îl auzea erau bătăile propriei sale inimi. Încetişor, cu mare atenţie, începu să urce scările spre etaj. Scara veche de lemn scârţâia uşor. De afară pătrunse sunetul unei maşini ce trecea pe stradă. Lars compară sunetele, păreau să măsoare acelaşi număr de decibeli. Trase concluzia că zgomotul paşilor lui n-avea s-o trezească.

Uşa de la dormitorul lui Sophie era întredeschisă. Lars se opri, îşi potoli respiraţia, inspirând calm şi egal, apoi păşi pe covorul moale dinăuntru. Fu întâmpinat de un parfum subtil şi vaporos, ce plutea în cameră ca un văl de mătase… *Sophie*. Era întinsă în pat, pe spate, cu capul pe pernă, un pic într-o parte. Părea coborâtă dintr-o fantezie. Părul îi încadra chipul, avea gura închisă, iar pieptul i se mişca uşor în sus şi în jos. Plapuma îi venea până la brâu, purta o cămaşă de noapte cu dantelă. Privirea lui Lars se îndreptă spre contururile sânilor şi zăbovi asupra lor. Era atât de frumoasă. Ar fi vrut s-o trezească şi să-i spună: *Eşti atât de frumoasă!* Ar fi vrut să se culce lângă ea, s-o ia în braţe şi să-i spună în şoaptă că totul avea să fie bine. Sophie ar fi înţeles cu siguranţă ce voia să spună.

Scoase aparatul de fotografiat cu grijă, închise bliţul şi sunetul şi o prinse în obiectiv. Fără niciun zgomot, făcu vreo treizeci de poze cu Sophie adormită.

Tocmai se pregătea să plece când ochii îi alunecară din nou spre sâni.

Lars începu să se holbeze. În adâncul tulbure al fiinţei sale prinseră să se contureze fantezii. Se strecură mai aproape de ea… Apoi şi mai aproape. În cele din urmă, aproape că-i atingea chipul. Îi vedea pielea feţei, ridurile fine din jurul ochilor, încreţiturile frunţii… Închise ochii, adulmecă, se umplu de dorinţă…

Sophie se întoarse în somn şi scoase un geamăt. Lars deschise ochii, se dădu înapoi cu grijă şi ieşi din cameră fără niciun zgomot.

Când intră în maşină gâfâia. Avea senzaţia că se culcase cu ea, că o penetrase pentru prima oară. Se simţea puternic, plin de siguranţă şi fericit. Era convins că şi ea se simţea la fel. Trebuie să i se fi înfăţişat în somn, în vis. Evident, aşa era, el era îngerul ei salvator, care exista în viaţa ei fără ca Sophie să ştie, care făcea dragoste cu ea în somn, care o apăra de rău când era trează. Mai luă o doză de medicamente, peisajul se transformă, limba părea să-i fie mai mare decât gura, sunetul se estompă.

Lars o porni încet spre oraş. În lumina felinarelor zări Muzeul Naţional de Istorie Naturală. Văzu un pinguin uriaş care se holba la el cu nedumerire.

○

Sophie avusese coşmaruri; nu-şi mai aducea aminte în legătură cu ce, dar se trezise cu o senzaţie neplăcută. Era ca şi cum i s-ar fi întâmplat ceva urât, era o senzaţie de scârbă. Se ridică din pat. Dormise prea mult. La parter se auzea aspiratorul.

N-o mai întâlnise pe Dorota de multă vreme. De obicei, făcea curăţenie când Sophie se afla la muncă, dar azi se întâmpla să fie liberă. Se bucură s-o vadă când coborî scara. Dorota era o femeie de treabă. Sophie o aprecia.

Dorota îi făcu semn cu mâna din sufragerie, unde dădea cu aspiratorul. Sophie îi zâmbi la rândul ei şi intră în bucătărie să-şi pregătească micul dejun.

— Pot să te duc cu maşina când termini! strigă ea.

Dorota închise aspiratorul.

— Ce-ai zis?

— Pot să te duc cu maşina când termini, Dorota.

Dorota clătină din cap.

— Nu-i nevoie, stau departe.

— Nu stai departe şi, în plus, ăsta-i motivul pe care îl invoci de fiecare dată.

Dorota se aşezase pe scaunul din faţă cu geanta pe genunchi. Trecuseră deja peste podul Stocksundsbron şi se îndreptau spre Bergshamra.

— Ce tăcută eşti, Dorota. Eşti bine, copiii sunt bine?

— Totul e bine, copiii sunt bine… Mi-e dor de ei, dar altfel totul e în regulă.

Mai merseră o vreme.

— Sunt cam obosită, zise Dorota şi se uită pe geam.

— Poţi să-ţi iei liber dacă vrei.

Dorota clătină din cap.

— Nu, pot să muncesc. Nu sunt obosită fizic, doar mental, ca să zic aşa.

Dorota încercă să zâmbească, apoi privi din nou pe geam. Zâmbetul său forţat dispăru. Sophie se uita când la Dorota, când la drum.

Dorota locuia în Spånga, acolo locuise dintotdeauna. Lucra pentru Sophie de aproape doisprezece ani. Relaţia dintre ele se transformase în prietenie. Era prima dată când Dorota nu părea în apele ei. De obicei era veselă, vorbea despre copiii săi, râdea la ce-i spunea Sophie. Acum însă, era închisă în ea. Sophie o privi din nou. Părea tristă, poate chiar speriată.

Sophie parcă maşina în faţa casei unde locuia Dorota, în piaţa Spånga.

Dorota rămase nemişcată câteva clipe înainte să-şi dea jos centura de siguranţă, apoi se întoarse către Sophie.

— La revedere! Mulţumesc că m-ai adus cu maşina!

— Am impresia că ceva nu-ţi dă pace, zise Sophie. Dacă vrei să vorbim, ştii unde să mă cauţi.

Dorota rămase nemişcată în tăcere.

— Ce-ai păţit, Dorota?

Dorota ezită.

Sophie aştepta.

— Data trecută când am venit să fac curăţenie la voi, am găsit doi bărbaţi înăuntru când am intrat.

Sophie asculta.

— Mai întâi am crezut că sunt nişte rude sau prieteni de-ai voştri, dar au început să mă ameninţe.

Lui Sophie îi îngheţă inima.

— Mi-au zis că sunt de la poliţie şi că dacă spun cuiva, or să-mi facă probleme.

Gândurile lui Sophie goneau nebuneşte.

— Îmi pare rău, Sophie, îmi cer scuze că nu ţi-am zis mai devreme, dar n-am avut curajul… Acum însă m-am hotărât. Tu ai fost mereu drăguţă cu mine.

— Ce făceau? Ai înţeles de ce se aflau acolo? Ce ţi-au spus?

Dorota clătină din cap.

— Nu ştiu. Unul dintre ei a fost drăguţ, dar celălalt s-a purtat groaznic… Nu ştiu cum să-ţi spun, mi s-a părut periculos. N-au zis ce făceau la tine. După ce au vorbit cu mine au plecat.

— Unde s-au dus?

— Au ieşit afară.

— Pe uşă? Pe unde intraseră?

Sophie auzi frica din propria-i voce.

— Nu ştiu. Au dispărut pe uşa de la terasă. Asta-i tot ce ştiu.

Sophie încercă să reflecteze.

— Povesteşte-mi tot ce au zis.

Dorota încercă să-şi aducă aminte.

— Unul din ei a zis că îl cheamă Lars. E singurul nume pe care l-am auzit.

— Lars?

Sophie nu ştia de ce repetase numele.

— Lars şi mai cum? continuă ea.

Dorota dădu uşor din umeri.

— Nu ştiu.

— Cum arătau? Încearcă să-i descrii cât mai detaliat.

Dorota nu se aşteptase la o astfel de reacţie din partea lui Sophie. Duse o mână la tâmplă şi privi în jos.

— Nu-mi mai aduc aminte bine…

— Încearcă, Dorota.

Sophie vorbea răstit, dar Dorota înţelegea că de fapt o imploră.

— Unul dintre ei, cel care s-a prezentat ca fiind Lars, avea în jur de treizeci–treizeci şi cinci de ani, nu pot să-ţi spun exact. Era blond…

Se gândi, cercetă în amintire.

— Părea speriat… nesigur pe sine.

Sophie asculta.

— Celălalt nu avea trăsături particulare, e greu de descris. Cam la patruzeci de ani, poate mai tânăr. Părul de culoare închisă, cărunt pe ici, pe colo… Avea o privire cuminte, dar s-a dovedit perfid. Avea ochii blânzi, închişi la culoare şi rotunzi… Şi o faţă de copil.

Dorota se cutremură.

— Vai, ce scârbos era!

Sophie o privi, văzu cât îi era de frică. Apoi se aplecă spre ea şi o îmbrăţişă.

— Mulţumesc, îi şopti ea în timp ce o strângea în braţe.

Când se desprinseră, se priviră în ochi. Dorota o bătu pe Sophie uşor

pe obraz.

— Ai necazuri?

— Nu… N-am nicio problemă. Mulţumesc, Dorota.

Dorota o privi.

— Tipul ăla rău mi-a luat buletinul. Mi-a zis să nu povestesc nimic nimănui. Trebuie să-mi promiţi să nu faci nicio prostie acum. Vorbea serios… Ştie unde stau.

Sophie o apucă de mână.

— Îţi promit, Dorota. N-o să păţeşti absolut nimic.

Sophie plecă din Spånga. Urmă grosul traficului, schimbă banda de câteva ori, respectând viteza legală. Se afla într-o lume golită, unde nu pătrundeau nici gânduri, nici sentimente. Apoi simţi cum se deschide o supapă lăuntrică şi cum o învăluie o furie teribilă, care se împrăştie cu putere în tot corpul şi o umple până la refuz, ca un curent de apă ce tocmai a spart zidurile unui baraj.

13

Oboseala se transformase într-o veghe surescitată. Jens se simţea drogat când intră în München. Nu dormise de două zile; voinţa era singurul lucru care îl făcea să continue.

Adresa pe care i-o dăduse Mikhail se afla într-un cartier din anii şaizeci unde toate casele erau identice şi îngrămădite unele într-altele. Toate aveau peluze mici şi garaje la subsol şi, în plus, erau prost construite. Jens se opri în faţa numărului 54, ieşi din maşină şi privi împrejur. Nu era nici ţipenie de om. O porni pe aleea pietruită, încercă uşa, nu era încuiată. O deschise şi intră cu grijă.

— E cineva acasă?

Nu răspunse nimeni. Singura mobilă era o canapea veche într-o cameră ce părea să fie sufrageria. Pereţii erau acoperiţi de un tapet îngălbenit cu dungi verticale pe care se vedeau pete mici de mucegai. Aruncă o privire în bucătărie: o masă, două scaune şi o cafetieră, în rest o linişte mormântală. Jens se întoarse şi privi uşa de la intrare pe care tocmai o închisese. Pe tocul uşii, la vreo zece centimetri de podea erau fixate două diode. Era acelaşi mecanism ca în magazine, care face un zgomot atunci când cineva întrerupe circuitul luminos. Jens cercetă dispozitivul ce fusese evident instalat de un amator, urmări firul şi observă că fusese cuplat la o linie telefonică prost camuflată.

Urcă în fugă la etaj, unde erau două camere şi o baie. Căută în debarale, scrută cu atenţie de-a lungul podelelor şi al pereţilor în căutarea unor ascunzişuri. Coborî în fugă şi făcu aceleaşi căutări în bucătărie, în sufragerie şi în camera ce dădea spre grădină. Nimic. Jens se pregătea să plece, temându-se că fusese atras într-o capcană. Încerca să decidă ce era mai rău, ruşii care nu şi-ar fi primit marfa sau nemţii care cu siguranţă erau pe drum. Se hotărî că ruşii erau mai periculoşi. Trebuia cu orice preţ să-şi recapete armele.

Uşa de la beci era greu de deschis, se umflase. Trase de ea în toate direcţiile, dar nu reuşi s-o deschidă. Se dădu înapoi, îşi făcu vânt şi lovi uşa cu piciorul. După încă două şuturi puternice, uşa cedă.

Un miros greu de igrasie se răspândi din beciul întunecat pe măsură ce cobora treptele. Jens bâjbâi cu mâinile de-a lungul peretelui în căutarea

unui întrerupător. Secundele treceau fără ca Jens să găsească ceva. Se împiedică, dar continuă să bâjbâie de-a lungul peretelui. Simţi un alt miros, un miros pe care îl recunoştea – mirosul unui corp intrat în putrefacţie. Simţise acelaşi miros în toamna precedentă în casa de vacanţă, când şoarecii intraseră în pereţi şi muriseră acolo. Mirosul care îl năpădise acum era acelaşi, dar mai acid, mai puternic. Îşi înecă senzaţia de vomă respirând în mânecă, în timp ce continua să pipăie peretele cu cealaltă mână.

În colţul cel mai îndepărtat al camerei găsi un întrerupător pe care apăsă. Becurile se treziră brusc la viaţă şi în lumina lor strălucitoare Jens văzu un cadavru. Se afla într-un garaj gol, slab iluminat de nişte lămpi cu lumină rece. Cadavrul era culcat pe spate peste lăzile sale cu arme, aflate în mijlocul camerei. Avea gâtul tăiat, iar faţa îi era umflată, gălbuie, ca de ceară. Jens se holba încremenit la cadavru. Nu ştia ce să facă, încerca disperat să-şi controleze groaza care îl cuprinsese.

Auzi uşa de la intrare deschizându-se şi apoi închizându-se. Apoi auzi zgomote de paşi al căror ecou se răspândi în tot beciul. O pereche de pantofi mari se ivi pe treapta de sus.

— Urcă, mormăi Mikhail.

Imediat ce urcă scara, Mikhail puse mâna pe el, îl percheziţionă în căutare de arme şi, negăsind nimic, îi dădu drumul cu o îmbrâncitură.

Pe canapeaua veche şedea un bărbat tânăr în costum, cu cămaşă albă, încheiată până sus. Lângă fereastra ce dădea spre stradă, cu spatele la Jens, se afla un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat mai îngrijit şi care părea mai serios.

— Mi s-a spus că ai declarat că n-ai nicio relaţie cu familia Guzman.

Ralph Hanke se întoarse spre Jens.

— E un tip mort pe lăzile mele în beci, zise Jens.

— Jürgen?

— Puţin îmi pasă cum îl cheamă, însă v-aş ruga să-l daţi la o parte.

Ralph arboră un zâmbet. Jens îl scrută cu privirea, era un zâmbet lipsit de veselie, doar un exerciţiu fizic de ridicare a colţurilor gurii.

— Stai să-ţi explic, pe Jürgen îl vânăm de multă vreme. Ne-a furat patru mii de euro, crezând că n-o să observăm. Ce mai înseamnă patru mii de euro în ziua de azi? Nici măcar o maşină mai acătării. Dar Jürgen nu s-a putut abţine.

Ralph privi din nou spre stradă.

— A mai făcut şi alte lucruri care ne-au dat bătaie de cap… Nu omorâm pe nimeni doar pentru patru mii de euro… Nu suntem nişte monştri fără inimă.

— Daţi-l doar jos de pe marfa mea şi pe urmă eu îmi iau tălpăşiţa. Am

avut o înţelegere cu Mikhail, continuă Jens.

— Rămâne în continuare în picioare… în principiu. Vreau să-ţi vorbesc înainte să pleci.

Jens îl privea pe Christian care se holbase la el tot timpul. Ralph se întoarse din nou.

— Acesta este fiul meu, Christian, zise Ralph.

Jens dădu din umeri, arătând că nu-i păsa.

Ralph trecu direct la subiect.

— Vreau să fac o ofertă familiei Guzman. Vreau să treacă de partea noastră… De acum încolo, noi suntem cei care ne ocupăm de afacerile lor. Devin angajaţii noştri, ca să zic aşa. Avantajele sociale sunt excelente.

Jens dădu din umeri.

— Nu sunt persoana potrivită pentru aşa ceva. N-am nimic de-a face cu familia Guzman. Sunt aici doar ca să-mi recuperez marfa, nimic mai mult.

Ralph oftă adânc, clătinând din cap.

— Nu, te duci şi le prezinţi propunerea mea, pe urmă ne suni şi ne zici cum au reacţionat. Faci un pic de mediere. În plus, atât timp cât sunt eu de faţă, înţelegerea ta cu Mikhail pică… să avem iertare.

Ralph făcu o pauză retorică.

— Mikhail zice că te-a întâlnit deja de câteva ori. Eşti persoana perfectă pentru sarcina asta. Dacă propuneam eu un mediator, familia Guzman s-ar fi opus. Vreau să te duci acasă şi să-i întrebi. Poţi să-ţi iei şi armele cu tine. Dacă nu faci cum ţi-am zis, o să venim să te căutăm.

Ralph dădu din umeri ca şi cum ar fi trebuit să-i fie clar lui Jens care era continuarea.

Jens înţelese că nu avea nicio şansă. Dacă n-ar fi fost de faţă Mikhail, i-ar fi ciomăgit şi pe tată, şi pe fiu, fără nicio remuşcare.

— Ce întrebare?

Ralph reflectă.

— De fapt, nu e o întrebare. Zi-le doar că vrem să le facem o ofertă, vor înţelege despre ce e vorba.

— Vă contactez să vă spun ce-au răspuns, dar după aia nu mai vreau să fiu implicat, zise Jens.

— Cine e tipa?

Întrebarea îl luase prin surprindere. Jens încercă să dea impresia că nu ştie despre ce e vorba.

— Tipa?

— Da, tipa care a condus maşina când l-aţi salvat eroic pe Hector.

— Nu ştiu, una dintre tipele pe care i s-a pus pata lui Hector,

presupun.

Ralph încuviinţă din cap.

— E genul ăsta de bărbat?

— Care gen?

— Care se ţine după fuste?

— Habar n-am.

— Cum o cheamă?

Jens scutură din cap.

— Nu ştiu.

Ralph se holbă la Jens, încercând să-i citească în ochi.

— Mikhail rămâne să te ajute cu marfa, zise el şi se întoarse, pornind spre uşă.

Christian se ridică de pe canapea şi îl urmă. Ieşiră din casă, uşa se închise în spatele lor şi se aşternu tăcerea.

Mikhail arătă cu degetul spre scara ce ducea spre beci. Jens îl privi pe uriaşul din faţa sa, apoi se şterse la ochi ca şi cum ar fi vrut să alunge oboseala care punea stăpânire pe el; oftă şi începu să coboare treptele. Mikhail venea în urma lui.

Îl ridicară pe Jürgen de pe lăzi şi îl transportară într-o cameră ce părea să fie o veche spălătorie. Depuseră corpul neînsufleţit pe podeaua rece. Apoi, ieşiră din nou în garaj.

— Cum se simte Klaus? întrebă Mikhail încet.

— Mai bine decât Jürgen…

Mikhail repetă întrebarea.

— Ce-ţi pasă? întrebă Jens.

— Îmi pasă.

Jens se opri lângă lăzi.

— L-am dus la urgenţe, o să supravieţuiască.

Mikhail se îndreptă spre uşa garajului şi o deschise. Camera se umplu de lumină. Apucară una dintre lăzi fiecare dintr-o parte, o ridicară în acelaşi timp şi porniră cu ea spre maşina lui Jens, care era parcată la marginea trotuarului.

— Klaus e un om bun.

Dădură drumul lăzii în portbagaj.

— Ce înseamnă un om bun pentru tine? întrebă Jens.

Mikhail nu răspunse. Intrară din nou în garaj şi luară cea de-a doua ladă. Când terminară, Jens închise portbagajul.

— Dă-mi numărul tău de telefon, zise Mikhail.

Jens îi dădu numărul temporar de mobil. Mikhail îi trimise coordonatele unei persoane, iar telefonul lui Jens emise un semnal la primirea mesajului.

— Sună la numărul acesta după ce vorbeşti cu Guzman. Încearcă să rezolvi treaba. Toată situaţia pare sucită, zise Mikhail şi intră în casă cu mersul său legănat, fără să-l salute.

Jens ieşi din München şi se îndreptă spre Polonia. Cel mai scurt drum ar fi fost prin Cehia, dar voia să evite controalele de frontieră, deci continuă prin Germania, sperând să poată trece graniţa fără probleme pe undeva. Reuşi să treacă pe la Ostritz şi intră nestingherit în Polonia.

Îl sună pe Risto şi îi povesti că întâmpinase tot felul de probleme, dar că armele urmau să sosească. Îl rugă pe Risto să-i convingă pe ruşi să nu facă mare caz de întârziere şi să-i asigure că puteau obţine o reducere, dacă nu-i dădeau bătăi de cap. Avea să ajungă la Varşovia peste şapte ore. Îi dădu lui Risto numele hotelului unde putea fi contactat a doua zi dimineaţa. Risto îi promise că va face tot posibilul.

Drumul era întunecat, avea impresia că se afla într-o zonă rurală a Poloniei ce părea să nu fi fost încă conectată la reţeaua de curent electric. Era întuneric beznă. Nu trecea nicio maşină, iar în depărtare nu zărea nicio casă luminată. Avu senzaţia că e singur pe lume. *Vrum, vrum.* Cauciucurile treceau peste linia continuă ce marca marginea benzii de circulaţie şi făceau un zgomot asemănător cu cel al roţilor de tren pe şine. Era un sunet monoton şi hipnotizant. Ochii nu i se obişnuiau deloc cu întunericul. Farurile nu luminau decât o porţiune minusculă, iar şoseaua era invariabil aceeaşi, la fel de gri şi inexpresivă ca întunericul ce-l înconjura. *Vrum, vrum…* Sunetul părea să se transforme în *Nani-nani*. Jens începea să aţipească la volan. Deschise geamul. Încercă să rămână treaz, cântând cu voce tare. N-avea niciun efect. Încetă să cânte, deşi el credea că o face, dar de fapt melodia continua doar în mintea lui. Aţipi din nou. *Vrum, vrum…* şi apoi, brusc, un alt sunet altundeva. Un sunet strident. Telefonul!

Soneria telefonului îl împiedică să nimerească pe câmp. Chiar când era gata să intre în şanţ, făcu o manevră bruscă şi reuşi să redreseze maşina. Îşi exprimă şocul printr-un suspin.

— Alo?

— Te-am trezit?

— Da şi îţi mulţumesc.

— Sophie la telefon.

— Mi-am dat seama.

— Unde eşti?

— În maşină, pe drum.

Închise geamul şi reduse viteza ca s-o audă mai bine.

— Cred că am nevoie de ajutorul tău.

— Ce fel de ajutor? răspunse el.

— Cineva a intrat la mine în casă.
— Suni de acasă?
— Nu, de la una din puţinele cabine telefonice care încă mai există.
— Bine.
Urmă o tăcere prelungită.
— Te simţi ameninţată?
— Da… dar nu foarte tare.
— Mă întorc acasă peste o zi sau două, contactează-mă din nou atunci. Dacă se întâmplă ceva până atunci, sună-mă.
— OK.
Sophie rămase cu receptorul la ureche, ca şi cum n-ar fi vrut să închidă. Jens îi asculta respiraţia.
— N-am ştiut pe cine să sun.
— Ai grijă de tine, zise el şi închise.
Se adunaseră un pic cam prea multe lucruri pe capul lui Jens. Găsi un pachet de ţigări în buzunarul de pe uşa din stânga, aprinse una cu bricheta din dotarea maşinii, lăsă geamul în jos din nou şi suflă fumul afară. Îşi umplu plămânii de aerul câmpenesc polonez, condimentat cu un miros de cărbune de la vreo termocentrală din apropiere.

○

Schimb de maşină. Lars renunţase la Volvo şi primise un Saab vechi, albastru-închis, modelul 9000, cu care se dusese la Stocksund cu echipamentul de înregistrat în portbagaj.
Parcă, se asigură că avea reţea, activă opţiunea voce, încuie maşina şi plecă pe jos spre piaţa Stocksund. De acolo luă un autobuz până la spitalul Danderyd, unde coborî la metrou şi luă o legătură până la staţia Centralen.
Stătea în picioare lângă uşile vagonului şi se ţinea de o bară. Nenorociţii aveau de gând să-l înlăture, asta era clar. Comportamentul pe care Gunilla îl avea faţă de el indica exact acest lucru – îl ignora, nu-l implica, îl punea să facă la infinit operaţiuni de urmărire, nu discuta şi nici nu făcea niciodată comentarii legate de rapoartele lui. Îl trata cum ai trata o persoană pe care o cunoşti doar din vedere şi Lars detesta acest lucru. În plus, în biroul de pe strada Brahegatan îşi făcuse apariţia un idiot de rasist, masiv, retardat şi cu guşă. Gunilla îl prezentase ca fiind noua resursă a grupului. Hans Berglund: fost agent de teren, fost poliţist de frontieră, şi, în opinia lui Lars, un porc handicapat. Gunilla zisese că urma să îi ajute, mda, dar cum? Avea să-i ia locul lui Lars? Despre ce vorbiseră Gunilla şi Anders în parcul Humlegården? Ce se întâmpla de

fapt? Cu cât se gândea mai mult, cu atât devenea mai confuz. *La dracu'*, nu-i mergea mintea cum ar fi trebuit. Încercă să se concentreze închizând ochii şi imaginându-şi mici cuburi, ca nişte sertare în care putea clasa întâmplările care se potriveau. Construi trei sertare, unul pentru Gunilla, unul pentru activitatea sa de urmărire şi unul pentru Sophie. Era un început promiţător. Plasă diferite întâmplări în diferitele sertare, dar pe urmă începu să aibă ezitări şi să mute evenimentele dintr-un sertar într-altul. Se enervă când îşi pierdu puterea de concentrare. În cele din urmă, îşi dădu seama că stătea şi bolborosea şi deschise ochii.

Un tată ce împingea un cărucior îl privea îngrijorat, dar apoi îşi întoarse privirea. Lars închise din nou ochii şi încercă să se concentreze pe cubuleţe, dar fu întrerupt de cineva care îşi sufla nasul în apropierea lui. O voce ţipă *Tekniska Högskolan* în difuzoare, iar apoi bombăni ceva despre un schimb de magistrală spre Roslagsbanan. Nu mai avea niciun rost; Lars se dădu bătut, cubuleţele se dispersară în mintea lui.

Uşile se deschiseră, un beţiv intră în vagon şi se luă de o femeie mai tânără care stătea şi citea în partea din spate a vagonului. Cu o jumătate de an înainte, Lars s-ar fi dus la el, i-ar fi arătat legitimaţia de poliţist şi l-ar fi obligat să coboare. Acum însă nu-i păsa, îl durea în cot, avea privirea aţintită în podea – beţivul îşi făcea de cap, iar femeia suferea.

Lars era aşezat pe jos în birou, cu o hârtie în faţă. Scria tot ce se întâmplase, îşi punea întrebări despre Gunilla, despre Sophie, despre maşina care se oprise lângă parcul Haga. Ce-i ascundea oare Gunilla? Scria şi desena pe hârtie: nume, săgeţi, semne de întrebare. *Şi Anders…* Ce căuta Anders Ask acolo, cu Gunilla?

Întrebările se înmulţeau, iar răspunsurile se lăsau aşteptate, scria mereu, reflecta, continua să scrie, hârtia se umpluse, prea mult text şi prea multe semne de întrebare.

Lars se ridică şi privi cele două tablouri atârnate pe perete: o maimuţă într-o cămaşă hawaiană ce stătea pe o toaletă cu un sul de hârtie igienică în gură. Era un tablou pe care îl avusese în camera sa în copilărie şi îl luase cu el de fiecare dată când se mutase. Lângă tablou era o fotografie mărită cu Ingo Johansson în şort şi cu mânuşi de box, uşor înclinat în faţă, pregătit de atac. Lars o primise cadou de la tatăl său, când împlinise opt ani. *Ingo nu-i deloc pământean, băiete, asta trebuie să-ţi intre bine în cap.* Lennart avea obiceiul să bea patru pahare de Rob Roy înainte de cină şi îi plăcea să boxeze în glumă lovindu-l prea tare, zicea că evreii se aflau la cârma lumii şi că Olof Palme era comunist, cam asta era placa…

Lars dădu jos şi tabloul cu Ingo şi pe cel cu maimuţa, le puse pe podea şi luă un marker gros de pe birou. Se postă în faţa peretelui mare, alb şi

începu să transcrie pe perete tot ce scrisese pe foaia de hârtie. Scrise, desenă, apoi făcu un pas înapoi şi îşi admiră capodopera evaluând-o… Lipsea ceva.

Lars imprimă o fotografie cu Sophie de pe calculator, o lipi în mijloc, făcu din nou un pas înapoi şi privi peisajul. Sophie îl privea în ochi şi Lars făcea la fel. Se declanşă un proces pe care Lars nici măcar nu-l înţelegea. Lars se scărpină cu unghiile pe pielea capului, bătăile inimii i se înteţiră. Imprimă mai multe fotografii de pe calculator, toate legate de caz, le lipi pe perete, ca un evantai în jurul lui Sophie. Notă numele tuturor, ce ştia despre ei şi ce informaţii îi lipseau… Trase linii cu roşu între toate portretele, încercând să găsească un numitor comun.

Toate liniile duceau spre Sophie.

○

O sunase Hector. Tonul vocii lui era împăciuitor, ca şi cum se temea să n-o sperie sau s-o îngrijoreze. Îi ceruse ajutorul. Sophie înţelegea că era doar un pretext ca s-o întâlnească.

Hector şedea pe canapeaua din sufragerie în apartamentul său din Gamla Stan. Sophie se aşezase lângă piciorul în ghips şi se uita la crăpătura din partea superioară. Trase cu grijă de o bucată de ghips.

— Nu pot să mă pronunţ. Cel mai bine ar fi să te duci la spital să te consulte un medic.

— Dă-l jos, zise el.

— Dar mai ai cel puţin o săptămână.

— Nu mă mai doare şi pot să mişc piciorul. În plus, ar fi oricum prea târziu.

— De cât timp mergi în felul ăsta?

— Din seara aia, zise el.

Seara aia… Seara despre care niciunul din ei nu voia să vorbească, cu atât mai puţin Sophie.

— Eşti sigur? întrebă ea.

— De ce?

— Că vrei să-ţi dau jos ghipsul. Ar putea fi prea devreme, poţi să ai complicaţii.

Hector încuviinţă din cap.

— Dă-l jos.

— Ai cleşte şi foarfecă?

— În bucătărie, în penultimul sertar de sus, iar cleştele în trusa de unelte din masca de la chiuvetă.

Sophie se ridică, se duse în bucătărie şi începu să scotocească în

sertare. Găsi foarfeca. Apoi deschise masca de la chiuvetă. Scoase trusa de unelte, o deschise şi găsi ce căuta, un cleşte simplu. Era însă cam mic, deci operaţiunea avea să dureze.

Se întoarse în sufragerie. Hector era trântit pe canapea şi o urmărea cu privirea. Sophie se aşeză din nou lângă piciorul lui şi, cu ajutorul cleştelui, începu să taie şi să îndoiască ghipsul de sus în jos. Sophie îi simţea privirea aţintită asupra ei.

— Ai fi putut să faci asta şi singur, zise ea.

Continuă să taie cu cleştele.

— N-am vrut să te implic în cele întâmplate în seara aia, replică el.

— Aron mi-a explicat fără ocolişuri, zise ea scurt.

— El este cel care e îngrijorat, nu eu.

Sophie îl privi pe Hector.

— Te aştepţi să te cred?

— Da.

— Că nu eşti îngrijorat?

Hector clătină din cap.

— Niciun pic, chiar deloc.

— De ce? întrebă ea.

— Pentru că te cunosc.

— Nu, nu mă cunoşti.

— Pentru că mă îndrăgeşti, zise el.

Sophie îl privi, nu-i plăcea nici ce auzea, nici stilul lui, nici zâmbetul care i se ivise pe buze.

Hector percepu reacţia ei şi încetă să mai zâmbească. Sophie continua să taie.

— Nu sunt un om rău, zise el brusc.

Sophie nu-i răspunse, ci îşi continuă treaba. Pentru prima dată simţea că Hector era disperat. Nu era o senzaţie puternică, dar exista totuşi, şi prezenţa ei se făcea simţită în toată camera. Era o uşoară senzaţie de panică pe care Hector încerca să o ţină în şah.

— Soţul tău? întrebă el, străduindu-se să menţină un ton neutru.

Era ca şi cum s-ar fi întors la spital ca să continue jocul de întrebări şi răspunsuri.

Cleştele înainta cu greu prin ghips.

— Nu vorbeşti niciodată despre el, continuă Hector.

— Ba da. M-ai mai întrebat deja despre asta.

— Ai dreptate, dar nu mi-ai povestit nimic.

— A murit, şopti ea cu privirea şi puterea mâinii concentrate pe cleşte.

— OK, dar trebuie să mai fie şi altceva.

— Nu-i treaba ta.

— Aş vrea totuşi să aflu mai multe.

Se opri din tăiat şi îl privi.

— De ce?

— De ce ţi-e aşa de frică?

Sophie simţi cum o copleşeşte iritarea.

— Spune-mi tu, Hector, de ce oare mi-o fi aşa de frică?

Sarcasmul nu avu niciun efect asupra lui.

— Vă înţelegeaţi bine, tu şi cu David?

Ce urmărea, de fapt? Sophie dădu drumul cleştelui.

— Ce vrei să spui, Hector? Nu înţeleg.

— Ce nu înţelegi?

— Întrebarea. Ce vrei, de fapt?

— Vreau să ştiu cine eşti, ce ai în bagaj şi încotro ne îndreptăm…

Dintr-odată o cuprinse un val de nelinişte.

— Încotro ne îndreptăm? Nu ştiu… Nu ţi se pare că situaţia s-a schimbat?

— Nu, nu mi se pare.

Sophie realiză că se holba la el. Poate că suferea de vreo dereglare afectivă. Părea incapabil să-i înţeleagă frica legată de ce se întâmplase şi de ameninţarea lui Aron. Părea să trăiască într-o cu totul altă lume… Poate că avertismentele pe care i le transmisese Gunilla erau juste.

Aceste gânduri o speriară. Brusc, faptul că se afla acolo în compania lui o umplu de anxietate. Ar fi vrut să se ridice şi să plece, s-o ia la fugă şi să-l lase acolo. Dar nu putea. Se strădui să-şi revină şi să continue conversaţia, astfel încât să-şi poată ascunde anxietatea. Reîncepu să taie ghipsul.

— Nu, nu ne-am înţeles excelent, zise ea încet.

Sophie încercă să-şi aducă aminte.

— David era egoist, începu ea. Aşa era felul lui, preocupat doar de propria persoană. N-am înţeles asta decât după câţiva ani. Pe urmă am aflat că mă înşela. Am vrut să divorţez, şi atunci, pe când mă pregăteam să-l părăsesc, a primit diagnosticul. M-a implorat să nu-l părăsesc. În adâncul meu, ştiam că o să am grijă de el. Boala s-a agravat, a început să-i fie frică de moarte şi cerea exagerat de multă atenţie şi înţelegere. Cel mai mult a avut de suferit Albert, care nu înţelegea nimic din ce se întâmpla.

Sophie ridică privirea şi se uită la Hector.

— David s-a purtat urât…, continuă ea. E singurul lucru pe care mi-l mai amintesc despre el.

Continuă să taie ghipsul. Hector nu zicea nimic, nici măcar nu încuviinţa din cap.

— Şi Albert?

— Plângea.

Hector aşteptă continuarea care nu mai urmă. Sophie desfăcu ghipsul şi-l dădu la o parte. Apoi luă o pătură şi o puse peste piciorul gol al lui Hector.

— Gata, Hector, acum eşti din nou liber.

Încercă să zâmbească, dându-şi seama că era prea reţinută. Apoi vru să se ridice.

— Stai un pic, zise el şi puse mâna pe braţul ei.

Expresia feţei i se schimbase, părea să fi redevenit el însuşi, era mai relaxat şi în privire i se citea o undă de tristeţe.

— Vreau să-mi cer scuze, zise el.

Sophie observă într-adevăr o oarecare încleştare pe chipul său, o urmă de regret. Tonul vocii era sincer. Îl recunoştea.

— Pentru ce?

Sophie se aşeză la loc.

— Pentru felul cum m-am purtat.

Sophie nu zise nimic.

— Te-am observat adineaori. Ai acceptat şi ai încercat să rămâi pe poziţii, deşi începeai să te îndoieşti de mine. Cred că ţi-a fost chiar şi frică. Îmi cer mii de scuze.

Sophie asculta, în acelaşi timp fascinată şi îngrozită de faptul că era în stare să-i citească în privire toate aceste lucruri.

Însă schimbarea bruscă părea să-l fi obosit. Hector îşi trecu mâna prin păr.

— De când eu şi cu Aron ne-am dat jos din maşină, în seara aia, am senzaţia că ceva s-a destrămat şi n-am cum să mai repar asta. Poate încrederea ta în mine, aşteptările. Nu ştiu… Ăsta e motivul pentru care m-am purtat ciudat azi. Mi-e frică să nu te pierd, pur şi simplu. Nu vreau ca relaţia noastră să se strice, vreau ca lucrurile să redevină ca înainte.

Sophie nu zicea nimic.

— Niciodată să nu-ţi fie frică de mine! spuse el.

14

De obicei, Svante Carlgren pleca de acasă pe la şapte dimineaţa. Dacă nu se ducea în vreo delegaţie, revenea de obicei acasă cam la aceeaşi oră, douăsprezece ore mai târziu. Ducea o viaţă agitată sau, cel puţin, aceasta era impresia pe care voia s-o dea celor din jur. Călătorea mult, avea multe şedinţe, responsabilităţi majore şi multe sarcini de îndeplinit. De fapt însă, lucrurile se petreceau exact invers. Se mira de faptul că se simţea foarte rar stresat şi că, în realitate, producea atât de puţin. Munca era viaţa lui, trăia pentru carieră şi pentru realizări. Era însă atât de simplu, aproape prea simplu. Responsabilitatea nu însemna că trebuia să realizeze ceva, trebuia doar să ştie exact ce se întâmpla în sânul marelui colos Ericsson. Nici măcar asta nu se putea lăuda că ştia cu adevărat, dar n-avea oricum nicio importanţă. Se afla la un nivel unde îi era bine şi avea de gând să se menţină acolo, era singurul lucru care îl interesa.

Când se pregătea să vireze şi să intre în curtea casei, o maşină se apropie din sensul opus şi se luă după el. Svante privi în oglinda retrovizoare. Nu recunoştea maşina, înăuntru nu vedea decât şoferul.

Svante parcă, ieşi din maşină şi se încruntă privind vizitatorul care îşi parcase maşina cu câţiva metri în spatele maşinii lui. Portiera se deschise şi din maşină ieşi un bărbat în costum şi fără cravată, slab, cu părul negru, cu trăsături bine definite…

— Cu ce pot să vă ajut?

— Sunteţi Svante Carlgren?

Svante încuviinţă din cap. Aron se îndreptă spre el cu paşi hotărâţi, scoase o fotografie din buzunarul interior al sacoului, se opri şi o privi, apoi i-o dădu lui Svante. Acesta o luă şi o scrută cu privirea. Se văzu pe sine însuşi şi făcu ochii cât cepele.

Svante Carlgren fu deodată sleit de puteri, vru să spună ceva, să reacţioneze – să facă orice. Dar părea să fi împietrit, era incapabil să acţioneze. Era poate din cauza senzaţiei paralizante că fusese păcălit, a sentimentului de neputinţă totală sau poate doar din pricina umilinţei.

Aron îi arătă o altă fotografie. Svante în chiloţi prea mici, cu o ţeavă pe nas, inhalând cocaină de pe o masă de sticlă. Svante nu primi fotografia, o privi doar, apoi se întoarse şi se îndreptă spre casă. Aron îl

urmă.

Se postă lângă chiuvetă, cu spatele la Aron, şi îşi turnă un pahar de vin fără să-i ofere şi lui Aron, care se aşezase pe un scaun picior peste picior şi cu un cot pe genunchi.

— E relativ uşor, începu el. Suntem un grup de interes şi vrem să ne oferi informaţii despre situaţia companiei înainte de fiecare raport trimestrial, în fiecare zi înaintea de deschiderea pieţei de capital… înainte de fiecare ocazie, de vreun eveniment special… Vrem să ştim dacă firma face progrese sau nu, vrem să aflăm orice noutate înainte de a fi făcută publică. Vrem să aflăm tot ce auzi şi ce vezi şi toate lucrurile despre care se vorbeşte în interiorul companiei.

Aron îi vorbise cu voce joasă, dar clar.

Svante încercă să râdă, dar nu scoase decât un sunet înăbuşit.

— Încercaţi să mă şantajaţi ca să vă îmbogăţiţi pe spatele companiei Ericsson?

Svante bău o gură de vin din pahar.

— Îmi pare rău, nu sunt persoana potrivită, nu am acces la informaţiile de care aveţi nevoie.

Luă încă o gură de vin şi continuă să vorbească.

— Aveţi o imagine simplistă a situaţiei. Nu ştiu cum aţi ajuns la aceste concluzii, dar vă asigur că, din păcate, lucrurile nu se petrec aşa în realitate.

Aron nu zicea nimic.

— În realitate, lucrurile nu se petrec în felul ăsta, repetă el şi mai luă o jumătate de gură din pahar.

În timp ce înghiţea îşi aduse aminte de ceva.

— În plus, în fiecare companie mare există o armată de oameni care nu fac altceva decât să-i protejeze pe şefi de situaţii ca aceasta. O să ţi-o iei în bot, amice!

Svante îndrăzni să afişeze un zâmbet.

Aron privea bucătăria ieftină care era în contrast puternic cu faţada casei. Farfuriile şi paharele din vitrinele iluminate erau noi, dar făcute în aşa fel încât să creeze iluzia că ar fi fost antichităţi. Tablourile de pe pereţi erau imprimeuri standard ce reprezentau flori într-o vază, respectiv vânători în sacouri roşii ce călăreau de-a lungul unui peisaj englezesc în zori. La fereastră erau flori uscate, iar masa şi scaunele de bucătărie erau nişte copii de proastă calitate în stil victorian. Aron se întreba dacă Svante ori amărâta de nevastă-sa avusese ghinionul să aleagă lucruri de un prost gust atât de izbitor.

— Te las să alegi cui vrei să trimitem pozele mai întâi: soţiei, copiilor sau colegilor.

Aron continuă să privească pozele. Se opri asupra uneia, o învârti pe toate părţile, sugerând că nu prea înţelegea motivul. Îi arătă fotografia, pe care Svante o privi în treacăt.

— Toate aceste aventuri au fost şi filmate, cu sunet.

Îngâmfarea artificială a lui Svante se risipi şi fu cuprins de resemnare şi de deprimare.

— Pe cine alegi, deci?

Svante îl privi fără să priceapă.

Aron flutură pozele.

— Soţia? Copiii? Prietenii? Colegii? Cui să le arătăm mai întâi?

— Pot să vă plătesc, dar nu pot să fac ce-mi cereţi. Nu am posibilitatea, pur şi simplu.

Tonul vocii lui Svante se schimbase, era mai deschis.

— Răspunde la întrebare.

Svante îşi trecu mâna prin păr.

— Ce întrebare?

Era dat peste cap cu totul.

— Pe cine alegi?

— Pe nimeni… nu aleg pe nimeni! Vreau să rezolvăm în alt fel, trebuie să existe o altă soluţie.

— N-am venit aici să mă tocmesc. Răspunde la întrebare şi pe urmă plec.

Svante era disperat, creierul îi fierbea: cine oare putea să-l scoată din mizeria asta?

— De ce vă luaţi de mine? N-am făcut nimic rău, sunt un om cinstit…

Aron frunzărea pozele.

— Dacă vrei să arăţi că ştii să joci jocul, mă contactezi când ai informaţii despre următorul raport trimestrial sau orice alte informaţii care ar putea schimba situaţia companiei. Dacă nu primesc nicio veste, trimit pozele colegilor tăi, în primul rând subalternilor.

Aron se ridică lăsând mormanul de fotografii pe masa de la bucătărie, o întoarse pe cea de deasupra şi arătă spre numărul de mobil care era notat pe verso. Apoi ieşi din bucătărie şi din casă.

Svante îşi goli paharul, urmărindu-l cu privirea pe Aron pe geamul de la bucătărie. Acesta din urmă se urcă în maşină şi plecă. Svante luă telefonul şi formă un număr pe care îl ştia pe de rost, un număr ce trebuia utilizat în astfel de situaţii. Departamentul de siguranţă al companiei avea proceduri bine definite pentru toate tipurile de situaţii, de la furt şi spionaj, la şantaj şi răpire, iar acestea puteau fi activate imediat ce numărul era format.

Svante nu formă însă ultima cifră.

Anders se afla în maşina sa, o Honda Civic, şi avea receptorul la ureche.

— Îl cheamă Svante Carlgren. E şef de nivel intermediar la Ericsson, e căsătorit şi are o fiică şi un fiu care nu mai locuiesc în casa părintească, e tot ce am putut afla.

Pentru o vreme, de la celălalt capăt al firului nu se auzi nimic.

— Urmăreşte-l pe Carlgren, află ce căuta Aron la el, zise Gunilla.

○

Jens îl sună pe Risto din camera de hotel. Evident, ruşii făceau pe durii. Era sigur de asta.

— Nu vin… şi, în plus, vor aruncătoare de grenade, zise Risto.

— Ce-ai zis?

— Vor câte un aruncător de grenade drept compensaţie pentru faptul că ai întârziat.

— Aruncătoare de grenade?

— Da.

— Glumeşti?

Risto nu răspunse.

— Spune-le să se ducă dracu', zise Jens.

— Nu cred că e o idee bună.

Jens era obosit. Era enervat de faptul că toată lumea părea să facă mişto de el în ultima vreme. Îşi duse mâna stângă la ochi.

— Ba da, spune-le să se ducă dracu'.

— În mod normal aşa aş fi făcut, dar în cazul de faţă e vorba de Dmitry care e… cum să-ţi zic, impulsiv. Par să se agite din ce în ce mai mult din cauza ta, pe zi ce trece. Au idei despre tine, cum că te-ai crede superior, că ai fi mai bun decât ei.

— Păi, chiar sunt.

— Clar… Ţi-au dat o săptămână. Pe urmă vor aruncătoarele de grenade.

— Dar chiar nu înţeleg că nu se poate?! Aruncătoare de grenade – e o glumă proastă. Toată lumea ştie că e imposibil.

— Din păcate, n-are nicio importanţă.

Îşi masa fruntea cu mâna stângă.

— Am armele pe care le-au comandat, n-au decât să vină să şi le ia.

— N-or să accepte.

— Puţin îmi pasă.

Risto rămase tăcut. Jens oftă.

— Tu ce-ai fi făcut, Risto?

— Aş fi încercat să găsesc o soluţie financiară. Dă-le armele şi dă-le înapoi şi banii. O să ieşi în pierdere şi pe urmă trebuie să te ţii deoparte.

— De ce?

— Pentru că tipii ăştia sunt o bandă de drogaţi descreieraţi care sunt în stare de orice. A fost greşeala mea, n-ar fi trebuit să-ţi pasez jobul ăsta, îmi pare rău.

Doar gândul la Dmitry îl amăra şi mai tare.

— Nu, transmite-le că avem o înţelegere, că sunt dispus să las din preţ la livrare din cauza întârzierii, dar atât. E ultima mea ofertă, nu mă interesează alte variante.

— OK, zise Risto şi închise.

Jens stătea pe pat. Privirea i se opri asupra unui tablou de inspiraţie postmodernistă. Motivul era un triunghi negru ce plutea deasupra unui cub albastru. Până şi tabloul îl scotea din sărite.

Se lăsă pe spate în pat, holbându-se la tavan. În ultima vreme nimic nu-i mersese cum ar fi vrut, oboseala îl copleşea, iar voinţa începea să-l părăsească. Jens oftă, închizând ochii. Se trezi tresărind. Părea să fi trecut doar un sfert de oră, dar în realitate fusese un sfert ce durase mai multe ore.

Făcu duş, luă un mic dejun rapid şi plecă spre casă. După aproape o eternitate în ceaţă, trecu în sfârşit peste podul Öresundsbron. Era nervos, căci avea două lăzi cu arme automate în portbagaj. Făcu singurul lucru pe care îl putea face, îl privi drept în ochi, în mod tipic scandinav, pe vameşul bărbos ce purta un chipiu cu cozoroc. Asta păru să fie de ajuns. Bărbosul îl salută ducând două degete la cozoroc – o mişcare devenită standard ce însemna *Eşti OK*. Jens trecu graniţa fără probleme, dar se procopsi cu o senzaţie de rău care îl urmări tot drumul până la Stockholm. Nu mai avea nervii aşa de puternici ca odinioară. Era oare din cauza stresului, a vârstei, sau pur şi simplu, a faptului că începea să conştientizeze că se jucase atât de mult cu focul în viaţă, încât în curând ar fi putut să se frigă serios?

După câteva ore accelera pe şoseaua de centură Essingeleden, cât de cât mulţumit că revenise teafăr şi nevătămat. În loc să cotească spre centrul Stockholmului, continuă spre nord şi ieşi de pe drumul principal în dreptul bisericii Danderyd şi continuă să ruleze pe lângă liceu. Acolo, printre pini, în pădurea rărită de brazi şi lângă diferite clădiri urâte de birouri, închiria de mult timp un depozit.

Îşi descărcă armele şi, spre bucuria sa, găsi o lanternă pe care o căuta de mai mulţi ani. Atârna de un cârlig în fundul depozitului. Îi plăcea la nebunie lanterna aia. Nu era nici prea mare, nici prea grea, lumina

excelent şi, în plus, arăta şi bine – argintie, din aluminiu – de-a dreptul perfectă. O aruncă în aer, apoi o prinse de mâner, încuie uşa după el şi dintr-odată se simţi mai binedispus. Era poate pentru că se afla din nou acasă sau poate pentru că regăsise lanterna.

○

Băgă în marşarier şi ieşi cu spatele printre stâlpii porţilor. Făcu două ture în jurul cartierului ca să vadă dacă era ceva suspect, dar nu observă nimic. O porni spre oraş, lăsând geamul deschis. Merse pe Birger Jarlsgatan până ajunse la Engelbrektsgatan, apoi coborî într-un garaj pe strada David Bagares. Ieşi din garaj şi merse pe jos până în scuarul Engelbrektsplan, introduse cartela în aparatul de telefon şi formă un număr.

— Da?

— Tot eu sunt.

— Bună.

Sophie aşteptă ca el să zică ceva, dar Jens nu spuse nimic.

— Eşti acasă acum?

— Da.

Nu era persoana ideală pentru o conversaţie telefonică. Era succint şi tonul vocii îi era neutru.

— Ne-am putea vedea?

Douăzeci de minute mai târziu se întâlniră pe cheiul de pe şoseaua Strandvägen. El o aştepta deja pe o bancă. Când o văzu, se ridică ţinându-se la distanţă; nu se îmbrăţişară, nici măcar nu-şi dădură mâna. Sophie aprecia faptul că păstrau distanţa.

Se aşezară pe bancă. Era o seară călduroasă. El purta blugi, un tricou de tenis şi pantofi sport. Şi ea avea cam aceeaşi ţinută, dar în varianta pentru femei. Pe lângă ei se perindau alţi oameni, unii beţi, alţii treji. Era multă lume în oraş, deşi nu era weekend. Sophie scoase din buzunar un pachet de ţigări pe care tocmai îl cumpărase, rupse învelişul de plastic şi luă o ţigară.

— Vrei şi tu una?

Jens luă o ţigară. Sophie şi-o aprinse pe a sa şi îi dădu bricheta. Traseră câteva fumuri. Sophie arătă cu degetul spre hotelul Strand ce se afla pe malul celălalt.

— Am lucrat acolo odată.

Iluminat din toate părţile, hotelul se ridica impunător.

— Călătorisem în Asia, iar când m-am întors, am găsit un job ca recepţioneră… Aveam douăzeci şi doi sau douăzeci şi trei de ani.

Jens privea hotelul în timp ce trăgea fumul în piept cu putere.

— Povesteşte-mi despre tipii care au fost acasă la tine.

Sophie reflectă. Încerca să se hotărască dacă să-i spună totul sau nu.

— Doi tipi care s-au dat drept poliţişti au intrat la mine în casă acum două săptămâni. I-a surprins femeia de serviciu, care are cheia de la casă. Au ameninţat-o, i-au zis că o s-o păţească dacă spune cuiva.

Jens stătea cu braţele pe genunchi şi îşi privea pantofii.

— Cum au ameninţat-o?

— Nu ştiu.

— De ce ţi-a spus abia acum? De ce nu ţi-a spus atunci când s-a întâmplat?

— I-a fost frică.

Jens dădu din cap pentru sine.

— Ţi-au luat ceva?

Sophie clătină din cap.

— Atunci ce crezi că voiau?

Sophie stătea în cumpănă, privindu-l.

— Nu ştiu.

Jens încercă să citească pe chipul ei dacă era sinceră sau nu, dar nu observă nimic care să-l ajute să se decidă. În schimb, îşi dădu seama că rămăsese exact aşa cum şi-o aducea aminte.

— Ce e? zise ea.

— Nimic.

Fumă ţigara până la filtru şi pe urmă stinse chiştocul cu piciorul.

— De unde îl cunoşti pe Hector?

Sophie ştia că avea să-i pună această întrebare.

— A fost internat în secţie la mine… la spital. Avusese un accident de maşină. Ne-am împrietenit.

— Cât de buni prieteni sunteţi?

— Aşa şi aşa…

— Ce înseamnă asta?

— Exact ce ţi-am zis, aşa şi aşa.

Se lăsă tăcerea, căci amândoi îşi dădeau seama că întâlnirea lor la restaurantul Trasten ascundea mult mai multe secrete decât erau pregătiţi să-şi împărtăşească.

— Crezi că ce s-a întâmplat are legătură cu Hector?

— S-ar putea, zise ea gânditoare.

Jens nu spuse nimic.

— Dar nu ştiu sigur. Nu sunt sigură de nimic.

— Ce altceva din viaţa ta ar fi făcut poliţia să intre la tine în casă, presupunând că erau într-adevăr poliţişti?

Sophie întoarse întrebarea lui Jens pe toate părţile în mintea sa, se ridică de pe bancă şi se îndreptă spre marginea cheiului.

— Te-a schimbat cumva trecerea timpului?

Jens nu răspunse la întrebare. Sophie se întoarse spre el şi-l privi câteva clipe, apoi îşi încrucişă braţele, încercând să afle cuvintele potrivite.

— E o poliţistă care îl urmăreşte pe Hector, dar el nu ştie. Tipa asta, poliţista, m-a rugat să le furnizez informaţii despre Hector…

Sophie îl privi pe Jens cu o mină ce părea să spună că spera că n-a dezvăluit prea mult.

— I-ai povestit despre seara aia? întrebă el.

— Bineînţeles că nu, răspunse ea cu glas scăzut.

— Atunci ce i-ai spus?

Sophie încercă să-şi adune gândurile.

— Fleacuri… nimic important. Nume, locuri, oameni. M-a sunat însă şi m-a întrebat de seara aia… Nu ştiu dacă ştie ceva.

Jens nu-şi putea ascunde surprinderea.

— Şi ce te-a întrebat?

— Ce-am făcut în seara cu pricina.

— Şi tu ce-ai zis?

— I-am zis că trebuia să iau cina cu Hector, dar că a intervenit o întâlnire importantă şi că m-am întors acasă.

— A făcut vreo aluzie?

Sophie clătină din cap. Jens căzu pe gânduri. Apoi îşi ridică privirea.

— Altceva?

Sophie nu răspunse.

— Sophie?

— Da?

— Continuă.

Sophie ezită.

— Aron mi-a zis…, continuă ea.

— Ce ţi-a zis Aron?

— Mi-a zis să-mi ţin gura în legătură cu tot ce s-a întâmplat.

— Te-a ameninţat?

Sophie încuviinţă din cap.

— Şi Hector ce-a zis?

Sophie oftă. N-avea chef să vorbească despre Hector.

— Şi altceva?

— Nu, e de ajuns.

Sophie avea o mină chinuită. Vocea i se schimbase, tonul era mai jos. Tot corpul i se chircise.

— Sunt în rahat, Jens… Nu ştiu încotro s-o apuc.

Lui Jens îi venea greu s-o privească în ochi.

— Poţi să mă ajuţi?

Jens încuviinţă scurt din cap, ca şi cum răspunsese deja afirmativ la întrebare.

— Deci cine a fost la tine acasă, poliţia sau oamenii lui Hector?

Sophie continua să-şi ţină braţele strâns în jurul corpului.

— Eu cred că poliţia.

— De ce?

Sophie dădu din umeri.

— Nu ştiu…

Era palidă şi obosită.

— Trebuie totuşi să existe un motiv…

— Poate căutau informaţii despre Hector… Ceva ce nu le-am zis…

— Dar ţi-a trecut totuşi prin cap şi altceva, ceva mai probabil decât că au nevoie de informaţii?

Sophie îl privi.

— Da… dar cum pot să fiu sigură? Trebuie să demontez telefonul, să caut în lustră… cum să procedez?

Jens încuviinţă din cap, în ciuda tonului ei ironic.

— Exact aşa trebuie să procedezi.

Fiecare reflectă câteva clipe. Apoi Jens ridică privirea.

— Poţi să lipseşti de la muncă mâine?

— Da…

Jens îi observase neliniştea. Sophie se întoarse şi o porni spre scuarul Nybroplan.

Jens o urmări cu privirea de pe bancă, se mişca la fel ca odinioară. Of, ce mult o iubea pe vremea aceea… demult de tot. Acum îşi aducea aminte, îl năpădeau toate acele sentimente pe care încercase să le alunge. Îşi aducea aminte cum se întâlniseră în acea vară de când părea să se fi scurs o eternitate, cât de bine se potriveau, cum îşi vorbeau despre absolut orice. Cum se ameţeau cu băutură, luau cina târziu în grădină şi dormeau până la prânz. Cum furase maşina alor lui ca să meargă în oraş să cumpere mâncare pentru micul dejun. Cum simţise pentru prima şi singura dată în viaţă că ar fi putut tunde peluza în grădina lor comună până nu l-ar mai fi ţinut picioarele de bătrâneţe. Şi cum acest sentiment îl speriase de moarte. Cum, împotriva voinţei sale, reuşise să se despartă de ea… Cum toate amintirile legate de vremea ce urmase i se şterseseră din memorie.

Jens îşi scoase telefonul, căută un număr în agendă şi aşteptă în timp ce telefonul sună de câteva ori. Răspunse un bărbat mai în vârstă.

— Salutare, Harry, mă recunoşti?
— Bineînţeles, mă bucur să te aud.
— Eşti ocupat mâine-dimineaţă?
— Nimic ce nu poate aştepta un pic.
— Atunci te aştept la mine acasă la ora şapte. Îţi fac cinste cu un mic dejun. Nu uita să-ţi iei echipamentul şi uniforma de tâmplar. Mai ai maşina firmei?
— Cum să nu, totul e ca de obicei.
— Şi la mine la fel… Te aştept, atunci.
Jens încheie convorbirea şi privi în zare spre golful Nybroviken.
De ce oare acceptase atât de uşor s-o ajute?
Avea o relaţie cu Hector Guzman, poliţia era pe urmele ei şi tocmai fusese martoră la o tentativă de omor la care fusese şi el prezent. Hector şi gaşca lui nu ezitau să tragă dacă lucrurile se precipitau. Aveau gangsteri de talia lui Hanke pe urmele lor, făceau contrabandă cu cocaină şi dracu' ştie ce altceva – iar în mijlocul acestei nebunii se afla Sophie… Acceptase oare s-o ajute pentru că îi era cunoscută această lume? Sau pentru că era vorba de Sophie? În mod normal şi-ar fi luat tălpăşiţa imediat ce ar fi întâlnit-o. Ar fi fugit cu capul înainte, fără măcar să se întrebe de ce. Aşa se purtase dintotdeauna cu femeile. Dar de data asta rămăsese pe loc ca un fraier în tricoul lui de tenis şi se oferise s-o ajute…
Jens îşi prinse faţa în palme, era incredibil de obosit. Apoi se rezemă de spătarul băncii, dorindu-şi ca totul să revină la normal. Totul fusese mult mai uşor înainte, era mai simplu să-şi ignore sentimentele şi să nu-i pese de nimic… Era cu siguranţă motivul pentru care toată lumea privea cu nostalgie înapoi, căci odată îmbătrâniţi, nu mai puteau ţine în frâu trecutul. Mai devreme sau mai târziu, totul trebuie să iasă la lumina zilei.
Telefonul vibra în buzunarul de la pantaloni. Jens trase puternic aer în piept, încercând să scape de durerea din capul pieptului.
— Da?
Ascultă vocea estompată de la celălalt capăt al liniei. Hector Guzman îl întrebă pe un ton amabil dacă era genul de persoană care bea cafea seara.

Lars Vinge făcu vreo patruzeci de fotografii cu Jens Vall pe banca de pe malul apei. Când se ridică, Jens se întoarse cu faţa la teleobiectiv. Lars făcu mai multe poze reuşite cu Jens în prim-plan. Apoi îşi părăsi postul de supraveghere din faţa unei porţi de pe Skeppargatan şi plecă înapoi spre garajul de pe strada David Bagares, pregătit s-o prindă din

urmă pe Sophie.

○

Era aproape ora unsprezece, se lăsase întunericul. Jens intră şi urcă treptele. Pe uşă era un afiş: Editura Câinele Andaluz S.A.

Se aşeză faţă în faţă cu Hector în biroul acestuia. Fereastra era deschisă, seara în continuare călduroasă, iar din stradă se auzeau zgomote felurite – râsete izolate, grupuri de tineri gălăgioşi, *Volare* răsunând dintr-un apartament vecin.

Biroul lui Hector arăta ca o veche masă de lucru, iar scaunul pe rotile, din anii cinzeci, era îmbrăcat în piele şi părea confortabil.

Hector părea cufundat în gânduri.

— Înainte să începem, vrei ceva? Pari obosit.

— La telefon mi-ai promis cafea.

Hector se ridică şi ieşi din cameră. Jens îl urmă printr-o sală de şedinţe şi apoi printr-o bibliotecă unde se aflau o mulţime de cărţi pe rafturi. Hector arătă cu mâna în timp ce traversau biblioteca.

— Astea sunt cărţile pe care le-a publicat editura noastră. Multe dintre ele sunt traduceri din spaniolă, altele sunt opere originale produse aici, în Suedia.

Se îndreptară spre o bucătărie.

Hector arătă cu degetul în sus.

— Biroul e la etajul ăsta şi deasupra e apartamentul meu.

Bucătăria era mică, dar decorată cu gust. Totul era de calitate. Se opriră şi se priviră, măsurându-şi din ochi puterile. Jens era mai înalt, dar Hector părea mai bine legat, mai lat în spate. Dacă ar fi fost mai tineri, s-ar fi măsurat postându-se literalmente spate în spate, cu mâinile la ceafă.

Hector îşi luă privirea de la Jens şi începu să pregătească maşina de espresso.

— Cum ţi s-a părut Ralph Hanke?

— Nu ştiu… Arogant, teatral…

Hector aşeză două ceşti sub robinetul filtrului şi apăsă pe un buton; începu să se audă sunetul hârşâit al boabelor de cafea care erau măcinate.

— Lapte?

— Doar o picătură.

Hector turnă puţin lapte în fiecare ceaşcă şi apoi îi oferi una lui Jens.

— Povesteşte-mi.

— Am ajuns în dreptul unei case dintr-o suburbie a Münchenului. Mi-

am găsit marfa în beci. Puseseră un cadavru pe lăzile mele.

Hector ridică din sprâncene în timp ce sorbea din cafea.

— Pe urmă a apărut rusul ăla masiv, Mikhail, însoţit de Ralph şi de fiul lui, nu-mi mai aduc aminte cum îl cheamă.

— Christian…, zise Hector.

— Ralph mi-a spus că vrea să mediez între voi.

— Şi ţie cum ţi se pare ideea?

— Mi-e indiferent.

Hector încuviinţă din cap.

— Nici nu se pune problema de mediere. Tipii ăştia ne-au furat marfa, au încercat să mă omoare de două ori deja, se ţin de ameninţări şi dracu' ştie ce altceva… Scopul lor principal în tot ce fac e să ne oblige să ne subordonăm lor.

— Da, şi el a zis tot cam aşa, replică Jens.

— Foarte bine. Transmite-le să renunţe o dată pentru totdeauna. Toate rateurile pe care le-au dat până acum ar fi trebuit să-i facă să înţeleagă cu cine au de-a face. Dacă nu se potolesc de data asta, înseamnă că vor să ne declare război.

Hector se întoarse şi îşi clăti ceaşca de espresso sub jetul de la robinet. Se întunecase brusc, îl cuprinsese furia şi fruntea i se încreţise. Închise robinetul şi se întoarse spre Jens. Încruntarea lui Hector se resimţea ca o prezenţă fizică în cameră.

— În ultima vreme, de fiecare dată când se încing lucrurile, apari şi tu brusc. Vrei să zici că e doar o coincidenţă? Iar acum te întorci pe post de mediator. Nu prea e plauzibil, nu-i aşa?

Jens nu răspunse. Hector îl privi şi dădu din umeri.

— Pe de altă parte, nu pari deloc prefăcut… eşti calm.

Lui Jens nu i se păru necesar să intervină.

— Ia legătura cu Hanke şi transmite-i răspunsul nostru.

Hector ieşi din bucătărie şi se întoarse în birou.

— Dacă încerci să ne fentezi, eşti un om mort, adăugă el fără să se întoarcă.

În casa scărilor, îndreptându-se spre ieşire, Jens formă numărul pe care îl primise de la Mikhail. Roland Gentz răspunse la celălalt capăt al liniei.

— Da.

— Mi s-a spus să sun la acest număr ca să transmit un răspuns de la Stockholm. Am nimerit unde trebuie?

— Da.

— Hector mi-a zis să vă transmit că aţi mers prea departe şi că e cazul să vă liniştiţi… Dacă mai faceţi vreo mişcare, situaţia riscă să vă scape de sub control tuturor.

— Am înţeles, mulţumesc pentru mesaj.

Convorbirea se întrerupse.

Jens făcu o plimbare prin Gamla Stan. Încerca să evalueze situaţia, numerotând evenimentele de la 1 la 10, 1 reprezentând ce era mai grav, mai important şi mai urgent de rezolvat, iar 10 lucrurile care sufereau amânare sau puteau fi rezolvate mai târziu. Găsi o grămadă de lucruri în faţa cărora puse un 1 sau un 2 fără a le putea ordona. Renunţă să se mai gândească şi se duse să cumpere mâncare pentru micul dejun. Găsi un non-stop care vindea pâine proaspătă, cafea proaspăt măcinată şi marmeladă de casă. Cumpără cele mai bune produse, căci voia să-i ofere un mic dejun de calitate lui Harry peste câteva ore.

○

Albert plecase la şcoală. La nouă şi jumătate dimineaţa se auzi soneria de la intrare. Sophie deschise şi îi primi pe Jens şi pe un tip mai în vârstă care se prezentă ca fiind Harry. Amândoi purtau salopete de tâmplar.

— Bună ziua, doamnă, zise Jens.

Imaginea lui despre tâmplari era că sunt oameni veseli, de treabă, un pic cam prea prietenoşi, dar cu picioarele pe pământ. În orice caz, aşa erau descrişi la televizor.

— Bine aţi venit, intraţi, vă rog.

Intrară în casă. Jens făcea pe tâmplarul, iar Sophie juca rolul clientului. Harry nu zise nimic, se îndreptă spre unul din colţurile sufrageriei, se aşeză pe vine şi îşi deschise trusa de unelte. Sophie arătă la întâmplare.

— Mai întâi, aş vrea să puneţi o uşă aici, să daţi la o parte ferestrele şi să puneţi o uşă dublă şi pe urmă să faceţi şi nişte scări spre grădină.

Jens privea în jur.

— Sigur că da.

În timp ce discutau, Harry îşi dusese la ochi un aparat oval din plastic şi cerceta camera. Se ridică şi se plimbă prin cameră căutând cu aparatul la ochi, citind în acelaşi timp valorile măsurate de pe un display pe care îl ţinea în mână. Sophie şi Jens continuau să joace teatru.

Harry notă ceva pe o bucată de hârtie. Jens luă bileţelul, îl citi şi apoi i-l arătă lui Sophie. *Nicio cameră de filmat.* Continuară să se prefacă, dar Sophie simţea că o lasă inspiraţia: la urma urmei, nu putea să schimbe totul în casă. Jens preluă ştafeta şi îi explică ce putea fi transformat şi ce nu. Cum nu era tâmplar şi nici măcar n-avea vreo înclinaţie spre această meserie, folosea tot felul de termeni greşiţi.

Harry începu să caute folosindu-se de un nou instrument; se apropie de o veioză, iar instrumentul începu să piuie. Găsise un microfon ascuns. Se întoarse spre Jens şi îi făcu un semn cu degetul mare în sus, apoi scoase un steguleţ suedez cu stativ şi îl aşeză lângă veioză. Merse mai departe. Mai găsi unul şi în bucătărie şi puse un steguleţ şi acolo. La etaj găsi microfoane în dormitor, în cameră la Albert şi în hol. Puse steguleţe peste tot. Harry cercetă apoi telefoanele şi mai găsi încă două microfoane. Lui Jens i se uscase gura de la atâta trăncăneală. Sophie pălise.

Harry scoase o cameră de filmat în miniatură. Arăta ca o mină de pix. O fixă în spatele unui cablu electric aproape invizibil într-un colţ unde peretele se unea cu tavanul. Apoi verifică dacă funcţionează într-un mini-monitor care îi încăpea în palmă. Se văzu pe ecran, apoi se dădu înapoi şi cercetă imaginea. Harry îi dădu monitorul lui Sophie, după care scrise pe o bucată de hârtie:

Detector de mişcare. Camera porneşte când detectează mişcări, controleaz-o în fiecare zi. Ţine monitorul ascuns la cel mult opt metri de cameră.

Înainte să plece, Jens îi dădu lui Sophie un telefon cu cartelă şi un bileţel în care o ruga să plece de acasă după o jumătate de oră şi să-l sune.

Harry şi Jens plecară cu duba.

— Ce zici? întrebă Jens.

— Cred că cei care ascultă au resurse. Am văzut microfoane din alea la Londra data trecută când am fost să iau marfă. Sunt minuscule, aproape că nu le vezi cu ochiul liber şi sunt extrem de scumpe. Dezavantajul e că trebuie să stai destul de aproape, zona de recepţie e destul de limitată, doar vreo două sute de metri, cred. Iar într-un cartier de vile cu copaci şi case împrejur, probabil chiar mai puţin de atât. Persoanele care folosesc acest echipament au un aparat de recepţie într-o maşină parcată. Preiau apoi materialul şi îl ascultă.

Harry conducea şi vorbea în acelaşi timp.

— Tipii care au instalat microfoanele au mai făcut treaba asta şi înainte. E posibil să mai fie şi alte instrumente de ascultat în casă. Explică-i că trebuie să aibă grijă şi când foloseşte calculatorul, mobilul… totul, de fapt.

— Dacă ar fi să-ţi dai cu părerea, cine crezi că le-a pus, poliţia sau băieţii răi?

Harry privea drept în faţă.

— N-am nici cea mai vagă idee.

○

— Filmează? întrebă Anders.

Paznicul clătină din cap.

— Nu, face doar poze. E veche, după cum v-am spus. Ideea e să facă fotografii la intervale de treizeci de secunde atunci când vine o ambulanţă.

— De ce?

Paznicul dădu din umeri.

— Pentru ca aceia de la recepţie să vadă când vine o ambulanţă, presupun, dar nu ştiu sigur…

Anders şi paznicul se aflau la biroul acestuia din urmă şi se uitau la pozele din seara când bărbatul rănit fusese adus la spital. Fotografiile erau strâmbe şi arătau parbrizul maşinii în prim-plan.

— De ce e setată în felul ăsta?

— Habar n-am.

Anders oftă. Vedea partea din faţă a unei maşini închise la culoare, o jumătate de fereastră şi o parte din acoperiş. Vedea un braţ pe volan, un braţ drept estompat, probabil al unui bărbat care tocmai se pregătea să iasă din maşină. Anders oftă din nou. Nu exista nicio fotografie cu maşina în timp ce se pregătea să plece, în ultima poză maşina dispăruse deja, nu se mai vedea nimic.

— Dă-mi toate pozele, chiar şi pe cele asemănătoare.

Eva scanase pozele şi le introdusese în calculator. Anders, Gunilla şi Erik se uitau la ecran.

— Ce marcă e maşina? întrebă Gunilla.

Nimeni nu răspunse.

— Compară cu…, zise Gunilla şi citi din hârtii… o Toyota Land Cruiser din 2001.

Eva începu să caute poze cu maşini Land Cruiser în calculator. Găsi una care îi convenea, transferă poza într-un program 3D şi începu s-o învârtă pe toate părţile, comparând-o cu fotografia.

— Pare să fie identică, zise ea.

Eva deschise un alt program şi începu să noteze scale şi proporţii. Operaţiunile matematice erau de neînţeles pentru ceilalţi. Un instrument de măsurat pe care îl controla cu ajutorul mouse-ului măsura diferitele părţi ale ambelor maşini. Apoi evaluă rezultatul.

— E foarte probabil să fie o Toyota Land Cruiser din 2001.

— Asistenta noastră e o tipă dură, şopti Anders.

— Nu putem să fim sută la sută siguri, zise Gunilla.

— Mai sunt şi alţii care au maşini din astea, mormăi Erik.

Apoi se aşternu tăcerea. Gândurile fiecăruia alunecau într-o altă direcţie. Gunilla întrerupse tăcerea.

— Vreau să vă aud scenariile, pornind de la premisa că e maşina lui Sophie.

Anders vorbi primul.

— Singurul semn de viaţă de care dispunem este un braţ care apare în poza numărul trei. Nu este braţul lui Sophie, e al unui bărbat care se pregăteşte să coboare din maşină. Nu poate să fie nici Hector însă, căci culoarea pielii e prea deschisă. Ar putea fi Aron. Ar putea, de asemenea, să fie tovarăşul tipului care a fost împuşcat… sau altcineva pur şi simplu. În orice caz, Sophie ar fi putut foarte bine să facă un tur în jurul zonei în care se află restaurantul şi pe urmă să se întoarcă să-i ia, căci mai există încă o ieşire din restaurant, am verificat deja.

— Şi varianta lui Lars? interveni Gunilla. De ce ne-ar fi spus Lars atunci că Sophie s-a dus acasă?

— Poate că asta crede el. E posibil să-i fi pierdut urma când a făcut turul zonei ca să-i preia pe ceilalţi. Poate că n-a văzut-o, pur şi simplu.

— Păi, atunci ne-ar fi zis că s-a învârtit prin zonă, dar n-a zis nimic. A zis că a ieşit pe Odengatan, iar el a plecat după ea.

— Poate că minte, zise Anders.

— De ce să ne mintă? întrebă Gunilla.

Anders nu răspunse.

— Răspunde, Anders, de ce ne-ar minţi Lars?

Anders clătină din cap.

— Nu ştiu…

Erik strâmbă din gură, muşcându-şi buza de jos.

— Eu zic să cercetăm maşina înainte să inventăm teorii. Dacă l-au transportat pe rănit în maşina ei, o să găsim urme, zise el.

Gunilla se întoarse către Eva.

— Verifică toate maşinile de modelul şi culoarea asta din zona Stockholmului. Vreau să-mi dai numele tuturor proprietarilor. Anders, vreau ca tu şi Hans Berglund să vă cunoaşteţi mai bine.

— Ne cunoaştem deja, zise el.

15

Anders Ask şi Hasse Berglund se duseseră la serviciul de expertiză criminalistică în după-amiaza aceea. Gunilla îi trimisese să ia o ladă de la recepţie. Nu trebuiau să semneze, doar s-o ridice. Anders o luă sub braţ şi plecă salutând nişte poliţişti mai în vârstă pe care îi cunoştea. Aceştia îi răspunseseră cu un semn din cap.

Apoi se duseseră la pizzeria preferată a lui Hasse, Colosseum din Botkyrka. Hasse comandă Colosseum special cu file de porc şi sos bearnaise, iar Anders ceru o pizza Hawaii. De băut luară bere Flacon, singura bere acceptabilă după Hasse, căci restul avea gust de pişat… Pişat de vulpe, ce gust o fi mai având şi ăsta.

Nişte beţivi pe feţele cărora se citea de la o poştă că aveau să sfârşească în stradă beau vin roşu dintr-o carafă într-unul din colţurile localului. Nu erau în stare nici măcar să urmeze un subiect de discuţie şi ţipau unii la alţii vorbind despre educaţie, sănătate, directori şi *nemernicul ăla, cum dracu' îl cheamă… Carl Bildt*.

Hasse se ridică şi se îndreptă spre ei, rugându-i să vorbească mai încet. O femeie răguşită, cu părul vopsit roşu, care arăta ca vai de ea, se răsti la el, spunându-i că încetase cu mult timp în urmă să mai primească ordine de la bărbaţi… că era împotriva principiilor sale… că asta trebuia să-i intre bine în cap. Unul dintre tovarăşii ei începu să bombănească nedesluşit la adresa lui Hasse, care se întoarse la masa sa şi se aşeză.

— De ce te complici cu indivizi de teapa ăstora?

— Nu ştiu, oftă Berglund şi începu să muşte dintr-un triunghi de pizza pe marginea căruia atârna brânză. Hai, zi-mi despre mama, continuă el cu gura plină.

Anders îşi tăie o bucată de pizza.

— Nu prea sunt multe de zis, ne cunoaştem de multă vreme. M-a salvat de câteva ori de la umilinţă totală. M-au dat afară de la Serviciul de Informaţii.

Anders luă o îmbucătură.

— De ce te-au dat afară?

— M-au prins cu degetele în borcanul cu miere, zise el cu gura plină.

— Ce borcan cu miere? întrebă Hasse.

Anders termină de mestecat.

— Aveam un grup de eritreeni pe care îi urmăream în Norsborg. Trebuia să mă duc să le instalez microfoane acasă într-o seară şi am găsit o sacoşă plină cu bani în masca de la chiuvetă. Am băgat şi eu mâna până la cot şi mi-am umplut buzunarele… Un idiot de coleg m-a pârât.

— Şi atunci te-a ajutat Gunilla?

— Da, oarecum… În loc să mă bage la închisoare, m-au dat afară.

— De ce?

— Cum „de ce“?

— De ce te-a ajutat?

— I-am făcut nişte servicii la schimb şi i-am rămas loial.

— Chiar ai rămas? întrebă Hasse, mestecând.

Anders încuviinţă din cap.

— Da, chiar sunt.

— Ce drăguţ!

Hasse îşi goli paharul de bere. Beţivii începură să ţipe unii la alţii, Hasse privi într-acolo, dar Anders îi făcu semn să-i lase în pace.

— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat? întrebă Hasse.

— Am plecat de la Serviciul de Informaţii cu coada între picioare. Am făcut mici joburi pentru Gunilla în anii următori, pe urmă am dat iar de bucluc.

Anders luă o îmbucătură.

— Făceam parte dintr-un grup care voia să facă bani rapid. Am drogat nişte cai la cursele de pe hipodromul din Täby… S-a dus dracului toată treaba, doi dintre ei au murit, iar noi ne aflam acolo când au apărut controlorii, eu eram cu seringa în mână.

Anders izbucni în râs evocând amintirea.

— Şi de data aia tot Gunilla m-a salvat, n-avea nicio obligaţie, dar a intervenit oricum de fiecare dată când m-am aflat în rahat… Îi sunt deci dator.

Hasse îşi goli paharul de bere şi o mustaţă de spumă îi împodobea buza când îl puse jos.

— Începuseşi să zici ceva despre noi doi în maşină… că trebuie să fim uniţi.

Anders luă o îmbucătură şi apoi dădu din umeri.

— Nu-i nimic.

— Ba da, zi, replică Berglund.

Anders clătină din cap.

— Nu era nimic important.

— Hai, spune-mi!

Anders reflectă în timp ce termina de mestecat. Apoi îşi dădu berea pe

gât şi aruncă o privire peste umăr.

— E vorba despre o anchetă condusă de Gunilla şi de Erik. Eu eram colaborator independent. Era gata-gata să-l prindem pe Zdenko, tipul ăla care făcea şmecherii la cursele de cai, cred c-ai auzit de el. Era ditamai gangsterul care opera de la Malmö. Avea o tipă, o suedeză fără niciun pic de minte. O tipă blondă din Alingsås… avea douăzeci şi opt de ani. Patricia nu mai ştiu cum…

Anders avu un blocaj scurt, pe urmă îşi reveni.

— Gunilla o interceptase din timp, o avea la mână cu ceva, nu ştiu cu ce. Am şantajat-o, dar n-am obţinut nimic. Brusc, a dispărut. Zdenko a scăpat, dar a fost împuşcat un pic mai târziu în Malmö.

— Păi unde a dispărut?

— Nu ştiu, s-a dus… a dispărut.

— Cum adică?

Anders îşi tăia pizza.

— Dispărută, cum ţi-am zis. A dispărut, a fost dată dispărută, e ca şi cum n-ar fi existat.

— E moartă?

Anders îşi umplu gura de pizza privindu-l pe Hasse, apoi mestecă dând din umeri.

— Cum aţi reuşit să ieşiţi basma curată?

— N-a fost greu, am şters toate informaţiile pe care le aveam despre ea, ca şi când n-ar fi existat în analele noastre. Aşa lucrează Gunilla. Mereu a făcut aşa, se foloseşte de oameni. Pentru ea, e o componentă normală a muncii, îi implică pe toţi cei de care are nevoie, chiar şi pe cei care nu vor.

Anders îşi ridică privirea.

— Iar pe cei de care nu are nevoie îi ţine la distanţă, asta e cheia succesului ei.

— Cum adică?

— Cum adică? Păi, uite, eu, tipul dat afară de Serviciul de Informaţii şi ucigaşul de cai, sunt implicat. La fel şi tu, un poliţist amărât cu probleme de comportament, nu-i de ajuns?

— Cum a reuşit s-o convingă pe blonda lui Zdenko? întrebă Hasse.

— Nu ştiu… Probabil cu o promisiune sau cu o ameninţare.

— Cum a făcut şi cu asistenta noastră?

— Nu, nu chiar aşa… A fost altceva, n-am aflat niciodată ce. În orice caz, e o poveste încheiată, s-a terminat.

În fundal, beţivii discutau situaţia din Palestina.

— De data aia ne-am scos, continuă Anders.

— Ce vrei să spui cu asta?

Anders bău bere după pizza ca să-i alunece mai uşor pe gât în jos.

— Vreau să spun ce ţi-am zis şi mai devreme, că trebuie să fim cu ochii în patru. Situaţia se poate transforma în rai sau în iad. Dacă totul se duce de râpă, ar trebui să ne asigurăm că avem o cale de ieşire.

— Totul se duce de râpă? Ce fel de expresie laşă mai e şi asta?

— Îşi asumă riscuri mari în momentul de faţă.

— Ba mie mi se pare că ştie exact ce face.

Hasse se rezemă şi începu să-şi cureţe dinţii cu limba.

Anders dădu din umeri.

— Se poate, dar înţelegi cu ce ne ocupăm noi, de fapt?

— Cu ce?

— Grupul pe care l-a format nu are date precise, e ca o umbră a organizaţiei-mamă. Ea însăşi a cerut asta şi a obţinut exact ce a vrut… Ăsta nu e un job obişnuit. Ce facem noi e anarhie juridică. Gunilla face orice ca să obţină rezultate. Cumva a reuşit să găsească o cale, însă într-o zi, cineva mai sus-pus o să se plictisească de toată treaba asta. Dacă auzi sau vezi ceva ciudat, să vii să-mi spui. Şi eu o să fac la fel. OK?

Hasse îşi înăbuşi un sughiţ.

— Sunt un fost poliţist de oraş care a fost trimis la controlul de frontieră. E ca şi cum ai fi plasat la obiecte găsite. Cariera mea se dusese pe apa sâmbetei, aveam să putrezesc acolo până împlineam şaizeci şi cinci de ani. Şi pe urmă aveam să mă cufund în băutură şi să mor singur în vreun apartament de rahat pe undeva. Am primit însă un apel telefonic care mi-a schimbat viaţa. Şansele ca aşa ceva să mi se întâmple tocmai mie erau aproape zero, deci am de gând să fac exact ce mi se spune, să-mi fac treaba exact aşa cum vrea şefa.

Hasse îşi roti privirea şi râgâi discret ducând palma la gură.

— Cred că înţelegi ce vreau să spun, încheie el.

Beţivii începuseră să discute politica de imigraţie şi niciunul dintre ei nu era rasist pe faţă, exista însă un *dar*… Femeia cu părul roşcat declarase că ea chiar cunoştea nişte imigranţi şi că păreau să fie de treabă, singura problemă era că veneau şi furau locul de muncă al unor suedezi cumsecade, ăsta era lucrul care îi displăcea. Hasse se întinse.

— La ce oră trebuie să fim acolo? întrebă el.

— Peste trei ore…

— Hai să ne pilim un pic!

Anders nu găsi niciun motiv să-l refuze. Mai comandară o rundă. Hasse îşi goli halba direct, Anders o bău pe jumătate, apoi Hasse mai comandă una.

— Şi două pahare de Jäger! strigă el.

O bucată de vreme nu găsiră niciun subiect de discuţie, stătură şi se

holbară în jur. Beţivii trăncăneau, iar în difuzoare se auzea melodia *I just called to say I love you* cântată la nai. Anders desenă cercurile olimpice pe masă cu fundul umed al halbei sale de bere.

— La ce strategie de salvare te gândiseşi? întrebă Hasse.

Li se aduse bere şi Jäger. Dădură pe gât shoturile din prima.

— Încă două! zise Hasse înainte să fi apucat să pună jos paharul gol.

Chelneriţa în tricou negru era deja departe.

— M-a auzit, nu?

— Cred că trebuie să gândim strategic.

— Nu mai mânca rahat, Anders… And…

Hasse râgâi în mijlocul propoziţiei, apoi zâmbi larg.

— Anders And! exclamă el.

Anders îl privi întrebător pe Hasse care continua să bolborosească:

— Răţoiului Donald i se spune Anders And în norvegiană. Tu eşti deci Răţoiul Donald!

Anders nu răspunse; Hasse râdea într-un mod ciudat.

— E un nume excelent pentru un personaj de benzi desenate. Anders And…

Anders îl privi pe Hasse, mirat de umorul lui aparte.

— Cum vrei să-ţi zic? Răţoiul Donald sau Anders And?

Anders linse paharul.

— Anders And, zise el resemnat.

— Aşa am să fac, hai, zi cum facem!

— Trebuie să ne asigurăm că avem spatele liber.

— Cum?

— Dacă e cazul, minţim cu nesimţire, dar trebuie să minţim cu nesimţire amândoi.

— De acord. Acum, hai să ciocnim cu nesimţire, zise Hasse şi ridică paharul.

Plecară de la Colosseum şi din Botkyrka, cumpărară un bax de bere cu conţinut redus de alcool de la o benzinărie şi o porniră spre oraş pe şoseaua de centură Essingeleden.

— Îmi place să conduc când sunt beat, zise Hasse.

Anders se aplecă în afară pe geamul deschis, lăsând aerul călduţ al serii să-i mângâie faţa.

— Auzi, da' Lars ăla ce naţie de poponar mai e? întrebă Hasse.

Vântul îi flutura prin părul lui Anders.

— Un poponar. Dă-l dracului.

Pierdură vremea mergând cu maşina prin centru, apoi mai băură nişte bere şi inspectară viaţa de noapte, ascultând un album vechi cu Randy

Crawford.

Hasse făcu un viraj brusc şi intră cu Volvo-ul în sensul giratoriu din piaţa Sergelstorg, schimbă într-o viteză mai mică, apoi acceleră şi făcu trei ture. Puterea gravitaţiei îi împingea pe cei doi la dreapta. Randy Crawford cânta, iar Anders tocmai golise o cutie de bere şi râgâi zgomotos, după care aruncă cutia într-o fântână arteziană. Hasse nu se lăsă mai prejos, apăsă îndelung pe claxon cu mâna dreaptă în timp ce trăgea o băşină babană.

Când se făcu ora două, cei doi se îndreptară spre Stocksund.

Rămaseră în Volvo la câteva străzi de casa lui Sophie. Se conectară la echipamentul din maşina lui Lasse care era parcată la marginea unei pădurici. Anders îşi puse căştile.

— Cred că dorm somnul cel mai dulce acum. Mergem?

Ieşiră din maşină şi o porniră spre casă. Anders ducea lada de la serviciul tehnic sub braţ, iar Hasse avea o cutie de bere în mână. Soarele se afla undeva în spatele orizontului, căci era anotimpul când nu se întuneca niciodată de-a binelea.

— Urăsc vara, zise Anders.

Fiecare îşi trase pe ochi câte o căciulă neagră tricotată. Anders îl privi pe Hasse.

— Moaca ta mi-aduce aminte de căciulile de astrahan din armată.

Hasse începu să râdă.

— Unde ai făcut armata?

— La şcoala de interpreţi, tu?

— La vânători, în Arvidsjaur, răspunse Hasse.

— Eram sigur…

Se furişară pe cărarea pietruită unde era parcat Land Cruiser-ul, apoi rămaseră nemişcaţi, aşteptând în întuneric.

Anders aprinse o lanternă şi începu să lumineze înăuntrul maşinii. Cineva făcuse curăţenie de curând.

Deschise trusa, scoase un instrument electric, apăsă pe un buton şi se activă un display digital care începu să acţioneze în timp ce Anders ţinea aparatul îndreptat spre maşină. Display-ul inventaria sunetele cu frecvenţe scăzute, începând de la cele mai joase din spectru şi mergând în sus. La treizeci de metri distanţă, maşina vecinului se descuie, iar farurile semnalizară scurt. Cei doi râseră înfundat.

Display-ul digital găsi frecvenţa potrivită şi maşina lui Sophie se descuie. Anders puse instrumentul digital înapoi în trusă şi deschise cu grijă portiera din spate. Scoase o lanternă cu raze ultraviolete din trusă, o aprinse, cercetă cu atenţie scaunele, nu văzu nimic în neregulă, deşi

verificase peste tot – podeaua, tocurile uşilor, scaunele, tavanul – întreaga maşină. Nici o picătură de sânge nicăieri, era al dracului de curat.

Anders închise portiera, apoi deschise portbagajul, privi înăuntru şi începu să cerceteze cu lanterna în toate colţurile. Nici acolo nu găsi nimic, deci închise lanterna şi începu să tragă în piept mirosurile. Simţea un damf de clor şi de altceva, o substanţă chimică… apoi un miros familiar, oare de lipici? Privi covoraşul care acoperea podeaua din portbagaj, nu era oare prea mic? Trase de unul din colţurile lui şi se apropie cu nasul. Clar era lipici!

— Hasse! şopti el.

Hasse se înfiinţă cu o faţă obosită.

— Ia miroase un pic aici.

Hasse se aplecă şi mirosi.

— Lipici?

Anders încuviinţă din cap.

— Şi uită-te la covoraş, nu e original, e prea mic.

Hasse dădu din umeri şi luă o gură de bere. Nu-i păsa aproape de nimic când era beat. Anders luă o mostră de lipici şi tăie o bucăţică din covoraş. Le băgă pe fiecare într-o punguliţă de plastic şi apoi le sigilă. Fotografie cu atenţie restul maşinii, apoi o încuie cu dispozitivul digital. Se încuie şi maşina vecinului şi totul era din nou ca înainte.

Gunilla îl sunase şi îi spusese să întrerupă urmărirea la ora opt seara şi să se ducă în oraş la restaurantul Tras-ten. Era prima dată când îi cerea acest lucru. Acolo nu se întâmpla nimic şi după o vreme îşi dădu seama că se cocea altceva şi se întoarse în Stocksund.

Lars se ţinuse la distanţă, în curtea unui vecin, ascuns printre boschete. Îi reperase când sosiseră, pe jumătate beţi şi fără frică, îi auzise râzând în timp ce vorbeau despre o căciulă de astrahan. Ce dracu' căutau acolo?

Făcuse nişte poze reuşite cu ajutorul teleobiectivului. În plus, aparatul nu făcea niciun zgomot când apăsa pe buton, deci avea prim-planuri şi cu Anders şi cu matahala de Hans Berglund. După ce aceştia părăsiră locul, mai aşteptă un pic, să se asigure că era singur. Apoi rupse o foaie de hârtie din carnetul său şi scrise *Ai grijă* cu scrisul lui de mână neciteţ.

După care vârî hârtia în cutia poştală a lui Sophie.

Când ajunse acasă, Lars descărcă pozele cu Anders Ask şi Hans Berglund în calculator, apoi imprimă câteva dintre ele şi le lipi pe perete. Se aşeză pe scaunul de la birou, se lăsă pe spătar şi îşi admiră opera. Elementele de pe perete se înmulţeau văzând cu ochii, păreau să fi prins

viaţă.

În deschizătura uşii se afla Sara. Abia se trezise şi se chinuia să deschidă ochii. Văzu că tot peretele era acoperit de nume, poze, cuvinte, săgeţi, date, linii şi semne de întrebare. Era ca un labirint, un labirint al demenţei. Se uită apoi spre Lars, care stătea şi se holba. Privirea lui era lipsită de expresie, era palid, avea coşuri pe faţă şi părul gras – dădea impresia că era bolnav.

— Ai nevoie de ajutor, zise Sara.

Lars se întoarse către ea.

— Ţi-am zis să te muţi de aici.

— Mă mut, dar deocamdată n-am unde să stau. Am vorbit cu Terese, poate îmi dă ea o mână de ajutor.

Lars se uită la ea.

— Crezi că-mi pasă?

Sara se întristă, privi din nou spre perete.

— Ce-i asta, Lars?

Lars îşi admiră satisfăcut capodopera.

— Viaţa pe un perete… Toată viaţa asta nemernică… pe un perete!

Sara nu înţelegea nimic. Lars se ridică şi se îndreptă spre ea împleticindu-se. Avea o mină satisfăcută, ceea ce o făcu pe Sara să zâmbească uşor, în speranţa că o va îmbrăţişa…

Poc! O lovi tare peste faţă. I se tăiară picioarele şi căzu la pământ. Era năucită. Se trezi dintr-odată cu Lars peste ea. Avea faţa crispată şi ţipa, împrăştiind salivă, că nu voia s-o mai vadă vreodată în birou la el şi că avea s-o omoare dacă o mai prindea pe-acolo.

Partea a treia

16

— Carlos Fuentes s-a prezentat la urgenţă sâmbătă noaptea.

Gunilla se opri, cântărind cuvintele înainte să-şi dea jos pardesiul.

— Aceeaşi sâmbătă?

Eva încuviinţă din cap.

— A pretins că a fost atacat de o bandă de tineri.

Gunilla îşi puse pardesiul pe un umeraş.

— A fost interogat?

Eva făcu un semn cu degetul spre un dosar ce se afla în faţa sa pe masă.

Gunilla citi interogatoriul realizat de o patrulă la ora 01:48 în noaptea respectivă. Nu era nimic interesant de semnalat. Carlos traversase piaţa Odenplan şi începuse să meargă de-a lungul străzii Norrtullsgatan când fusese atacat de trei tineri necunoscuţi. N-avea nicio descriere a făptaşilor, căci fugiseră rapid de la locul faptei. Gunilla răsfoi raportul medicului: Carlos îşi pierduse doi dinţi de sus, avea vânătăi şi răni sângerânde pe faţă. Gunilla mai citi totul încă o dată.

— Nicio rană pe corp, comentă ea.

Eva îşi ridică privirea din calculator.

— Ce-ai zis?

— A fost atacat de trei tipi care cu toţii trebuie să fi ţintit spre faţă. N-are nicio rană nici pe corp, nici pe picioare.

— Nu e totuşi imposibil, nu? zise Eva.

Gunilla nu-şi luase ochii din hârtie.

— Ba da, e…

Se aşeză pe un scaun şi citi raportul de la cap la coadă. După ce termină, se ridică şi se îndreptă spre tabla albă ce atârna de perete, luă un marker şi scrise data la care bărbatul împuşcat fusese lăsat la urgenţă, iar deasupra datei scrise: *Doi bărbaţi necunoscuţi la Trasten*. Apoi adăugă: *Hector?* şi *Maşina lui Sophie?* Scrise şi: *Un bărbat împuşcat* şi *Carlos Fuentes victima unui atac*. Frânturile de frază formau o semilună deasupra datei. Dedesubtul ei Gunilla scrise: *Un bărbat necunoscut în maşină la Sophie? Maşină spălată?*

Apoi făcu un pas înapoi. Nu avea nicio dovadă că maşina lui Sophie ar

fi fost cea care îl lăsase pe bărbatul împuşcat la urgenţă. Nu dispunea de niciun indiciu cum că evenimentele notate ar avea ceva în comun. Pe de altă parte, fără a neglija puterea coincidenţei… sunt situaţii când nu e plauzibilă.

— Eva? zise ea.

Eva Castroneves ridică privirea.

— Carlos a fost atacat în aceeaşi seară, iar Anders e şaptezeci la sută sigur, după propriile lui spuse, că unul dintre tipii pe care i-a văzut intrând la Trasten e bărbatul împuşcat care a fost lăsat la spital… Covoraşul din portbagaj e prea mic şi a fost lipit de curând, se simţea chiar şi mirosul de detergent… Putem oare considera că nu mai e vorba de o coincidenţă?

Eva analiză tabla fără să răspundă.

Gunilla se răsuci din nou spre tablă şi rămase în cumpănă o bună bucată de vreme. Eva se întoarse la treaba ei. După ce se holbă îndelung, Gunilla reveni la realitate, se duse la biroul său, îşi dădu jos colierul de la gât şi descuie sertarul de la mijloc cu o cheiţă ce se afla pe lănţişor. Scoase un carneţel negru, încuie la loc sertarul, îşi puse din nou colierul la gât şi ieşi din cameră.

Gunilla ieşi în stradă, o luă la stânga şi începu să se plimbe pe şoseaua Valhallavägen. Merse o bună bucată de vreme, căutând un loc unde să se aşeze. Găsi o bancă vizavi de staţia de metrou Stadion. Se aşeză acolo.

Gunilla închise ochii şi ignoră traficul şi celelalte zgomote, concentrându-se doar asupra lumii sale lăuntrice. Succesiv, dispărură sunetele din jur, adierile vântului printre copaci şi, în cele din urmă, întregul peisaj. Gunilla era foarte concentrată, nu percepea nimic din ce se petrecea afară şi nu lăsa să iasă nimic din ceea ce se petrecea în mintea sa. Era ca şi cum şi-ar fi activat vederea lăuntrică. O vedea pe Sophie Brinkmann în faţa sa, îi distingea trăsăturile feţei, îi auzea tonul vocii, îi vedea gesturile mici şi neînsemnate pe care le făcea cu mâinile. Mâna dreaptă care dădea părul peste ureche, arătătorul care trecea peste o sprânceană, palma ce se odihnea pe coapsa dreaptă. Gunilla o văzu dându-şi capul pe spate uşor, îi identifică trei tipuri diferite de zâmbet: cel sincer, cel politicos, cel interogativ. Auzi trei tonuri diferite ale vocii: cel natural, cel plin de îndoială, cel *involuntar neonest*… Compară întâlnirile cu Sophie între ele, îi analiză expresiile şi replicile. Vizualiză chipul lui Sophie când merseseră cu maşina şi Gunilla pomenise de sentimentul de vină legat de moartea părinţilor. Auzi tonul vocii Sophiei ca şi cum ar fi avut o înregistrare, era sincer şi rezervat… ezitant. Îşi aduse aminte de expresia Sophiei când îi explicase că o manipulase şi apoi o întrebase: *Cum te face să te simţi?* Atunci avusese alt ton, minţise.

Gunilla îi auzi vocea şi compară cu convorbirea telefonică în care Sophie îi spusese că se întorsese acasă de la Trasten înainte ca Hector să dispară. Era acelaşi ton, era o minciună.

Gunilla avu o scurtă viziune: Hector dispare din restaurant dintr-un motiv necunoscut, Sophie şi Aron îi vin în ajutor… Sophie minte. Minte tot timpul? A minţit-o mereu?

Reveni la realitate, percepu sunetul propriei sale respiraţii, adierea vântului printre frunzele copacilor, zgomotele din trafic şi vocile oamenilor… Gunilla Strandberg deschise ochii.

Apoi deschise carneţelul negru pe care îl avea pe genunchi, scrise toate concluziile la care tocmai ajunsese, toate gândurile şi toate cugetările, toate reflecţiile… toate *instinctele*. Carneţelul era plin de astfel de certitudini neclare.

Citi ceea ce tocmai notase, apoi reciti de mai multe ori – începea să aibă o imagine clară. Se pare că Sophie Brinkmann făcea exact ceea ce îi era pe plac.

Gunilla se ridică şi reveni pe jos la birou. Acolo, îl sună pe fratele său Erik, şi îi spuse că voia să îi ceară părerea în legătură cu un lucru.

○

Albert era euforic când plecase de la ea de acasă, încă mai simţea gustul de la guma ei de mestecat în gură. Se întâlniseră cu două săptămâni în urmă şi acum erau împreună. O chema Anna Moberg şi îi plăcuse de ea dintotdeauna.

O maşină se apropie de el în timp ce mergea pe trotuar. Îl însoţea în ritmul lui de mers. Albert privi maşina, îl privi pe şofer, întrebându-se dacă acesta voia să-i zică ceva. Geamul era însă închis pe partea şoferului. Albert continuă să meargă, iar un pic mai târziu se opri.

Maşina continuă câţiva metri, apoi se opri. Albert traversă strada prin spatele maşinii, grăbind pasul. Geamul se lăsă în jos.

— Băiete!

Albert se întoarse şi văzu la volan un necunoscut, un tip robust cu o geacă de vânt pe el.

— Albert Brinkmann?

Albert încuviinţă din cap.

— Ia vino aici, că vreau să stau de vorbă cu tine.

Albert ezită.

— Nu, mă duc acasă.

Simţi nervozitatea din propria-i voce şi încercă s-o ascundă printr-o postură dreaptă, dar corpul nu părea să vrea să-i dea ascultare. Tipul din

maşină îi făcu semn cu mâna.

— Ţi-am zis să vii încoace, sunt de la poliţie.

Albert se îndreptă spre maşină, păşind încordat. Bărbatul îi arătă o legitimaţie

— Mă cheamă Hasse, aşază-te în spate.

Albert continua să ezite.

— Aşază-te în spate, repetă el cu voce joasă.

Bancheta din spate era tapisată cu velur. Simţi un miros de mâncare, părea să fie de hamburger. Hans Berglund îl privi pe Albert în oglinda retrovizoare.

— Ai încurcat-o rău de tot.

Albert nu zise nimic. Un zgomot scurt şi surd răsună sincronizat când Hasse apăsă pe butonul care activa încuietorile uşilor. Se întoarse apoi în spate şi îl privi pe Albert în ochi.

— Nu te preface că nu ştii despre ce vorbesc.

Bărbatul avea faţa rotundă, părul tuns scurt şi guşă. Albert surprinse o sclipire sălbatică în ochii lui apoşi.

Lovitura apăru brusc. Hasse îl pocnise cu palma peste cap, iar Albert se lovi rău cu capul de geam. Timp de o secundă, nu pricepu nimic, apoi îl năpădi durerea. Albert se apucă de cap cu mâna.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Mă confunzi cu altcineva, mormăi el.

Îi dăduseră lacrimile, tremura din cap până-n picioare.

— Nu, Albert, nu te-am confundat.

Hasse se întorsese în faţă şi se holba drept înainte.

— Tocmai am stat de vorbă cu o fată sau, mai bine zis, o fetiţă. Are paişpe ani şi mi-a zis că ai violat-o la o petrecere acum două săptămâni… şi mai ştii ceva?

Albert îşi plecase privirea şi încă îşi mai ţinea mâna la cap, unde simţea o durere acută.

— Şi mai ştii ceva? urlă Hasse.

Albert se forţă să-l privească în ochi.

— Ce?

— Cred că spune adevărul… Avem şi trei băieţi care sunt gata să depună mărturie, plus raportul medicului. Paişpe ani înseamnă că e minoră, e un lucru pe care societatea noastră nu-l acceptă… deloc.

Frica lui Albert se risipi puţin.

— E clar că mă confundaţi cu altcineva. Pe mine mă cheamă Albert Brinkmann şi locuiesc chiar aici, în Stocksund.

Arătă cu degetul în direcţia unde se afla casa lor. Hasse îşi schimbă poziţia pe scaun.

— N-ai fost la o petrecere pe insula Ekerö? întrebă el uitându-se într-

un carneţel. În localitatea Kvarnbacken, în ziua de paisprezece, luna asta?

— Nu ştiu cum se numea localitatea.

— Dar ai fost la petrecere acolo?

Deşi nu voia, Albert se simţi nevoit să încuviinţeze din cap.

— Dar n-am întâlnit nicio fată acolo… Eu sunt împreună cu altcineva.

— Eşti ditamai taurul comunal, deci? zise Hasse pe un ton complice. Aşa suntem cu toţii. Când se depăşesc limitele însă, atunci intru eu în acţiune şi rezolv situaţia, asta e meseria mea, înţelegi ce vreau să zic?

Căldura din maşină devenea sufocantă.

— Dar eu n-am făcut nimic, şopti Albert.

Hasse îşi trecu limba peste dinţii de sus, dădu în jos apărătorul de soare şi îşi inspectă rânjetul în oglindă.

— Te duc în oraş, în Norrmalm. Acolo te aşteaptă martorii ca să te identifice. Dacă e aşa cum zici, îţi dau drumul. OK?

Albert încerca să-şi adune gândurile.

— Cum o cheamă pe fată? întrebă el.

Hans Berglund ridică din nou apărătorul, porni motorul şi plecă spre centru. Nu răspunse nimic la întrebarea lui Albert.

○

— Aici erai. Te caută Albert la telefon.

Sophie îi zâmbi colegului şi intră la recepţie, se aşeză pe un scaun şi ridică receptorul care o aştepta pe birou.

— Bună, dragul meu.

La celălalt capăt al liniei îşi auzi fiul plângând ca un copil mic, incapabil să-i povestească ce păţise. Sophie ascultă, îl linişti şi îi spuse că vine imediat.

La staţia de poliţie i se spuse să aştepte pe un coridor gol de la etaj. Stătea singură, înconjurată din toate părţile de tăcere. În faţa sa, vedea uşa întredeschisă a unui birou. Camera era goală, neutilizată. Se auziră paşi la capătul celălalt al coridorului. Apăru un bărbat masiv cu barbă, ce ţinea un dosar de plastic în mână. Se opri şi se prezentă ca fiind Erik, apoi se aşeză lângă ea pe bancă. Sophie simţi un miros de transpiraţie învechită care îi persista în haine.

— Fiul dumneavoastră, Albert, v-a explicat cum stau lucrurile, nu?

Vocea bărbatului era lipsită de expresie şi indiferentă.

— Este vorba despre o neînţelegere…

Erik se şterse la ochi şi se scărpină un pic la tâmplă. Părea obosit, de-a dreptul sleit de puteri.

— Se pare că a agresat sexual o minoră…

— Nu, n-a agresat pe nimeni, zise ea. Iar acum aş vrea să-l văd.

Erik îşi drese vocea.

— Bineînţeles, în curând.

— Acum, altfel contactez un avocat.

— Nu cred că e cazul.

Sophie nu înţelegea.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Exact ce am spus deja, că nu cred că e cazul.

— Să ce?

— Să contactaţi un avocat.

— Atunci daţi-mi voie să-l văd.

Erik ridică un pic mâna pe care o sprijinea pe picior.

— Nu e nicio grabă. Nu e nevoie să apelăm la soluţii extreme. N-am putea să stăm de vorbă un pic mai întâi?

Sophie îl privi – barba îi ascundea expresia feţei.

— Poate că aveţi dreptate, începu Erik. Poate că Albert n-a făcut nimic. Vă cer doar să nu vedeţi lucrurile în alb şi negru. Fiul dumneavoastră a fost reţinut… Suntem poliţişti, ne cunoaştem meseria.

Sophie încerca să înţeleagă ce voia să zică.

— Poftim, citiţi, vă rog… O să vă ajute să vă formaţi o imagine mai clară asupra situaţiei.

Îi înmână dosarul de plastic. Sophie îl luă, îl deschise şi începu să răsfoiască. Trecu peste cele trei mărturii. Citi acuzaţiile legate de purtarea lui Albert în seara cu pricina.

— E păcat de un băiat aşa de tânăr şi poate că aveţi dreptate, dar… acum a ajuns la poliţie şi noi avem trei martori… treaba e foarte serioasă.

Erik se ridică de pe bancă şi îşi întinse corpul masiv. Undeva se auzi o încheietură trosnind. Se uită spre ambele capete ale coridorului, erau în continuare singuri.

— Puteţi să-l luaţi acasă acum, zise el cu voce joasă. Dar nu vorbiţi cu nimeni despre cele întâmplate, dacă nu vreţi să complicaţi şi mai mult lucrurile pentru el şi pentru dumneavoastră.

Erik plecă. Sophie îl urmări cu privirea. În spatele neputinţei sale de a înţelege situaţia începea să se închege un scenariu, un scenariu ce se baza pe minciuni, înşelăciune, ameninţări şi manipulare. Fu întreruptă de un zgomot de paşi puţin mai încolo. Îl văzu pe Albert apropiindu-se fără să fie însoţit de vreun poliţist. Mergea singur şi confuz de-a lungul coridorului gol. Sophie se ridică, iar el grăbi pasul spre ea. Tot corpul părea să-i tremure de frică şi de disperare.

○

Erik Strandberg avusese o zi bună. Stătuse şi se uitase la Albert din spatele peretelui de oglinzi din camera de interogatoriu, îl observase în timp ce încerca să-şi găsească o poziţie confortabilă pe scaun. Era ciudat să vezi un băiat aşa de mic, care nu înţelegea nimic din ce se petrecea. Era speriat de moarte şi cuprins de panică. Priveliştea era aproape fascinantă.

Erik se bucurase şi când descoperise atitudinea deschisă şi maleabilă a lui Hasse Berglund faţă de munca sa. Aveau multe lucruri în comun. În primul rând, felul de a fi direct şi sincer, dar şi umorul – râdeau de acelaşi lucruri, de aceleaşi întâmplări idioate care se desfăşurau în jurul lor.

Cu o zi înainte îi prezentase ideea lui Berglund, iar acesta o îmbrăţişase imediat, preluase propunerea chiar şi o dezvoltase mai departe.

— Mergem în Negromania, declarase Hasse Berglund.

Şi aşa şi făcuseră. Îşi făcuseră apariţia printre zecile de blocuri vopsite în culori vii.

— Cui dracu' i s-or fi părând mai acceptabile doar pentru că le-au vopsit în culorile astea oribile?

— Habar n-am, răspunse Hasse.

Nu exista niciun dubiu legat de faptul că cei doi erau poliţişti în haine civile, căci purtau geci scurte până în talie, blugi de mărci ieftine şi pantofi negri ce erau un amestec fără gust între încălţăminte sport şi pantofi pentru boşorogi.

— Îi întâlneam des pe tipii ăştia când lucram în centru, sunt de treabă. Până peste cap în droguri şi alte rahaturi, dar de ispravă şi cu mintea descuiată, zise Hasse, bâjbâind după intrarea potrivită.

Luară liftul. Cineva scrisese măscări pe perete cu un marker, mai erau şi altele de jur împrejurul porţiunilor de metal ale liftului, o mare parte din ele scrise cu greşeli de ortografie. Erik şi Hasse izbucniseră în râs.

Soneria era încastrată în uşă şi funcţiona pe baza unui sistem mecanic. Suna la fel în toate blocurile din întreaga ţară. Hasse sună rapid de vreo zece ori la rând, doar pentru că era enervant. Erik se amuză din nou.

Uşa fu deschisă de un băiat cu coşuri într-un tricou şi pantaloni de trening negri cu dungi albe. Avea o faţă speriată, poate că era expresia lui naturală. Îi apăru un rânjet pe buze când îl recunoscu pe Hasse.

— Şerifule! Fără uniformă… Ce cauţi în Hallunda?

Erik şi Hasse intrară; apartamentul mirosea a marijuana. În cameră se

mai aflau încă doi băieţi. Jucau jocuri pe televizor. În scrumieră se vedeau hârtii de rulat ţigări şi chiştoace de jointuri, jaluzelele erau trase în jos.

Băiatul care le deschisese se numea Istvan şi îi invită să se aşeze pe o canapea de piele maro. Erik şi Hasse se aşezară însă pe două scaune, verificându-le înainte să se aşeze.

— Istvan, cowboy-ule… care mai e viaţa ta? Hasse se aşezase.

— Comme çi, comme ça, răspunse Istvan rotind din mână.

Apoi începu să râdă cu sughiţuri fără vreun motiv aparent. Prietenii săi, care se concentraseră asupra jocului pe televizor, începură şi ei să necheze de râs – însă fără să-şi ia ochii de la televizor. Erik începu să se foiască neliniştit.

— Avem nevoie de ajutorul vostru, vă dăm cinci mii de căciulă.

Istvan rămase în expectativă.

— Sunteţi martori la un viol. Un tip de cinşpe ani care s-a luat de o fată. Voi trebuie să ziceţi că aţi fost la petrecerea respectivă şi că aţi văzut totul din trei unghiuri diferite. Aţi priceput?

Istvan încuviinţă din cap.

— Bineînţeles.

Ceilalţi doi continuau să se concentreze asupra jocului pe televizor. Hasse le zise să închidă.

— De ce? se miră unul din ei.

Hasse avea alergie la astfel de întrebări.

— Închide-l când îţi spun, zise el mult prea tare.

Îl opriră şi televizorul scoase un semnal ciudat. Hasse îşi recăpătă calmul.

— Vă spun întreaga poveste, voi mă ascultaţi şi pe urmă ne punem de acord în legătură cu cel mai potrivit scenariu. Trebuie să ştiţi totul ca pe apă. Vă dau banii azi. Dacă e cazul, vă mai chem o dată mai târziu şi asta e inclus în preţ.

Toţi dădură aprobator din cap.

Hasse îi puse să repete de trei ori povestea pe care le-o relatase. Apoi le dădu banii şi le mai zise că avea să-i omoare în bătaie el însuşi dacă nu-şi ţineau gura.

— Dac-o fi să mă omoare cineva în bătaie vreodată, sper s-o faci tu, Şerifule.

Hasse lansă câteva lovituri în aer către Istvan care răspunse prefăcându-se că se apără. Erik se amuză. Istvan îi întrebă dacă nu voiau să mai stea să împartă un joint cu ei.

— Porcăriile astea vă tâmpesc, mormăi Erik.

Băieţii izbucniră într-un râs isteric la auzul acestor vorbe.

În maşină, pe drumul înapoi din Hallunda, Erik îl sună pe un fost coleg din Norrmalm şi îl rugă să-l lase să folosească o cameră de interogatoriu peste zi.

— Îţi dau două ore, nu mai mult. Să intri pe scările laterale, nu lua liftul.

Totul mersese şnur. Albert fusese gata să facă în pantaloni. Mă-sa, asistenta, fusese palidă ca o stafie. Ce ciudat fenomen e frica, îşi zicea el în sinea lui în timp ce mergea în jos pe Vasagatan. Unii oamenii se îneacă în ea pur şi simplu.

Erik găsi un loc unde se vindea shaorma, intră şi comandă un meniu pe cinste. Turcul de pe partea cealaltă a tejghelei voia să vorbească despre rezultatele meciurilor de fotbal şi despre vreme. Erik n-avea chef să-i răspundă. Celălalt se prinse rapid şi continuă să taie carnea fierbinte în tăcere. Erik se aşează pe un taburet înalt la o masă îngustă ce dădea spre stradă, oftă desfăşurând ziarul de seară pe care îl furase de la secţia de poliţie din Norrmalm, răsfoi câteva pagini, un star de care nu auzise se pare că devenise homosexual. Erik avea un sentiment constant că înţelege din ce în ce mai puţin lumea în care trăieşte.

○

— Albert?

Ea îl privi de lângă chiuveta de bucătărie asupra căreia era aplecată. Albert se uita în jos spre masă şi refuza să-şi ridice ochii.

Fără să se poată controla, s-a apropiat de el şi l-a lovit cu palma peste obrazul drept. Lovitura fu atât de puternică, încât o sperie, se dădu înapoi şocată, apoi îşi reveni şi se îndreptă spre el cu braţele deschise. El o întâmpină ridicându-se. Rămaseră îmbrăţişaţi, Sophie mângâindu-i părul.

— N-am făcut nimic, zise el răguşit.

Sophie auzea copilul din el, simţea frica lui, simţea că e nevinovat.

— Ştiu, şopti ea.

— Atunci ce s-a întâmplat?

Sophie se gândi la întrebarea lui, credea că ştie răspunsul, dar n-avea de gând să i-l spună.

— Nimic… Acum s-a terminat oricum, au făcut o greşeală…

Se auzi repetând fraza, cu gândul la microfoanele ce îi înregistrau fiecare cuvânt, care probabil, avea mai târziu să fie auzit de Gunilla Strandberg.

— Dar aveau martori?! Viol? Ce înseamnă…

Sophie îi făcu semn să se oprească.

— Încearcă să uiţi totul, ce-a fost a fost. Toată lumea face greşeli, chiar şi poliţia.

Îl mângâie pe cap.

— Poliţistul m-a lovit, zise Albert încet.

Sophie clipi brusc, ca şi cum i-ar fi intrat o insectă în ochi. Se forţă să rămână calmă şi continuă să-l mângâie.

— Ce-ai zis?

— Poliţistul care m-a luat cu maşina m-a lovit peste faţă.

Dintr-odată, Sophie nu mai percepu nimic din lumea exterioară, ci doar ce se petrecea înăuntrul său, un fel de scânteie. Era ca o porţiune de culoare care se extindea. Începea să simtă această culoare, o ardea, o făcea să se încordeze, o presa… creştea mereu. Până la urmă se transformă într-o furie teribilă. Nu era aceeaşi furie pe care o simţise mai devreme şi care provenea din neliniştea sa. Era ca un blestem cumplit care îi pătrunsese în fiecare celulă, care se răspândea avid, fără să mai lase loc pentru nimic altceva. În mod ciudat, această furie o ajută să se relaxeze, să se poată concentra.

— Nu spunem la nimeni despre asta. Promite-mi, şopti ea.

— De ce nu?

— Pentru că aşa zic eu.

Albert se trase din îmbrăţişare, părea confuz.

— De ce nu? zise el din nou.

— Pentru că e o întâmplare atipică, şopti ea.

— Cum adică?

Albert aşteptă un răspuns pe care nu-l primi. Fu cuprins de o senzaţie neplăcută, se întoarse şi plecă din bucătărie.

Se auzi soneria telefonului. La celălalt capăt al firului se afla Yvonne care începu să întrebe de sănătate. Sophie îi dădu răspunsurile standard.

— Veniţi duminică?

Yvonne avea tonul unei adevărate martire când puse întrebarea. Sophie încerca să se poarte ca de obicei.

— Da, pe la şapte… cum venim de obicei.

— Da, dar de obicei veniţi la şapte şi jumătate. N-are importanţă, însă de data asta stăm la masă…

Sophie îşi întrerupse mama.

— Venim la şapte sau la şapte şi jumătate.

Apoi îşi luă la revedere şi închise. Abia atunci îi sări ţandăra şi aruncă telefonul pe podea, iar pentru că nu se sparse, îl mai aruncă o dată şi apoi îl călcă în picioare. Îşi încleştă maxilarele, dar nu simţi acea senzaţie purificatoare pe care defularea ar fi trebuit să i-o dea. Era stăpânită de aceeaşi furie şi neputinţă ca şi înainte să fi trântit telefonul

de podea.

Albert o privea din sufragerie. Privirile lor se întâlniră. Sophie se aplecă şi adună bucăţile telefonului sfărâmat.

○

Ferestrele erau larg deschise, Jens dădea cu aspiratorul, iar peria aluneca peste podele şi covoare. Încerca să-şi găsească liniştea şi câteodată reuşea atunci când făcea curăţenie. Nu astăzi însă, în plus era deja curat, căci aspirase şi cu o zi înainte. Zgomotul prafului care intra pe ţeavă şi vibra până ajungea în punga aspiratorului îi făcea plăcere. Îi dădea un sentiment de satisfacţie, căci avea senzaţia că ceea ce făcea avea un rost. Astăzi nu se auzea niciun astfel de sunet. Era singur cu aspiratorul şi se învârteau prin apartament ca un cuplu în vârstă.

I se păru că aude un sunet dincolo de melodia ce se revărsa din combină şi de bâzâitul aspiratorului. Ciuli urechile, dar nu auzi nimic şi continuă să cureţe covorul. Sunetul se repetă. Închise aspiratorul cu piciorul şi ascultă – era soneria de la intrare.

Sophie se afla în bucătărie. Vorbea clar, concis şi detaliat. Îi povestise ce se întâmplase cu Albert la poliţie. Lui Jens i se părea că n-are niciun sens.

— Cei de la poliţie zic că au martori şi că fata e în vârstă de paisprezece ani, continuă ea.

Jens înţelegea cât era de agitată, i se citea pe chip. Brusc, părea îmbătrânită şi speriată… era ca o umbră.

Ibricul de espresso de pe aragaz începu să ţiuie în crescendo. Jens nu-l auzea însă, era preocupat de ceea ce îi povestise Sophie. În cele din urmă, Sophie fu cea care îl atenţionă. Ţiuitul îi pătrunse în creier şi îi împrăştie gândurile. Jens dădu ibricul la o parte de pe aragaz.

— E posibil să se fi întâmplat? întrebă el în timp ce lua două ceşti de pe o etajeră.

Sophie clătină din cap ca şi cum întrebarea lui era de-a dreptul imbecilă.

— Eşti sută la sută sigură?

Sophie răbufni.

— Ce Dumnezeu, bineînţeles că sunt sigură!

Jens o scrută cu privirea, indiferent la această scurtă ieşire nervoasă.

— E totuşi posibil să se fi întâmplat ceva asemănător?

Sophie se pregătea să-l întrerupă.

— Nu, aşteaptă, Sophie. E posibil să fi existat un mic incident, ceva

minor şi lipsit de gravitate?

Sophie vru să răspundă că nu, dar se opri şi inspiră adânc.

— Nu ştiu…, zise ea cu voce slabă.

Jens o lăsă să mediteze câteva clipe.

— Vino, zise el luând ceştile şi îndreptându-se spre canapelele ce se aflau în colţul opus al apartamentului.

Îi făcu semn să se aşeze, puse ceştile pe masă şi se aşeză pe fotoliu în faţa ei.

— E posibil ca Albert să-i fi făcut avansuri fetei, să fi flirtat cu ea?

— Nu ştiu, zise ea din nou.

— Dar Albert ce zice?

Îşi ridică privirea, apoi şi-o lăsă din nou în jos.

— Că nu era nicio fată acolo. N-a întâlnit pe nimeni, aproape că n-a vorbit cu nimeni. Că se dusese la petrecerea respectivă sperând s-o întâlnească pe altă fată.

— Pe cine?

— Prietena lui, Anna.

— N-ar putea să-i ofere un alibi atunci?

— Nu, fiul meu n-a avut curajul s-o contacteze.

— El ce crede?

— Totul şi nimic. La început a venit cu o teorie despre un tip cu care se certase care ar fi putut să vrea să se răzbune… Dar crede şi ce i-am zis eu.

— Şi tu ce i-ai spus?

— Că cei de la poliţie au făcut o greşeală.

— Şi a acceptat explicaţia asta?

Lui Sophie nu-i plăcu întrebarea, deci nu răspunse. Se aşternu tăcerea, sorbeau din cafele, reflectau şi analizau, fiecare în sinea lui. Gândurile lui Jens nu duceau nicăieri, avea nevoie de ajutor ca să înţeleagă.

— Deci poliţista îl ţinea pe Hector sub urmărire la spital?

— Da.

— Şi a intuit faptul că tu şi cu Hector v-aţi împrietenit?

Sophie încuviinţă din cap. Nu înţelegea unde voia să ajungă.

— Şi pe urmă te-au contactat şi ţi-au propus să devii informatorul lor?

Sophie nu zise nimic.

— Pe urmă ţi-au umplut casa de microfoane?

Nu-i plăcea tonul vocii lui.

— Şi te-au pus sub urmărire?

Sophie îşi privea mâinile. Îşi răsuci un inel, îndreptându-l.

— Şi acum îţi ameninţă fiul că îl dau în judecată pentru viol?

Jens se rezemă de spătarul fotoliului.

— Sună foarte ambiţios, zise el.

Sophie îl privi încercând să-şi dea seama dacă era sarcastic.

— Dar tu ce crezi? întrebă el.

— Poate.

— Poate ce?

— Poate că e ambiţios.

— Se pare că îţi acordă mai multă atenţie decât lui Hector… De ce oare?

— Nu ştiu.

Se schimbase. Dintr-odată părea să nu mai aibă răbdare să fie înţelegător. Nu mai avea timp pentru ea.

— Eşti ameninţată de poliţie, îţi ascultă telefoanele, te-ai încurcat cu un tip ce e bănuit a fi criminal şi trebuie să-l pârăşti la poliţie pentru că aceştia din urmă îl au la mână pe fiul tău?

Sophie se apără automat.

— Nu, nu-i deloc aşa.

Jens îi aruncă o privire extenuată.

— Nu m-am încurcat cu el şi nu ştiu dacă este un criminal… Şi nu l-am pârât încă.

— Mai ai şi alţi prieteni care sunt târâţi prin păduri pentru a fi executaţi sâmbătă seara?

— Termină.

— Nu, Sophie, tu trebuie să încetezi. Unde te crezi? Nu poţi să-ţi creezi propria ta realitate care să corespundă dorinţelor tale. Ce ţi se întâmplă ţie nu e ceva normal. Poliţista asta pare să fie o tipă periculoasă. În plus, l-ai pârât deja, chiar dacă tu consideri că nu ai făcut-o. Ai început să-l pârăşti în momentul când poliţista a început să-ţi pună întrebări. Ce i-ai dezvăluit o să fie mai puţin important pentru Hector şi oamenii lui când o să afle.

Jens se pregătea să continue, dar se opri.

— De ce crezi că cei de la poliţie îţi fac asta? întrebă el.

— Nu ştiu.

— Dar ce crezi?

— Ca să mă poată controla. Să mă lege de mâini şi de picioare, să mă oblige să fac lucruri pe care nu vreau să le fac… Nu ştiu.

Sophie se întoarse către el.

— Nu trăiesc în propria-mi realitate. N-am de gând să acuz pe nimeni anticipat. E ca şi cum aş merge pe un câmp minat, la orice abatere…

Îşi privi din nou mâinile, degetele, inelele de pe degete. Inelul cu diamante de la bunica sa, inelul de logodnă pe care nu şi-l dăduse jos. Începu încet să vorbească.

— Hector, poliţia… am făcut ce am crezut de cuviinţă în fiecare caz. N-am avut la cine să apelez. Nici măcar nu mi-am înţeles rolul în tot ce s-a întâmplat. N-am făcut decât să-mi urmez instinctul, o voce lăuntrică pe care n-am auzit-o decât rar în tot acest timp. Am aşteptat în tăcere atâta vreme, strigând mut după ajutor. Acum însă, dintr-odată e vorba despre fiul meu, doar despre el, nimic altceva nu mai contează.

Jens se relaxase din nou.

— Cine altcineva dintre apropiaţii tăi ştie ce s-a întâmplat? întrebă el cu o voce răguşită.

— Nimeni.

— Nimeni?

Sophie clătină din cap.

— Nimeni.

— Nu te vezi cu nimeni? N-ai nicio prietenă pe care să te poţi baza?

— Ba da…

— Şi nici ei nu i-ai spus nimic?

Sophie clătină din cap.

— Nu…

Jens căzu pe gânduri.

— Bine, zise el cu voce joasă, apoi o privi. De ce nu?

Sophie îl privi întrebător.

— De ce n-ai spus nimănui? Nu-i normal să-ţi descarci sufletul când ai de-a face cu aşa ceva?

— Asta fac chiar acum.

Pe fereastra deschisă pătrunse zgomotul făcut de un avion sus, printre nori.

— Şi acum vrei să te ascunzi împreună cu Albert?

— Nu ştiu ce ar trebui să fac.

— Dacă ai putea să alegi?

— Atunci aş alege ca toată mizeria asta să dispară.

— Înţeleg. Cum ai face totul să dispară?

Ea dădu din umeri fără să zică nimic.

— Sophie!

— Nu ştiu. Ce fel de întrebare idioată mai e şi asta?

— Trebuie să ai totuşi vreo idee, nu? Te-ai mai gândit la asta cel puţin o dată înainte?

La început nu răspunse, deşi ştia care era situaţia.

— Nu ajung la nicio soluţie, nu găsesc nicio cale de ieşire. Pe orice parte aş învârti lucrurile, cineva o s-o păţească. Nu vreau ca lucrurile să stea aşa. N-am făcut nimic rău, absolut nimic, nu vreau să sacrific pe nimeni.

— E însă clar pe cine trebuie să sacrifici, nu?

Sophie îi întâlni privirea.

— Da… bineînţeles.

— De ce nu-l sacrifici atunci? Fă aşa cum îţi cere poliţia. Dă-le oricât de multe informaţii poţi, ajută-i să-l prindă şi pe urmă ai scăpat. Tu şi Albert puteţi reveni la viaţa voastră obişnuită.

Sophie îl privi critic.

— Tu aşa ai fi făcut?

El clătină din cap.

— Nu. La mine nu s-ar fi terminat aşa, mi-aş fi petrecut tot restul vieţii fugind şi de poliţie şi de banda lui Hector. Niciunii nu s-ar fi lăsat păgubaşi.

— Vezi, zise ea cu indiferenţă.

Sophie scoase o bucată de hârtie şi i-o dădu lui Jens. Acesta o luă şi citi: *Ai grijă.*

— Unde ai găsit-o?

— În cutia poştală.

— Când?

— Ieri-dimineaţă.

— Înainte să-l reţină pe Albert?

Sophie încuviinţă din cap. Jens privi din nou bucata de hârtie, ca şi cum ar fi încercat să citească printre rânduri.

— Cine a scris bileţelul?

— Nu ştiu.

Jens era total nedumerit. Puse bileţelul pe măsuţa de cafea şi se aplecă puţin mai în faţă pe scaun. Stătea cu coatele pe genunchi.

— Dacă aş fi în locul tău, eu aş încerca să aflu cât mai multe informaţii despre cei care constituie ameninţarea iminentă, în cazul de faţă poliţia. Pe urmă, aş încerca să găsesc o modalitate de a-i confrunta cumva cu faptele.

— Cum?

Jens dădu din umeri.

— În cazul tău confruntarea înseamnă să-i dezechilibrezi un pic… poate aflând ceva.

— Şi pe urmă?

Jens se ridică din fotoliu şi o porni spre bucătărie.

— Nu ştiu…

17

Carlos mânca supă, îmbrăcat într-un trening nou-nouţ. Nu putea mânca decât hrană lichidă. Stătea în fotoliul cel bun cu un şervet pe genunchi. La televizor era un film cu Terence Hill şi Bud Spencer. Bud îi dobora pe pungaşi cu palmele goale, iar loviturile sale erau însoţite de efecte sonore exagerate. Dublajul nu era nici pe departe sincronizat cu modul şmecheresc în care Terence îşi mişca buzele. Carlos se amuza privind încăierările, dar îl durea faţa la fiecare zâmbet.

Din hol răsună sunetul soneriei.

Anders şi Hasse zâmbiră prietenos când Carlos deschise uşa.

— Carlos Fuentes? întrebă Hasse.

Carlos dădu aprobator din cap. Hasse îi flutură prin faţă legitimaţia de poliţist.

— Mă numesc Kling, pe colegul meu îl cheamă Klang. Ne daţi voie să intrăm?

— Am vorbit deja cu poliţia, au venit la spital.

Hasse şi Anders se înghesuiră pe lângă Carlos şi intrară în bucătărie. Carlos se uita după ei.

— Ce doriţi?

Kling şi Klang se legănau fiecare pe câte un scaun de bucătărie. Carlos rămăsese în picioare, rezemat de masca de la chiuvetă.

— Şi chiar nu vă aduceţi aminte cum arăta niciunul dintre ei?

Carlos clătină din cap.

— Cam ce vârstă aveau?

Anders fusese cel care pusese întrebarea. Carlos se gândea.

— Adolescenţi…

— Treisprezece sau nouăsprezece ani? întrebă Anders.

— Mai degrabă nouăsprezece, poate şaptesprezece.

— Şaptesprezece? zise Hasse.

Carlos încuviinţă din cap.

— Şi v-au luat la bătaie aşa, din senin, aceşti tineri de şaptesprezece ani?

Carlos încuviinţă iarăşi din cap.

— Of, zise Hasse.

Carlos nu-şi putea da seama dacă îşi bătea joc de el.

— Trebuie să fi văzut ceva totuşi? Chipul vreunuia dintre ei…

Carlos clătină din cap.

— Totul s-a întâmplat atât de repede…

— De ce naţionalitate erau? Erau suedezi?

Carlos se prefăcu că se gândeşte.

— Cred că erau imigranţi, aveau feţele acoperite.

Carlos îşi scărpină uşor vârful nasului.

— Mereu imigranţii ăştia, zise Hasse.

Anders îşi răsfoi de formă agenda.

— Vă întorceaţi de la serviciu?

— Da…

— Unde lucraţi?

— Sunt proprietarul unui restaurant, Trasten.

— Şi la restaurant n-au fost probleme în seara respectivă? Nicio încăierare? Nimic ieşit din comun?

Carlos clătină din cap, trecând din nou, rapid, aproape insesizabil, cu arătătorul peste vârful nasului.

— Nu. Restaurantul se închide la ora unsprezece şi atunci m-am dus acolo să încui. A fost o sâmbătă liniştită.

— Bineînţeles că a fost, zâmbi Anders.

Carlos încercă să-i întoarcă zâmbetul.

— De unde sunteţi de origine? întrebă Hasse.

— Din Spania… Malaga, mai precis.

— Nu-l cheamă şi pe rege tot Carlos?

Carlos încerca să găsească logica întrebărilor.

— Nu, îl cheamă Juan Carlos…

— Păi, atunci îl cheamă şi Carlos, zise Hasse.

Carlos nu pricepea ce voia să zică Hasse.

— Şi deci nu s-a întâmplat nimic? întrebă Anders din nou.

Carlos îl privi pe Anders şi clătină din cap.

— Totul s-a petrecut ca de obicei? întrebă Hasse.

Privirea lui Carlos se muta de la unul la altul.

— Este exact cum v-am zis deja!

— Don Carlos! Nu era oare un actor porno pe care îl chema aşa?

Carlos îl privi pe Hasse, nefiind sigur dacă acesta se aştepta la un răspuns sau nu.

— Nu ştiu, zise el încet.

Anders îl scrută pe Carlos cu privirea.

— Aţi făcut vreodată studii de psihologie?

— Poftim?
— Aţi studiat psihologia?
Carlos clătină din cap.
— Psihologia? Nu.
Anders arătă cu degetul spre Hasse.
— Noi da, suntem psihologi. De la şcoala de psihologi Kling şi Klang.
Carlos era total pierdut.
— Acolo am învăţat, printre altele, că unul dintre cele mai evidente indicii că cineva minte e faptul că îşi scarpină vârful nasului.
Carlos îşi pipăi nasul.
— Exact. Îţi scarpini tot timpul vârful nasului, Carlos, ca şi cum nervul ăla nenorocit care se activează de fiecare dată când minţim s-ar afla chiar acolo.
— Nu mint, zise el.
— De unde îl cunoşti pe Hector Guzman? întrebă Hasse.
— Hector?
Anders şi Hasse erau în expectativă.
— Este o cunoştinţă veche, ia masa la mine la restaurant din când în când.
— Şi ce fel de om este?
— Un om obişnuit, nu are nimic ieşit din comun.
— Cum se poartă un om obişnuit?
Carlos se scărpină în vârful nasului.
— Normal. Munceşte, mănâncă, doarme… Ce ştiu eu.
— L-ai întâlnit pe Hector sâmbăta trecută?
— Nu.
— Nu se afla la restaurant?
— Nu la ora când am venit eu. Am venit târziu ca să încui.
— Ştii cumva dacă era cu cineva în seara respectivă?
Carlos clătină din cap.
— Nu ştiu nimic.
— O tipă? Sophie?
Carlos clătină din cap bucuros că nu trebuia să mintă.
— Nu ştiu, zise el sleit de puteri.
Anders se ridică şi se îndreptă spre Carlos examinându-i rănile de pe faţă. Carlos se simţea înghesuit, dar se silea să pară relaxat. Hasse apăru şi el în spatele lui Anders.
— Au ţintit bine…, şopti Anders.
Carlos avea o mutră întrebătoare.
— Tinerii ăştia care te-au atacat. Te-au lovit doar la faţă?
Carlos încuviinţă din cap.

— Nicio altă rană?

Carlos clătină din cap.

— O să trebuiască să porţi ăsta.

Anders scoase un microfon.

— Poţi să-l ţii în buzunar sau oriunde altundeva, atâta timp cât nu e la o distanţă mai mare de treizeci de metri de chestia asta.

Anders îi arătă o cutiuţă. Carlos clătina disperat din cap.

— Din păcate, nu eşti tu cel care decide, Carlos. Poartă microfonul şi ţine-ţi gura. Dă-i drumul când te afli în apropierea lui Hector şi a lui Aron, umple-l cu informaţii.

Hasse şi Anders plecară din bucătărie, îndreptându-se spre uşa de la intrare.

— Nu-mi puteţi face asta, şopti Carlos.

Anders se întoarse.

— Ba bineînţeles că da. Facem exact ce vrem. Chiar şi celălalt lucru.

— Ce alt lucru?

Hasse se repezi asupra lui Carlos, îl apucă de gât şi îl lovi de mai multe ori cu pumnul în moalele capului. Loviturile în tâmplă, în ureche şi în pometi răsunau dur când nimereau din plin. Carlos se prăbuşi pe podeaua din bucătărie. Confuz, rămase pe jos şi ochii săi de-abia înregistrară contururile lui Kling şi Klang când aceştia ieşiră pe uşă.

Carlos continua să stea pe podea, încercând să se liniştească. Bătăile inimii erau prea rapide. Brusc, simţi o durere acută în capul pieptului, respiraţia i se precipită, inima începu să bată şi mai tare şi apoi îl cuprinse ameţeala. Împleticindu-se, reuşi să se ridice şi să se ducă la baie. Inima îi bubuia în piept. Cu mâinile tremurânde izbuti să scoată cinci comprimate din flaconul de medicamente pentru inimă. Înghiţi trei rezemându-se cu ambele mâini de marginea chiuvetei, respiră adânc de câteva ori şi în curând reuşi să-şi mai echilibreze ritmul cardiac. Carlos se privi în oglindă. Era un om lovit din toate punctele de vedere. Avea două variante, pe termen mediu poate trei, dar în momentul de faţă numai două: Hector sau Hanke. Cea de-a treia variantă pe termen mediu era poliţia, dar încă nu înţelegea cât de bine cunoşteau situaţia. Trebuia să se apere deja. Carlos îl compară pe Hector cu Hanke: cine era mai puternic, care dintre ei avea să câştige? Habar n-avea, nu ştia nici măcar motivul pentru care se luptau, ştia doar că-şi vânduse şeful, că acesta din urmă îi dăduse o mamă de bătaie, că fusese contactat de poliţişti care păreau să ştie mai mult decât îi spuseseră lui.

Carlos îşi privi faţa desfigurată. Era opera lui Hector… Poate asta însemna că erau chit.

Carlos îşi luă privirea din oglindă şi ieşi din baie. Nu, nu erau deloc

chit… aşa îi spunea inima, cel puţin. Inima era mai puţin importantă în cazul de faţă însă era vorba de mult mai mult. Se duse la bucătărie, desfăcu o sticlă de vin şi bău un pahar mare. N-avea de gând să sune pe nimeni încă, îşi propusese să mai aştepte, să vadă cum evoluează lucrurile. Apoi avea să se decidă cui să i se alăture.

○

Pe masă se afla un maldăr de hârtii. Hector citea. În faţa lui, pe un scaun, stătea juristul, Ernst. Într-o parte, se afla Aron care verifica recitind totul de două ori.

— Companiile sunt înregistrate în Indiile de Vest şi în Macao, zise Ernst. Le-am înregistrat ca firme de investiţii, iar proprietarii sunteţi tu, Thierry, Daphne şi tatăl tău. Tu deţii cinzeci la sută, Adalberto are patruzeci şi cinci, care îţi revin ţie în cazul în care el decedează. La fel se întâmplă şi în cazul în care tu ai muri, procentele tale îi revin lui. Thierry şi Daphne deţin patru la sută împreună şi apar ca fondatori ai companiilor. Amândoi au semnat procuri pe care le am cu mine…

Ernst le arătă patru foi de hârtie.

— Asta îţi oferă un control total asupra încasărilor şi plăţilor realizate de firme.

Hector se grăbi să semneze actele.

— Ce se întâmplă dacă murim şi eu şi tata?

— Atunci totul revine altcuiva. Poţi să decizi mai târziu cui. Am actele pregătite, trebuie doar să completezi şi să semnezi, când te-ai hotărât asupra persoanei sau persoanelor.

Hector aruncă o privire pe împuternicire. Apoi luă hârtiile, le împături, le puse într-un plic, iar plicul îl vârî în geanta sa diplomat.

Telefonul lui Aron începu să sune.

— Da?

— Nu ne vom îndeplini obiectivele, zise Svante Carlgren şi îi închise telefonul în nas.

○

Sunase la numărul cu pricina şi le oferise informaţii, aşa cum îi ceruseră. Acum credeau cu siguranţă că e omul lor. Se înşelau însă, nu făcuse decât să câştige ceva timp.

Cel mai tare îl durea când se gândea la nemernica de curvă care îl trădase. Ar fi vrut s-o apuce de cap şi să i-l zdrobească de perete, să-i spună că nimeni, nici dracu, nu reuşise să-l păcălească pe Svante

Carlgren. Ea reuşise însă. Svante oftă adânc, se simţea distrus. Voia, de asemenea, să-l vadă mort pe tipul care îl ameninţase, şi-l dorea mort cu disperare. În ultima vreme nu se gândise decât la modalităţi de a ieşi din impas. Comparase diferite idei, diferite tipuri de oameni: mafia rusă, bandele de motociclişti… cam ăsta era genul de oameni pe care îi contactai când aveai necazuri, nu? Îşi dădea însă seama că niciunii din ei nu îl puteau ajuta. Se gândise chiar să-l împuşte el însuşi pe tip cu arma lui de vânătoare, o puşcă marca Purdey, cu care vâna fazani. Era o armă bine îngrijită pe care o ţinea într-un dulap special amenajat din beci. Ar fi vrut să-l împuşte pe nemernic drept în faţă – două focuri ar fi fost de ajuns. Îşi dădea însă seama că nici asta n-ar fi mers, ar fi fost prins, aşa li se întâmpla tuturor celor care acţionau impulsiv.

Svante Carlgren formă un număr, era numărul lui Östensson de la Departamentul de siguranţă. Acesta răspunse printr-un „*Mda?*“

— Svante Carlgren la telefon.

— Ah! Bună ziua.

— Vă contactez cu o întrebare, nu este vorba de firmă, ci despre un prieten care are nevoie de ajutor.

— Aha?

— Mă puteţi ajuta?

— Da… cred că da.

— Parcă lucraţi la o firmă privată înainte să veniţi la noi, nu-i aşa?

— Exact.

— Şi cum merg lucrurile în domeniul ăsta?

— Depinde de situaţie.

— Vă ocupaţi cu identificarea de persoane?

— Da, printre altele.

— Sunteţi flexibili?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Dacă sunteţi flexibili, nu pot să mă exprim mai clar de atât.

Östensson rămase tăcut un pic prea mult.

— Aş zice că da.

— Am un amic care are nevoie de ajutor.

— Mi-aţi mai spus asta.

— Mi-aţi putea da un nume?

— Zivkovic, Håkan Zivkovic.

— Mulţumesc.

— Svante.

— Da?

— Nu cumva încerci să-mi spui ceva?

Svante izbucni în râs.

— Nu, lucrurile stau exact cum ţi-am spus… Vreau să-l ajut pe un prieten la nevoie, dar înţeleg că trebuie să întrebi.

Svante puse receptorul în furcă, apoi formă numărul lui Håkan Zivkovic şi se prezentă ca fiind Carl al XVI-lea Gustav. Îi spuse că avea nevoie de ajutor ca să-l găsească pe un tip al cărui nume nu-l cunoştea şi îi dădu informaţii despre cum arăta şi ce maşină avea.

— Vom face tot posibilul să vă ajutăm, dar pentru că sunteţi anonim, trebuie să plătiţi un supliment.

— Păi, de ce?

— E modul în care lucrăm, asta-i tot.

— OK.

Håkan îi dădu lui Svante numărul contului bancar, iar Svante promise să depună banii în contul lui Håkan în cursul zilei următoare.

○

Într-un apartament aproape gol din Farsta, şapte persoane de încredere se instalaseră în faţa calculatoarelor şi, prin intermediul unor conexiuni criptate, operau vânzări în lipsă ale acţiunilor Ericsson provenind din o sută treizeci şi şase de depozite diferite. Activitatea era condimentată de comerţul cu instrumente financiare care să producă un efect de levier asupra cursului descendent al acţiunilor Ericsson. La ora cinci îşi terminaseră treaba. Imediat după aceea închisese şi bursa, iar acţiunile Ericsson se menţinuseră la un nivel constant toată ziua.

Aron şi Hector supraveghează totul. Se despărţiră şi dormiră prost toată noaptea, iar a doua zi dimineaţa se reîntâlniră cu cele şapte persoane de încredere în acelaşi apartament.

La televizorul din apartament se difuzau ştirile dimineţii. Prezentatoarea relata pe un ton foarte serios despre prognoze eronate în Asia şi alte lucruri de care nu-i pasă nimănui de fapt. Nervozitatea mută pe care o resimţeau încă din seara precedentă începea să se risipească. Odată cu deschiderea bursei la ora nouă, începură să reachiziţioneze acţiunile şi vândură opţiunile şi warrantele pe care le cumpăraseră în ziua precedentă. Priveau amuzaţi ecranul calculatorului care afişa comportamentul acţiunilor Ericsson – diagrama arăta ca un parcurs de slalom.

18

Era ora nouă seara când se auzi soneria de la intrare. Apăruse în faţa ei cu un pachet de delicatese într-o mână şi o sticlă de vin spumos în cealaltă. Hector afişa un zâmbet sincer, ca şi cum ar fi câştigat la loterie. Mintea ei era măcinată de o mulţime de gânduri. *Albert… Jens se află pe undeva prin apropriere… microfoanele… nu e momentul cel mai potrivit…*

— Am adus mâncare, zise el şi îi arătă pachetul din mâna stângă.

Ea încercă să-i zâmbească.

— Bună, Hector. Ce te aduce pe la noi?

— N-aveam chef să mănânc singur.

— Aron?

— E pe aici, pe undeva.

Sophie privi în urma lui.

— Intră.

Se aşezaseră în bucătărie. Sophie scosese pahare, farfurii şi tacâmuri. Hector despachetase mâncarea. Ciuguleau din cutiuţe, sorbeau din vinul spumos şi stăteau de vorbă. Sophie nu-şi putea lua gândul de la microfonul care era fixat pe lustra din bucătărie, aflată chiar deasupra lor. Situaţia era foarte stresantă pentru ea, dar spre uşurarea ei, Hector se purta ca de obicei. Era un simplu prieten care venise în vizită cu ceva de mâncare. Nu încerca să facă aluzii, se purta natural, avea un stil liniştitor şi se uita mai mult la buzele ei decât în ochii ei când vorbea.

— Uite ce simplu este, zise el.

Sophie luă o îmbucătură.

— Ce e simplu, Hector?

— Să stăm aici, tu şi eu.

Tonul vocii i se schimbase, era mai serios.

Ea se nelinişti şi îi zâmbi vag.

— Da… e uşor.

— Sophie?

— Da?

Hector îşi căuta cuvintele.

— Aş vrea să-ţi cumpăr un cadou, poate o bijuterie…

Sophie încercă să protesteze, dar el îi făcu semn cu mâna că voia să termine de vorbit.

— Să te invit la teatru, să facem o călătorie, o plimbare urmată de prânz, ceva personal, nu ştiu exact ce. De fiecare dată când mă hotărăsc pentru ceva încep să mă roadă ezitările. Dacă, de fapt, bijuteria pe care am ales-o sau piesa de teatru sau orice ar fi nu te reprezintă… Tu eşti cu totul altceva, eşti o enigmă pentru mine, eşti intangibilă, oricât de mult m-aş strădui. Şi din cauza asta, nu îndrăznesc. Nu îndrăznesc, fiindcă mi-e frică să nu greşesc şi să te pierd.

Sophie privea în jos spre farfurie, ciugulea din mâncare, îşi ferea privirea de Hector.

El i se adresă în şoaptă încercând să-i atragă atenţia.

— Când vorbim serios? Despre noi, despre ce s-a întâmplat…

— Salut!

Vocea venise din spatele lor. Albert apăruse brusc în bucătărie, ca şi când ar fi fost trimis de vreun înger, şi se uită întrebător la Sophie, iar apoi la Hector.

— Salut, Albert.

— Salut?

— Ţi-l prezint pe Hector.

— Salut, Hector, zise Albert cu naturaleţe şi scoase o farfurie din dulap şi tacâmuri din sertar.

Hector îl urmărea cu privirea. Albert se aşeză hotărât la masă, fixându-l pe Hector în treacăt cu privirea.

— Hector? Nu-i un nume de câine? întrebă el cu o sclipire de ironie în ochi în timp ce-şi punea mâncare pe farfurie.

— Ba da, zise Hector. E un nume de câine. Şi Albert? Parcă am avut un măgar pe care îl chema aşa odinioară.

Apoi se lansară într-o conversaţie presărată pe alocuri cu glume, ca şi cum ar fi intuit că aveau acelaşi tip de umor, ca şi când se cunoşteau dintotdeauna – un fel de alianţă de care nici măcar nu erau conştienţi.

Hector râdea, Albert râdea şi vorbea. Sophie urmărea totul cu un zâmbet voios şi cu o temere profundă.

○

Era o seară călduroasă. Jens stătea pe o bancă în piaţa Stocksund. Pe lângă el treceau elevi îmbrăcaţi festiv şi cu chipiu de absolvenţi pe cap. O fată cu o cutie de băutură în mână se bălăngănea pe tocurile înalte, gata-gata să-şi piardă echilibrul. Ţipa în loc să vorbească normal, dar ceilalţi nu păreau să o audă.

Jens aştepta în zadar să se mai întunece. Îi lăsă pe tinerii chercheliţi să se îndepărteze şi pe urmă îşi luă rucsacul negru, se ridică şi o porni agale pe străzile întortocheate spre locuinţa lui Sophie. Trecu pe lângă casă păstrând distanţa, se urcă pe un deal, apoi intră într-o grădină de unde avea o privire de ansamblu asupra zonei. Familia respectivă nu părea să fie acasă. Nişte lămpi de veghe străluceau ici şi colo înăuntru – părea să fie un obicei în acea zonă, când lumea era plecată de acasă. Jens se apropie de boschetele de la marginea peluzei, se strecură înăuntru culcat pe burtă, îşi scoase binoclul din rucsac şi începu să cerceteze împrejurimile.

Descoperi Saab-ul, reglă imaginea şi văzu un bărbat la volan. Maşina era parcată într-un loc retras, în spatele unor copaci. Dacă n-ar fi căutat-o, nu i-ar fi atras atenţia. Jens analiză perimetrul din jurul maşinii prin binoclu, încercând să găsească lucruri ciudate. Îşi mări aria de căutare şi cercetă o zonă mai largă, căutând alţi oameni, dar nu văzu nimic.

Planul său era simplu, avea de gând să se apropie, să-l fotografieze pe individ de la distanţă şi pe urmă să-i afle identitatea cu ajutorul lui Harry. Aşa avea de gând să înceapă… Tipul din maşină era cel mai probabil poliţist. Jens nu mai credea însă în probabilităţi. Avea nevoie de date concrete ca să facă ordine în această poveste încâlcită.

Jens dădu binoclul la o parte, întorcând privirea spre casa lui Sophie. Zări mişcare în bucătărie şi îşi duse din nou binoclul la ochi.

În faţa ochilor îi apăru Hector Guzman. Era ultimul lucru la care se aşteptase. Hector, Sophie şi Albert stăteau în jurul mesei. *Hector?* Asta înseamnă că Aron se află cu siguranţă în apropiere… Dar unde? Jens îşi continuă căutarea scrutând împrejurimile rapid. Tipul din Saab se afla la vest de casa lui Sophie. Jens era la nord. Căuta la sud şi la est, nu vedea nicio maşină parcată, iar Aron nu era nicăieri. Reveni către bucătăria lui Sophie. Hector nu se mai afla în dreptul ferestrei. Continuă spre Saab şi apoi înapoi spre regiunea din est. Dacă Aron se afla în apropiere, situaţia se schimbase drastic.

Şi se afla într-adevăr acolo. Jens îl văzu în binoclu apropiindu-se pe o străduţă dinspre est. Mergea agale exact în direcţia unde se aflau Saab-ul şi poliţistul. Jens îl urmări pe Aron prin binoclu. În mintea lui, se desfăşurau scenariile posibile. Îşi dădu seama că nu putea acţiona decât într-un singur fel. Îl privi pe Aron, apoi se uită spre Saab şi încercă să estimeze distanţa ca să ştie cât timp avea la dispoziţie. Câteva secunde, nimic mai mult. În plus, nu putea s-o ia pe scurtătură… şi trebuia şi să se furişeze. Iar Aron era capabil să audă oamenii care se furişau… *La dracu'.*

Jens se ridică şi o luă la fugă pe creasta dealului, în paralel cu Aron, care înainta pe drumul de la poale. Mări viteza şi zgomotul paşilor se

intensifică, de asemenea. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume, căci trebuia să ajungă mai devreme, mult mai devreme. Şi trebuia să se apropie de maşină prin spate ca să apuce să se ascundă când Aron avea să treacă pe acolo. Alerga deci într-un cerc larg, distanţa pe care o avea de parcurs era de două ori mai mare decât pentru Aron. Trebuia să se mişte de două ori mai repede… şi fără niciun zgomot.

Jens fugi printre lăstari, traversă mai multe grădini şi după o vreme alerga în paralel cu Saab-ul care era parcat în vale. Se uită după Aron şi, nevăzându-l, luă o curbă largă. Ţintea spre sud şi prinse viteză într-o pantă cu iarbă acoperită de rouă, Saab-ul se afla acum pe partea stângă. Alunecă pierzându-şi echilibrul, se înălţă ca pe schiuri şi se năpusti asupra Saab-ului. Aron apăruse deja la capătul drumului şi se îndrepta spre el şi spre maşină. Urma o porţiune de vreo douăzeci de metri în care se expunea total. Se chirci cât putu şi se grăbi, apropiindu-se de maşină în diagonală, venind din spate. Spera ca tipul dinăuntru să fie ocupat cu ceva, să nu se uite în oglinda retrovizoare… să fie un pic aplecat în faţă, încât să nu-i atragă atenţia lui Aron.

Jens se repezi spre portiera din spate, rugându-se să nu fie încuiată. Puse mâna pe mâner, o deschise, mulţumindu-i Celui de Sus. Se trânti pe bancheta din spate, ascunzându-şi faţa în spatele scaunului şoferului.

— Porneşte în clipa asta!

Bărbatul nu făcu nicio mişcare.

— Ce?

— Porneşte maşina şi pleacă acum, garda de corp a lui Guzman se îndreaptă spre tine chiar acum!

Jens ridică un pic capul şi îl văzu pe Aron apropiindu-se. Tipul de la volan părea retardat.

— Uită-te la stânga!

Tipul se execută. Atunci păru să înţeleagă.

Saab-ul demară în trombă şi o porni la drum. Jens rămase întins la podea. Îşi deschise rucsacul, îşi scoase pistolul Beretta 92 şi îl împinse în coastele tipului de la volan.

— Întoarce oglinda retrovizoare.

Trecură câteva secunde înainte ca acesta să priceapă. Apoi întoarse oglinda care era fixată pe parbriz.

Merseră o bucată de vreme. Tipul era ciudat de calm.

— Dă-mi portofelul.

— Sunt poliţist, zise el cu un glas somnoros.

— Cum te cheamă?

— Lars.

— Lars şi mai cum?

— Vinge.

Jens îi puse ţeava după ureche.

— Portofelul.

Se afla la vedere pe bord. Lars se întinse după el şi îndoi braţul în spate ca Jens să-l poată lua.

— Telefonul…

Lars îi dădu mobilul. Jens băgă totul în buzunar. Apoi îi ceru arma pe care o descărcă. Încărcătura o băgă în buzunarul de la pantaloni, iar pistolul îl aruncă pe jos.

— Unde mergem?

— Condu şi taci.

Lars se execută. Jens era prea jos ca să vadă încotro mergeau.

— Cine eşti? întrebă Lars.

Jens nu răspunse.

— De ce m-ai avertizat?

— Tacă-ţi gura.

Merseră roată fără nicio noimă vreun sfert de oră. Apoi Jens îi spuse să oprească.

Lars cârmi spre marginea drumului şi, când opri, Jens se aplecă şi-i luă cheia din contact.

— Ţine-ţi privirea înainte, zise el şi îl lăsă pe Vinge cu o mie de întrebări fără răspuns.

Jens se depărtă în grabă de Saab şi dispăru în vegetaţia dintr-o grădină.

Când fu sigur că ieşise din vizor, Jens se opri şi privi în jur. Se afla din nou în zona unde locuia Sophie. Casa ei era la două străzi mai încolo. Poliţistul trebuie să fi mers în cerc.

Jens se întoarse rapid la maşina sa care era parcată lângă piaţă. Voia să plece cât mai repede ca nu cumva să dea nas în nas cu Aron sau cu Hector. Se aşeză la volan şi o porni spre Inverness, scoţând legitimaţia din portofel. Era o legitimaţie de poliţist: *Lars Vinge*. Se uită la fotografie, era acelaşi tip. Vârî apoi legitimaţia în buzunar, scoase mobilul lui Vinge şi începu să caute în agenda telefonică. Găsi câteva nume: *Anders, Doctorul, Gunilla, Mama, Sara*… asta era tot – era o agendă neobişnuit de subţire. Verifică apoi ultimele apeluri primite şi efectuate. Lars nu părea să fie vreun utilizator fervent al telefonului, nu găsi decât câteva convorbiri cu *Gunilla*. Trecu apoi la apeluri pierdute, şi văzu trei de la *Sara* şi două de la *Anonim*.

Când trecea peste podul Stocksund, Jens deschise fereastra şi aruncă cheia de la maşină şi încărcătura pistolului peste parapet.

○

Albert se retrăsese în sufragerie, lăsându-i singuri.

— Ce băiat bine-crescut ai, zise Hector.

Apoi începu să vorbească despre cât de important este să adopţi de tânăr atitudinea potrivită în viaţă, căci atunci totul merge şnur şi pică la ţanc. Îl compară pe Albert cu sine însuşi.

Sophie îl întrerupse.

— E vremea să pleci, Hector.

Acesta nu înţelegea.

— Vrei să plec?

Sophie încuviinţă din cap, iar el încerca să-i interpreteze expresia feţei.

— De ce?

— Pentru că aşa vreau eu. Şi să nu mai vii pe aici.

Hector o privi încruntându-se, cu mâinile împreunate.

— Bine, zise el, încercând să dea impresia că vorbele ei îl lăsau rece.

Se dezmetici şi se ridică, dar în loc să plece, rămase lângă colţul mesei.

— Nu înţeleg, cu ce am greşit?

Sophie îi evita privirea.

— N-ai greşit cu nimic. Vreau pur şi simplu să pleci.

Se vedea clar că era trist. Nu făcu însă haz de acest lucru, ci sună pe cineva, mormăi ceva în spaniolă şi plecă. Aron îl aştepta în maşină.

Sophie rămăsese la masa de la bucătărie, pentru câtă vreme nici ea nu ştia.

— Mamă, chiar vrei să mori singură?

Albert avea un aer dezamăgit când intră în bucătărie şi se aşeză în faţa ei. Sophie nu răspunse, ci se ridică şi începu să strângă masa.

— De ce îţi e atât de frică?

— Nu mi-e frică, Albert. Sunt în stare să iau propriile mele decizii în viaţă, să-ţi fie clar!

Sophie înţelese imediat cât de dur se exprimase, nu-şi alesese deloc bine cuvintele.

— Păi, atunci cine e?

— Ţi-am explicat deja.

— Vorbeşti serios?

Sophie nu îi răspunse nici la această întrebare. Ar fi vrut să izbucnească, spunându-i: *Pentru numele lui Dumnezeu, Albert, taci din gură, te rog! Aud tot ce spunem!*

Tot ce reuşi să facă însă fu un semn cu mâna spre sufragerie, într-o încercare eşuată de a-i zice că era pedepsit. Dar Albert era prea mare

pentru genul ăsta de mustrări, nici măcar nu înţelese. Oftă doar, se ridică şi plecă din bucătărie.

Sophie goli sticla de vin spumos în chiuvetă.

○

Apartamentul arăta ca un depozit vechi, cu stâlpi care susţineau tavanul relativ înalt, era spaţios, deschis şi sărac mobilat. Harry locuia într-o mansardă prăpădită dintr-un imobil din cartierul Kungsholmen. Acolo locuia de când îl ştia Jens, de mai bine de cincisprezece ani. Harry era autodidact şi lucrase ca detectiv particular toată viaţa. O mare parte din anii şaptezeci şi jumătate din anii optzeci îşi avusese baza la Londra, apoi se decisese să se întoarcă acasă.

Era proaspăt trezit din somn şi se mişca leneş prin camera enormă, în papuci de casă şi halat de baie. Părul lui rar şi rebel părea să aibă o voinţă proprie, total separată de a lui Harry.

— Am pornit filtrul de cafea, dar o să dureze ceva vreme, că am uitat să curăţ depunerile de calcar de pe aparat.

Vocea lui Harry era aspră şi hodorogită.

Filtrul de cafea huruia îngrijorător în bucătărioară. Avea patru calculatoare deschise. Harry se îndreptă agale spre ele, scărpinându-se în cap.

— Pe ce-ai pus mâna? Harry tuşi înfundat.

Se aşezară fiecare pe câte un scaun la masa de lucru.

— Un card de identitate şi un telefon.

Harry întinse mâna.

— Dă-mi cardul de identitate.

Jens îi înmână lui Harry cardul de identitate al lui Lars Vinge. Harry se uită la el, întorcându-l pe toate părţile. Îl privi la lumina unei veioze ce se afla pe o etajeră în spatele monitoarelor.

— E autentic, deci tipul e cel mai probabil poliţist. I-ai văzut faţa?

— Din profil, e tipul din poză.

Harry căscă prelung şi începu să butoneze pe o tastatură, privind cu coada ochiului cardul de identitate.

— Cum ai făcut rost de ăsta? N-ai zis că te duci să faci poze?

— Situaţia a luat o altă turnură.

— Se mai întâmplă, zise Harry şi continuă să butoneze, total dezinteresat.

Trase un sertar ce se afla în dreptul picioarelor sale şi scoase o agendă de piele răpciugoasă, îşi puse ochelarii de citit pe nas şi începu să răsfoiască. Toate paginile erau acoperite de însemnări scrise îngrămădit.

Se întoarse spre Jens şi făcu un semn din cap spre filtrul de cafea care se oprise din huruit. Jens se ridică şi se îndreptă într-acolo.

Harry găsi ce căuta, completă numele de utilizator şi parola pe un site şi apăsă pe tasta enter. Apoi scrise *Lars Vinge*, urmat de codul numeric personal al acestuia. O nouă pagină se încărcă, pe care apăru poza din paşaportul lui Vinge. Jens se întoarse cu ceştile.

— Lars Christer Vinge, poliţist de la ordine publică, secţia Husby, zise Harry.

Jens se aplecă în faţă ca să poată citi de pe ecran.

— Ce pagină e asta?

— Registrul de personal al poliţiei…

Jens se aşeză, Harry continuă să citească.

— A fost la ordine publică în Västerort până acum vreo lună. Acum e detectiv, lucrează pentru Departamentul de crimă organizată…

— Nu prea ştiu cum stă treaba la poliţie, dar e normal să treacă de la una la alta aşa? întrebă Jens.

— Habar n-am… cui naiba îi pasă de poliţie, mormăi Harry şi luă o gură de cafea, apoi puse ceaşca la loc şi începu să butoneze din nou.

— O să dureze ceva vreme, zise el.

Jens rămăsese lângă el. Harry butona, se uita la Jens, pe urmă mai scrise un pic, apoi îl privi iar.

— Vezi că am nişte jucării într-un colţ, du-te acolo şi joacă-te.

Jens pricepu aluzia.

O masă de ping-pong era rezemată de un perete; Jens o instală şi începu să joace de unul singur. Zgomotul vioi al mingii de tenis de masă îi răsuna plăcut în ureche, ajutându-l să se concentreze. Era ca şi hipnotizat. Nu se mai gândea la nimic, lăsa doar mingea să sară între el şi perete. Se închise în sine, concentrându-se asupra unui singur lucru şi anume, să facă nenorocita de minge să înţeleagă că n-avea nicio şansă împotriva lui. Dar nu era chiar aşa, căci Harry îl strigă, iar atunci Jens îşi pierdu concentrarea şi mingea câştigă. Căzu de pe masă şi se rostogoli pe podea, câştigându-şi libertatea neînsemnată.

Pe ecran, Harry avea mai multe pagini deschise în ferestre micşorate. Jens se aşeză din nou pe scaun.

— Lars Vinge e un tip care nu iese în evidenţă, nu există aproape nimic interesant despre el. E poliţist şi a fost transferat din Västerort la Departamentul de crimă organizată. Am căutat în rapoartele medicale şi am văzut că a fost la doctor recent. Dosarele vechi nu sunt actualizate, deci e greu să găseşti vizite medicale dinainte de 1997. În orice caz, a fost la doctor recent din cauza unor dureri de spate şi a unor probleme cu somnul. Ia Sobril şi Citodon, din câte văd aici.

— Ce fel de medicamente sunt astea?

— Sobril e un calmant, creează dependenţă… E din familia benzodiazepinelor, astea te nenorocesc cât ai clipi.

— Şi celălalt?

— Citodon e un analgezic care arată ca Nurofenul, are şi gust de Nurofen… Dar e codeină. În corp se transformă în morfină.

— De unde ai toate aceste cunoştinţe, Harry?

— Nu e treaba ta, mormăi el şi scrise ceva pe ecran, apoi dădu clic cu mouse-ul, căutând şi cercetând în lumea plată, bidimensională din faţa sa. Părea să aibă remuşcări legate de răspunsul său lipsit de amabilitate.

— Fosta mea prietenă era dependentă de medicamente… Avea o întreagă farmacie acasă. O farmacie care o făcea să se simtă din ce în ce mai rău pe fiecare zi ce trecea.

— Şi pe urmă?

— Până la urmă nu se mai recunoştea pe sine însăşi şi chiar şi mie mi se părea de nerecunoscut.

— Îmi pare rău.

Harry se întoarse spre Jens şi îl privi în ochi..

— Da, şi mie îmi pare rău, răspunse el cu o voce plină de sinceritate şi se întoarse spre calculator.

Jens îl scrută pe Harry cu coada ochiului. De obicei era foarte rezervat când era vorba de viaţa lui personală.

— Deci avem de-a face cu un detectiv care e dependent de medicamente? întrebă el.

Harry clătină din cap.

— Nu, nu e neapărat dependent. Nu devii dependent de la prima pastilă… Majoritatea nu au probleme, dacă le iau doar temporar şi în cantităţi reduse.

— Altceva?

Harry clătină din cap.

— Nimic, în afară de faptul că nu e căsătorit, că locuieşte în cartierul Söder şi că a scris o teză despre problemele etnice din Husby pe vremea când era la ordine publică sau siguranţa cetăţeanului sau cum dracul i-o mai zice acum… Are legitimaţie de taximetrist, o situaţie economică relativ proastă şi, din datele de pe cardul său de credit, văd că achiziţionează din când în când filme online şi face cumpărături la un supermarket ieftin.

Jens citi informaţiile neîndestulătoare de pe ecran.

— Am nevoie de mai multe detalii. Poţi să vezi ce cazuri are acum? Cu cine… şi pentru cine lucrează?

— Sună şi întreabă, răspunse Harry.

— Şi îmi vor răspunde?

— Probabil că nu.

— OK. Verifică şi o tipă, poliţistă, Gunilla Strandberg. Harry începu din nou să butoneze pe tastatură.

— Cine e tipa?

— Şefa lor, cred, persoana de contact a lui Sophie.

Harry zăbovi pe o pagină, dădu în jos şi citi.

— Gunilla Strandberg, angajată din ’78. Se pare că a avut o carieră obişnuită… Agent de ordine publică în Stockholm, inspector la o staţie de poliţie din Karlstad vreo câţiva ani la mijlocul anilor optzeci… A revenit la Stockholm, a început să lucreze la Departamentul de crimă organizată, a devenit comisar… A fost suspendată timp de două luni în aşteptarea rezultatelor unei anchete în 2002, apoi a revenit la muncă.

— Despre ce fel de anchetă e vorba?

— Nu ştiu, pagina pe care sunt e registrul de personal al poliţiei. Nu au decât informaţii factuale.

— Poţi să accesezi vreo altă pagină care să ne ofere mai multe informaţii?

— Nu.

Harry deschise o nouă fereastră şi reîncepu căutările. Găsi câteva pagini, le micşoră şi le puse la rând, una după alta, pe ecran.

— Necăsătorită, locuieşte în Lidingö. Are un frate pe care îl cheamă Erik… Nimic interesant în jurnalul medical… Nu pare să fi fost vreodată bolnavă.

Harry continuă să scrie.

— Are câteva datorii neplătite, dar în general o situaţie financiară bună. Este membră în Amnesty şi donează regulat bani pentru activităţile Human Rights Watch şi Unicef… Pare să fie şi membră a unei asociaţii de horticultori specializaţi pe bujori. Numele ei apare într-un articol pe pagina asociaţiei.

Harry se întinse.

— E o babă cu dare de mână care nu-şi plăteşte facturile la timp, dar e filantroapă, are o sănătate de fier şi o fobleţe pentru bujori… Nimic altceva.

○

Lars nu era şocat, nici măcar nu tremura. Acum, că avea Ketogan la îndemână, era mereu calm, nu simţea absolut nimic. Nu tresărise nici măcar atunci când simţise ţeava rece a pistolului împungându-l între coaste. *Nicio simţire*.

Nu ştia cum să-şi descrie starea de spirit. Poate că era mirat? Da, ar putea fi *mirare.* Mirare că un tip necunoscut înarmat se strecurase la el în maşină şi îi luase telefonul, legitimaţia şi cheia de la maşină… *mirare*.

Lars se holba în întunericul nopţii cu gura deschisă, trăgându-se de buza de jos. Îşi dădea seama că era pierdut, simţea acest lucru. În primul rând, din cauza medicamentelor, dar şi a restului. Totul se întâmplase atât de repede, în câteva săptămâni distrusese totul. Viaţa sa dinainte, amărâtă aşa cum era, era acum distrusă. Relaţiile erau ruinate, viaţa sentimentală se afla într-o anarhie totală, până şi abilităţile motrice începuseră să dea rateuri. Sufletul îi murise şi era îngropat undeva în abisul propriului său infern. Nici măcar asupra gândurilor nu mai avea stăpânire. Singurul lucru care părea să-i mai fi rămas era ceva străin. Nu se mai recunoştea pe sine însuşi. Nu mai era el însuşi… dar nu era nici altcineva. Cine era tipul? Nu făcea parte din anturajul lui Hector… Poate vreun prieten? Un prieten care o ajută pe Sophie? Dar de ce?

Dădu drumul buzei de jos. Se holba în faţa sa. *Mirare* nu era totuşi cuvântul potrivit – nu simţise nimic.

Lars lăsă timpul să treacă. Rămase acolo nemişcat. Şi totuşi, în confuzia alimentată cu droguri a creierului său începu să se înfiripeze o semnificaţie nouă. Nu mai avea nici telefon, nici portofel, nici cartuşe, nici cheia de la maşină… pierduse totul, împreună cu personalitatea şi sufletul… împreună cu viaţa sa de dinainte. Poate că era un semn? Un semn de schimbare? Era vremea unui nou început, era vremea să pornească din nou de la zero… Era vremea să afle ce se petrecea de fapt în jurul lui şi să se hotărască de partea cui era.

Dintr-odată, îşi dădu seama că avea libertatea să facă ce voia. Lars avu o viziune a spaţiului şi a timpului, a ceea ce trebuia să facă de acum încolo, ceea ce era de datoria lui să facă.

Îşi îndoi braţul în spate şi ridică pistolul fără încărcătură de pe podeaua din spatele maşinii, sări afară din maşină, se îndreptă spre portbagaj şi îl deschise. Închise geanta în care se afla aparatura, o scoase din portbagaj, se îndreptă spre o grădină şi o ascunse în spatele unui mesteacăn. Lars se aşeză şi îşi dădu jos şireturile de la pantofii sport, le legă unul de celălalt, se ridică şi se întoarse spre Saab, deschise capacul de la rezervor, băgă şiretul înăuntru cât se putu, îl trase înapoi, mirosi – *benzină, ce miros fantastic*…

Băgă apoi celălalt capăt cât de mult putu. Câţiva centimetri de şiret atârnau în afara rezervorului. Lars privi spre copac, încercând să estimeze de cât timp avea nevoie. Trei-patru secunde poate. Nu, mai mult. Cinci, şase…

Scoase o brichetă şi dădu foc capătului de şiret înmuiat în benzină.

Şiretul ardea repede, mai repede decât şi-ar fi închipuit Lars, care fugi cum nu fugise vreodată, cu paşi mari şi cu o senzaţie de panică pulsându-i în moalele capului.

Explozia produse un sunet sec şi gros, ca şi cum cineva ar fi aruncat un covor peste întreaga zonă. Valul de aer care o însoţi îi dădu senzaţia unei adieri călduţe în spate. Lars se aruncă la pământ şi ateriză peste geanta cu echipamentul de ascultare. Se întoarse cu faţa spre flăcările care se înălţară spre cer timp de câteva secunde. Partea superioară a flamei se curbă şi luă forma unei ciuperci, apoi dispăru în semiîntunericul nopţii. Saab-ul era în flăcări. Trosnea, pocnea şi pârâia. Geamul din spate dispăruse, portbagajul se desprinsese, plasticul începuse să se topească, geamurile plesniseră, roata din spate de pe partea stângă împroşca cauciuc spre flăcări. Lars privea artificiile fascinat.

○

Sophie visase că centrala termică din beci explodase. Se întâlni cu Albert în hol.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu ştiu.

Sophie coborî la parter, dar nu văzu nimic ieşit din comun. Continuă spre beci, cercetând cu privirea, încercând să depisteze mirosuri suspecte, dar nu găsi nimic nici acolo. Îl auzi pe Albert strigând-o de afară.

Când ieşi văzu o scânteiere deasupra copacilor pe o stradă vecină. Era o scânteiere puternică, gălbuie.

Începură să meargă într-acolo.

Un grup mărişor de oameni proaspăt treziţi din somn se adunaseră şi priveau focul. De pe străzile dimprejur se apropiau şi alţii. Sophie observă că era o maşină, un Saab vechi.

Albert se întâlni cu un amic şi începură să vorbească şi să râdă. Sophie se holba la flăcări. În depărtare, se auzeau sirenele pompierilor. Sophie asculta trosnetele şi pârâielile de la plastic, cauciuc şi metal.

Lars era chiar în spatele ei.

Se ridicase după explozie şi se pregătea să plece, când realiză că probabil avea să apară şi ea. Se oprise, se întorsese şi se ascunsese în întuneric. De acolo văzuse cum începuseră să iasă oamenii din vilele învecinate. Lars ascunsese geanta, îşi aranjase părul şi revenise.

Acum trecea drept proprietarul unei vile care fusese trezit de explozie, se îmbrăcase şi se dusese să vadă *ce se întâmpla*.

La început nu o văzuse şi devenise nerăbdător. Încercase să se calmeze ascultând comentariile celorlalţi. Majoritatea erau glume. Cineva care cerea un foc, altcineva care vorbea despre Saab, acţiuni şi faliment. Lars nu pricepea umorul, dar toţi ceilalţi păreau să-l guste. Din ce în ce mai mulţi oameni se alăturau masei de spectatori care privea reprezentaţia. Apoi o văzu.

Se apropiase de pe o stradă din spatele lui. Când aruncase o privire într-acolo, îl văzuse pe Albert mergând în faţa ei, apoi apăruse şi ea, plină de farmec. Lars simţea că începuse să zâmbească. Se abţinu, se întoarse cu spatele şi începuse să se holbeze la foc, urmărind-o cu coada ochiului. Sophie se oprise la o aruncătură de băţ de el. Lars începuse să se apropie de ea încet prin mulţime.

Acum se afla exact în spatele ei, admirându-i ceafa care i se părea atât de atrăgătoare. Avea părul prins într-o coadă, iar ceafa îi era goală. Ar fi vrut să întindă mâna şi să i-o mângâie, să i-o maseze, să lase degetul să pătrundă în acea adâncitură.

— Sophie?

O femeie în capot se apropie de ea.

— Ce nebunie! Ce s-a întâmplat?

Lars urmări întreaga conversaţie.

— Bună Cissi, nu ştiu, m-am trezit când am auzit explozia.

— Şi eu la fel…

O ascultase atâta vreme în căşti, o văzuse în obiectivul telescopic, fusese aproape de ea când dormea, dar n-o văzuse niciodată în felul ăsta – într-o situaţie obişnuită, fără să doarmă, *Sophie*. Continuă să se zgâiască la mişcările restrânse ale corpului ei, să-i observe gesturile, începu din nou să zâmbească.

Cissi scoase un pachet de ţigări din buzunarul capotului.

— Am apucat să le iau cu mine, vrei una?

— Mersi.

Îşi aprinseră fiecare câte una şi priviră spre maşina în flăcări. Cissi îşi luă privirea de la foc, trase un fum, se întoarse şi fu întâmpinată de rânjetul suspect al lui Lars. Îl analiză din cap până în picioare.

— Tu la ce rânjeşti, mă rog?

Sophie se întoarse şi ea şi dădu cu ochii de Lars. Se holbară unul la celălalt. El lăsă privirea în jos, se întoarse lansându-se în mulţime şi dispărând rapid.

Cissi mai trase un fum.

— Cine o mai fi fost şi perversul ăsta?

Sophie ştia… Ştia cine e. I se făcu frică. Şi-l închipuise mai închegat, mai masiv, mai mult ca un poliţist sau cum credea ea că trebuie să arate

un poliţist. Oricum, nu ca tipul pe care tocmai îl văzuse, cu privirea ştearsă şi nesigură, cu postura bizară şi ochii pierduţi în gol.

— Nu ştiu, zise ea căutându-l cu privirea prin mulţime. Lars Vinge nu mai era de găsit însă.

○

Peretele. Amestecătura de poze, nume, linii, notiţe… Ce haos! Îşi trase sufletul şi începu să se concentreze asupra pozelor cu Sophie. Făcu înapoi câţiva paşi, i se păru că începe să priceapă, dar nu fusese decât o sclipire care se destrămă… *La dracu!*

Lars notă pe perete: *Bărbat 35-40, suedez, înarmat, calm*. Trase o linie către Sophie. Se îndepărtă şi privi încercând să-şi amintească. Mai auzise oare vreodată vocea bărbatului din maşină? Privirea i se fixă asupra fotografiei bărbatului pe care Sophie îl întâlnise pe strada Strandvägen. Mintea îi fremăta de gânduri. Timpul se scurgea şi puterea de concentrare îi slăbea. Şirul argumentaţiei i se rupse.

Lars se duse la baie şi pregăti o nouă doză. De data asta era convins că reuşise să amestece un cocktail care să-i sporească concentrarea. Luă tabletele uitându-se în oglindă în timp ce fredona fără vlagă *New York, New York*. Lars era palid, rebegit şi avea coşuri galbene în jurul gurii – îi plăcea cum arăta.

Înapoi la perete. Lars continuă să lucreze, să caute, să cerceteze. Îşi scărpina coşurile, picioarele nu-i aveau stare, clănţănea din dinţi ca o rumegătoare. Exista oare vreun tipar care lui îi scăpa? Era poate ceva codat în tot ce scrisese pe perete? Poate că el însuşi crease un cifru fără să-şi dea seama, iar răspunsurile la toate enigmele se aflau acolo? Lars simţi cum puterea drogurilor păleşte şi pe urmă dispare total. Avea impresia că Ingo Johansson ieşise din tablou şi stătea rezemat de perete, apoi făcuse un pas înainte şi îi aplicase un croşeu de dreapta în plină figură.

Lars se aşezase pe scaun, gâtul îi atârna, era incapabil să gândească sau să se mişte. Creierul îi era făcut knockout, morfina îl dăduse gata. Din colţul gurii îi curgeau balele. Se uită fix în jos şi văzu că avea blugii pătaţi de iarbă în genunchi… exact ca în copilărie! Lars izbucni în râs, pete verzi în genunchi! Dozajul fusese prea puternic. Oboseala îi coborî spre ceafă, apoi spre umeri şi continuă în jos către piept, stomac şi picioare, răspândindu-se până în vârful degetelor. Alunecă de pe scaun, căzu în genunchi, se prăbuşi, dar pară cu mâinile. Aterizarea se lăsă cu dureri în încheieturile mâinilor şi în antebraţe.

Sub birou, zări un cablu izolat ce nu părea să fie fixat niciunde. Lars se

holba la el. Avu o înlănţuire de gânduri legate de el care însă se disipară rapid.

Mai luă Ketogan, benzodiazepin… şi încă altceva. O supradoză în toată regula. Nu reuşi însă să atingă starea la care tânjea. Avea doar senzaţia unei presiuni care îl înglodea din toate părţile sau cel puţin aşa i se părea. Nu se putea mişca, nu putea gândi, era mai greu decât masa unei stele în curs de implozie. În acel moment apăru din nou Ingo. De data asta zise un banc din umorul local, apoi îi aplică o lovitură de stânga, îşi etală jocul de picioare şi finaliză printr-un uppercut. Se făcu beznă.

Soneria telefonului îl trezi din obscuritatea compactă şi groasă. Lars se uită la ceas, trebuie să fi fost dus câteva ore bune. Ţârâitul telefonului răsună din nou. Făcea un zgomot spart şi strident. Se ridică în genunchi. Soneria telefonului urla. Se rezemă de o masă şi se ridică. Înaintă împleticindu-se pe parchet, simţea o durere cumplită în spate şi în genunchi.

— Alo?

— Lars Vinge?

— Da?

— Mă numesc Gunnel Nordin şi vă sun de la azilul Lyckoslanten. Vă contactez cu o veste proastă, din păcate, mama dumneavoastră a decedat în această dimineaţă.

— Mda… E într-adevăr o veste proastă…

Lars închise telefonul şi se duse în bucătărie fără să ştie de ce. Poate că îi trebuia ceva. Se auzi din nou soneria telefonului. Îşi roti privirea încercând să-şi aducă aminte ce căuta. Ţârâitul telefonului răsună din nou. Se uită spre tavan, apoi spre podea, căută în locul unde se afla, apoi făcu o întoarcere la trei sute şaizeci de grade. Telefonul continua să sune. Nu, nu-şi aducea aminte ce căuta, creierul îi fierbea.

Telefonul sună. Lars ridică receptorul.

— Alo?

— De la Lyckoslanten vă deranjez din nou. Sunt Gunnel Nordin…

— Da?

Lars se uita în jos.

— Nu ştiu dacă aţi înţeles ceea ce tocmai v-am spus.

— Ba da, aţi spus că mama a murit.

Îl mânca obrazul, ca şi cum tocmai îl ciupise un ţânţar. Se scărpină tare cu unghiile, enervat.

— Vreţi să treceţi pe la noi? Să o vedeţi pentru ultima oară?

Lars îşi privi unghiile şi observă un pic de sânge.

— Nu, nu e nevoie, faceţi dumneavoastră ce trebuie.

Gunnel Nordin nu mai zise nimic câteva clipe.

— Trebuie totuşi să vă rog să vă prezentaţi ca să semnaţi nişte acte şi să luaţi obiectele personale ale lui Rosie. Aţi putea să veniţi săptămâna aceasta?

— Da… sigur.

Lars continua să meargă de colo-colo căutând ceva.

— Ar mai fi încă un lucru…

— Da?

— Rosie… mama dumneavoastră s-a sinucis.

— Ah… OK.

Lars închise din nou telefonul. Ce dracu' căuta?

Deschise frigiderul, aerul rece care se degaja era plăcut. Stătu aşa multă vreme, nici el nu ştia cât. Se auzi din nou telefonul, de data asta părea să sune mai tare. Se holbă la compresorul de pe peretele din spate al frigiderului. Îl auzea trosnind.

Telefonul urla, distrugându-i liniştea. Se auzi ţipând, un ţipăt sălbatic, plin de furie primordială. Îl miră faptul că putea să ţipe în felul acesta, nu i mai întâmplase niciodată înainte.

— Da?

— Lars, ce s-a întâmplat ieri?

Era Gunilla.

— Ieri? Nimic, din câte ştiu.

— Maşina ta a luat foc.

— Maşina mea?

— Saab-ul din Stocksund a luat foc.

— Cum aşa?

— Nu ştim. Martorii spun că a explodat. La ce oră te-ai întors acasă?

— Pe la unşpe.

— Şi echipamentul?

— L-am lăsat în Saab. Unde e maşina acum?

— A fost remorcată, acum se află în posesia poliţiei din Täby. O vor analiza, dar ştii şi tu cât timp durează lucrurile astea.

Lars habar n-avea.

— Lars, cine crezi că a făcut asta?

Lars se prefăcu că e uluit.

— N-am nici cea mai vagă idee… Vagabonzi, huligani… Nu ştiu, Gunilla.

— Cât material înregistrat am pierdut?

— Nimic de valoare, am scris oricum totul în rapoarte.

Gunilla rămase cu receptorul în mână o bucată de vreme, pe urmă închise.

○

Jens ar fi vrut să continue să doarmă, dar soneria telefonului nu se dădea deloc bătută. Se întinse după receptor dărâmând deşteptătorul său învechit, care se prăbuşi pe jos. Apucă să arunce o privire fugară la poziţia acelor de ceasornic şi când văzu şi razele soarelui care se strecurau înăuntru pe sub perdea, ajunse la concluzia că trebuia să fie miezul zilei.

— Da…

— Te-am trezit?

— Nu, nu, mă trezisem deja.

— Putem să stăm de vorbă?

Jens încercă să-şi adune gândurile.

— Suni de pe telefonul pe care ţi l-am dat eu?

— Da.

— Închide, te sun eu.

Dădu la o parte plapuma albă, mare şi puse picioarele pe mocheta moale. Dormitorul lui era alb ca un nor cumulus. Totul era alb în afară de un tablou într-o nuanţă mată de vişiniu: o copie după Mark Rothko care îi picase cu tronc. Jens se întinse, se ridică şi ieşi din cameră. Se scărpină în cap şi îşi alungi muşchii. N-avea pe el decât o pereche de chiloţi albi, mari şi largi, cu nasturi, cusuţi de mână în Turcia. Cumpărase douăzeci de perechi de la croitorul său. Din punctul lui de vedere, erau cele mai bune haine pe care le cumpărase vreodată.

Intră în bucătărie, deschise un sertar şi scoase un nou card SIM, rupse ţipla de plastic şi îl introduse sub bateria telefonului său, după care o sună pe Sophie.

— Azi-noapte a luat foc o maşină la noi în cartier, zise ea când răspunse.

Jens era în continuare buimac.

— A luat foc? Cum aşa?

— M-am trezit din cauza unei explozii la douăsprezece jumătate. M-am dus cu Albert să vedem ce s-a întâmplat şi era un Saab care ardea. Au venit pompierii şi au stins focul.

— Un Saab?

— Da.

— Ciudat.

— Într-adevăr… Ai avut de-a face cu asta?

— Nu.

Jens rememoră evenimentele din seara trecută.

— Dar m-am aflat acolo cu câteva ore mai devreme. Asta ştiai însă, că doar ţi-am spus.

— Ce s-a întâmplat?

— Era un tip în Saab-ul ăla, un poliţist. Aveam de gând să mă apropii şi să-l fotografiez. Totul urma să se desfăşoare calm, fără ca el să observe ceva. Ăsta era planul meu.

— Dar?

— Dar planurile merg rar aşa cum ne dorim noi.

— Deci?

— L-am văzut pe Hector la tine în bucătărie. Apoi a apărut şi Aron plimbându-se prin apropiere. Venea drept spre tipul din Saab.

Sophie aşteptă.

— Am fost deci nevoit să-l fac pe poliţist să dispară. Dacă i s-ar fi părut suspect lui Aron şi dacă ar fi găsit echipamentul în maşină – îţi dai seama ce s-ar fi putut întâmpla.

— Şi ce-ai făcut?

— Am dat buzna în Saab şi l-am obligat să plece de acolo.

— Şi pe urmă?

— Am coborât la câteva străzi mai încolo şi m-am întors în oraş.

— Asta-i tot?

— Da, asta-i tot. Şi am aflat şi cum îl cheamă, zise Jens.

— Cum îl cheamă?

— Lars Vinge.

— Cum arată?

— Stai un pic…

Jens se duse în hol, luă carnetul de conducere al lui Lars, îl puse pe o măsuţă, făcu o poză fără bliţ şi i-o trimise lui Sophie pe telefon.

Se făcu tăcere la ambele capete ale liniei telefonice. Jens îi auzea respiraţia, apoi răsună semnalul telefonului.

— El e. L-am văzut ieri, era în mulţimea adunată, căsca gura la foc.

Răspunsul îl surprinse.

— Eşti sigură?

— Da. Iar în seara când a dispărut Hector, tot el era la volanul maşinii Volvo. L-am mai văzut şi în altă parte… Nu mai ţin exact minte unde, în Djurgården parcă. Te-a văzut?

— Nu. Eram ascuns în spatele scaunului şoferului.

Jens rămase în cumpănă.

— Înseamnă că el a dat foc la maşină.

— Păi, de ce?

— Poate pentru că se simţea ca un fraier după ce i-am luat lucrurile.

— Ce lucruri i-ai luat?

— Telefonul, portofelul, încărcătura de la pistol… cheia de la maşină. Tot ce-i era drag.

— Şi acum ce facem, Jens?

Jens înţelese cât era de îngrijorată.

— Inamicul e acum poliţia?

— Poate că vom avea noroc.

— Cum adică?

— Poliţistul ăsta, Lars, o să muşamalizeze toată treaba. Nu spune la nimeni, poate că-i e ruşine. De-aia a dat foc la maşină.

— Sau poate că nu, zise ea încet. Intervenţia ta poate că înrăutăţeşte situaţia, mai ales pentru Albert. La asta nu te-ai gândit?

— Ba da, dar am pus lucrul ăsta în balanţă cu ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost dată de gol faţă de Hector şi de Aron. Ar fi fost mai rău.

Jens îi auzea zgomotul paşilor pe asfalt. Nu ştia ce să mai spună.

— Ce planuri ai pentru azi? întrebă. Regretă imediat ce rostise cuvintele.

— Mă duc la muncă.

Încercă să găsească ceva de zis, dar nu-i trecea nimic prin minte.

— Pe curând, Sophie.

Sophie închise.

19

Sara aştepta într-o cafenea pe partea cealaltă a străzii. Se aşezase în aşa fel încât să aibă vedere asupra intrării în imobil şi să-l observe pe Lars când pleacă. Îl urmări cu privirea depărtându-se. I se părea schimbat, era rigid în mişcări, părea bolnav.

Sara aşteptă până nu-l mai văzu deloc. Apoi se ridică, ieşi pe trotuar, se uită rapid în ambele părţi şi traversă strada Swedenborgsgatan. În lift îşi dădu jos ochelarii de soare şi se analiză în oglindă. Vânătaia de la lovitura primită de la el îi acoperea ochiul drept. O parte a vânătăii nu mai era albastră, bătea mai mult spre verde. Arăta ca naiba.

Descuie uşa cu cheia sa şi intră în apartament. Pe jos, la picioarele ei, se aflau scrisori nedeschise, iar în mijlocul holului era un scaun cu un morman de cratiţe pe el. Mirosea urât, aerul era închis.

Intră în biroul lui Lars, jaluzelele erau trase şi era dezordine. Pe podea se afla o saltea. Cearşaful era dat la o parte şi zăcea pe parchet. Perna era pătată şi neîmbrăcată în faţă de pernă, iar lângă saltea se mai vedea aruncată o pătură. Peste tot erau farfurii cu mâncare stricată, pahare, hârtie de uz casnic folosită… *Doamne Dumnezeule!*

Şi cazul la care lucra? Hârtii peste tot, poze, un haos total… şi, în plus, *peretele*, peretele mâzgălit. Sara răsuflă adânc, trase un scaun, se aşeză şi privi harababura. Dintr-odată fu copleşită de tristeţe, era trist că omul pe care îl iubise atât de mult îşi pierduse minţile. Aceasta era viaţa lui acum, *decăderea*. Senzaţia fu însă de scurtă durată, ar fi vrut să simtă simpatie, dar nu putea, tot ce simţea era ură, îl ura pentru ce îi făcuse. Sara văzu fotografiile unei femei pe nume Sophie, fotografii cu un tip pe care îl chema Hector. Mai erau şi alte nume şi alte fotografii: Gunilla, Anders, Hasse, Albert, Aron… Şi un bărbat fără nume, pe o bancă pe malul apei, părea să se afle pe strada Strandvägen. Sara trecu cu privirea peste întregul perete fără să priceapă nimic clar. Şi textul! Era text peste tot, scris îngrămădit pe unde mai încăpuse, o parte din text era tăiat într-un mod aproape maniac. În alte părţi textul era mai mare, scris cu litere întortocheate, ca şi cum tipul de scris îi reflecta starea de spirit.

Sara îi deschise calculatorul. Îi ştia parola de pe vremea când îl foloseau amândoi. Apăsă pe tasta enter. În timp ce aştepta să se deschidă

calculatorul, începu să tragă sertarele biroului. Totul era în dezordine şi ilogic. În ultimul sertar de jos găsi un dosar pe care cineva desenase o floare. Îl deschise. Fotografii imprimate pe coli A4. Tot dosarul era plin, toate cu aceeaşi femeie. Se întoarse şi se uită pe perete… *Sophie*. Sara continuă să răsfoiască dosarul. Sute de poze cu Sophie în posturi diferite. Sophie pe bicicletă, Sophie în bucătărie – o poză făcută din exterior. Sophie plimbându-se, Sophie săpând în grădină. Sophie intrând printr-o uşă masivă, probabil intrarea într-un spital… Sophie la volan şi… Sophie dormind. *Ce Dumnezeu*… Chipul ei în prim-plan în timp ce doarme. Fotografia trebuie să fi fost făcută în dormitorul ei, de aproape. *Asta e scârbos, e o obsesie*…

Continuă să scotocească prin sertare şi găsi două perechi de chiloţi de mătase, nu erau ai ei, era o marcă scumpă. Îi puse înapoi, găsi un caiet, îl deschise şi începu să răsfoiască. Poezii… scrise de mână, scrisul neciteţ al lui Lars. Poezii slabe, cu un limbaj naiv… *pe o pajişte în miezul verii… tânjind cu sete după izvorul adânc al iubirii… Părul tău superb a cărui suflare caldă înmoaie lumea meschină… Noi doi, Sophie, împotriva întregii lumi*…

Sara se holba scârbită. Calculatorul pornise. Pe desktop se aflau o grămadă de fişiere ce aveau ca nume diferite date. Deschise unul din ele. Era plin de fişiere cu înregistrări. Dădu click pe primul din ele şi din difuzoarele calculatorului începură să iasă sunete. Sara ascultă, la început nu se auzea decât un fâşâit de fundal, apoi auzi zgomote de paşi pe o podea de parchet, o uşă care se deschidea, iar după ce mai trecu un pic de vreme, cineva deschise un televizor şi Sara recunoscu vocea prezentatoarei de ştiri care se auzea cam înfundat. Lăsă înregistrarea să continue să redea sunetele amorfe, se ridică şi privi chipurile de pe perete.

Ştia că Gunilla era şefa lui Lars, dar cine erau ceilalţi? Anders şi Hasse puteau fi colegii lui…

Sophie era punctul central. Sara urmări liniile, citi însemnările lui Lars… În mintea ei începea să se contureze o imagine.

Albert, vino să mâncăm ceva.

Sara se sperie, vocea răsunase din calculator, era limpede şi părea să fi venit de foarte aproape. Sara ascultă, auzi pe cineva care scotea farfurii dintr-un dulap, era oare Sophie? Urmară câteva clipe de tăcere, apoi înregistrarea se termină. Sara se apropie de calculator, alese un alt fişier, auzi o convorbire telefonică, Sophie vorbea cu o cunoştinţă, râdea, punea întrebări succinte. Era o mică bârfă între prietene, Sophie povestea despre cineva care se făcuse de râs la o petrecere. Sara dădu click pe un nou fişier. Sophie îl asculta pe un băiat la istorie. Era vorba despre cel

de-al Doilea Război Mondial şi băiatul răspunsese sigur pe el la toate întrebările, în afară de una care se referea la Pactul Ribbentrop-Molotov. Văzu fotografia unui adolescent pe perete, Albert. Părea relaxat, vesel şi plin de viaţă. Apăsă pe un alt fişier şi auzi muzică dintr-o combină. Încă un fişier, Albert mânca sandviciuri cu un prieten, umor deplasat şi tiruri de hohote de râs. Apoi încă un fişier. Din nou un fâşâit de fundal şi apoi un zgomot care suna ca şi cum cineva ar fi tras altcuiva o palmă. O convorbire între băiat şi Sophie. Sara auzi cuvinte precum *viol, dovezi, poliţia din centru, interogatoriu…* Începu să asculte cu atenţie, ascultă din nou – acelaşi fragment de cinci ori. *Doamne fereşte…*

Copie cât de multe fişiere putu pe un stick USB. Scoase un aparat de fotografiat din buzunar şi fotografie peretele, pozele, poeziile…

Copie tot ce prinse şi pe urmă plecă.

○

Revenise la maşina sa obişnuită, un Volvo V70. Era exact acolo unde o lăsase cu o săptămână înainte, într-o parcare din Aspudden.

Lars începu să derapeze când puse frână în apropiere de azilul de bătrâni Lyckoslanten. Condusese cu viteză mai mare decât credea şi fusese nevoit să frâneze brusc când îşi dăduse seama că estimase greşit viteza cu care rula. *Parcă asta nu era posibil decât pe autostradă?* Alunecă pe pietriş, apoi pe asfalt şi de-abia reuşi să oprească maşina înainte de a se ciocni cu o altă maşină parcată. Doi tineri trecură pe lângă el şi îi făcură semn cu degetul în sus. Lars ezită prea mult şi îşi dădu seama că un răspuns cu degetul în sus din partea lui ar fi venit prea târziu.

Găsi o infirmieră în azil, se prezentă şi povesti că venise să preia obiectele personale ale mamei sale. Infirmiera încuviinţă din cap şi spuse că avea să-i descuie camera. Lars o urmă, avea un dos enorm şi Lars nu-şi putea dezlipi privirile de la el. Infirmiera descuie camera lui Rosie, iar Lars păşi înăuntru.

— Coborâţi la recepţie când sunteţi gata, trebuie să semnaţi nişte hârtii.

Lars trase uşa după el, se grăbi spre dormitorul lui Rosie, deschise sertarul în care aceasta îşi păstra reţetele, le luă pe toate. Le frunzări în fugă: Xanor, Lyrica, Sobril, Stesolid, Ketogan.

Lars vârî reţetele în buzunarul interior al gecii, apoi se duse în baie. În dulăpiorul de deasupra chiuvetei găsi Depolan, un flacon neînceput de Ritalin, un amestec de alte tablete mai slabe şi nişte folii de Halcion şi de Fluscand. Pe raftul de sus, mai văzu un flacon, se întinse după el şi citi eticheta, Hibernal… Recunoştea flaconul. După formă, părea să fie mai

vechi. *Hibernal*… O amintire îi trecu fulgerător prin minte şi apoi dispăru la fel de rapid. Luă toate medicamentele şi le îndesă în buzunare. Pe raftul din mijloc, în spatele paharului cu periuţe de dinţi, mai zări ceva, era tot un flacon mai vechi. Litium – *un adevărat clasic*…

Se auziră bătăi în uşă. Lars aranjă totul şi apoi trase apa fără să-şi dea seama de ce.

La uşă se afla un bărbat cu barbă ce purta o cămaşă neagră. Bentiţa albă de la gulerul cămăşii îi ieşea în evidenţă.

— Lars Vinge? Mă numesc Johan Rydén şi sunt preot.

Lars se holba la el.

— Îmi daţi voie să intru?

Lars îi făcu loc şi închise uşa după el. Johan avea o înfăţişare prietenoasă.

— Condoleanţe.

Lui Lars îi luă ceva timp să înţeleagă ce voia să spună.

— Mulţumesc…

— Cum vă simţiţi?

Cum mă simt? Cum mă simt…

Lars nu ştia ce altceva să răspundă decât că nu simţea nimic. Dar nu era un lucru pe care îl putea spune… Întâlni privirea preotului. Simţea cum creştea ceva în adâncul său, ceva ce nu-l făcea deloc să se simtă nelalocul lui, dimpotrivă: o minciună.

Lars oftă.

— Mă simt aşa cum se simte orice persoană căreia tocmai i-a murit o rudă apropiată… e o senzaţie de zădărnicie, de mâhnire… de tristeţe.

Johan încuviinţă dând uşor din cap, într-un gest menit să exprime faptul că înţelegea exact ce voia să spună. Lars continuă cu capul plecat.

— Faptul că am pierdut-o pe mama mă umple de un sentiment straniu…

Johan încuviinţă dând din cap mai repede de data asta. Lars clătină din cap şi continuă.

— Dar… nu ştiu cum să zic, spuse el încet, mulţumit de teatrul pe care îl juca.

Lars privi chipul preotului care degaja umanitate, demnitate şi încredere. Trebuie să se fi antrenat al dracului de mult acasă în oglindă ca să-i iasă aşa de bine.

— Bineînţeles că nu ştii, Lars, niciunul din noi nu ştie.

Lars făcu o mină tristă.

— Mama ta a ales să-şi pună capăt zilelor… Nu lăsa lucrul ăsta să fie o povară pentru tine. Era o femeie bolnavă, sleită de puteri, care îşi trăise deja viaţa.

— Săraca mama…, şopti Lars.

Cercetă privirea lui Johan, era sigur că preotul îl credea. Preotul îl credea pe Lars… aşa cum credea în Dumnezeu.

Lars plecă de la azil fără să se uite înapoi. Se duse la cea mai apropiată farmacie şi ceru tot ce era prescris în reţete, sperând ca farmacista să nu vadă cumva în baza de date că destinatara era moartă. Totul merse ca pe roate. Era asigurat, avea o nouă încărcătură la dispoziţie.

○

Se prezentase ca fiind Alfonse. Era tânăr, în jur de douăzeci şi cinci de ani, şi surâdea plin de încredere ca şi cum, pentru el, viaţa ar fi fost un fenomen incredibil de amuzant.

— Hector, zise Hector când dădură mâna.

Alfonse cercetă biroul cu privirea şi apoi se aşeză.

— Cărţi?

— E o editură, sunt proprietarul unei edituri.

Alfonse scoase un sunet vag, apoi zâmbi.

— Proprietar de editură…, zise el încet ca pentru sine însuşi.

Hector îl analiză pe Alfonse, i se părea că recunoaşte trăsăturile familiei.

— Semeni cu unchiul tău.

Alfonse se uită teatral la Hector, ca şi cum această opinie l-ar fi rănit.

— Eu sper că nu.

Cei doi îşi zâmbiră.

— Ce mai face Don Ignacio?

— Excelent. Tocmai şi-a cumpărat un nou avion, e fericit ca un copil.

— Mă bucur. Transmite-i salutări şi felicitări din partea mea.

Hector se aşeză mai comod pe scaun.

— Hai să discutăm chestiunea pentru care ai venit şi pe urmă te invit la cină, dacă nu ai alte planuri.

— Mersi Hector, dar azi n-am timp. Stockholmul e plin de conaţionali pe care trebuie să-i întâlnesc.

— Cât stai pe aici?

— Cunosc o femeie aici în oraş care mi-e tare dragă. La ea locuiesc. Azi-dimineaţă mi-am dat seama că e atât de plăcut să mă trezesc la ea şi să mâncăm micul dejun împreună, încât m-am hotărât să stau mai mult decât îmi propusesem.

— Atunci apucăm să luăm cina împreună.

— E foarte posibil. Şi vom avea timp şi să ne punem de acord cu privire la chestiunea asta.

Rămaseră privindu-se în ochi, iar tonul lui Alfonse se schimbă.

— Don Ignacio e neliniştit, zise el încet. Se întreabă de ce nu mai faceţi comenzi. Rezerva pe care o aveaţi în Paraguay trebuie să se fi terminat deja, dar nici tu, nici tatăl tău nu daţi niciun semn de viaţă. Vrem să ştim dacă situaţia este sub control… Să aflăm ce se întâmplă şi, evident, să ne asigurăm că sunteţi bine şi că nu aveţi necazuri.

Hector scoase un trabuc subţire.

— Am avut ceva probleme cu reţeaua de livrare.

Alfonse aşteptă în timp ce Hector trăgea tutunul în piept.

— A fost interceptată.

— De cine?

— Nişte nemţi…

Alfonse îl privi pe Hector.

— Măi să fie.

Hector suflă fumul.

— E o poveste încâlcită, tocmai am reluat controlul, dar nu reîncepem activitatea imediat, mai aşteptăm un pic să liniştească lucrurile.

— Cât o să dureze?

— Nu ştiu.

Alfonse încuviinţă din cap.

— Don Ignacio o să se bucure să audă că sunteţi bine…, dar acum că m-am convins că vă merge bine… uite ce am de zis: Don Ignacio e de părere că avem un contract. În contract se prevede că noi trebuie să vă facem rost de vitamine şi să asigurăm transportul acestora până în Ciudad del Este. E o afacere fără întreruperi. Acum însă s-a oprit dintr-un motiv oarecare. Don Ignacio n-ar vrea să meargă aşa de departe încât să o considere o încălcare a contractului, dar… Cred că înţelegi ce vreau să zic.

Hector se întinse în scaun.

— Pentru mine nu e un contract. Nu ne-am pus de acord asupra niciunei perioade de timp… Singura înţelegere pe care o avem e cea asupra preţului. Don Ignacio şi-a primit mereu banii pe care îi datoram, nu-i aşa?

— Şi ăsta e un lucru de care e mulţumit, tare mulţumit.

— Şi noi suntem mulţumiţi de cât de simplu e să facem afaceri cu voi, zise Hector.

Alfonse era bine îmbrăcat şi politicos. Arăta bine, avea părul negru şi des, tipic sud-american, trăsăturile bine conturate, bărbia ieşită în afară, pometii care îi confereau o duritate atractivă. Femeile îl considerau cu siguranţă chipeş. Dădea impresia unei persoane liniştite, în ciuda faptului că zâmbea constant. În spatele acestei măşti, Hector vedea însă

nebunia. Era capabil să identifice nebunia de la o distanţă de un kilometru. În cazul lui Alfonse, îşi dăduse seama imediat ce acesta intrase pe uşă. În ceea ce-l priveşte pe Don Ignacio Ramirez, o identificase de la prima întâlnire cu el cu zeci de ani în urmă. Îi plăceau oamenii care aveau această trăsătură, simţea că făceau parte din aceeaşi categorie, că erau înrudiţi. Hector realiză că îl plăcea pe Alfonse.

— Păi atunci avem o problemă, zise Alfonse.

Hector dădu din umeri.

— Nu ştiu dacă e o problemă, poţi s-o consideri o pauză.

— În vocabularul nostru acest cuvânt nu există. Don Ignacio contează pe banii de la voi în schimbul serviciilor sale. Dacă vreţi să luaţi o pauză, după cum ai spus, asta nu influenţează în niciun fel contractul cu noi.

— Dar, dragul meu Alfonse, noi nu avem un astfel de contract.

— Don Ignacio e de altă părere şi, de obicei, are dreptate…

Hector rămase în cumpănă.

— Pot să-ţi ofer ceva?

Alfonse clătină din cap.

— Ce fel de probleme aveţi, vă putem ajuta cu ceva? Poate vă putem ajuta dacă nemţii ăia vă mai creează probleme?

Hector evaluă oferta, ştia că ajutorul columbienilor avea să fie costisitor pe termen lung.

— Nu, ne descurcăm, problema nu e atât de spinoasă.

— Păi, povesteşte-mi…

Hector trase un fum din ţigară.

— Din motive pe care nu le cunoaştem, au intervenit şi au preluat activitatea, mituind şi probabil ameninţând oamenii noştri. Apoi am intrat noi în acţiune şi am recuperat totul, dar treaba s-a cam încins. Căpitanul vaporului de care ne folosim vrea să stea deoparte o vreme.

Alfonse reflectă în sinea lui câteva clipe.

— Atunci există două variante, zise el.

Hector rămase în expectativă.

— Sau ne plătiţi – noi vă umplem depozitul din Paraguay şi voi scoateţi marfa pe piaţă înainte de următoarea livrare.

— Sau?

— Sau îi contactăm pe prietenii voştri nemţi. Par să fie mult mai interesaţi de afaceri decât voi.

Hector şi Alfonse se inspectară reciproc. Hector oftă, amuzându-se de faptul că picase atât de uşor în capcană.

— Continuăm ca de obicei, zise Hector. Voi încărcaţi, iar eu vă trimit banii, daţi-mi doar un mic răgaz.

Alfonse făcu un gest în semn de mulţumire.

— Deci, ce ai de gând să faci împreună cu compatrioţii tăi din Stockholm? Să-ţi recomand câteva locuri bune? întrebă Hector.

— Nu e nevoie, au rezervat deja o masă, mergem să mâncăm undeva.

Alfonse îşi privi ceasul de mână.

— Apoi mergem să dansăm salsa într-un club, nu-mi mai aduc aminte cum se cheamă. Nu vrei să vii cu noi?

— Mersi de invitaţie, dar sunt ocupat în altă parte.

— Atunci încheiem afacerile înainte să plec acasă?

— Când ai tu timp.

Alfonse îl cercetă pe Hector cu privirea o vreme.

— Pari să fii un tip de treabă, Hector Guzman.

— Şi tu la fel, Alfonse Ramirez.

Alfonse ieşi de la Hector din birou, coborî în stradă şi o luă la dreapta. Hasse Berglund îl lăsă pe columbianul elegant să se depărteze, apoi se ridică, împături ziarul pe care îl răsfoise şi o porni după el.

○

Gunilla auzi telefonul bâzâind în buzunar. Nu recunoştea numărul de pe ecran.

— Da?

— Dumneavoastră sunteţi Gunilla Strandberg?

— Cine vrea să ştie?

— Mă numesc Sara Jonsson şi aş vrea să vă întâlnesc.

— Ne cunoaştem de undeva?

— Nu în mod direct. Fostul meu prieten lucrează pentru dumneavoastră.

— Mda?

— Lars Vinge.

Îi pică fisa. *Sara Jonsson…* Gunilla ştia că e jurnalistă independentă. Lars îi vorbise despre ea la interviu. Gunilla o verificase: Sara Jonsson, o jurnalistă independentă care scria articole culturale foarte rar publicate.

— Sigur, aveţi ceva special să-mi comunicaţi?

— Da.

— Şi anume?

— Vreau să ne întâlnim şi să stăm de vorbă.

Gunilla îi analiză tonul vocii. Tipa era încordată şi nervoasă. Încerca să ascundă asta în spatele unui ton hotărât.

— Unde să ne întâlnim, Sara?

— Ne-am putea vedea în Djurgården, lângă restaurantul

Djurgårdsbrunn.

— OK. Când?

— Peste o oră.

— Atât de repede?

— Da.

— Atunci ne vedem acolo.

Gunilla încheie convorbirea cu un zâmbet care se risipi imediat.

Erik şi Gunilla parcară în faţa restaurantului. Sara Jonsson aştepta afară. Purta o bluză ieftină şi uzată, cumpărată de la vreun producător de articole de îmbrăcăminte în masă, avea ochelari negri la ochi şi o fustă până la genunchi. Uitase să se radă pe picioare, iar părul ciufulit era prins anapoda într-o coadă.

Îşi dădură mâna. Sara avea mâna rece şi umedă. Anxietatea îi era evidentă – ochelarii de soare nu o apărau decât parţial.

— OK, Sara, mergem să ne aşezăm? întrebă Gunilla.

— Nu, prefer să ne plimbăm un pic.

— Sigur, vremea e frumoasă.

O porniră în jos, spre podeţul peste canal.

— De câtă vreme locuieşti împreună cu Lars?

— Nu mai locuim împreună.

— Ce păcat.

Sara avea mintea în altă parte. Gunilla şi Erik îşi dădură seama, privirile li se încrucişară rapid.

— Nu ştiu cu ce să încep, zise ea după ce trecură podeţul.

Gunilla aştepta nemişcată.

— Lars s-a schimbat.

— În ce fel?

— Nu ştiu, n-are oricum nicio importanţă, dar e motivul pentru care am început să caut o explicaţie.

Sara era în continuare nervoasă.

— Tot pentru dumneavoastră lucrează, nu-i aşa?

Gunilla încuviinţă din cap.

— Atunci ştiţi că a fost plecat mult, că lucra seara şi se odihnea ziua… Ne-am distanţat.

— Aş putea să-i schimb programul, dacă asta e problema…

Sara clătină din cap.

— Nu e vorba despre asta, v-am spus deja că nu mai suntem împreună…

Era o nuanţă de jignire în vocea ei.

— De ce, dacă nu sunt indiscretă?

Sara se întoarse spre Gunilla, se opri şi îşi dădu jos ochelarii de soare.

Gunilla îi văzu ochiul.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce credeţi că s-a întâmplat?

Gunilla se uită cu atenţie la ochiul învineţit.

— Lars?

Sara nu răspunse, îşi puse ochelarii la loc şi continuă să meargă.

— Am început să caut prin lucrurile lui, lucrurile lui personale. Încercam să găsesc ceva care să explice această schimbare.

Gunilla era numai ochi şi urechi.

— Cu cât mi-am intensificat căutările, cu atât mai clar mi-a devenit faptul că se ocupa cu ceva ce nu făcea parte… cum să zic, nu făcea parte din sarcinile lui de lucru.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că înţeleg despre ce e vorba.

— OK, despre ce e vorba?

Sara mergea cu capul plecat. Ridică privirea.

— Sunt jurnalistă.

— Da, ştiam deja.

— În calitate de jurnalistă, este datoria mea să raportez abuzurile de putere.

Gunilla ridică din sprâncene.

— Oh, sună foarte nobil.

Sara se avântă.

— Ştiu cu ce vă ocupaţi… Puneţi microfoane, vă dedaţi la ameninţări şi urmăriri.

— Acum nu prea mai înţeleg la ce te referi, zise Gunilla.

— Mă refer la Sophie, mă refer la Hector.

Sara habar n-avea cum stăteau lucrurile. Nu ştia decât numele şi informaţiile evazive pe care le obţinuse ascultând înregistrările de pe calculator. Era conştientă că puseseră microfoane şi, în plus, mai găsise nişte informaţii neactualizate despre anchetele conduse de Gunilla în registrul poliţiei – mai mult de atât nu ştia. Dar nu avea intenţia să dezvăluie acest lucru faţă de Gunilla. Era şansa ei să facă senzaţie, povestea asta avea s-o ajute să renunţe la articolele culturale care nu interesau pe nimeni şi să acceadă la ceva mai bun. Avea de gând să facă jurnalism de investigaţie, să devină o persoană de încredere care să divulge abuzurile clasei aflate la conducere. Se simţea mai confortabil în acest domeniu, i se potrivea mai bine, o definea mai precis.

Gunilla reuşi să-şi ascundă surprinderea.

— Ce pot să spun e că ne ocupăm de mai multe anchete în momentul de faţă şi că există câteva care, în această fază a operaţiunii, sunt

clasificate ca fiind strict secrete, iar dezvăluirea unor astfel de informaţii este considerată un delict. Dacă ai nevoie de informaţii, ţi le vom furniza în timp, dar nu atâta vreme cât ne punem în pericol anchetele şi colaboratorii care lucrează la ele.

Sara scoase din mânecă un al doilea as.

— Albert… Interogatoriul, secţia de poliţie din centru… Violul. N-are decât cincisprezece ani!

Gunilla o privea ţintă. Sara îi citea fiecare mişcare a feţei. Nimerise oare în plin? Posibil…

— Ce-ai spus?

— Ai auzit ce-am spus.

Erik încercă să salveze situaţia.

— E o anchetă în curs şi ca atare e secretă. Această anchetă conţine multe elemente delicate. Tot ce-ai văzut sau auzit nu trebuie transmis mai departe spre publicare înainte de a obţine acordul nostru, zise el.

Sara îşi păstră calmul. Intuia că lovise la ţintă şi o scruta pe Gunilla cu privirea.

— Microfoane plasate ilegal, Sophie… Încotro vă îndreptaţi, de fapt?

Gunilla se uita fix la Sara; o umbră de tristeţe îi acoperi chipul.

— Poftim?

Sara simţea că nervozitatea o părăsise. Aruncă în joc şi ultimul as.

— Patricia Nordenström: e oare un nume familiar?

Gunilla încercă să menţină o mină neutră, dar în cele din urmă afişă un zâmbet lipsit de bucurie, rigid şi artificial.

— Patricia Nordenström a dispărut acum cinci ani, continuă Sara. A dispărut în timp ce lucrai cu ea. În documentaţie nu există nimic care să indice că dispariţia ei ar fi legată de cel poreclit „Regele pariurilor“, a dispărut în timp ce tu lucrai cu ea. Acelaşi lucru e valabil şi pentru Sophie? O să dispară şi ea?

Sara mersese până la capăt. De fapt, n-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte, ştia doar că era ceva putred în toată povestea asta, înţelesese acest lucru imediat ce Lars începuse să lucreze la caz. Fusese mutat peste zi de la ordine publică la crimă organizată. Era dubios. Se transformase din Lars într-o persoană total străină, şi asta era dubios…

Gunilla părea să fi rămas cu privirea fixată pe Sara. Apoi se întoarse şi plecă. Chiar şi Erik rămăsese surprins şi nu avusese altă soluţie decât s-o urmeze.

Gunilla era abătută când ieşiră din parcare şi porniră înapoi spre oraş.

— Vai de tine, fată amărâtă, zise ea pentru sine.

Erik conducea fără să scoată o vorbă.

— De ce acum? continuă ea.
Erik ştia că nu se aştepta să primească vreun răspuns din partea lui.
— Chiar nu-şi dă seama?
Gunilla privea în gol.
— Aceeaşi poveste încă o dată? continuă ea.
Trecură pe lângă turnul Kaknästornet.
— Cum o fi făcut rost de toate informaţiile astea?
Gunilla oftă şi căzu pe gânduri.
— La naiba, şopti ea.
— Patricia Nordenström? Cum a aflat despre ea? întrebă Erik.
Gunilla trase în jos apărătorul de soare.
— Informaţia poate fi accesată din registrul poliţiei. Mai sunt câteva detalii de care n-am reuşit niciodată să scap. Nu ştiu exact cum a aflat, poate că a făcut pur şi simplu o cerere. Dar n-are oricum nicio importanţă. A înţeles lucruri pe care n-ar fi trebuit să le înţeleagă.
— O fi ajutat-o Lars?
— Nu ştiu, nu cred însă… Ai văzut ce i-a făcut.
Gunilla reflectă câteva secunde.
— Ce-a zis înainte s-o menţioneze pe Patricia?
— Microfoane…
— Înainte de asta?
— Albert…
— De unde ştie despre Albert? întrebă ea.
Erik nu avea niciun răspuns.
Gunilla oftă, împingând în sus apărătorul de soare.
— Lars poate să mai aştepte. Îl lăsăm să-şi vadă de treabă, la distanţă… ca de obicei. Sara însă…
Erik viră şi intră pe Strandvägen.
— Poate că e momentul să-l iniţiem pe Hans.
Erik mormăi aprobator.
— La naiba! şopti ea din nou pentru sine.

○

Ralf Hanke era în toane rele. Era cufundat într-o tăcere compactă, ca de fiecare dată când i se întâmpla acest lucru. Cei din jurul lui îi percepeau starea de spirit ca pe un fir electric pe un stâlp de înaltă tensiune. Toată lumea se ţinea la distanţă.

Privea spre centrul Münchenului prin fereastra panoramică de la etajul şapte. Peisajul era nebulos. Marginea de jos a norilor cenuşii se afla aproape la acelaşi nivel cu el. Dacă s-ar fi găsit cu câteva etaje mai sus,

n-ar fi văzut nimic – ceea ce poate ar fi fost destul de plăcut. Deseori privea acest peisaj când nu reuşea să-şi pună ordine în gânduri. I se întâmpla foarte rar să observe ceva concret, dar îi venea mai uşor să reflecteze cu lumea la picioare. Astăzi purta un pulover tricotat. I se întâmpla rar, dar când se întâmpla, se simţea confortabil. Poate pentru că era plăcut să scape de costum, să se simtă în largul său. Dar puloverul tricotat avea şi un alt efect asupra lui. Îl ajuta să-şi limpezească gândurile, să acţioneze cu sânge rece, să fie mai agresiv, exact ca astăzi. Iar gândurile limpezi şi reci însoţite de o dispoziţie agresivă înlesnesc simţitor luarea de decizii.

Interfonul scoase un bâzâit.

— Domnule Hanke?

Vocea calmă a secretarei răsună în încăpere.

— Spuneţi, domnişoară Wagner.

— A sosit domnul Gentz.

Uşa de la birou se deschise. Roland Gentz intră şi merse până în faţa unui fotoliu pe care se aşeză, scoţând nişte hârtii din diplomat. Nu se salutară. Nu se salutaseră niciodată. Şi asta nu din lipsă de politeţe, ci, pur şi simplu, dintr-o înţelegere tacită cum că aşa trebuiau să se poarte în afaceri – doi bărbaţi care nu se salută.

Ralph rămăsese la fereastră. Vremea închisă şi problemele pe care le avea pe cap îl făceau să tânjească după un păhărel. Privi în depărtare, spre oraş.

— Vrei un pahar de tărie?

Roland ridică privirea din hârtii, mirat de întrebare.

— Oare când am încetat să mai bem în timpul zilei? întrebă Ralph.

Roland se gândi.

— Cam prin anii nouăzeci… Cam tot pe atunci când a încetat să mai fie la modă cravata, cred.

Ralph se îndreptă spre birou.

— Două lucruri bune, oftă el.

Se aşeză.

— Deci?

— OK, de ce nu?

Ralph apăsă pe butonul interfonului.

— Domnişoară Wagner? Două pahare de single malt fără gheaţă.

— Imediat, domnule Hanke.

Ralph îşi împreună mâinile cu un aer îngăduitor. Roland răsfoia prin hârtii.

— Am primit plata pentru cele trei galerii din Marea Britanie… Avem în continuare probleme la Hamburg cu construcţia podului… E vorba de

hidraulică, o să dureze. O să obţinem contractele cu americanii, dar şi în cazul ăsta trebuie să avem răbdare, toată lumea vrea să participe.

Ralph asculta uşor absent, îşi întorsese scaunul şi se uita din nou pe fereastră. Roland vorbea mai departe în fundal. După câteva minute, Ralph îl întrerupse.

— Asta poate să mai aştepte… Care e situaţia în Suedia?

Roland ridică privirea din hârtii.

— Suedia? Nimic nou…

— Care sunt ultimele evenimente?

Roland îşi adună gândurile.

— Tovarăşul lui Mikhail e în spital…

— O să vorbească?

Roland clătină din cap.

— Nu.

— De unde ştii?

— Aşa zice Mikhail.

— N-am mai auzit nimic de la ei.

Roland nu răspunse.

— Şi mediatorul, tipul cu armele?

Roland se foi în scaun.

— Ralph, pot să-ţi spun ce cred eu?

Ralph privea oraşul pe fereastră.

— Te rog.

— Ce-ar fi să renunţăm la toată treaba asta? Ne afectează celelalte afaceri, iar gradul de risc creşte pe zi ce trece… Şi, în plus, proiectul e neînsemnat ca mărime… Hai să-l lăsăm deoparte şi să ne concentrăm pe treburile importante.

Ralph îşi învârti scaunul spre Roland.

— Cum îl cheamă pe tipul ăla pe care l-am cumpărat?

Roland se întreba dacă Ralph auzise vreun cuvânt din ceea ce tocmai îi spusese.

— Carlos, Carlos Fuentes.

— Cine e?

— Un oarecare, proprietarul câtorva restaurante. E pe post de paravan pentru Hector, dar nu ştiu exact cum.

— Hai să ne mai folosim de el.

— Cred că e deja uzat.

— De ce?

— El a fost cel care l-a pus pe Hector să vină la restaurant ca să fie prins de Mikhail şi de tovarăşul lui. Nu cred că sunt atât de nătărăi încât să creadă că a fost o coincidenţă.

— E mort?

Roland dădu din umeri.

— E posibil…

Se auziră bătăi uşoare în uşă. Domnişoara Wagner intră cu o tavă şi două pahare de whisky cu fundul gros. Îi servi şi apoi ieşi.

Nu băură imediat, adulmecară mai întâi. Ralph bău primul, Roland după el. Înghiţiră şi lăsară gustul să le mângâie simţurile. Acesta e atuul unui whisky – are un gust care impresionează şi care creează iluzia unor amintiri false şi a unor sentimente dramatic de frumoase despre lucruri ce sunt imposibil de obţinut. Acesta ar putea fi motivul pentru care un anumit tip de romantici s-au prăpădit bându-l.

Puseră paharele jos.

— Avem pe cineva în Spania? întrebă Ralph.

— Ce vrei să spui?

— Avem pe cineva cum e Mikhail în Spania?

Roland clătină din cap.

— Nu.

— Găseşte pe cineva. Vreau să avem pe cineva acolo în stand-by, o persoană care să poată acţiona rapid.

— În ce fel?

— Prin violenţă. Poate doi sau trei tipi.

— Nu sunt de acord, zise Gentz încet.

Ralph nu replică. Sub ei se auzea vuietul mocnit ce se ridica din centrul oraşului.

— Şi tipa? Cine este, ce ştim despre ea?

— Nimic… E doar o femeie, vrei să aflu detalii?

Ralph reflectă, ducând paharul la gură.

— Da.

20

Un bujor alb tocmai înflorise. Era nespus de frumos, mare şi larg, simetric şi visător. Tommy Jansson îl privea. Stătea într-unul din scaunele albe de lemn, în grădina Gunillei. Masa de afară se afla într-un separeu al grădinii care mirosea îmbietor a trandafiri şi a clematite.

Tommy Jansson era şeful departamentului de informaţii din cadrul Direcţiei de Combatere a Crimei Organizate, departament în care Gunilla lucrase în ultimii paisprezece ani. În mod formal era şeful ei, un tip dur care conducea maşini americane şi avea un revolver 357 la brâu. În viaţa particulară era ca un copil, dar în ceea ce priveşte munca, era un profesionist desăvârşit. Gunilla îl aprecia foarte mult ca şef, dar şi ca prieten şi coleg.

Gunilla puse pe masă un platou cu prăjituri cu scorţişoară. Tommy aşteptă până se aşeză în faţa lui.

— Am auzit că te-au poreclit „mama“.

Gunilla zâmbi.

— Cine ţi-a zis?

— Fratele tău. L-am sunat pe drum spre tine, ca să-mi fac o idee despre cum vă merge.

Gunilla se foi în scaun.

— De ce l-ai sunat pe el?

— De-aia.

Gunilla turnă ceai englezesc în ceaşca lui Tommy. El sorbi un pic înainte să înceapă să vorbească.

— A trecut ceva vreme. Lumea pune întrebări.

— Da? zise Gunilla.

— Procurorul aşteaptă să-i dai material.

— Tommy, tu ştii cum lucrez eu, ştii că nu vreau să predau ceva ce nu este îndeajuns de copt vreunui procuror stresat care n-o să priceapă o iotă şi o să folosească greşit informaţia, astfel ca până la urmă să nu mai rămânem cu nimic.

— Înţeleg, dar sunt presat din toate direcţiile. Nu pot să te acopăr tot timpul.

Păsările ciripeau în copaci, iar glasurile lor îţi dădeau un sentiment de

liniște. Gunilla îl scrută cu privirea.

— Să mă acoperi?

— Știi ce vreau să spun.

— Nu, nu știu.

Tommy se uită țintă la ea.

— Procurorul nu e singurul care pune întrebări, continuă el. Și, în plus, mai și împrăștie teoriile în toate direcțiile. Asta creează nesiguranță.

— Berit Ståhl?

Tommy încuviință din cap.

— Ce zice?

— Chiar vrei să știi?

Gunilla nu răspunse. Tommy încercă să găsească o poziție mai confortabilă pe scaunul de lemn.

— Zice că nu înțelege de ce ți s-a dat mână liberă.

— Și tu ce zici, Tommy?

— Ce-am susținut dintotdeauna și anume, că ești unul dintre cei mai buni oameni pe care îi am.

— Și atunci ea ce zice?

Tommy bău o gură de ceai și își sprijini ceașca pe genunchi.

— Că nu există nicio indicație în acest sens.

— În ce sens?

— A trecut în revistă toate cazurile tale din ultimii cincisprezece ani și a zis că procentajul anchetelor conduse de tine care s-au încheiat cu o condamnare e cu mult sub medie.

Gunilla oftă.

— Exact cum îți spuneam mai devreme. Altceva?

— Asta-i tot.

— Nu, nu cred…

Gunilla rămase cu ochii fixați pe Tommy. Acesta lăsă privirea în jos.

— Mai zice că motivul pentru care tu lucrezi în felul cum lucrezi, cu propriul grup, fără amestecul altora, în clădiri private etc., e că vrei să construiești o organizație al cărei șef să poți deveni când se reorganizează poliția peste câțiva ani.

— Da? Și?

Tommy dădu din umeri.

— Îți zic ce-a spus.

— Ce, că am ambiție?

Tommy oftă.

— Nimănui nu-i pasă… deocamdată. Dar dacă va continua să fie cu gura mare, cineva o să devină nervos și o să înceapă să pună întrebări.

Tommy începu să şoptească.

— Gunilla, dacă întâmpini greutăţi, dacă nu ai atâta material cât ai vrea, trebuie să-mi spui. Te-am apărat dintotdeauna şi o s-o fac şi de data asta… Dacă văd însă că nu eşti deschisă şi sinceră cu mine…

— Nu-ţi face griji, zise ea încet.

Tommy îşi trecu o mână prin păr.

— Nu-mi fac griji…

Gunilla izbucni în râs.

— Ba vezi bine că-ţi faci.

El nu-i răspunse.

— Tommy, hai să menţinem înţelegerea pe care am avut-o la început…

— Ce înţelegere am avut?

— Că n-am nevoie să raportez, zise Gunilla.

— Cine a zis că am venit aici ca să-mi dai raportul?

— Ce altceva te-ar fi putut aduce aici? Prăjiturile?

— Da, prăjiturile.

Niciunul dintre ei nu zâmbi.

Tommy căzu pe gânduri. Gunilla şi el erau egali, gândeau la fel şi aveau aceleaşi păreri. Nu-şi împărtăşeau toate astea, erau multe lucruri pe care nici măcar nu aveau nevoie să şi le spună. Ştiau că, în linii mari, vedeau lucrurile în acelaşi mod.

Tommy întrerupse tăcerea.

— Vreau să ştiu cât de departe ai ajuns şi când crezi că o să poţi avea dovezi destul de clare pentru anchetă… Şi mai vreau să-mi spui dacă ai nevoie de ceva.

Gunilla simţi cum o învăluie răceala.

— Să-ţi fie ruşine, zise ea.

Tommy îşi luă o mină nevinovată.

— Ce?

— Ştiu ce încerci să faci, dar n-o să-ţi reuşească.

— Ce tot zici acolo, Gunilla?

— Dacă îţi imaginezi că poţi aduna informaţii ca să poţi pasa cazul altcuiva, te înşeli.

Tommy clătină din cap.

— N-am venit aici ca să te dau afară.

— N-am zis asta, dar înţeleg care-i treaba.

— Care-i treaba?

— Îţi acoperi spatele, aduni informaţie şi dacă se dovedeşte că lucrurile nu merg cum vrei tu, mă înlocuieşti. Te-am mai văzut făcând treaba asta şi înainte.

Tommy începea să se enerveze.

— Termină odată cu jocul ăsta!

— Tu eşti cel care trebuie să termine, Tommy. Eu vorbesc serios şi nu am nicio intenţie să mă răzgândesc. Avem o înţelegere. Nimeni şi nimic nu schimbă acest lucru… cu atât mai puţin Berit Ståhl.

— Ce-ţi pasă de ea? zise Tommy.

Gunilla se relaxă.

— Mulţumesc…

El clătină din cap.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. Se pare că interpretezi greşit înţelegerea noastră.

Dintr-o grădină vecină se auzeau râsete de copii.

— În ce sens?

— Că e legat în primul rând de mine şi de ceilalţi şefi.

Gunilla nu răspunse. El o privi cu insistenţă.

— Eşti în rahat, zise Tommy.

Gunilla strâmbă din nas.

— Ce fel de limbaj mai e şi ăsta?

— Eşti sau nu?

Gunilla scutură din cap

— Nu, nu sunt, răspunse ea în şoaptă.

Avuseseră sute de astfel de convorbiri de-a lungul anilor, toate pe aceeaşi temă – Tommy voia să controleze situaţia, iar Gunilla nu voia să-l lase să preia controlul.

Cum se simte Monica? întrebă Gunilla pe un ton blând.

Tommy îşi aţinti privirea asupra grădinii.

— Se simte bine, niciun semn direct deocamdată.

— Ce zic doctorii?

Tommy o privi în ochi.

— Că nu ştiu, dar că ştiu, cam aşa ceva.

— Şi asta ce înseamnă?

Vocea lui Tommy se stinse.

— Că are boala, că SLA e incurabilă, că în curând vor apărea primele simptome.

Gunilla vedea cât era de mâhnit. Tommy privi în ceaşcă.

— Ştii ce e cel mai rău? întrebă el cu voce slabă.

Gunilla clătină din cap.

— Mi-e mai frică decât îi e ei.

Apoi se aşternu din nou tăcerea. Insectele zumzăiau, frunzele copacilor fremătau în vânt, păsările ciripeau.

Tommy goli ceaşca, o aşeză pe masă şi se ridică. Redevenise şeful ei.

— Sunt de partea ta, Gunilla. Însă trebuie să-mi ceri ajutor, dacă ai nevoie.

Tommy ieşi din separeul grădinii şi dispăru spre poartă. Gunilla îl urmări cu privirea. În spatele ei bâzâia un bondar.

○

Era trei şi jumătate dimineaţa. Lars forţă uşa de la terasă. Treaba merse repede, căci ştia procedura. Îşi dădu jos pantofii, făcu câţiva paşi în sufragerie în şosete. Toată lumea era adormită. Se furişă până la lampa cu picior de lângă canapea şi căută atent cu privirea. Găsi microfonul minuscul şi subţire pe care îl instalase Anders şi îl desprinse cu grijă, ţinându-l între degetul mare şi arătător. Îi dădu drumul într-o punguliţă de plastic pe care o puse în buzunar şi se retrase din nou către uşa de la terasă. Avu o străfulgerare şi fu nevoit să se oprească. Nu era un gând ce putea fi exprimat prin cuvinte, ci doar prin senzaţii, ceva de genul: *la naiba*… Sophie doarme la etaj.

Lars se îndreptă spre scară, fu atras în acea direcţie fără drept de apel. Urcă treptele tiptil.

Uşa de la camera ei era întredeschisă. Lars se apropie cu urechea şi ascultă. Dinăuntru răsuna respiraţia ei calmă. Împinse uşor uşa, totul se petrecea în tăcere deplină. Făcu un pas înainte pe mochetă.

Era întinsă în faţa lui, aproape la fel ca data trecută, pe spate, cu părul răspândit pe pernă, la doar câţiva metri distanţă de el. Începu să ezite. Ce căuta el acolo… Ce se pregătea să facă… Însă… Se uită la ea, văzu cât era de frumoasă şi dorinţa puse stăpânire pe el, iar ezitarea dispăru. Ar fi vrut să se cuibărească lângă ea, să-i spună că se simţea rău. Poate că asta i-ar alina suferinţa. Un sunet îl trezi din fantezie. Era un fâlfâit care venea din spatele perdelei. Un fluture de noapte. Aripile i se zbăteau, lovindu-se de geam, în timp ce ducea o luptă grea ca să poată ieşi afară, atras de lumina palidă pe care o răspândeau stâlpii de iluminat.

Inima îi bătea regulat, respiraţia îi era calmă… Se aşeză în genunchi şi apoi începu să înainteze spre ea în patru labe. Cu grijă, cu grijă, în curând avea să-i simtă mirosul. Începu să aibă erecţie, îi veni ideea să-i pună mâna la gură… să se urce peste ea, să… *Nu, nu aşa.* Lars se blestemă. Însă ar fi putut… *Nu, nu putea… sau putea?* Se luptă cu impulsul, dar, ca şi în restul zilelor săptămânii, acesta îl învinse şi acum.

Încă stătea în genunchi când îşi descheie nasturele de la pantaloni, trase fermoarul în jos şi îşi vârî mâna stângă înăuntru. Nu voia, dar pur şi simplu nu se putea abţine. Lars închise ochii şi făcu dragoste cu Sophie în imaginaţia lui. Ea îi rostea numele printre suspine, îl implora să nu se

oprească, îi mângâia spatele, îi spunea că îl iubeşte. Aripile fluturelui de noapte se izbeau de perete. Lars trimise un sărut în aer şi îşi dădu drumul. Urmă o senzaţie de zădărnicie totală.

Coborî treptele cu grijă, se deplasă tiptil pe podeaua din sufragerie şi părăsi casa prin acelaşi loc prin care intrase.

○

Nu erau în stare nici măcar să se privească în ochi. Lui Anders îi atârna capul, iar Hasse ofta aproape la fiecare răsuflare. Stăteau în Honda lui Anders care era parcată pe strada Bastugatan. Hasse întrerupse tăcerea.

— Ai mai făcut asta?

Anders privi în gol în întuneric, încuviinţând din cap.

— Şi cum e?

Anders nu voia să vorbească despre asta.

Căută în buzunar. Întinse palma către Berglund. Erau nişte pastile albe.

— Ce-i asta?

— Ajută. Ia două.

— Eu nu iau niciodată pastile.

— Eşti prost sau ce-ai?

Hasse nu înţelegea.

— Ce?

— Ia-le!

Anders ţipase. Apoi oftă, se sprijini de portieră şi continuă să privească în gol. Hasse luă pastilele şi le înghiţi.

Timpul trecea încet; se târa, ca şi când ar fi trecut prin pereţi groşi, masivi, ca şi când ar fi vrut să-i facă să sufere. Sau poate voia să le ofere ocazia să aleagă. Anders detesta această senzaţie. Se uita nerăbdător la ceas. Cu cinci minute înainte de ora stabilită, deschise portiera.

— Hai să mergem.

Ieşiră din maşină, se apropiară de uşa imobilului, formară codul corect şi o porniră în sus pe scările de piatră.

Pe uşă scria *Dahl*. Dedesubt, era un bileţel lipit cu scotch pe care putură citi *S. Jonsson*.

Ascultară câteva clipe. Anders începu să meşterească la yală. Nu tremura şi nici nu ezita, tabletele îşi făcuseră efectul. Yala cedă. Rămaseră tăcuţi, ascultând şi încercând să distingă sunete suspecte.

Anders puse mâna pe clanţă, apăsă cu grijă până când uşa se întredeschise, aşteptă o vreme, pe urmă o deschise numai cât să se poată strecura amândoi înăuntru.

Anders şi Hasse stăteau nemişcaţi în hol. La dreapta se afla o

bucătărioară îngustă, cu o masă adunată lângă fereastră, două scaune pliante şi fără prea multe dulapuri. Era o garsonieră de dimensiuni reduse. Anders făcu un pas înainte. Văzu un televizor, o canapea, un tablou, o lampă cu picior… În spatele unei draperii se afla un pat. Acolo dormea Sara, i se auzea încet respiraţia.

Îşi dădură jos pantofii şi se furişară în tăcere prin cameră. Anders se aşeză pe vine şi deschise o învelitoare din Gore-Tex. Înăuntru, înfăşurată în pânză moale, se afla o seringă. O ridică încet şi dădu la o parte apărătoarea de plastic care proteja acul.

Hasse era în spatele lui. Nu mai respira aşa de greu, tabletele îşi făcuseră efectul şi în cazul lui. Anders se ridică. Îi aruncă o privire lui Hasse, *acum e momentul*. Începură să se deplaseze fără pic de zgomot spre pat.

Sara dormea pe burtă şi sforăia uşor. Hasse se îndreptă spre capul patului, dădu la o parte draperia cu grijă şi se postă lângă partea superioară a corpului ei, pregătit să o prindă în caz că s-ar fi trezit. Anders se aşeză în tăcere la picioarele patului. Trebuia să ridice plapuma; făcu mai întâi o încercare, ridică un centimetru sau doi. Sara nu se mişcă; dormea adânc. Anders nu-i vedea picioarele, aşa că mai ridică un pic. Femeia lovi cu piciorul din reflex în somn. Anders sări speriat. Unul dintre picioare îl scărpina pe celălalt, iar Sara mormăia ceva; părea să fie o dojană, ca şi cum ar fi certat pe cineva. Apoi se făcu tăcere. Anders şi Hasse se uitară unul la celălalt. Anders trase adânc aer în piept, se concentră, apucă seringa bine cu mâna dreaptă, cu arătătorul şi degetul mijlociu pe marginile de plastic şi degetul mare pe vârf. Ultima mişcare pe care o făcuse Sara îi lăsase piciorul dezvelit. Anders îi făcu semn lui Hasse să se pregătească. Hasse se postă cu picioarele depărtate şi cu braţele în aer.

Anders se uită la seringă. Lichidul era transparent, supărător de transparent. Aşteptă, ca şi cum ar fi ezitat, ca şi cum se întreba ce căuta acolo. Apoi îndreptă acul subţire spre talpa dreaptă a Sarei şi înfipse acul cam un centimetru. Sara tresări când simţi durerea, dar Anders îi prinse piciorul şi îl ţinu strâns în timp ce Hasse, cu toată greutatea corpului, îi imobiliză braţele pe pat. Sara ţipă în saltea când Anders îi injectă lichidul în corp. Sara protestă şi începu să tremure, iar Anders îi scăpă piciorul din prinsoare, cu seringa înfiptă în el. Sara lovi instinctiv cu ambele picioare. Acul se rupse şi seringa zbură cât colo. Adunându-şi toate puterile, Hasse încerca s-o imobilizeze.

Trecu un şir de secunde nesfârşite înainte ca drogul să-i ajungă la inimă şi să-i cauzeze un infarct. Sara încetă să mai ţipe şi să mai lovească. Se lăsă o tăcere mai apăsătoare decât vreunul din ei şi-ar fi

putut închipui.

Cei doi o priviră pe femeia care zăcea în pat pe burtă, apoi se uitară unul la celălalt. Hasse îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de ea.

— La naiba, şopti el. S-a moleşit de tot!

Se mai îndepărtă câţiva paşi.

— Moale rău…, zise el cu ochii fixaţi pe Sara. E moartă?

Anders se ridică şi o privi. Era întinsă în aproape aceeaşi poziţie în care fusese când intraseră în cameră. Avea capul pe pernă, părul un pic ciufulit, faţa răsucită spre dreapta. Se holba la draperie.

— Da… e moartă.

Rămaseră pe loc, nemişcaţi, fără vreun motiv anume; era doar senzaţia că nu voiau să plece de acolo, că ar fi preferat să oprească timpul, să-l dea înapoi, să repare tot ce făcuseră. Se holbau la actul pervers pe care îl săvârşiseră. Hasse înghiţi în sec, dar Anders fu primul care îşi veni în fire.

— Găseşte seringa, trebuie să fie pe aici pe undeva.

Hasse nu părea să priceapă şi îl privi întrebător pe Anders.

— Seringa, trebuie să găsim seringa!

Hasse începu să caute. Anders se aşeză din nou, apropiindu-se de piciorul Sarei cu o lanternă minusculă în gură. Îşi dădu jos mănuşa şi trecu mâna încet peste talpa piciorului. Găsi acul rupt, îl trase afară cu degetul mare şi cu arătătorul, aşa cum tragi un ghimpe din piciorul unui copil într-o zi de vară.

Hasse găsi seringa un pic mai încolo. Făcură turul apartamentului, căutând cu atenţie în dulapuri şi în sertare. Anders îi găsi aparatul de fotografiat, care era ascuns într-o cutie de bijuterii. Mai găsi nişte însemnări şi un jurnal pe care le vârî în geacă.

Făcură curat după ei, plecară din apartament şi o porniră la drum cu maşina în Stockholmul învăluit în întuneric. Anders duse receptorul la ureche.

— E gata, zise el.

Gunilla avea vocea slabă, poate din respect sau poate pentru că tocmai fusese trezită din somn.

— Ştii că totul are un scop nobil. Mai nobil decât ţi se pare ţie acum.

Anders nu răspunse.

— Cum te simţi?

Chiar se purta ca o mamă. Nu ca mama lui, ci ca mama altcuiva.

— Cum m-am simţit şi data trecută.

— Şi ce s-a întâmplat atunci a avut un scop nobil. Iar cele două sunt întreţesute, îţi dai seama de asta, nu? A fost un rău necesar, altfel riscam

să pierdem totul.

Fu rândul lui Anders să rămână tăcut.

— Era ori ea, ori noi, Anders. Ştia de treaba cu Patricia Nordström.

Anders se trezi la viaţă.

— Poftim?

— Da.

— De unde?

— Nu ştiu, dar cred că a găsit ceva prin registre.

— Şi Lars? Ce ştie?

— Habar n-am. Poate mai mult decât bănuim noi.

— Reprezintă un pericol?

— Tu ce crezi?

— Instinctul îmi zice că nu… Dar cine ştie…

— Exact, cine ştie…

O auzi oftând.

— Şi Hans cum se simte? întrebă ea.

Anders îl privi pe Hasse care stătea cu capul plecat, cu faţa total lipsită de expresie şi conducea maşina prin noapte.

— Cred că e OK.

— Bine, zise ea încet.

Se învârtiră cu maşina prin oraş, răsuflând greu, cu ochii în gol… Niciunul din ei nu voia să se ducă acasă şi să fie singur. Hasse era amărât. Anders băgă de seamă şi îl bătu de câteva ori pe umăr.

— O să treacă.

— Când? mormăi Hasse.

— Peste câteva zile, minţi el.

Hasse conducea în întunericul nopţii.

— Poţi să-mi povesteşti toată tărăşenia acum? zise Hasse.

— Ce vrei să ştii?

— Totul, şopti el.

— Ca de exemplu?

— Pentru început, spune-mi de ce aţi omorât-o pe blondă, pe femeia Regelui. Că voi i-aţi făcut de petrecanie, nu-i aşa?

Vorbea cu voce joasă, aproape în şoaptă.

Anders îşi dădu seama că piciorul drept îi tresărea nervos şi se controlă.

— N-am avut încotro. Îl văzuse pe unul dintre ai noştri lichidându-l pe unul dintre oamenii lui Zdenko.

— De ce l-aţi lichidat? întrebă Hasse.

Anders se şterse la ochi.

— Era un haos total… Nici nu-mi mai aduc aminte tot ce s-a întâmplat.

Anders îşi aruncă privirea pe fereastră. Casele pe lângă care treceau deveniră dintr-odată ameninţătoare.

— Mai întâi l-am avut în vizor pe un tip din anturajul lui Zdenko. Am încercat să-l convingem să-l toarne, dar tipul făcea joc dublu. Ne-a tras-o rău de tot. Eu mă bazam pe el sută la sută, Gunilla şi Erik la fel… Dar el era loial faţă de şeful lui. Ne înşelaserăm în toate privinţele. Când ne-am dat seama, totul se ducea de râpă, era gata să pierdem totul. Atunci am început s-o abordăm pe Patricia Nordström, prietena lui Zdenko. Ne-a ajutat să obţinem ce voiam. Eu am aranjat sinuciderea trădătorului.

Anders îşi drese vocea.

— Dar tipa a văzut totul. S-a isterizat, a început să ţipe şi să ameninţe că spune totul poliţiei… Treaba se împuţise rău.

— Şi ce-aţi făcut?

Anders îl privi pe Hasse, lăsând tăcerea să vorbească.

— Cum?

Lui Anders nu-i făcea plăcere să-şi aducă aminte.

— Exact cum am făcut cu jurnalista, seara asta mi-a dat o senzaţie naşpa de déjà-vu… Dar înainte l-am împuşcat în cap pe nemernicul ăla de Zdenko pe arena Jägersro… Mi-am pus o perucă. Povestea pe care ai citit-o în presă şi tot restul nu sunt decât rahaturi. Am încasat o mare parte din averea lui, tot pe ce am putut pune mâna.

— Şi blonda unde a dispărut?

Contururile estompate ale oraşului începeau să prindă formă odată cu apariţia primelor raze de soare la orizont.

— Pe fundul mării, zise Anders ca pentru sine însuşi.

○

Avu din nou o senzaţie neplăcută când se trezi. Se grăbi să iasă din pat, ca şi cum camera ar fi fost atinsă de vreo boală contagioasă.

Sophie îşi pregăti o ceaşcă de ceai, se îndreptă spre scara de la beci, scoase monitorul din ascunzătoare şi îi dădu drumul. Avea aceeaşi rutină în fiecare dimineaţă. Îl ţinea în faţa sa într-o mână, când se întoarse în bucătărie, sorbind din ceaiul fierbinte. Brusc, apăru o imagine. Era noapte, un bec din stradă împrăştia o lumină slabă în sufragerie. Un bărbat în haine închise la culoare trecu pe lângă cameră, îndreptându-se spre scări, apoi filmul se termină. Nu durase decât patru secunde. Înlemni de frică şi puse ceaşca jos ca să n-o scape. Toate puterile o părăsiseră. Urmă un nou film, acelaşi bărbat care venea din sensul opus, dinspre scări, îndreptându-se spre sufragerie, apoi dispăru din imagine.

Frica pe care o simţea nu era cea obişnuită. Era diferită. Era o spaimă care o făcea să o ia cu rău de la stomac, care îi dădea ameţeli şi îi crea în acelaşi timp o senzaţie de epuizare. Se mai uită o dată, filmul era întunecat şi neclar. Ostil şi ameninţător. Găsi butonul care dădea înapoi, apoi apăsă pe stop. Bărbatul încremeni într-o poză în care avea picioarele unul în faţa celuilalt. Avea părul ud, era transpirat.

Era fără nicio îndoială Lars, poliţistul…

○

Svante Carlgren se bărbierea în baie, când auzi soneria noului său telefon mobil. Ştia cine era, o singură persoană avea acest număr. Ţinea aparatul la mică distanţă de crema de ras de pe obraz.

— Carl Gustav, răspunse el.

— Håkan la telefon…

Svante trasă o linie cu lama de ras.

— Cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie de mai multe informaţii despre tipul tău.

— De ce?

— Pentru că m-am folosit de metodele uzuale, am căutat şi am întrebat, dar n-am dat de nimic. Speram să fie o persoană pe care s-o fi ştiut deja… dar se pare că nu e cazul.

— Eu te-am plătit deja şi tu mă suni să-mi spui că n-ai făcut nimic.

— N-am zis asta.

— Ba da.

Svante se rădea între nas şi buza de sus.

— Am nevoie de o descriere mai detaliată.

— Ţi-am zis tot ce mi-aduc aminte.

— Trebuie să ne întâlnim, vreau să-ţi arăt nişte poze. Împreună, putem să creăm un profil mai clar al tipului.

Svante stătea în maşină în parcarea de lângă Villa Källhagen. Avea geamul lăsat în jos. Pe aleea dintre restaurant şi muzeul naval se perindau câţiva oameni. Bătea darabana cu degetele în volan – detesta să aştepte.

O maşină de teren se opri în faţa lui. Dinăuntru coborî Håkan. Purta o cămaşă gri şi avea părul tuns scurt la spate şi ras în părţile laterale. Ochii îi erau înfundaţi în ţeastă, aproape ca nişte umbre. De pe partea pasagerului apăru un tip mărunt, cu aceeaşi frizură, dar mai în vârstă.

— Facem o plimbare cu maşina mea? întrebă Svante, scoţându-şi capul pe geamul lăsat în jos pe jumătate.

Håkan clătină din cap.

— Mergem pe jos.

Svante coborî şi-i întinse mâna. Håkan era nervos, îl salută în grabă.

— Acesta este colegul meu, Leif Rydbäck, zise el.

Svante dădu mâna cu tipul mai mărunt.

Cei trei ieşiră din parcare îndreptându-se spre canal.

Obiectivul aparatului de fotografiat captură câteva instantanee clare cu cei trei. Anders făcuse nu mai puţin de douăzeci de poze de pe bancheta din spate a maşinii sale. Îl cunoştea pe tipul tuns scurt cu cămaşă gri, chiar şi pe cel mai mic de statură, dar… la naiba, nu-şi mai aducea aminte cum îi cheamă. Îi mai văzuse cu siguranţă. Cel înalt se ocupase cu afaceri murdare pe vremuri. Anders încerca să-şi aducă aminte. Numele îi stătea pe limbă. Fusese implicat într-o anchetă legată de mafia din sectorul restaurantelor, precum şi de anumite persoane bănuite de acte de terorism. În contextul acesta îl mai întâlnise, dar nu ca terorist, ci ca un individ dubios care începuse să ameninţe un grup de sirieni ce aveau restaurante în oraş… Cum naiba îl chema? Şi ăla mai scund? Anders încercă să-şi aducă aminte… dar nu reuşi.

Îl sună pe Reutersvärd, un fost coleg de la Serviciul de Informaţii.

— Cum dracu' îl chema pe tipul ăla?

— Zivkovic, Håkan Zivkovic. Se pare că s-a cuminţit. Are o firmă de securitate, oferă servicii de supraveghere pentru diverse companii de asigurări, urmăreşte oameni, mai ales la cererea partenerilor geloşi ce vor dovezi fotografice care să le confirme fricile. Mai are ceva legături cu foştii tovarăşi din lumea interlopă şi le pasează mici servicii din când în când. Totul se desfăşoară însă în limitele normalului, după părerea noastră.

— Ce tipi din lumea interlopă?

— Suedezi. Cei pe care îi tot verificam, deşi ştiam cu toţii că nu sunt periculoşi. Conny Blomberg, Tony Ledin, Leffe Rydbäck şi tipul ăla urât cu strungăreaţă, Calle Schewens…

— Care dintre ei e scund, cu nasul borcănat, tuns scurt şi cam la cincizeci de ani?

— Cred că te referi la Rydbäck.

— Zivkovic umblă cu ăştia şi acum?

— Nu ştiu dacă umblă cu ei, dar îi angajează pentru mici treburi din când în când.

— E vreun ciripitor printre ei?

— Da, Rydbäck toarnă pentru ceva bani şi alte servicii. Stai la distanţă de Ledin şi de Schewens, sunt prea agresivi, mai ales cu poliţia. De

Conny Blomberg nu ştiu nimic, în afară de faptul că se tratează singur pentru ADHD cu haşiş şi că îi plac travestiţii cu sâni.

— Bine. Mersi, Reutersvärd, ne mai auzim.

Reutersvärd nu voia să încheie convorbirea, i-ar fi plăcut să mai bârfească un pic şi să pună întrebări indiscrete despre lucrurile cu care se ocupa Anders mai nou. Anders îi spuse că se apropia de un tunel şi închise.

Îi urmări pe cei trei cu privirea: se îndreptau spre muzeul naval. Le analiză înfăţişarea. Zivkovic explica preocupat ceva, Svante se ţinea la distanţă, dar asculta, Leffe nu părea să asculte, stătea doar în preajma lui Zivkovic.

Anders începu să reflecteze la ce vedea – Svante Carlgren, Håkan Zivkovic şi Leffe Rydbäck plimbându-se împreună în Djurgården? De ce? Svante ia legătura cu Håkan şi cu Leffe după ce a primit vizita lui Aron Geisler? Lucrează oare Aron şi Svante Carlgren împreună în vreun fel? Se cunosc? Dar care e rolul lui Zivkovic şi al lui Rydbäck? Trebuie să execute ceva?

Bărbaţii dispărură din vizorul lui Anders, care îşi mângâia barba, în timp ce mintea îi lucra la diferite teorii.

… Sau poate că Aron Geisler îl şantajase pe Svante Carlgren? Trebuie să fie vorba de şantaj în toată regula, altfel Svante s-ar fi adresat departamentului de securitate din cadrul companiei Ericsson sau ar fi luat legătura cu poliţia. Nu făcuse însă acest lucru, ci îl contactase pe Håkan Zivkovic ca să-l ajute să-l găsească pe Aron? Posibil … Dar n-aveau nicio şansă să-l găsească, Anders era sigur de asta.

Îşi prinse câteva fire din barbă şi începu să tragă de ele, întorcându-şi teoria pe toate părţile. Merita să fie testată.

Porni Honda şi plecă spre oraş. Rămase blocat în trafic pe Strandvägen şi începu să scotocească printre contactele sale din lumea interlopă în căutarea numărului de telefon al lui Leffe Rydbäck, căci nu voia să se folosească de canalele obişnuite. Petrecu astfel multă vreme şi fu nevoit să promită o grămadă de servicii scumpe la schimb înainte de a obţine vreun rezultat. Leffe răspunse după câteva secunde, scoţând un sunet scurt pe care Anders nu-l pricepu.

— Rydbäck?

— Cine vrea să ştie?

— Sunt Anders Ask.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu cunosc niciun Anders … Task[9]

[9] Joc de cuvinte intraductibil, *task* e un cuvânt vulgar în suedeză, ce face referire la organul genital masculin. (*N. t.*).

Anders auzea că Leffe se afla într-o maşină, probabil împreună cu

Zivkovic.

— Ba mă cunoşti. Lucram la Serviciul de Informaţii când ai dat-o în bară cu sirienii şi restaurantele lor. Eu am fost cel care te-a prins, şi pe tine şi pe idiotul ăla Håkan nu mai ştiu cum.

— Mi-aduc aminte de tine, erai al dracului de tupeist … şi de urât.

Şi tu tare bătut în cap, Leffe. Şi un copil ar fi făcut o treabă mai bună. Cu ce dracu' gândeşti?

— Ce vrei? mormăi Leffe.

— Merg un pic la nimereală, dar am să-ţi pun o întrebare. Răspunsul îţi poate aduce ceva bani în buzunar, ce zici?

— Încercarea moarte n-are.

— Au apărut nişte indivizi în oraş care se ocupă cu şantajarea a diferiţi şefi din companiile mari. Aron Geisler şi Hector Guzman. Guzman are o editură în Gamla Stan. Ai auzit cumva de ei?

Anders desluşi cum Leffe acoperi receptorul cu mâna, şoptind ceva în fundal. Apoi reveni, încercând să se exprime calm şi chibzuit.

— Nu, nu cred. Cum ai zis că-i cheamă?

— Hector Guzman; G-U-Z-M-A-N, are o editură în Gamla Stan. Iar pe celălalt îl cheamă Aron Geisler.

Anders silabisi şi celălalt nume de familie şi auzi creionul lui Leffe scrijelind pe hârtie.

— Habar n-am… Task, ia ascultă!

— Da?

— Marş acasă şi trage-i-o lu' mă-ta.

— Sigur.

Leffe îi trânti receptorul în nas.

○

Erik era trist. I se întâmpla din când în când. Dintr-o dată, devenea tăcut şi se închidea în el. Era aproape imposibil să-l scoţi din cochilie. Acum că începea să îmbătrânească, poate că era cel mai potrivit mod de a aborda tristeţea. În cazul lui Erik Strandberg însă, tristeţea se manifestase în acest fel încă din copilărie, de când le muriseră părinţii. Nu-i jelise deloc, nu ştiuse cum. Nici Gunilla n-o făcuse, dar ea, cel puţin, găsise un punct de sprijin. Ceva care să o ţină departe de depresii şi alte stări întunecate. Nu ştia exact ce era acest ceva, dar nici nu simţea nevoia să afle. Era puternică şi intenţiona să rămână aşa.

Gunilla se simţise dintotdeauna responsabilă pentru el – simţea responsabilitatea de a-i oferi ceea ce nu-şi putea oferi singur. Şi se achitase de această responsabilitate, atât cât putuse, toată viaţa.

Trecuse o veşnicie de când muriseră Siv şi Carl-Adam Strandberg, mama şi tatăl lor. Fuseseră împuşcaţi de un bărbat în timpul unei vacanţe cu cortul în Värmland. Ucigaşul, Ivar Gamlin, era beat şi plecase în pădure cu puşca după ce îşi bătuse soţia. Dintr-un motiv neelucidat, împuşcase cuplul Strandberg prin pânza cortului. Gamlin încercase să se sinucidă, dar împuşcătura nu făcuse decât să-l desfigureze şi să-l lase incapabil de a mai vorbi. A murit la începutul anilor nouăzeci în închisoare, ucis de un alt deţinut. Îi rupsese şi mâinile şi picioarele. N-au găsit pe nimeni în închisoare care să depună mărturie în legătură cu cele întâmplate. Nici paznicii n-au putut să explice cum reuşise ucigaşul să intre în celula lui Ivar Gamlin în miez de noapte.

Gunilla îl privi pe fratele său stând în cel mai întunecat colţ al sufrageriei. Afară strălucea soarele, dar el se ascundea în semiîntuneric.

Se duse în bucătărie şi îi pregăti un prânz uşor, aşa cum ştia că-i place. Hering cu cartofi, pâine tare, bere brună şi o sticluţă de tărie direct din congelator. În plus, o ceaşcă de cafea, o felie de tort şi, într-o zi ca aceasta, când era deprimat, un ziar pe care să mimeze că-l citeşte ca să nu fie nevoie să stea de vorbă cu ea. Întinse unt pe pâine cu grijă şi răbdare, ca să nu se fărâmiţeze. Erik voia unt pe tot sendvişul, în fiecare colţişor. Puse farfuria cu hering, paharul de bere, pâinea şi sticluţa rece de tărie pe o tavă, o duse în sufragerie şi o aşeză pe masa de lângă fotoliul pe care stătea Erik. Gunilla îşi mângâie fratele pe obraz. Acesta bolborosi ceva.

Se auzi soneria telefonului. Anders îi dădu un raport scurt şi la obiect despre întâlnirea dintre Zivkovic, Rydbäck şi Svante Carlgren. Îi pomeni de teoria sa privind şantajul şi de faptul că îl sunase pe Leffe Rydbäck şi că îi dezvăluise numele lui Hector şi Aron, precum şi locul unde îi putea găsi.

— Nu ne rămâne decât să aşteptăm şi să vedem dacă am dreptate, zise el şi închise.

Gunilla îl informă pe fratele său. Acesta nu răspunse; îşi vedea de sendviş. Gunilla se aşeză la fereastră. Lumea de afară era plină de verdeaţă.

— Trebuie să ne pregătim, zise ea.

Cercetă grădina cu privirea.

— O să-mi fie dor de flori, Erik, de bujori, de trandafiri… de toată grădină.

El tocmai ridicase sticluţa de tărie în mâna dreaptă.

— Fii cu ochii pe asistentă, zise el cu voce răguşită şi dădu băutura pe gât.

Privirea ei zăbovea asupra trandafirilor de lângă gardul de lemn.

— Poftim?

El puse sticluţa jos şi răspunse cu un glas răguşit.

— Trebuie să ai grijă să nu facă vreo mişcare, ţine-o în pătrăţica ei până suntem gata de plecare…

Gunilla ascultă cuvintele şi continuă să se gândească la cele spuse de el în timp ce străbătea sufrageria ca să iasă pe verandă.

Odată ajunsă afară, fu orbită de lumina soarelui.

○

Lars se bărbierise, se pieptănase şi se îmbrăcase cu haine decente, de zi cu zi – curate şi proaspăt călcate.

Microfonul pe care îl luase din sufragerie de la Sophie se afla într-o punguliţă sigilată. Îl băgă cu grijă în buzunar, se duse la baie, îşi făcu plinul cu o combinaţie perfectă ce consta dintr-o doză puternică de morfină sub formă de supozitoare, un cocteil de benzodiazepine în stomac şi Lyrica pentru sistemul nervos. În oglinda de la baie avea un aer calm, era chipeş şi atrăgător. Îşi spărsese deja coşurile gălbui. Se apropie mai mult de imaginea sa în oglindă, depunerile de pe dinţii din faţă arătau ca solzii pielii de şarpe. Deschise dulăpiorul, puse puţină pastă pe periuţa de dinţi şi începu să se spele în timp ce medicamentele îşi făceau efectul. Periuţa îi dădea o senzaţie de bumbac peste dinţi, era plăcut, totul era plăcut. Sentimentele neplăcute şi problemele se aflau undeva de cealaltă parte a universului. Se clăti cu apă călduţă, totul era perfect. Flaconul de Hibernal îi făcea cu ochiul de pe raft. Îl luă, îl privi şi îl scutură uşor. Suna ca un maracas. Îl mai scutură un pic, poate că ăsta era sunetul din Cuba? Îl puse la loc.

Lars pluti în jos pe scări, merse cu maşina spre Brahegatan, se strecură în secţia de poliţie, urcă treptele şi intră în birou.

Făcu un semn din cap celor dinăuntru, încercând să-şi dea seama de atmosfera care domnea; îi văzu pe Hasse şi pe Anders care stăteau şi aşteptau fiecare pe câte un scaun. Erik era la biroul său, cu o mină epuizată, şi închidea ochii când se masa între ochi cu arătătorul şi degetul mare, poate ca să aline vreo durere de cap. *Hasse şi Anders*… Lars îi privi din nou: şi ei păreau obosiţi, dar în alt fel. Hasse părea de-a dreptul extenuat, terminat şi lipsit de viaţă… Capul îi atârna. Anders stătea cu braţele încrucişate şi cu picioarele întinse şi se holba în gol.

Lars se aşeză pe un scaun, perna era moale. Eva Castroneves se apropie de el cu o ceaşcă de cafea în mână.

— N-am ştiut dacă să-ţi pun lapte sau nu.

Lars o privi mirat, dar cum Eva n-avea chef de neînţelegeri, îi întinse

pur şi simplu ceaşca.

— Poftim.

Lars o luă fără să-i mulţumească.

— Cu plăcere, şopti ea.

— Mersi, murmură Lars.

Eva se aşeză pe scaunul de lângă el.

— Cum merge treaba? întrebă ea.

Lars o privi. Era cumva schimbată? Mai veselă? De ce se aşezase lângă el?

— Merge bine, cred eu. Cam lent, dar bine… Se pare că ştim încotro ne îndreptăm deja.

Eva încuviinţă din cap.

— Şi eu cred la fel.

Privirea lui Lars rămase fixată asupra ei. Eva începu să se foiască.

— M-am răzgândit, vreau un pic de lapte, zise el ridicându-se şi îndreptându-se spre bucătărie.

Lars deschise frigiderul şi în acelaşi timp scoase punguliţa de plastic din buzunar şi apucă microfonul între degetul mare şi arătătorul de la aceeaşi mână cu care ţinea ceaşca de cafea. Apoi turnă lapte în ceaşcă şi ieşi din nou. Făcu ocolul camerei; Erik găsise un tabloid pe care îl răsfoia alene, Eva privea în gol, iar Anders şi Hasse rămăseseră în aceeaşi poziţie, cu braţele încrucişate şi cu o mină gânditoare.

Lars se îndreptă spre avizierul pe rotile dedicat anchetei şi se prefăcu că citeşte un document, împingând în acelaşi timp microfonul minuscul în pânza moale care acoperea avizierul. Se întoarse, făcu câţiva paşi la întâmplare, se uită la diferite lucruri, termină de băut cafeaua – dădea impresia că vrea să facă un pic de mişcare înainte de începerea şedinţei.

Afară, pe Brahegatan, la o distanţă de câteva imobile, Lars parcase o maşină închiriată. Un Renault. În portbagaj, sub o pătură, se găsea echipamentul de ascultare.

Uşa se deschise şi Gunilla pătrunse înăuntru cu paşi apăsaţi, cerându-şi scuze pentru întârziere. Eva Castroneves se ridică, îşi luă poşeta şi se îndreptă spre Gunilla. Lars le scrută în timp ce şuşoteau lângă uşă. Surprinse câteva zâmbete şi auzi chiar şi un chicot de râs. Rămase uimit când o văzu pe Eva aplecându-se şi sărutând-o pe Gunilla pe amândoi obrajii. Apoi se îndreptă către Erik, îi zâmbi şi-l mângâie pe obraz. Erik îi zise *bon voyage* cu un glas răguşit, după care Eva plecă din birou.

Gunilla se adună şi începu să le vorbească.

— Am să vă împart în două echipe. Anders şi Hans sunt echipa unu, iar Lars şi Erik echipa doi.

Apoi citi de pe o hârtie.

— Erik şi Lars, voi daţi o fugă acasă la Carlos Fuentes, puteţi să plecaţi deja. Anders, tu şi cu Hans rămâneţi pe loc.

Erik se ridică greoi, cu un oftat şi plecă, iar Lars se luă după el, un pic nesigur pe situaţie.

După ce Lars şi Erik ieşiră din cameră, Gunilla se îndreptă spre tabla albă şi scrise *Albert Brinkmann* şi *Lars Vinge*.

— Avem două lucruri de discutat.

○

Era serbarea de sfârşit de an şcolar. Soarele strălucea, prin mesteceni nu trecea nicio adiere de vânt, iar asfaltul se înmuiase de la căldură.

Vreo treizeci dintre colegii lui se adunaseră dimineaţa devreme într-un parc la malul apei. Băuseră vin spumos. Se îmbătaseră cu toţii, unii plângeau, alţii vomau.

O luaseră pe jos împreună spre şcoală. El se dusese cu Anna. Se despărţiseră înainte de a intra în aulă. Acum ar fi vrut să se întoarcă şi s-o caute cu privirea în mulţime, dar se abţinu. Rămase la locul lui ascultând cântecele şi acompaniamentul execrabil la flaut. Directorul ţinu un discurs în care declară că hărţuirea, drogurile şi rasismul erau lucruri rele, după care ceremonia se termină.

Albert traversă curtea şcolii împreună cu prietenul său, Ludvig. Clădirea masivă din cărămidă a şcolii, cu două laturi ce se prelungeau în spatele său, era frumoasă, azi, în prima zi de vacanţă, chiar mai frumoasă decât de obicei. O zări în depărtare într-un grup de fete, îi zâmbi şi ea îi întoarse zâmbetul.

Auzi un ţiuit în buzunar, în timp ce el şi Ludvig îşi descuiau bicicletele. *În seara asta o să fim împreună. xxx.*

Albert se uită în urmă, Anna dispăruse. Vârî telefonul înapoi în buzunar, zâmbind neîntrerupt. *Viaţa e minunată.*

Albert şi Ludvig coborâră panta pe biciclete, cu părul în vânt, inhalând miresmele verii. Se aliniară şi începură să mărească viteza. Ludvig luă un viraj larg, îndepărtându-se de Albert şi intrând pe o altă pistă. Îi strigă ceva ce Albert nu auzi, apoi zise că Gustav avea să le ofere mâncare, dar nu şi băutură.

Albert îi făcu un semn cu mâna şi continuă drept înainte. Urcă un deal depunând ceva efort, apoi o coti pe un drum îngust ca să ajungă acasă mai repede. Auzi o maşină în spatele său şi se trase pe marginea drumului ca s-o lase să treacă. Maşina rămase însă în spatele lui, mergând cu viteză mică. Albert aruncă o privire peste umăr. Era un Volvo, iar la volan se afla Hasse.

Mintea îi fu străbătută de o mulţime de gânduri. Că avea să rateze cea mai frumoasă seară din viaţa sa, ceea ce se întâmplase şi data trecută când îl întâlnise pe tipul de la volan, că trebuia s-o ia la fugă…

Aşa şi făcu, o luă la fugă. Se lansă pe mijlocul drumului şi începu să pedaleze din răsputeri pe pantă, în jos. Bicicleta accelera, aerul îi şuiera în urechi, amestecându-se cu zgomotul pe care îl făcea motorul maşinii care se ambala undeva în spatele lui.

Se gândea cu febrilitate cum să scape, dar realiză că bicicleta n-avea să-i fie de niciun ajutor. La jumătatea pantei, puse o frână bruscă şi viră în grădina cuiva. Se lăsă purtat de bicicletă cât de mult putu pe gazon, apoi sări de pe ea din mers şi o luă la fugă. Se întoarse rapid şi văzu cum maşina dădea cu spatele pe coastă în sus. Albert profită de ocazie şi o porni în jos, în direcţia diametral opusă maşinii. Maşina încetă să meargă cu spatele şi plecă la vale în plină viteză.

Albert avea un avans simţitor. Alergă o vreme, iar pe urmă o coti la dreapta. Încerca tot timpul să păcălească maşina. Volvo-ul părea să ezite. Îl auzise punând brusc frână. Se deschise portiera. Albert privi înapoi, un bărbat sări de pe scaunul pasagerului şi o luă la fugă după el. Albert nu-l recunoştea, dar îşi dădu seama că era rapid, aşa că începu să fugă din toate puterile. Se auzi din nou maşina, un pic mai jos, mergea foarte repede, paralel cu el.

— Poliţia! Opreşte-te! strigă bărbatul din spatele lui, ai cărui paşi rapizi se apropiau.

Albert făcu un salt, sări peste un gărduţ şi intră în altă grădină. Gazonul era în pantă. Se folosi de terenul înclinat ca să-şi sporească viteza. Trecu pe lângă doi copii care se dădeau în leagăn. Erau o fetiţă şi un băieţel de vreo cinci ani; îi făcură cu mâna entuziasmaţi. Albert se întoarse brusc şi o porni în direcţia din care venise, apoi coti la dreapta şi continuă pe alt drum, de-a lungul altei grădini, traversă încă un drum, o luă la stânga şi dispăru peste o pajişte. Nu se opri din alergat deşi plămânii, picioarele şi inima îi semnalau o nevoie acută de oxigen. Privi în urmă şi observă că bărbatul dispăruse. Ochi un pâlc de copaci şi se îndreptă într-acolo. Întregul corp îi zvâcnea. Sări peste un gard sprijinindu-se într-o mână şi căzu în interiorul unei grădini, unde rămase nemişcat, străduindu-se să nu gâfâie prea tare.

Bătăile inimii îi pulsau în urechi, iar respiraţia precipitată îl împiedica să înregistreze orice alt sunet. Albert închise ochii, apropiind capul de pământ. Aşteptă să i se liniştească respiraţia. Se auzi o maşină. Albert se uită cu atenţie. Era un Cherokee cu o mămică blondă la volan, părea obosită, iar copilul de pe bancheta din spate plângea. Începuse să respire normal. Asculta concentrat, încercând să desluşească sunete de paşi,

paşii celuilalt. Probabil că-i pierduse urma. Albert se pregătea să se ridice, când auzi încă o maşină apropiindu-se din stânga. Ridică încet capul. Volvo-ul trecu pe stradă, chiar prin faţa lui. Hasse se afla la volan. Apoi se auziră zgomote de paşi pe asfalt.

— E în apropiere, strigă celălalt bărbat.

Volvo-ul demară în trombă şi dispăru. Albert băgă capul la cutie. Ce-o fi crezut? Că era gata să le scape din mâini?

Paşii de pe asfalt se apropiau, ezitau, nu se puteau hotărî, mergeau un pic, alergau încă un pic, se opreau, se întorceau, rămâneau pe loc…

Albert ciuli urechile, auzi din nou paşii, deşi mai slab. Bărbatul mergea de colo-colo pe asfalt cu pantofii cu talpă de cauciuc, tipici poliţiştilor.

— Albert?

Era o vocea calmă şi joasă, care răsuna de undeva din apropiere. Albert îşi ţinea respiraţia.

— Albert, ştiu că eşti prin apropiere… Poţi să te arăţi acum. Mama ta a avut un accident… Am venit să te ducem la ea. Nu-ţi fie frică. Mama ta are nevoie de tine.

Albert pusese capul jos. Paşii se îndepărtară o idee. Volvo-ul reveni şi se opri.

— Albert! strigă bărbatul.

— Vino, Anders…

Era vocea lui Hasse.

— N-a avut cum să treacă peste pajişte înainte să vin eu, e imposibil, e aici pe undeva.

Intră în maşină!

Hasse nu mai avea răbdare.

Se auzi portiera închizându-se şi maşina dispăru. Albert stătea nemişcat, aveau să se întoarcă. Încerca să se hotărască dacă să rămână acolo sau să se ridice şi să găsească o nouă ascunzătoare. Încotro plecaseră oare? Doar un pic mai încolo şi apoi se opriseră ca să-l prindă imediat ce se ivea? Sau plecaseră oare de-a binele, renunţând?

Se hotărî să rămână unde era. Se scurse o veşnicie. Maşina nu se auzea. Albert privi în sus, scrutând tot ceea ce-i intra în câmpul vizual. Scoase cu atenţie telefonul din buzunar şi apăsă pe tasta care tăia sunetul, apoi îi scrise un SMS lui Sophie cu degetele tremurânde:

Sunt urmărit de poliţie m-am ascuns unul din ei e acelaşi ca data trecută.

Trimise mesajul şi simţi brusc nevoia să plângă. În timpul urmăririi nu-i fusese frică, şi nici cât stătuse ascuns, fusese tot timpul ghidat de un instinct de autoapărare, un instinct de supravieţuire. Acum însă îl năpădeau frica, groaza, sentimentul de singurătate.

Apăru din nou o maşină. Încerca să-şi dea seama dacă era Volvo-ul

după sunetul motorului, dar nu reuşi. Maşina se apropia. Albert îşi privi telefonul: niciun mesaj.

○

Erik propusese să mănânce un hotdog înainte să se ducă la Carlos, ceea ce şi făcuseră pe Vallhallavägen, în apropierea gării Östra Station. Fusese prima dată când Erik şi Lars erau împreună în oraş şi, în plus, şi cu un hotdog în mână.

Erik pusese o droaie de întrebări, întrebări despre Lars. Întrebase dacă îi făcea plăcere să lucreze cu ei, cum i se părea că avansează ancheta. Pusese şi întrebări camuflate, încercând să afle cât de mult ştia de fapt Lars despre activităţile grupului. Lars înţelesese strategia lui Erik. Îl detesta pentru felul cum îl trata, îi ura pe toţi pentru comportamentul pe care îl adoptaseră faţă de el. Cum nu ştia nimic concret însă, răspunsese fără nicio problemă, cu sinceritate, la întrebări. Erik nu părea să fie mulţumit. Voia răspunsuri mai concrete care să-l ajute să-l dea de gol pe Lars.

Când Erik intră în maşină şi se aşeză din nou pe scaunul din faţă, Lars profită de ocazie şi aruncă jumătate din hotdog într-un coş de gunoi. Apoi se urcă la volan şi viră la stânga, intrând pe Odengatan. Erik închise ochii şi începu să se maseze la rădăcina nasului. Oftă ca şi cum l-ar fi durut ceva şi aruncă o privire fugară spre razele soarelui.

— Şi asistenta, cum merge treaba cu ea? Crezi că ştie ceva?

— Nu, răspunse Lars.

— De ce nu?

— Pentru că nu avem niciun indiciu în acest sens. O urmăresc de-o veşnicie… Nici măcar cea mai mică dovadă.

— Ştie că e pusă sub urmărire?

Lars se întoarse spre Erik.

— De unde să ştie?

— Nu ştiu, dar nu obţinem nimic de la ea.

— Poate că nu are ce să ne dea?

Erik ridică din umeri.

Parcară în faţa apartamentului lui Carlos de pe Karlbergvägen, într-un loc unde staţionarea era interzisă.

Înainte să deschidă portiera, Erik se întoarse spre Lars şi îl scrută cu privirea câteva secunde. Rămase uitându-se fix la el.

— Ce e? mormăi Lars.

Erik nu părea să fie jenat de situaţie; dimpotrivă, părea să o savureze.

— Lars Vinge, eşti o adevărată paiaţă, îţi dai seama, nu-i aşa?

Lars nu răspunse. Încă mai simţea efectul medicamentelor obţinute pe reţetă, ceea ce-l făcea de fiecare dată să se simtă mai sigur pe sine. Avu puterea să-i înfrunte privirea lui Erik, dar acesta răspunse strâmbând din nas.

— Ai de gând să mă hipnotizezi?

Lars îşi întoarse privirea.

Erik îşi drese vocea. Scoase o serie de sunete înfundate şi pe urmă începu să tuşească. Simţea că se sufocă.

— Gunilla zicea că vrei să-ţi lărgeşti orizonturile, să faci alte lucruri. Sarcina noastră de azi merge exact în sensul ăsta. Eşti pregătit?

Lars încuviinţă din cap.

— Eşti sigur?

— Da.

— OK, atunci ascultă şi învaţă şi ţine-ţi gura. Ultimul aspect e cel mai important.

Erik ieşi din maşină. Lars rămase pe loc, trase adânc aer în piept şi apoi îl urmă.

Liftul era defect. Carlos stătea la etajul patru. Începură să urce pe scări.

Erik gâfâia. La etajul trei se opri, ţinându-se strâns de balustradă şi respirând greu. Faţa i se înroşise. Îi făcu semn iritat lui Lars să urce mai departe.

Cu căştile pe urechi, Erik asculta înregistrările de pe aparatul pe care Hasse şi Anders i-l dăduseră la vizita anterioară.

— Nu ai nimic, doar bârâit şi porcării!

Îl privi pe Carlos.

— De ce? continuă el.

Carlos îşi linse buzele.

— De unde vrei să ştiu eu? L-am purtat, dar Hector n-a vorbit cu mine.

Lars stătea pe unul dintre scaunele de la bucătărie şi urmărea conversaţia.

— Hector o să se ducă la fund şi o să te tragă după el. Îţi oferim o şansă, Carlos. O şansă să ieşi basma curată din toată povestea asta. Dar trebuie să ne ajuţi. Înţelegi?

Erik vorbea pe un ton dispreţuitor, ca şi cum s-ar fi adresat unui copil. Lars privi vânătăile de pe faţa lui Carlos.

— Ai luat bătaie? îl întrebă.

Carlos îl privi pe Lars cu o expresie mirată.

— Ţine-ţi gura, Lars, zise Erik.

Erik ridică din nou microfonul.

— Poartă-l tot timpul. Venim înapoi peste două zile şi până atunci să

faci bine să-l umpli cu informaţii… Poftim.

Carlos privi microfonul pe care i-l întinsese Erik, apoi privi în jos, ca şi cum ar fi căutat o soluţie.

— Ia-l, zise Erik.

Carlos clătină din cap; Erik începea să-şi piardă răbdarea.

— Ia-l, omule! zise Erik cu o voce spartă.

Lars se ridică.

— Suntem gata?

Erik se întoarse spre el.

— Nu ţi-am zis să-ţi ţii gura?

Lars afişă un zâmbet dispreţuitor.

— Ba tu să-ţi ţii gura. Nu vezi că nimic nu-ţi reuşeşte? Ţi se pare că asta-i cea mai bună metodă?

Erik îl privi pe Lars cu surprindere. Simţi cum îi creşte tensiunea, se înroşi şi mai tare la faţă.

Poponar nenorocit, zise el încet şi când să continue, îşi pierdu echilibrul.

Mormăi ceva de neînţeles. I se împleticeau cuvintele în gură, iar vocea îi era lipsită de expresie. Lars şi Carlos îl priveau miraţi. Erik încercă să zică ceva, cu ochii micşoraţi ca şi cum lumina ar fi devenit brusc prea puternică. Îşi trecu palma peste frunte, se bălăngăni şi se sprijini de spătarul unui scaun.

— Nu mai văd bine, zise el.

— Ce?

Lui Erik începu să-i tremure mâna stângă, iar el o privea surprins.

— Ce dracu'? şopti el ca pentru sine însuşi.

Îşi luă privirea de la braţul său tremurând şi o îndreptă spre Lars, apoi spre Carlos. Scoase un sunet gutural şi ininteligibil, apoi începu să vomite. Unul din picioare i se îndoi. Căzu spre stânga cu scaun cu tot şi se lovi de podea cu un zgomot surd. Rămase pe jos, în propria-i vomă, clipind din ochi.

Carlos se uita fix la el. Lars se uită şi el, apoi se aplecă cu grijă.

— Cum te simţi, Erik?

Niciun răspuns.

— Trebuie să sunăm după o ambulanţă, zise Carlos.

Lars îi întinse o mână.

— Erik? şopti el.

Erik se sufoca. Speriat, Carlos luă telefonul de pe peretele din bucătărie şi se pregătea să formeze numărul de la urgenţe. Lars îşi scoase pistolul şi îl îndreptă apatic spre Carlos.

— Hai, închide.

Carlos se holbă la ţeava pistolului, puse la loc receptorul şi făcu un pas înapoi.

— Nu pot să-l las să moară la mine în casă! zise Carlos.

— Ba da, sigur că poţi.

Lars se aşeză pe vine cu pistolul în mână, atârnându-i între genunchi, şi începu să se uite fascinat la Erik. Îşi agită mâna în faţa ochilor lui.

— Erik?

Ochii lui Erik se mişcară uşor, privind spre Lars. Lars văzu cum Erik îl implora din priviri. Începură să-l doară muşchii coapselor, se ridică şi îndreptă către Carlos.

— Poliţiştii care au fost aici data trecută?

Carlos se uită întrebător la Lars.

— Au mai fost nişte poliţişti aici, cei care ţi-au dat microfonul. Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Au venit doi tipi acum câteva zile, unul masiv şi unul… normal. Mi-au pus întrebări… M-au ameninţat.

— De ce?

Carlos privi pistolul care atârna în mâna lui Lars.

— Nu ştiu… Dă pistolul la o parte.

Lars privi pistolul fără să facă niciun gest.

— Nici măcar nu-l ţin îndreptat spre tine.

Carlos îşi trecu mâna stângă peste ochi.

— Ce te-au întrebat?

— Despre Hector…

— Ce te-au întrebat despre Hector?

Carlos îşi dădu palma la o parte şi îl privi pe Lars.

— Dacă l-am întâlnit la restaurant în seara aceea.

— Care seară?

Carlos arătă spre faţa sa desfigurată.

— Şi l-ai întâlnit?

Carlos clătină din cap.

— Cum te-au ameninţat?

— Nu ştiu.

— Cum poţi să nu ştii?

— M-au lovit.

— Altceva?

Carlos părea confuz. Lars îi dădu un indiciu.

— Au pomenit pe altcineva?

— Pe cine?

— Vreo tipă?

— Ce tipă?

— Sophie?
Carlos reflectă, apoi încuviinţă din cap.
— Da, au întrebat dacă am văzut-o în seara aia.
— Şi ai văzut-o?
Carlos clătină din cap.
— Şi ce-ai răspuns?
Carlos îl privi pe Lars cum ai privi un retardat.
— Că n-am văzut-o!
— Ce s-a întâmplat la restaurant?
Carlos îşi întoarse privirea.
— Nu ştiu.
Rostise cuvintele deja obosit să tot repete acelaşi lucru.
— Vreau să-mi spui dacă te contactează din nou.
— De ce?
Lars îndreptă placid pistolul spre Carlos.
— Pentru că aşa zic eu.
Carlos rămase în cumpănă.
— Ce-mi dai dacă-ţi zic?
Lars analiză rănile lui Carlos.
— Nimic. Dar cel puţin n-am să te bat măr.
Carlos clătină din cap.
— Atunci ce vrei, Carlos?
— Protecţie, în caz că dau de greu.
— OK, de acord, în plus, nu spui nimănui că a trecut ceva vreme după ce s-a prăbuşit moşul şi până am chemat salvarea.
Lars agită pistolul către Carlos, făcându-i semn să iasă din bucătărie.
Trase un scaun, se aşeză şi începu să privească corpul rigid al lui Erik Strandberg. Moşneagul se sufoca încet. Lars îi căută privirea ca să se asigure că el, Lars Vinge, era ultima persoană pe care Erik Strandberg o vedea în viaţă. Erik se stinse după o luptă lungă şi chinuitoare, iar Lars nu rată nicio secundă din acest spectacol. Cadavrul arăta ciudat, faţa îi atârna bizar. Erik murise în propria vomă. Acest lucru îl făcea pe Lars să simtă o senzaţie de satisfacţie.

○

Albert era întins pe jos, simţea miros de pământ şi de iarbă.
Primise un mesaj de la Sophie. *Rămâi unde eşti. Nu ieşi din ascunzătoare.*
Auzea zgomote de paşi pe stradă, îl vedea pe celălalt tip, cel pe care îl chema Anders. Nu ştia însă unde se afla Hasse.

Albert se hotărî s-o ia din nou la fugă. Ştia că avea un avans bun.

Se auzi un fâşâit la câţiva metri de el. Inima îi săltă în piept. Bărbatul, nu ştia care dintre ei era, se afla în apropiere. Albert nu avea altă alegere. Se ridică rapid, îşi luă avânt şi începu să alerge. După nici zece metri intră în braţul întins al cuiva, primi o lovitură la gât şi fu doborât la pământ. Mâini puternice îl ţineau jos şi un genunchi greu îi apăsa pe piept, golindu-l de aer. Albert văzu faţa schimonosită a lui Hasse şi îl auzi pe bărbatul masiv înjurând printre dinţi aşa de furios, că-i sărea saliva din gură. Cu o mână îl ţinea de gât, gata să-l sugrume, iar cu cealaltă îl lovea în plină figură. Loviturile dure nimereau peste ochi, nas şi gură. Apoi încetă să-l lovească, dar continuă să-l ţină de gât şi să-l strângă. Tot aerul dispăru rapid. Albert simţea că oxigenul din creier era pe terminate, că viaţa i se strecura printre degete. În sinea lui, se ruga să supravieţuiască… nu mai avea puterea să ţină ochii deschişi.

Exact în momentul când credea că-şi va pierde cunoştinţa, Hasse îi dădu drumul. Albert se aşeză într-o parte, vomând fiere şi zbătându-se să-şi recapete suflul.

Hasse îl ridică brutal de jos, ţinându-l strâns de braţ.

— L-am prins! strigă el.

În acel moment, Albert reuşi să se elibereze. O porni din nou la goană. Picioarele îl propulsau înainte, deşi nici nu le simţea. Avea un gust de sânge în gură şi toate încheieturile îl dureau. Ieşi pe stradă şi auzi maşina accelerând în spatele lui. Reuşi să intre într-o grădină. Paşii îi erau lenţi şi greoi, de-abia îşi ţinea echilibrul. Albert îl vedea tot timpul cu coada ochiului pe Hasse, care alerga paralel cu el. Când îşi dădu seama că Hasse poate să menţină acelaşi ritm cu el, Albert sări peste gard şi o luă la fugă pe şosea în speranţa că va întâlni pe cineva sau că va putea opri vreo maşină ca să ceară ajutor.

Odată ajuns pe asfalt, încercă să mărească viteza. Volvo-ul se ivi din partea stângă. Venea cu viteză mare, nici măcar nu puse frână. Lovitura fu dură. Maşina îi seceră picioarele la înălţimea genunchilor şi îl săltă în aer. Se învârti la 180 de grade pe acoperişul maşinii, iar după acest lung zbor tăcut căzu pe asfalt pe şira spinării, lovindu-se la cap aşa de tare, încât partea din spate a craniului îi crăpă. Albert îşi pierdu cunoştinţa.

○

Sophie îl sunase disperată, bâiguind incoerentă. Îi luase ceva vreme să priceapă despre ce vorbea. Se năpustise spre maşină.

Fiul ei se afla într-un tufiş dintr-o grădină, iar în jurul lui patrulau doi poliţişti. Îi spusese să nu-i lase să pună mâna pe el, îi repetase acest lucru

de mai multe ori. Jens încercase să o liniştească.

Se afla în apropierea locului cu pricina, când fu depăşit de o ambulanţă ce rula cu viteză. Jens o porni după ea. Ambulanţa se opri la o stradă mai încolo, lângă corpul însângerat al unui băiat, ce zăcea părăsit în mijlocul drumului.

○

Sophie îşi muşcă o bucată din unghia de la degetul mic. Niciuna din unghii nu mai era ca odinioară. Acum erau scurte şi inegale.

Se afla într-un salon gol la serviciu. După ce primise SMS-ul lui Albert, începuse să meargă de colo-colo fără rost. Acum aştepta.

Avu brusc o viziune, îl văzu pe Albert în grădină jucându-se cu Rainer. Imaginea dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Nu înţelegea de ce gândurile i se îndreptaseră către câine. Rainer era un labrador auriu pe care Albert îl iubise la nebunie. Îl cumpăraseră când Albert avea doi ani, poate ca substitut pentru un frate sau o soră. Începând de la vârsta de şase ani, Albert alergase cu câinele pe peluză în fiecare zi, şi vara, şi iarna. La vârsta de nouă ani, învăţase deja mişcările câinelui, felul cum reacţiona. Îl prindea de fiecare dată. Îi privise pe fereastră de nenumărate ori. Albert era concentrat, câinele vesel.

Albert împlinise doisprezece ani când a murit Rainer. Plânsese până îi secaseră toate lacrimile.

Soneria telefonului o trezi din reverie.

— Da?

Auzise ce-i spusese Jens, auzise vocea sa clară, care îi dădea explicaţii. Picioarele i se înmuiară de disperare şi de groază. Reuşi să se agaţe de pervazul ferestrei şi se ţinu strâns de el, ca şi cum ar fi fost ultimul lucru care o împiedica să se prăvălească în abis. Apoi văzu negru în faţa ochilor. Următorul lucru pe care şi-l amintea fu faptul că fugea de-a lungul unui coridor. Coborî pe scări în loc să ia liftul, alergă pe holurile ce făceau legătura între diferitele secţii ale spitalului, trecu de holul de la intrare şi intră la urgenţe.

Ajunse în acelaşi timp cu ambulanţa. Se apropie şi le împinse la o parte pe asistentele care deschideau uşile din spate.

Îl văzu pe Albert întins pe targă cu faţa însângerată. Pe frunte avea un bandaj lat, iar gâtul îi era susţinut într-un guler cervical. Hainele îi erau rupte şi pline de sânge. Sophie tocmai se pregătea să intre în ambulanţă, când o asistentă o prinse de braţ şi o trase afară.

○

Mirosul de gaze de eşapament era înţepător acum, când era cald afară şi avea fereastra deschisă.

Gunilla stătea şi aştepta în Peugeotul său în parcarea din piaţa Hötorget. Urmări cu privirea în oglinda retrovizoare Honda lui Anders care se apropie şi se opri în spatele maşinii sale. Anders deschise portiera şi se aşeză greoi lângă ea, pe scaunul pasagerului.

— S-a dus dracului treaba, zise el încet.

— O să supravieţuiască?

Anders se scărpină la ceafă.

— Nu ştiu. A primit o lovitură zdravănă, care l-a doborât la pământ.

— V-a văzut cineva?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Da.

Gunilla stătea nemişcată.

— Şi maşina? întrebă ea.

— Am spălat-o şi am aranjat o ciocnire cu o altă maşină. E parcată undeva în siguranţă.

Gunilla îşi sprijini capul în mână. Tăcerea îl exaspera pe Anders.

— Am luat mobilul băiatului. I-a trimis un SMS lui Sophie. Ştie că noi suntem făptaşii.

Gunilla nu spuse nimic.

— Care e următorul pas? întrebă el.

Ea oftă.

— Nu ştiu… În momentul ăsta chiar nu ştiu.

Anders o privi, n-o mai văzuse aşa înainte.

— Ştii bine ce trebuie să facem, zise el.

Gunilla îşi ridică privirea spre el, apoi îşi sprijini din nou capul în palmă.

— Gunilla?

Ea nu răspunse.

— Ştii ce trebuie să facem, nu?

— Lăsaţi-l în pace pe băiat, zise ea.

Anders ieşise deja pe jumătate din maşină.

— De ce?

— Pentru că aşa zic eu.

Anders reflectă câteva momente.

— OK, deocamdată. Dar dacă îşi revine, trebuie să ne descotorosim şi de el, îţi dai seama, nu?

Gunilla privea în gol.

Anders ieşi din maşină şi trânti portiera în urma sa. Gunilla auzi scârţâitul anvelopelor pe betonul lustruit când maşina părăsi garajul. Sunetele se stinseră şi se aşternu tăcerea. Gunilla încercă să reflecteze, să găsească o soluţie, o direcţie… Telefonul începu să sune în cutiuţa dintre scaunele din faţă şi îi întrerupse gândurile. Gunilla răspunse. Era Lars Vinge. Îi spuse că Erik murise. Înţelesese ceea ce-i spusese, dar îl întrebă oricum.

— Care Erik?

21

Sophie stătea lângă Albert şi îl ţinea de mână. Era şi mai imobilizat decât fusese în ambulanţă: corzi, guler cervical, benzi şi o coroană suprarealistă de metal pe cap, totul ca să rămână nemişcat. Avea ambele picioare în ghips de la coapse şi până la glezne.

Doctoriţa, pe care o chema Elisabeth şi pe care Sophie o cunoştea din vedere, intră în salon. Elisabeth i se adresă concis.

— Credem că Albert s-a rănit la vertebra a douăsprezecea. Este tasată în măduvă, dar nu ştim exact cum arată locul cu pricina.

Albert dădea impresia că doarme.

— Unul din oasele craniene e zdrobit. Acum însă nu îndrăznim să-l tulburăm prea mult, deci nu ştim exact cum stau lucrurile. Ştim doar că această rană pune presiune asupra creierului său. Scopul nostru imediat este să reducem această presiune. De îndată ce reuşim, îl vom muta la spitalul Karolinska.

De-a lungul anilor ca asistentă medicală, le liniştise pe rudele pacienţilor spunându-le că adesea rănile arătau mai rău decât erau de fapt. Şi spunea acest lucru cu sinceritate, de multe ori chiar aşa era. Acum însă era exact invers, rănile lui Albert erau mai grave decât păreau. Cu mult mai grave.

Doamne Iisuse Hristoase, ajută-ne…

Jane intră în cameră; îl privi îngrozită pe Albert şi o îmbrăţişă pe Sophie.

Jens o sunase de mai multe ori pe telefonul secret. În cele din urmă îi răspunsese. Jens părea stresat.

— Trebuie să dispari în momentul ăsta…

— Nu pot să-l părăsesc.

— Ba bineînţeles că poţi. Am vorbit cu personalul din ambulanţă. Albert nu avea telefonul la el. E posibil să-l fi luat poliţiştii, să fi citit mesajele voastre… Ştiu că tu ştii. Dacă te găsesc, or să-ţi facă rău.

— Nu, nu-l las singur…

— Am sunat după ajutor. Doi prieteni de-ai mei vor face cu rândul în faţa salonului lui Albert. Îl vor păzi, îl vor proteja.

Sophie avea o mie de întrebări.

— Sophie, trebuie să pleci acum!

Aproape îi silabisi ultimele cuvinte.

Când termină convorbirea, Sophie observă că Jane se afla în spatele ei.

— Sophie, ce se întâmplă?

Ea nu răspunse.

— Mai e ceva în afară de accident, nu-i aşa?

Sophie ar fi vrut să-i povestească. Îi spusese întotdeauna totul lui Jane. Iar Jane, la rândul său, făcuse la fel. Adevărul, sinceritatea… acestea erau lucrurile care le uneau. Îşi privi sora în ochi şi rezistă tentaţiei de a-i povesti totul.

— Nu acum, Jane… Trebuie să plec, te rog, nu mă întreba de ce. Să ai tot timpul grijă de Albert. Doi tipi vin încoace. Lasă-i să stea aici.

Apoi se întoarse şi plecă, fără să fie în stare să-şi ia rămas-bun de la Albert. Plecă pur şi simplu. Jane rămase privind în urma ei.

Sophie îşi făcea bagajul în dormitor. Era grăbită, încerca să hotărască de ce avea nevoie, telefonul cu linia directă spre Jens era cel mai important, apoi celălalt telefon şi încărcătorul. Aruncă totul în poşetă, se duse în grabă în baie şi începu să-şi adune articolele de toaletă. De la parter, din sufragerie, se auzi un zgomot. Sophie împietri şi rămase în tăcere, ascultând. Niciun sunet. Continuă, puse în trusă pasta de dinţi, periuţa, cremele… tot ce era la îndemână. Un zgomot din nou – un păcănit şi o uşă care se închidea. Îşi ţinu respiraţia, ascultă. Niciun sunet. *Îşi imagina oare totul? Nu…*

Se furişă până la fereastra de la baie şi privi afară. O maşină Honda era parcată pe stradă în faţa gardului ei. Plecă de la fereastră şi se strecură afară din baie. Acum auzea parchetul scârţâind la parter. Îngheţă de frică; rămase nemişcată.

— Uită-te la etaj.

Era vocea joasă a unui bărbat, apoi auzi zgomote de paşi ce se apropiau de scară. Sophie rămăsese pe loc, pironită la etaj. Ce să facă, să se ascundă? Să se lupte? Erau cel puţin doi bărbaţi contra ei.

Paşii începeau să urce treptele. Căută un obiect cu care să lovească, dar nu găsi nimic. Paşii se apropiau. Îi veni o idee – scara de incendiu din afara ferestrei lui Albert. Sophie ieşi din baie şi începu să se îndrepte spre camera lui Albert în timp ce paşii greoi de pe trepte se apropiau. Ajunse în ultima secundă şi trase uşa după ea fără zgomot. Îşi puse geanta în diagonală peste piept, deschise fereastra, se urcă pe biroul instabil al lui Albert şi tocmai se pregătea să coboare, când uşa se deschise în spatele său. O mână puternică o apucă de guler. Sophie fu

trasă în spate şi căzu pe podea, aterizând dur pe spate. Hasse Berglund îşi puse genunchiul peste pieptul ei şi o mână în jurul gâtului. Obrajii începură să-i atârne când se aplecă deasupra ei. Arăta ca un câine. Îi întâlni ochii apoşi şi holbaţi şi îşi dădu seama că îi plăcea ceea ce-i făcea.

— Anders! strigă el.

Sophie întinse braţul pe mochetă sub patul lui Albert şi începu să pipăie cu degetele. Puse mâna pe partea inferioară a lunetei şi o prinse ca pe o bâtă de baseball.

— Anders! strigă bărbatul din nou şi întoarse capul dinspre ea pentru câteva clipe.

Sophie lovi cu toată puterea. Tubul lunetei îl nimeri pe Hans Berglund în moalele capului. Lovitura fusese atât de puternică, încât îi dădu drumul din prinsoare şi căzu într-o parte, ameţit şi fără vlagă. Sophie se eliberă şi îl izbi cu piciorul, apoi îşi scoase şi piciorul drept de sub corpul lui masiv. Se auziră paşi repezi pe scară. Sophie se ridică în picioare şi îl auzi pe Hasse mormăind ceva în spatele ei. Cu coada ochiului observă că îşi recăpătase puterile şi se pregătea să se întoarcă spre ea, întinzând braţul s-o prindă. Făcu un salt pe birou şi se aruncă pe fereastră. Reuşi să prindă scara ruginită cu mâna dreaptă, alunecă un pic şi se alese cu o rană adâncă în palma mâinii. Apoi scăpă bara scării din mână şi căzu pe spate plutind în aer câteva secunde, după care aterizâ pe spate pe peluză. Îşi pierdu răsuflarea şi rămase întinsă. Deşi avea dureri în tot corpul şi nu reuşea să-şi recapete suflul, se forţă să se ridice. Grăbi pasul spre maşina sa care era parcată pe aleea pietruită din faţa casei. Reuşi să scoată cheia din buzunar în timp ce alerga. O dureau toate încheieturile. Descuie maşina cu telecomanda. Abia izbutise să se aşeze la volan şi să încuie uşile, când îi văzu pe cei doi năpustindu-se afară din casă pe uşa de la bucătărie. Celui mai gras dintre ei îi sângera urechea. Celălalt arăta ca un copil, în ciuda vârstei, şi avea ochi rotunzi, închişi la culoare, ca de căprioară – exact aşa cum îl descrisese Dorota.

Întoarse cheia în contact. Maşina porni. Cel cu faţă de copil trase pistolul şi îl îndreptă spre ea. Cel gras îi strigă să oprească motorul şi să se dea jos din vehicul.

Sophie băgă în marşarier şi apăsă cu putere pe acceleraţie. Cauciucurile împroşcară pietriş în jur, maşina trecu de stâlpii porţii, Sophie învârti de volan şi ieşi în stradă. Continuă să meargă cu spatele cu viteză spre Honda parcată în apropiere. Maşina huruia din cauza turaţiei. Se pregăti pentru coliziune. Land Cruiserul se izbi în capota Hondei, ciocnitura fu brutală, iar Sophie fu propulsată înainte şi se izbi de volan, pierzându-şi suflul pentru câteva clipe. Apoi băgă repede în viteză şi o porni înainte. Privi în fugă în oglinda retrovizoare şi observă

că distrusese capota Hondei.

Cei doi bărbaţi ieşiseră în mijlocul drumului. Armele lor erau îndreptate spre ea. Sophie acceleră la maximum, iar viteza se schimbă automat. Se aplecă şi se adăposti sub panoul de bord şi continuă în direcţia lor. Anders şi Hasse se dădură la o parte.

Odată ajunsă în mallul Mörby Centrum, parcă maşina la ultimul etaj al parcării, o încuie şi se grăbi să iasă în zona cu magazine. Acolo se opri, ezitând. Să ia oare metroul sau autobuzul? Reflectă rapid. Staţia de metrou Mörby Centrum era cap de linie şi nu avea decât o ieşire. Dacă cei doi veneau în timp ce ea aştepta metroul, n-ar avea nici o şansă să scape.

Cumpără un bilet de la automat şi se grăbi spre staţia de autobuz. Acolo, se ascunse în mulţime, privind neîncetat în direcţia din care soseau autobuzele. Din când în când arunca un ochi spre uşile de la intrare prin care îşi închipuia că poliţiştii puteau intra în orice moment, năpustindu-se către ea. Inima îi bătea tare, gata-gata să-i sară din piept.

Apoi, în sfârşit… Se ivi un autobuz ce se îndreptă spre ea şi se opri în faţa pasagerilor aflaţi în aşteptare. Numărul autobuzului nu-i spunea nimic, dar n-avea nicio importanţă. Se aşeză la coadă, se urcă, arătă biletul şoferului şi acesta îi făcu semn cu mâna să treacă. Sophie se duse în spatele autobuzului, se aşeză pe o banchetă pentru două persoane, se aplecă şi începu să se roage la Dumnezeu ca autobuzul să plece cât mai repede. Dar autobuzul stătea pe loc; rămăsese cu uşile larg deschise în aşteptarea orei de plecare prevăzute în orar.

Respiraţia îi deveni greoaie. Simţea cum o cuprinde panica şi îşi adună toate puterile ca să reuşească să rămână în autobuz, să reziste tentaţiei de a o lua la fugă.

În cele din urmă, uşile se închiseră şi autobuzul părăsi Mörby Centrum. Sophie răsuflă uşurată. Autobuzul o ducea departe de Danderyd, spre Sollentuna. Sophie coborî în Sjöberg şi merse printre casele aproape identice din zonă, iar mai pe urmă, chemă un taxi. Un sfert de oră mai târziu, taxiul sosi. Sophie îi ceru taximetristului s-o ducă în centru, în piaţa Sergels Torg.

Plăti, coborî pe Klarabergsgatan şi o porni spre Plattan. Acolo, dispăru în mulţime, coborî la metrou şi îl luă pe primul până la Slussen. Schimbă apoi peronul şi se întoarse până la Gamla Stan, iar de acolo o porni spre Östermalm pe jos.

El o întâmpină pe stradă. Stătea şi aştepta în faţa intrării. Ea nu plângea, se lăsă îmbrăţişată şi îşi puse capul pe umărul lui.

Luară liftul până la ultimul etaj. El o privea în oglindă, neştiind cum s-

o consoleze, nici măcar dacă era cazul să încerce. Nu ştia cum să se poarte, nu era şcolit, căci era unul dintre lucrurile pe care încercase să le evite toată viaţa. Acum însă ar fi vrut să ştie, acum ar fi vrut să ştie ce să facă, cum s-o ajute. Dar era prea târziu, ar fi făcut cu siguranţă vreo gafă, dacă ar fi încercat.

Sophie îi ceru o soluţie antiseptică. El îi oferi ce avea. Sophie îşi bandajă mâna plină de sânge şi intră în altă cameră. O auzi vorbind la telefon cu sora sa.

Jens îi făcu de mâncare. Sophie era tăcută, iar Jens o lăsă în pace.

○

Camera mirosea a formol. Gunilla îşi privea fratele mort. Erik Strandberg era întins pe o targă metalică de la morgă, arăta ca şi cum ar fi dormit. Avu impulsul să-l trezească, să-i spună că venise vremea să plece la muncă, că avea să fie o zi ca toate celelalte, că după serviciu aveau să ia cina undeva în oraş, să vorbească despre caz, despre toate lucrurile pe care le discutau de obicei.

Ce-ar trebui să faci când îţi vezi fratele pentru ultima oară? Să încerci să evoci o amintire? Să încerci să-ţi aminteşti ceva ce uitaseşi? La ieşirea din spital se urcă în maşină şi privi pe geam fără să înregistreze nimic din ce vedea. Apoi se produse ţipătul. Ţipă din toţi rărunchii până îşi goli plămânii. Apoi o năpădiră lacrimile şi în cele din urmă tristeţea se dezlănţui cu violenţă. Durerea aproape că o sufoca, se simţea singură şi părăsită, şi nimic nu părea s-o poată alina. În plus, o rodea o senzaţie nedefinită de neputinţă. Această senzaţie dădu încetul cu încetul naştere unei imagini care revela faptul că singurătatea totală în faţa căreia se afla o punea într-o poziţie în care nu mai avea nimic de pierdut în viaţă.

Apoi se linişti. Deschise geamul ca să lase aerul proaspăt să pătrundă înăuntru, respiră de câteva ori, îşi şterse rimelul care i se scursese pe obraji. Se machie din nou în oglindă, se îndreptă, trase adânc aer în piept, porni maşina şi plecă.

○

În timpul nopţii veni la el. Se ghemui lângă el pe canapea, se cuibări în braţele lui. Rămase aşa o vreme, lăsându-l s-o îmbrăţişeze. Apoi se ridică şi se întoarse înapoi în patul său. Jens o privi, încercă să adoarmă la loc, dar nu reuşi. Se ridică şi îl sună pe Jonas, care era la spital şi îl păzea pe Albert. Acesta îl asigură că totul era în regulă.

Îşi aprinse o ţigară în bucătărie şi se aplecă pe fereastră să o fumeze.

Auzi telefonul vibrând pe blat, pe ecran era afişat un număr de Moscova.

Da?

Prietenii tăi sunt în drum spre Suedia.

Vocea lui Risto era la fel de lipsită de expresie ca de obicei.

— Spre Stockholm?

— Da, sunt pe drum…

— Când au plecat?

— Nu ştiu. Ieri, cred.

— OK, n-au decât să vină. Nu mă vor găsi niciodată.

— Ştiu cum te cheamă…

— Ştiu doar că mă cheamă Jens.

— Când ai fost la Praga ţi-ai folosit numele adevărat… La prima întâlnire cu ei…

Jens îşi aminti. Făcea acest lucru din când în când, dacă afacerea i se părea lipsită de riscuri.

— Au întrebat de nume la hotel.

— Înţeleg… Mersi, Risto.

Jens încheie convorbirea şi căzu pe gânduri.

— La naiba…, şopti el încet.

— Ce s-a întâmplat?

Se întoarse. O văzu pe Sophie privindu-l. Încercă să-i zâmbească liniştitor.

○

La trei şi douăzeci noaptea, Lars descuie maşina închiriată pe care o parcase pe Brahegatan.

O porni prin oraşul ce părea amorţit, nu se vedeau decât câţiva oameni, cea mai mare parte dintre ei beţi. El însuşi era beat, dar nici nu-şi dădea seama de acest lucru. Beat, drogat – *dependent* – aceasta era realitatea lui.

Parcă maşina la trei străzi distanţă de apartamentul său, scoase echipamentul de înregistrare din portbagaj, îl puse pe umăr şi se îndreptă spre casă.

Odată ajuns în sufragerie, salvă fişierele pe calculator, îşi puse căştile şi ascultă secvenţa de pe Brahegatan la care el însuşi fusese prezent – o auzi pe Gunilla rugându-i pe el şi pe Erik să-i facă o vizită lui Carlos. Sunetul era prost, nu se auzea deloc clar. Auzi zgomote de paşi şi pe urmă o uşă închizându-se. Erau paşii lui Hans şi ai lui Erik. Lars ascultă concentrat, auzi scârţâitul inconfundabil al markerului pe tabla albă.

Avem două lucruri de discutat.

Cuvintele fuseseră rostite de Gunilla.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi Gunilla vorbi din nou.

— Înainte să vorbim despre băiat, aş vrea să revenim la noaptea cu pricina. Lars ştie mai multe decât am crezut noi. Erik încearcă să afle ce şi cum.

— Ştie şi de Patricia Nordström?

Era vocea lui Anders. Lars notă numele *Patricia Nordström* pe o hârtie.

— Nu ştiu, nu cred.

— Dar ea ştia?

— Da, replică Gunilla scurt.

Ea? Lars încerca să înţeleagă.

— A fost găsită? întrebă Hasse.

— Da, a găsit-o o prietenă, zise Gunilla.

— Cauza morţii?

— Stop cardiac, exact cum speram.

Lars nu pricepea nimic.

— Nicio suspiciune? întrebă Anders.

— Nu. Nicio suspiciune… deocamdată.

Hasse tuşi, apoi Gunilla continuă:

— E important ca el să nu afle nimic deocamdată. Aş prefera să-l înlătur, dar dacă ştie ceva şi nu ne spune, e mai bine să rămână în preajmă fără să afle nimic.

Timp de câteva secunde nu se auzi niciun sunet, apoi o ciocănitură cu markerul pe tablă. Lars îşi îndesă căştile pe urechi şi se concentră.

— Trebuie să-l găsim pe băiat, să-l prindem iar, zise Gunilla.

Lars se chinuia să înţeleagă – despre ce băiat era vorba?

— De ce? întrebă Anders.

— Trebuie s-o ţinem în şah pe Sophie. Am impresia că în curând o să facă ceva drastic. În situaţia de faţă nu ne putem permite aşa ceva.

Cuvintele rostite de Gunilla erau lipsite de tonalitate.

Lars se gândea… Băiatul?… Albert! Ce vor să-i facă?

— Azi e serbarea de sfârşit de an şcolar, zise Hasse.

Urmă un mormăit ininteligibil al lui Anders şi un răspuns încet dat de Gunilla; Lars nu reuşise să distingă cuvintele. Apoi auzi hârşâitul unor scaune pe podea, probabil când Hasse şi Anders se ridicaseră să plece.

Închise echipamentul, încercând să reflecteze la cele auzite şi gândindu-se la Albert. În timp ce el şi Erik se duseseră la Carlos, Anders şi Hasse porniseră în căutarea lui Albert. Reuşiseră oare să pună mâna pe el? Dar de ce îl căutau? Ce aveau cu el? În mintea lui Lars gândurile se perindau cu rapiditate. Era oare ceva de pe vremea când o supraveghease pe Sophie care ieşea în evidenţă în legătură cu Albert?

Închise ochii şi îşi răscoli cu febrilitate memoria. O amintire subtilă şi neclară începu să se contureze. Încercă să şi-o însuşească, dar nu reuşi. Dispăru, însă nu cu totul… rămase o bucăţică… un miez mic şi delicat. Se concentră, îndreptându-se cu grijă spre calculator, ca nu cumva să piardă şi această ultimă părticică. Începu să scrie cuvinte-cheie: *Albert, Sophie, bucătărie*. În fereastra de căutare apăru o listă de fişiere. Lars se uită la data când fuseseră create şi începu să le asculte începând de sus. Erau convorbiri la micul dejun, convorbiri la cină, convorbiri în timpul zilei, când Albert îşi făcea temele. Erau şi convorbiri seara, Sophie vorbind la telefon… Albert vorbind la telefon. Apoi mai erau nişte fişiere în care diferite sunete atmosferice activaseră senzorul, după care se aşternea din nou tăcerea. Lars ascultă toate fişierele, dădu înainte căutând. *La naiba*, îşi aducea aminte ceva, nu ştia însă ce… Era ceva ce i se fixase numai în subconştient. Cu cât asculta mai mult, cu atât se subţia amintirea în memoria sa lipsită de limpezime.

După două ore şi jumătate, nu reuşise să asculte nici măcar jumătate din fişiere. Lars apăsă pe unul nou, ascultă iar, dădu înainte ca să treacă de momentele de tăcere. Un frigider se deschise şi se închise, se auzi vocea lui Sophie zicând *Albert*. Urmă o tăcere… Apoi zgomotul inconfundabil al unei palme.

Lars apăsă uşor căştile pe urechi, sunetul se îmbunătăţi şi începu să audă detaliile. Zgomote de paşi de-a lungul podelei, cineva care se ridica de pe un scaun.

— Dragul mamei, ce-ai făcut?

Lars asculta.

— N-am făcut nimic.

Vocea lui Albert părea înăbuşită, ca şi cum s-ar fi ascuns la pieptul mamei sale.

— Gata, s-au înşelat… S-au înşelat.

Lars nu-şi amintea acest schimb de replici, îşi amintea că îi ascultase, dar conversaţia cursese altfel, nu cum o percepea acum.

— Dar aveau martori?! Viol? Ce înseamnă…

Lars o auzi pe Sophie şoptind.

— Încearcă să uiţi totul, ce-a fost a fost. Toată lumea face greşeli, chiar şi poliţia.

Se făcu din nou tăcere, Lars asculta.

— Poliţistul m-a lovit.

— Ce-ai spus?

— Poliţistul care m-a luat cu maşina m-a lovit peste faţă.

Urmă o tăcere prelungită, după care fişierul se termină. Lars se ridică, îşi puse ordine în gânduri, scrise pe perete ceea ce tocmai auzise. Lucră

cu încordare până noaptea târziu. Începea în sfârşit să înţeleagă cum stau lucrurile.

Când mijeau zorile, Lars fu trezit de soneria telefonului. Gunilla voia să-l vadă.

Se holbă la imaginea sa în oglinda de la baie, încercând să găsească o personalitate care să corespundă situaţiei. Luă o doză mai mică de medicamente, la urma urmei fusese de faţă când îi murise fratele… Trebuia deci să dea impresia că nu prea e în formă.

— Ce s-a întâmplat?

Ţinea mâinile în poală. Era cald, douăzeci şi cinci de grade la umbră. Stăteau la o terasă în piaţa Östermalmstorg. Gunilla era încordată, părea să se pregătească să audă ceva ce avea s-o afecteze emoţional. Lars privi în jos, spre masă, apoi către Gunilla.

— Am intrat, Erik era cel care vorbea… dintr-odată s-a prăbuşit…

O adiere de vânt străbătu piaţa fără să răcorească deloc aerul.

— Cum?

— E important cum?

— Altfel nu ţi-aş pune întrebarea.

Lars începu.

— A zis că nu mai vede bine. Unul dintre braţe a început să-i tremure. A bolborosit ceva şi pe urmă s-a prăbuşit.

— Ce-a zis?

— N-am auzit.

— Şi tu ce-ai făcut?

— M-am apropiat în grabă să-i iau pulsul.

— Şi?

— Era în viaţă. M-am dus să sun ambulanţa.

— Şi pe urmă?

— M-am aşezat lângă el.

— A mai zis ceva? Tu ce-ai mai zis?

— Îşi pierduse cunoştinţa, am început să-i vorbesc calm.

— Ce i-ai zis?

— I-am zis că totul o să fie bine, că ambulanţa urma să sosească şi să nu-i fie frică.

Gunilla întoarse privirea, răsuflând profund.

— Mulţumesc.

Lars nu răspunse.

— Şi tipul, Carlos? El ce-a făcut?

— S-a speriat şi s-a dus în altă cameră.

— Ce-aţi apucat să discutaţi cu el?

— Nu mare lucru. Erik i-a zis că vrea să vadă rezultate. N-am ajuns mai departe de atât…

Gunilla privea oamenii din jur.

— Începem să ne apropiem, dovezile încep să apară. Trebuie să fim cu toţii foarte concentraţi pe muncă. N-avem voie să facem nicio greşeală.

Lars luă o gură de apă din pahar.

— S-a întâmplat vreun lucru pe care eu nu l-am aflat?

Cu o licărire de tristeţe în ochi, Gunilla clătină din cap ca pentru sine însăşi.

— E groaznic, fiul lui Sophie, Albert, a fost călcat de o maşină ieri… I-au rupt şira spinării, e internat la terapie intensivă, e o poveste cumplită.

Lars ar fi vrut să ţipe. Se concentră însă, încercând să-şi păstreze calmul. În minte îi apăru imaginea unui copac care creşte anevoios pe o stâncă şlefuită de valurile mării… Încerca să evoce orice imagine care să implice o lentoare infinită.

— Ah… Cine l-a călcat? zise el pe un ton la fel de indiferent precum îşi dorea.

Gunilla dădu din umeri.

— Nu ştiu, a fost un accident… A fugit de la faţa locului.

— Groaznic. S-a mai întâmplat şi altceva?

Încerca să fie distant şi profesionist.

— Nu, nu cred.

Gunilla îl urmări cu privirea pe Lars în timp ce se îndepărta, mergând spre Humlegårdsgatan. I se părea schimbat, atitudinea sa nesigură dispăruse, se transformase. Nu era mai sigur… doar mai hotărât, mai tăcut. Era distanţat fără să fie gânditor, ceea ce era ciudat.

După ce Lars dispăru, îşi scoase telefonul şi îl sună pe Hans Berglund.

— Ai putea, te rog, să faci curăţenie acasă la asistentă? Anders poate să-ţi spună unde sunt plasate microfoanele. Totul trebuie să dispară, nu lăsa nicio urmă.

Închise telefonul şi începu să observe oamenii din jurul său cu un interes brusc. Îi zâmbi unui băiat creţ cu cămaşă albă şi pantaloni negri, care, după câteva momente de confuzie, îşi dădu seama că Gunilla voia să plătească.

○

Lars plecă din Östermalm şi se duse la banca sa din cartierul Söder, îl salută pe casierul cu tenul gras şi ceru să fie lăsat să-şi deschidă seiful

bancar.

Scoase lada şi puse o mulţime de înregistrări, copii ale fişierelor cu înregistrările efectuate acasă la Sophie Brinkmann, plus fişierul înregistrat la secţia de poliţie, fotografii, texte, rapoarte… totul. Plecă de la bancă şi se îndreptă spre Stocksund. *Trebuie să o păzesc…*

Se asigură că Sophie nu era acasă şi parcă la două străzi mai încolo de casa ei. Un sfert de oră mai târziu, o maşină trecu pe lângă el, claxonând scurt. Lars privi spre stânga şi îl văzu pe Hasse arătându-i degetul. Lars respiră adânc golindu-şi plămânii şi îşi dădu capul pe spate. Trecu ceva vreme, cinci minute sau poate zece, apoi apăru din nou maşina lui Hasse din direcţia casei lui Sophie. Hasse încetini şi deschise fereastra aplecându-se spre Lars cu braţul stâng atârnându-i deasupra portierei.

— Imediat ce-o vezi, ne suni, ori pe mine, ori pe Anders sau pe Gunilla. Nu faci nimic de unul singur… Ai înţeles?

Lars încuviinţă din cap.

Hasse bătea darabana pe partea exterioară a portierei, apoi îi arătă din nou degetul. De data aceasta, gestul fu clar şi prelung, aşa încât Lars să nu rateze nicio secundă din acest *Fuuuck Yooou* până când maşina dispăru în depărtare şi sunetul făcut de cauciucuri pe pietriş se disipă. Apoi se aşternu iar liniştea.

Lars rămăsese nemişcat în maşină, privind în gol. Păsările ciripeau, dar el nu le auzea. În depărtare se auzeau hohotele de râs şi strigătele de bucurie ale unor copii care se jucau, dar Lars nu-i auzea nici pe ei. Nu-şi auzea decât vocea lăuntrică. Se străduia s-o urmărească, dar pierdea mereu şirul gândurilor. Din buzunar, se auzi soneria telefonului. Lars răspunse mormăind *Alo*.

— Lars?

— Da?

— Terese la telefon.

Era prietena Sarei care se smiorcăia la telefon.

— N-am putea să stăm un pic de vorbă? Nu mai suport să mă gândesc de una singură…

Lars nu înţelegea.

— La ce să te gândeşti?

Terese plângea.

— Terese, ce s-a întâmplat?

Se aşternu tăcerea.

— N-ai aflat?

— Ce?

Terese îi povesti printre lacrimi că Sara murise cu o noapte înainte, că

făcuse un stop cardiac.

Universul se întoarse pe dos, cerul se deschise larg. Lars deschise portiera şi vomită pe asfalt.

○

Klaus îl sunase pe Mikhail în mijlocul nopţii. Era obosit, dar părea să fie în toane bune.

— Poţi să vii să mă iei de aici?

— Cum te simţi?

— Cum se simte cineva care a fost împuşcat în burtă? zise Klaus.

— Nu ştiu. Ştiu doar cum e să te lovească un glonţ în coapsă, în umăr, în piept… sau schije de grenadă în fund.

Se amuzaseră. După ce terminară convorbirea, Mikhail îşi făcu bagajul şi se duse la aeroport dis-de-dimineaţă. Luă primul zbor spre Scandinavia. Ajunse la Copenhaga şi de acolo luă un nou zbor spre Stockholm.

Repetă aceiaşi paşi ca data trecută. La aeroportul Arlanda închirie o maşină pe un nume fals, apoi se duse la idiotul cu armele din Enskede şi făcu rost de un nou pistol a cărui provenienţă nu putea fi stabilită, după care o porni spre spitalul Karolinska.

Mikhail se săturase de maşini Volvo, de oameni blonzi şi de bunăstarea socială în aparenţă perfectă – se săturase de Suedia.

○

Hector vorbea cu Adalberto pe o linie sigură. Adalberto îl asigurase că banii din afacerea Ericsson erau puşi deoparte. Hector făcea socoteli în minte şi Adalberto la fel.

— Hector, înainte să continuăm, am să-ţi spun ceva… M-au contactat oamenii lui Hanke. M-a sunat un tip pe nume Roland Gentz şi m-a întrebat cum mi se pare propunerea.

— Care propunere?

— Asta l-am întrebat şi eu…

— Şi?

— Nu se dau bătuţi.

— Şi noi cum stăm?

Adalberto făcu o pauză. Hector îl auzi sorbind dintr-un pahar şi sfărâmând un cub de gheaţă între dinţi.

— Am pus o armată de avocaţi pe ei, care să-i dea în judecată din toate direcţiile… Aş prefera ca lupta să se ducă mai degrabă pe terenul

ăsta. Treaba cu maşini şi pistoale începe să devină forţată. Dar trebuie să ai grijă. Se pare că pregătesc ceva… Gentz mi-a spus verde în faţă. M-a ameninţat.

— Tată, mai devreme sau mai târziu, tot trebuie să rezolvăm problema.

— Mai târziu. Deocamdată aşteptăm să vedem ce rezultate dă ultima mea mişcare.

Hector îşi aprinse un trabuc subţire. Adalberto luă o gură din pahar.

— Am vorbit cu Don Ignacio. Părea liniştit, mi-a zis că tu şi cu Alfonse aţi căzut de acord.

— Ne mai întâlnim o dată înainte să se întoarcă acasă… Trebuie să aranjăm nişte detalii.

Adalberto mormăi ceva ce Hector nu înţelese, după care continuă.

— Leszek şi cu mine am făcut progrese, în curând ne putem relua reţeaua de distribuţie. Căpitanul s-a decis să facă o schimbare.

Hector căzu pe gânduri.

— Ce vrei să spui cu asta, cum s-a decis căpitanul să facă o schimbare?

— Nu-i nicio glumă. E exact cum ţi-am zis: a schimbat vaporul, l-a vândut pe cel vechi şi şi-a luat unul nou. Planul a rămas acelaşi. Marfa este transportată cu maşina din Ciudad del Este, iar el o ia în primire după o săptămână în Paranaguá. La sfârşitul lunii o să ajungă o nouă încărcătură la Rotterdam. Am intrat iarăşi în joc.

— Şi asta e bine sau rău?

— Nu ştiu… dar oricum n-aveam încotro, nu-i aşa?

Hector nu răspunse.

— Sonya cum se simte?

— Preferă să fie singură.

— Dar tu, tată, cum te simţi?

Puţin tulburat, Adalberto nu răspunse.

— Exact aşa cum merit…, zise el încet.

Hector fuma la Stockholm, iar la Marbella Adalberto savura un pahar de tărie. Rămaseră aşa o vreme unul în compania celuilalt.

Hector închise telefonul şi începu să reflecteze în singurătate. Fu întrerupt de soneria de la intrare. Aron se ivi în birou.

— Aşteptăm pe cineva? întrebă el.

Hector clătină din cap şi scoase un revolver dintr-unul din sertarele biroului. Aron luă pistolul său cu amortizor de pe unul din rafturile bibliotecii. Se îndreptară către uşă.

Pe vizor Aron văzu doi bărbaţi. Nu-i cunoştea pe niciunul din ei. Îi făcu semn lui Hector, care se apropie, se uită şi clătină din cap. Aron îi făcu semn lui Hector să se dea înapoi.

Îşi vârî arma la brâu în partea din spate a pantalonilor, deschise uşa şi zâmbi prietenos către Håkan Zivkovic şi către tovarăşul acestuia, Leffe Rydbäck.

— Da? zise Aron.

Amândoi aveau părul tuns scurt şi pantofi de cauciuc şi erau îmbrăcaţi în haine ieftine. Pe sub geci se ghiceau nişte veste antiglonţ bine strânse pe corp, care îi făceau să arate caraghios. Tovarăşul avea nasul borcănat, era cu un cap mai scund ca Zivkovic şi afişa o nervozitate evidentă pe care încerca să o ascundă printr-o figură furioasă.

— Îl căutăm pe Aron sau pe Hector.

Zivkovic era de-a dreptul obraznic.

— Cu ce treabă?

— O propunere.

— Atunci vă rog să notaţi propunerea şi să ne-o trimiteţi şi vă contactăm noi.

Se pregătea să închidă uşa, dar Håkan Zivkovic o împinse, deschizând-o din nou. Aron îl lăsă să înainteze, erau nervoşi şi ameninţători.

Intrară în hol, iar Håkan îl îmbrânci pe Aron. Fusese o mişcare ciudată, menită să-l sperie pe Aron, să-l facă să-şi piardă cumpătul. Hector intră în cameră.

— Bună ziua. Cu ce vă pot fi de ajutor?

Zivkovic şi tovarăşul său se zăpăciră. Tovarăşul scoase pistolul şi-l ţinti cu nervozitate.

— Ţineţi-vă gura şi aşezaţi-vă. Vrem să stăm de vorbă cu voi, zise Zivkovic.

Aron şi Hector se lăsară ameninţaţi. Intrară în sufragerie şi se aşezară pe canapea. Zivkovic şi tovarăşul lui rămaseră în picioare.

— Ascultaţi-mă cu atenţie, zise el, făcând câţiva paşi prin cameră.

Aron şi Hector îl priveau aproape cu milă.

— Aţi ameninţat un client de-al meu.

— Pe cine? întrebă Aron.

Zivkovic clipi repede.

— N-are importanţă.

— Ba eu zic că are, interveni Hector.

Zivkovic nu se aştepta să fie contrazis.

— Ba nu are.

— Cine e?

Tovarăşul îi ameninţă cu pistolul.

— Ştiţi foarte bine despre cine vorbesc.

— Ba nu.

Zivkovic îl fixă cu privirea pe Hector.

— Leffe nu aşteaptă decât semnalul meu ca să vă împuşte, nu-i prima dată când omoară pe cineva.

Hector îl privi pe tovarăş cu o mină surprinsă.

— Chiar aşa, Leffe? Ai mai omorât şi pe alţii?

Leffe confirmă din cap cu o mină furioasă. Zivkovic continuă să patruleze prin cameră cu un aer de comandant.

— Retrageţi-vă ameninţările, că altfel o încurcaţi. Vă dau cuvântul meu. Ştim cine sunteţi şi unde locuiţi.

Lui Zivkovic nu-i plăcea modul în care cei doi zâmbeau. Hector ridică mâna.

— Hai, ia plecaţi voi de aici, zise el calm în timp ce se ridica.

— Aşază-te dracului la loc!

Zivkovic ţipa ca un militar. Aron se ridică şi el. Zâmbeau amândoi la obrăznicia sa, amuzându-se de faptul că nu avea nici cea mai vagă idee despre cei cu care avea de-a face. Zivkovic tocmai se pregătea să spună ceva, când Aron scoase revolverul de la spate. Scena se desfăşură rapid. Amortizorul pufăi când lansă două gloanţe în vesta de protecţie a lui Leffe Rydbäck. Leffe căzu pe spate şi scăpă arma din mână. În aceeaşi secundă, Hector se repezi înainte, îl apucă pe Zivkovic de gât şi îl doborî la podea, aplicându-i două lovituri dure peste faţă. Hector îşi împinse genunchiul peste obrazul lui Zivkovic şi îi întoarse capul spre Leffe, care gâfâia culcat pe spate un pic mai încolo.

— Ai să vezi ce se întâmplă când lumea vine acasă la mine şi mă ameninţă cu arma, şopti el.

Aron trase de vesta antiglonţ şi o dădu jos de pe Leffe, apoi îi săltă capul şi o puse în spatele acestuia. Leffe nu pricepea nimic.

Apoi îşi îndreptă pistolul spre inima lui Leffe şi trase de două ori. Gloanţele străbătură corpul lui Leffe şi se înfipseră în vesta antiglonţ. Nu trecură de vestă spre podea, iar Leffe muri pe loc. Zivkovic scoase un ţipăt ca un copil şi începu să plângă.

— Cine eşti tu? întrebă Hector.

Håkan se holba cu ochii înlăcrimaţi la prietenul său mort.

— Mă cheamă Håkan Zivkovic.

Hector îşi dădu la o parte genunchiul şi îl ridică pe Zivkovic.

— Acum ţi-e frică, Håkan, nu-i aşa?

Zivkovic nu scoase niciun cuvânt.

— Dar acum câteva momente nu-ţi era deloc frică… Erai obraznic şi ameninţător… Interesant cum se-ntoarce roata, nu?

Hector îl ţinea strâns de gât.

— Hai, zi-ne.

— N-a zis niciodată cum îl cheamă, gemu Zivkovic.

— Cum arată, atunci?
Zivkovic îl descrise pe Svante Carlgren.
— Şi care era scopul acestei vizite?
Hector întări strânsoarea în jurul gâtului.
— Să vă speriem, ca să-l lăsaţi în pace.
Hector îl privi pe Zivkovic, era din ce în ce mai palid.
— Şi dacă nu ne dădeam bătuţi?
— Atunci aveam de gând să vă împuşcăm.
— Nu v-a mers…, nu-i aşa?
Zivkovic clătină din cap.
— Te întorci la el şi-i povesteşti în detaliu ce s-a întâmplat aici. Îi explici clar că nu-l lăsăm niciodată în pace, nici pe el, nici pe tine… Nu uita lucrul ăsta, Håkan Zivkovic.
Hector îi dădu drumul lui Zivkovic. Acesta se ridică şi plecă din apartament fără să-şi mai privească tovarăşul mort.

Håkan Zivkovic ieşi şi o luă încet la fugă spre Själagårdsgatan. Era palid şi-i curgea sânge din nas… Era singur şi răvăşit.
Anders o sună pe Gunilla şi îi povesti ce văzuse. La celălalt capăt al liniei se lăsă tăcerea.
— Singur? zise ea, întrebând doar ca să mai câştige ceva timp de gândire.
— Da.
— Deci poate că planul tău a funcţionat?
Anders nu răspunse.
— Şi celălalt a rămas sus?
— Nici nu îndrăznesc să mă gândesc în ce hal arată.
— Bine… atunci a sosit momentul, nu-i aşa, Anders?
— Îndrăznesc să zic că da.

22

Tărăboiul începuse în spital cu jumătate de oră înainte, când se trezise neamţul.

Pe doctor îl chema Patrik Bergkvist. Era un tip cu părul creţ, la treizeci şi opt de ani, care purta cască de protecţie când venea cu bicicleta la serviciu. Doctorul Bergkvist stătea pe marginea patului şi lumina în ochii lui Klaus cu o lanternă mică pe care o scosese din buzunarul de la piept al halatului său alb. Klaus se uita la el, iar undeva, în spate, aştepta o asistentă. Patrik se folosea de germana pe care o învăţase în şcoală.

— Vă aduceţi aminte cum vă cheamă?

Klaus avea o mină iritată.

— Da.

— Cum vă numiţi, deci?

— Nu-i treaba ta.

Patrik încerca să-şi păstreze buna dispoziţie.

— Bine, dar de ce?

— Ţi-am zis că nu e treaba ta.

Patrik nu se aştepta la un aşa răspuns. În general, pacienţii îl tratau cu respect şi, în plus, nu-i plăcea să fie umilit în prezenţa asistentelor. Închise lanterna.

— Am scos glonţul. Aţi avut noroc, nu a cauzat nicio vătămare permanentă a organelor interne. O să simţiţi dureri o bună perioadă de aici înainte, însă.

— Danke, zise Klaus încet.

Patrik dădu din cap.

— Poliţia ar vrea să vă pună câteva întrebări. Vă simţiţi destul de în putere?

— Nu.

— Am să-i sun oricum, eu cred că veţi face faţă.

Doctorul Bergkvist plecă din salon, intră în birouaşul îngrămădit între două saloane şi scoase numărul lăsat de poliţie. Îl formă şi îi răspunse o femeie pe nume Gunilla Strandberg. Se dovedi a fi o femeie foarte cumsecade.

— Cât de rău e rănit? întrebă ea.

Patrik Bergkvist replică în limbajul său tipic de medic competent. Gunilla îl întrerupse când i se păru că exagerează cu termenii de specialitate.

○

Klaus stătea în pat şi răsfoia o revistă suedeză de scandal. Se uita la poze cu regele Carl Gustav, cu regina Silvia, cu Carl Philip şi cu Madeleine care făceau cu mâna de pe peluza din faţa unui castel alb. Victoria şi soţul ei nu apăreau în poze. Poate erau în vreo călătorie. Klaus ştia întreaga familie regală. Prietenul său, Rudiger, era înnebunit după casele regale europene.

Se deschise uşa. Anders salută cu o mişcare a bărbiei şi intră în cameră. Klaus îl scrută cu privirea. Apoi îl privi dezgustat pe porcul de Berglund care intră imediat după aceea.

— Te simţi bine?

Anders vorbea nemţeşte bine. Trase un scaun şi se aşeză.

— Voi cine mai sunteţi? întrebă Klaus.

Hasse scoase legitimaţia de poliţist.

— Ai fost împuşcat? întrebă Anders.

Klaus dădu pagina. O văzu pe Kicki Danielsson la ea acasă, aşezată la o masă din lemn masiv, în bucătărie.

— Cum te cheamă?

Klaus ridică privirea, nu avea nicio intenţie să răspundă.

— Putem să te ajutăm, de asta am venit.

Anders dădea dovadă de multă răbdare, Klaus întoarse din nou pagina. Un tip cu capul mare pe care îl chema Christer îşi îmbrăţişa soţia firavă. Lui Christer părea să-i placă şi Elvis Presley şi, în plus, îi plăcea să-şi decoreze baia din casa de vacanţă cu robinete aurite. Anders se aplecă şi luă cu grijă revista din mâinile lui Klaus.

— Am altele să-ţi arăt.

Anders puse revista deoparte şi scoase din geacă un plic de format A4 îndoit. Îl deschise şi începu să răsfoiască printre o mulţime de fotografii. Klaus aştepta. Aruncă o privire iute spre Hasse, care se postase lângă fereastră. Anders luă o poză cu Hector şi i-o arătă lui Klaus.

— Îl recunoşti pe acest bărbat?

Anders îi cerceta chipul lui Klaus în timp ce acesta se uita la poza cu Hector. Klaus clătină din cap.

— Nu…

Luă o poză cu Aron Geisler, Klaus clătină din cap. Anders scoase o fotografie cu Sophie Brinkmann. Klaus clătină din cap. Anders îi arătă o

fotografie a unui criminal necunoscut din arhiva poliţiei. Klaus reacţionă cu o secundă mai târziu, ca şi cum ar fi răscolit în memorie, apoi clătină din cap.

— Ştie, îi zise Anders lui Hasse.

Anders continuă apoi în germană.

— Ai fost internat după ce ai fost împuşcat. Ştim că ai fost adus de cineva cu maşina. De cine?

Klaus dădu din umeri.

— Cine te-a împuşcat?

Klaus nu răspunse.

Anders îşi luă din nou avânt.

— O luăm de la început. Cine te-a adus la spital?

Klaus îi aruncă o privire lipsită de expresie.

— Dacă ne spui cum ai ajuns aici şi ce ştii despre Hector Guzman, îţi dăm drumul, cu condiţia să depui mărturie mai târziu.

Klaus căscă îndelung, satisfăcut, se întinse după revista de scandal de lângă Anders şi începu din nou să răsfoiască. Apoi ridică privirea şi rânji către Anders.

— Bine, când doctorul ne dă semnalul că te-ai întremat, te băgăm la arest până te decizi să vorbeşti.

Klaus rânji din nou în timp ce Anders şi Hasse ieşeau din cameră.

Anders şi Hasse treceau pe coridor. Uşa de la celălalt capăt se deschise. Un tip masiv venea spre ei cu un mers legănat. Coridorul părea să fie un pic prea îngust pentru el.

Se întâlniră la mijloc. Tipul nici măcar nu îi privi, trecu hotărât pe lângă ei.

După câţiva paşi, Anders se opri şi se uită înapoi după el.

— Anders? întrebă Hasse.

Anders se îndreptă spre el, cu mintea în continuare preocupată de un gând, de o amintire.

— Ce e, Anders?

Anders se întoarse din nou şi îl văzu pe Mikhail deschizând uşa de la salonul lui Klaus.

— El e…

— Cine?

— Tipul masiv. E tovarăşul celuilalt, e tipul pe care l-am văzut intrând la Trasten.

— Eşti sigur?

— Nu…

— Păi?

— Păi, la naiba…

Anders scoase pistolul şi se întoarse spre camera lui Klaus. Hasse îşi scoase şi el pistolul şi îl urmă cu paşi mari.

Mikhail deschisese dulapul, înşfăcase hainele lui Klaus şi le trântise pe pat. În spatele lui se deschise uşa. Se întoarse şi văzu un bărbat, un braţ, un pistol îndreptat spre el. Mikhail acţionă instinctiv. Întinse mâna şi îl apucă pe Anders de braţ, trăgându-l spre el. Se auzi un foc de armă. Klaus scoase un ţipăt. Cu coada ochiului, văzu încă un bărbat cu o armă şi continuă să se lase purtat de instinct. Îl trase pe Anders în jurul său, mereu cu mâna pe pistolul lui, apoi i-l smulse din mână şi îl îndreptă spre Hasse cu arătătorul pregătit pe trăgaci.

— Mikhail! strigă Klaus. Sunt poliţişti!

Mikhail îşi relaxă degetul de pe trăgaci.

— Dă-i drumul, fu singurul lucru pe i-l spuse grăsanului.

Hasse aruncă arma jos fără nicio ezitare. Mikhail îl împinse pe Anders spre mijlocul camerei şi îi făcu semn lui Hasse să treacă lângă el.

— Nenorocitul ăsta m-a împuşcat, zise Klaus, ţinându-se cu mâna de umăr.

Sângele îi curgea necontenit din rană.

Mikhail evaluă haosul care se produsese în cameră, stătu în cumpănă, apoi îi aruncă pistolul lui Klaus, care îl prinse cu mâna stângă. Mikhail luă pistolul lui Hasse de jos şi ieşi din cameră.

Înainta pe coridor. Câteva asistente se adăpostiră după o targă. Mikhail căuta în toate saloanele. Patrik Bergkvist se ascunsese într-un birou, sub masă. Mikhail se aplecă, apoi căută cu mâna, dădu de cârlionţii lui şi îl trase afară.

— Am nevoie de un anestezic sau de un narcotic. Îmi mai trebuie şi pansament, ac şi aţă şi instrumente cu care să scot un glonţ dintr-un braţ.

Patrik Bergkvist dădea din cap aprobator la tot ce auzea. Mikhail îl luă de gât şi se îndreptară spre un depozit.

Klaus îi ţinea pe Hasse şi pe Anders în şah cu pistolul. Se deschise uşa. Mikhail îl împinse înăuntru pe Patrik Bergkvist care se aşeză imediat lângă Anders Ask.

— Nu, nu-i ăla. Ăsta!

Mikhail arătă spre Klaus şi spre umărul însângerat al acestuia. Patrik începu să cerceteze rana. Mikhail deschise o pungă albastră, subţire, pe care o ţinea în mână. Luă o sticlă de tiopental sodic şi încărcă două seringi. Pe una o injectă în coapsa lui Anders. Acesta începu să bolborosească înjurături înainte să se prăbuşească. Mikhail îi aplică

acelaşi tratament şi lui Hasse, care gemu când seringa se înfipse în pielea lui. După mai puţin de un minut, ambii dormeau duşi.

Patrik Bergkvist reuşise să oprească temporar sângerarea, legând strâns un pansament în jurul rănii.

— Trebuie operat de urgenţă.

— Cât de repede poţi s-o faci?

— Într-o oră.

— Las-o moartă!

Mikhail umplu seringa. Doctorul Bergkvist se opuse înverşunat când Mikhail îl prinse de braţ şi îi injectă narcoticul în organism. Medicul bolborosi isteric, încercă să spună că avea nevoie de un anestezist care să-l supravegheze, că avea nevoie de oxigen. Apoi se prăbuşi cu braţele pe lângă corp şi aterizâ dur cu obrazul pe ciment, pierzându-şi cunoştinţa.

Mikhail îl ajută pe Klaus să se ridice din pat şi îl lăsă să se sprijine de el când părăsiră în grabă incinta spitalului.

Se urcară în maşina închiriată care aştepta în faţa ieşirii. Mikhail o porni spre oraş.

— Unde te duci? Trebuie să mergem la aeroport! zise Klaus.

— Nu în halul ăsta, o să mori.

Mikhail formă un număr de Stockholm pe mobil.

○

Suna telefonul. Recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului. Mikhail părea stresat, îi propuse să facă un târg care în sine nu avea nicio valoare. Ideea era ca Jens să-i facă un serviciu, ceea ce însemna că îi va fi dator. Jens nu acceptă. Dar Mikhail nu se lăsă, insistă într-un mod care îl surprinse pe Jens. Părea aproape umil. Dar cum era vorba de Mikhail, era exclus…

— Îmi pare rău, e imposibil.

— Te implor… Eşti singurul care ne poate ajuta. Prietenul meu e pe moarte…

Auzise oare o nuanţă de umanitate în vocea lui Mikhail? Viaţa unei persoane era în pericol. Putea el oare să închidă telefonul plin de nepăsare şi să nu se întrebe niciodată dacă ar fi putut acţiona în alt mod? Putea să refuze, pur şi simplu, şi să-şi vadă de viaţa sa? O privi pe Sophie, care stătea pe canapea. *La naiba!*

Îi dădu adresa lui Mikhail, închise telefonul şi regretă amarnic. Zece minute mai târziu se auziră bătăi în uşă. Amândoi îl recunoscură pe Klaus, care era plin de sânge şi care fu cărat înăuntru de Mikhail.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— E împuşcat în umăr, răspunse Mikhail.

Klaus zăcea pe canapea.

— Repede, Jens, adu apă caldă, prosoape şi toate medicamentele pe care le ai.

Jens dispăru din cameră, Mikhail răsturnă conţinutul pungii de la spital pe măsuţa de cafea. Seringi, ac şi aţă, tiopental sodic, antiseptic, pansament. Tocmai se pregătea să desfacă rana, dar Sophie îl opri.

— Ai răbdare, mă ocup eu, zise ea şi se aşeză lângă Klaus, desfăcându-i bandajul improvizat în jurul braţului şi cercetând rana.

— Am nevoie de o pensetă sau de un cleşte, îi strigă ea lui Jens.

Îi luă pulsul lui Klaus, era slab şi agitat.

— De unde ai făcut rost de toate astea?

Sophie arătă spre lucrurile de pe măsuţă.

— De la spital, răspunse Mikhail.

Sophie încărcă o seringă cu tiopental sodic. Era o doză mică, nu ştia exact cât trebuia să folosească.

— Trebuie să decizi, îi zise lui Mikhail. Ori îl operăm fără anestezie, ori îi dau o doză redusă, dar asta prezintă riscuri.

Klaus scotea gemete de durere.

— Dă-i doza, zise Mikhail.

Sophie injectă substanţa în braţul lui Klaus. Durerea dispăru imediat, plutea deja printre nori. Jens apăru cu apă şi prosoape şi cu puţinele medicamente pe care le găsise în dulapul de la baie.

După o jumătate de oră, Sophie reuşi să scoată glonţul şi să oprească hemoragia. Glonţul perforase unul din muşchii braţului, dar scheletul părea să fi rămas intact. Spălă rana, o cusu, făcu tot ce se putea cu puţinul pe care îl avea la îndemână. Mikhail îi supraveghea respiraţia lui Klaus.

— Mulţumesc, zise el, în timp ce ea făcea ordine pe măsuţă.

— E doar o soluţie temporară, are nevoie de asistenţă medicală.

Se duse la baie să se spele. Mikhail întâlni privirea lui Jens.

— Plecăm imediat ce se trezeşte, mormăi rusul.

Cei doi o auziră pe Sophie dând drumul la robinetul de la baie. Niciunul din ei nu avea nimic de adăugat.

— Ţi-e foame?

Jens nici nu ştia de ce întrebase. Mikhail încuviinţă din cap.

Mâncară nişte sendvişuri în bucătărie. Mikhail stătea aplecat, cu mâna stângă ţinea farfuria, iar cu dreapta ducea mâncarea la gură.

— Ce căutaţi aici? întrebă Jens.

Mikhail mesteca, arătând cu furculiţa spre canapeaua pe care se afla

Klaus.

— Am venit să-l iau acasă, zise el, apoi termină de mestecat şi înghiţi. S-a trezit ieri în spital şi m-a sunat, deci am luat avionul şi am venit.

— Ce s-a întâmplat?

Mikhail se întinse un pic.

— A venit poliţia şi am fost nevoiţi să o ştergem…

— Cine l-a împuşcat?

— Un poliţist…

Sophie intră în bucătărie, privindu-i pe Jens şi pe Mikhail care mâncau în tăcere. Nu-i plăcea ce vedea.

— Acum o să se ia din nou de Hector?

Mikhail păru să înţeleagă întrebarea şi clătină din cap. Sophie nu-l slăbi pe rus cu privirea în timp ce-i spuse lui Jens:

— Vreau să-l rogi ceva.

○

Carlos gâfâia. Venise cât de repede putuse după convorbirea cu Hector. Acum se afla în baie la Hector şi privea cadavrul lui Leffe Rydbäck, care zăcea în cadă într-o poziţie ciudată. Hector se afla în spatele lui.

— Îl tai în bucăţi şi-l duci la restaurant. Acolo îl toci la maşina de tocat.

Carlos duse mâna la gură, cuprins de o senzaţie de rău. Apăru şi Aron în spatele lor cu două sacoşe de hârtie în mână. Îşi făcu loc pe lângă ei şi puse un prosop pe pardoseală. Apoi deschise sacoşele şi scoase două fierăstraie de mână de dimensiuni diferite şi le aşeză pe prosop. Scoase şi mânuşi de menaj, un şorţ din plastic, o cască de duş, oţet, o foarfecă de grădină, soluţie dezinfectantă pentru mâini, un sul de pungi pentru congelator, un fierăstrău electric cu bateria încărcată, ochelari de protecţie, o mască de protecţie, praf de clor, o găleată albă şi un ciocan marca Steel Eagle cu mâner de plastic. La sfârşit scoase şi un odorizant Wunderbaum cu miros de vanilie, îi rupse ambalajul şi îl agăţă de ţeava de la duş.

— Trebuie să te apuci de treabă înainte să se împută, zise el.

Carlos ezita. Se aplecă, luă şorţul, casca şi mănuşile de menaj şi începu să se echipeze încet. Aron scoase un briceag din buzunarul pantalonilor şi îl deschise. Avea mânerul negru, ondulat şi lama scurtă din oţel.

— E foarte ascuţit, zise el şi îi întinse cuţitul lui Carlos, ţinându-l cu grijă de mâner. Să vomiţi în toaletă, nu în găleată, mai adăugă Aron înainte ca el şi Hector să plece din baie.

Carlos rămase nemişcat în tăcerea care se aşternuse peste baie. Privea

ţintă spre cadavrul lui Leffe Rydbäck din cadă. Respiră scurt de câteva ori înainte să se apropie de marginea căzii şi să ridice mâna dreaptă şi rece a mortului. Îndreptă lama ascuţită a cuţitului spre degetul mic al lui Rydbäck şi apăsă. Fără să depună niciun efort, degetul se desprinse şi căzu lovindu-se de marginea căzii. Sângele care ieşea din rană curgea domol. Carlos repetă operaţiunea cu degetul mare. După ce căpătă îndemânare, le tăie şi pe celelalte şi apoi se apucă de degetele de la mâna stângă.

Hector se aşezase pe canapea şi citea un ziar. Aron stătea într-un fotoliu. În baie se auzea cum Carlos încearcă fierăstrăul electric, ca un adolescent care ambalează motorul unei motociclete. Apoi se auzi sunetul fierăstrăului care trecea prin ceva gros, se împotmolea, pierdea din turaţie şi apoi îşi revenea. După care fierăstrăul amuţi şi îl auziră pe Carlos smiorcăindu-se şi vomând în toaletă. Apoi fierăstrăul îşi reluă bâzâitul.

Timpul trecea, Hector citea, Aron privea în gol. Fură întrerupţi de un zgomot de paşi pe scara în formă de spirală care ducea spre biroul de la etajul inferior. Aron se ridică şi îşi scoase arma. Paşii erau lenţi, dar fără să fie greoi.

Apăru o femeie cam la cinzeci de ani care îl privi pe Hector şi apoi pe Aron şi pistolul acestuia.

— Poţi să renunţi la pistol, zise ea.

Aron îl lăsă în jos, dar nu îi dădu drumul din mână.

— Îmi cer scuze, zise femeia. Dar sunt convinsă că nu m-aţi fi lăsat să intru dacă aş fi sunat la uşă, a trebuit deci să intru prin biroul de jos.

Gunilla duse mâna la ureche. Sunetul fierăstrăului răsuna prin perete.

— Renovaţi cumva?

Mai ascultă un pic.

— Sau poate că-l tăiaţi în bucăţi pe Leffe Rydbäck?

Aron ridică din nou pistolul, dar femeia părea să fie total indiferentă. Îşi arătă legitimaţia.

— Sunt de la poliţie. Mă numesc Gunilla Strandberg. Te rog să nu mai ţii pistolul spre mine, colegii mei ştiu că sunt aici.

Aron ezită, apoi se retrase spre fereastră. Se uită în jos, dar nu văzu nimic.

— Nu, nu e nimeni aici, sunt doar eu. Am venit să stăm de vorbă, dar colegii ştiu că sunt aici. În caz că mi se întâmplă ceva… Făcu un gest cu mâna. Înţelegeţi ce vreau să spun.

Gunilla îl privi pe Hector.

— Vreau doar să stăm de vorbă, repetă ea încet.

Hector împături ziarul şi îi făcu semn să se aşeze.

Gunilla se aşeză pe canapea. Din baie se auzea ciocanul care lovea puternic în carne şi în oase şi bâzâitul fierăstrăului care pornise din nou la lucru. Hector o scrută cu privirea.

— Ne cunoaştem de undeva? întrebă el.

— Eu te cunosc pe tine, Hector Guzman. Tu nu mă cunoşti.

Hector şi Aron erau în expectativă.

— Vă întrebaţi de ce am venit, nu?

Gunilla îl fixă pe Hector cu privirea.

— Din pură curiozitate, cred, zise ea.

Carlos vomită din nou. De data aceasta voma se revărsă în jeturi.

Gunilla aşteptă până când Carlos termină.

— Sunt curioasă să aflu câţi bani aţi câştigat şantajându-l pe Svante Carlgren şi din afacerile cu Alfonse Ramirez, despre care ştiu, de altfel, că e în oraş… Cam cât, aproximativ?

Hector o cercetă atent.

— Ce vrei? întrebă el.

Gunilla afişă o mină întrebătoare.

— Se vede pe tine, continuă el. Vrei ceva, poate răspunsuri. Asta vă place vouă, poliţiştilor, cel mai mult, să obţineţi răspunsuri, nu-i aşa?

— Nu, răspunsurile le am deja. În plus, nu mă interesează deloc.

Hector privi spre Aron, care la rândul lui o privi pe Gunilla.

— Păi, atunci ce vrei? întrebă Hector.

— Vreau ce ai tu.

— Pardon?

— Cât aţi câştigat cu Ramirez şi cu Carlgren? întrebă ea din nou.

Hector nu răspunse.

— Vreau o parte din acest profit, zise Gunilla.

Abia acum înţelegea Hector.

— Ce-mi dai în schimb?

— Ai mână liberă atât timp cât lucrez la poliţie.

Partea a patra

23

Nu-l podideau deloc lacrimile. Văruia peretele. Notiţele, argumentele, săgeţile… logica, totul dispărea în spatele unui strat gros de vopsea.

Sara fusese acasă la el. Văzuse peretele şi înţelesese ceva. O contactase pe Gunilla, după care fusese omorâtă. În curând aveau să-l omoare şi pe el.

Copiase totul, şi ce avea în format digital, şi restul. Avea două exemplare. Unul era în siguranţă în seiful bancar. Celălalt se afla în geanta sport de pe podea. Îşi verifică pistolul: era încărcat, iar în geacă avea încărcătura de rezervă. De obicei îşi ţinea pistolul într-o teacă la brâu. Acum îl avea prins pe umăr.

Aruncă o privire de jur împrejurul biroului. Peretele era alb ca zăpada, camera era curată, nu mai rămăsese nimic interesant pentru nimeni. Ridică geanta neagră de sport de pe podea. Îşi luă laptopul şi echipamentul de înregistrat şi părăsi apartamentul.

Ajuns în stradă, îşi îndreptă paşii spre maşina închiriată. Dacă ar fi fost atent, poate că l-ar fi observat pe tipul din maşina parcată la o distanţă de câteva case. Dar nu era, era neatent… Efectul drogurilor începea să se disipeze, iar el se concentra exclusiv asupra propriei dureri.

O porni cu maşina închiriată prin oraş. Traficul era lejer, căci începuse deja vacanţa de vară. Parcă pe Brahegatan, la oarecare distanţă de secţia de poliţie. Îşi puse aparatura pe genunchi şi controlă legătura cu microfonul din birou. Mută apoi echipamentul în portbagaj şi ieşi din maşină cu laptopul şi cu geanta în mâini.

Se plimba cu privirea în pământ. Traversă Karlavägen şi se îndreptă spre piaţa Stureplan.

Cineva îl împinse din partea stângă. Fusese o împingere uşoară, iar când se uită, văzu un tip masiv care mergea alături de el.

— *Walk with me*, zise acesta într-o engleză cu accent rusesc.

Lars îngheţă şi se repezi să-şi apuce arma din dotare.

Tipul îi arătă pistolul pe care îl ţinea în mâna dreaptă. Îi făcu semn lui Lars să-i predea arma. Totul se petrecuse rapid. Dintr-odată, tipul masiv avea pistolul lui Lars în geacă şi îl împingea peste stradă către o maşină parcată la marginea trotuarului. Mikhail deschise portiera din spate şi îl

îmbrânci pe Lars înăuntru.

— Nu te mişca şi ţine-ţi gura, zise Jens de la volan.

Se lansară în trafic.

— Cine sunteţi? întrebă Lars.

Tipul masiv îi dădu un pumn în figură.

○

Camera era îngrozitoare. Arăta ca o cabină de pe un vapor, iar gălăgia de pe autostradă pătrundea chiar şi prin ferestrele izolate.

După ce plecaseră Jens şi Mikhail, Sophie luase un taxi şi o pornise spre sud traversând şoseaua de centură Essingeleden şi continuând pe autostrada E4 către suburbiile din sud. Motelul se afla la marginea autostrăzii, în zona Midsommarkransen. Nu avea recepţie, doar un lobby unde rezervai cu cartea de credit – Jens îi dăduse una.

Stătea pe pat şi aştepta. Era mai mult o targă decât un pat, era tare şi incomod. O suna mereu pe Jane. De fiecare dată, Jane răspundea în acelaşi fel. *Nicio schimbare*. Sophie îşi zări silueta în oglinda de deasupra biroului fixat în perete. Avea un aer trist şi părea epuizată – îşi întoarse privirea.

După o aşteptare ce părea să fi durat o veşnicie, auzi în sfârşit bătăi în uşă. Sophie se ridică şi se duse să deschidă. Jens îl împinse înăuntru pe Lars Vinge, iar uşa se închise automat în spatele lor.

Lars Vinge era tulburat. Se întreba unde se afla. Sophie îl privea. Părea bolnav, slăbit şi palid, avea ochii încercănaţi, dădea impresia unui om înfometat. Avea o dâră de sânge la nas şi sânge uscat într-una din nări. Jens îi făcu semn să se aşeze. Lars găsi un scaun lângă masa fixată în perete.

— Îmi daţi, vă rog, ceva de băut?

Avea vocea stinsă.

— Nu, zise Jens.

Lars se frecă la ochi.

— Ştii de ce te afli aici? întrebă Jens.

Lars nu răspunse, o privi pe Sophie şi începu să zâmbească. Îi zâmbea ca şi cum ar fi fost vechi prieteni care nu se mai văzuseră de multă vreme. Zâmbetul o deranjă pe Sophie.

Înainte nu-l văzuse decât în trecere. Abia acum înţelegea ce hram poartă. Nu-i plăcea deloc de el. Lars Vinge afişa un amestec de lipsă de încredere în sine şi de falsă siguranţă de sine. Era instabil, dezagreabil… şi fricos.

— Nu era nevoie să vă purtaţi aşa, zise el.

— Cum?

O privea neîntrerupt pe Sophie, piciorul stâng îi sălta necontrolat.

— Nu era nevoie să mă prindeţi aşa… Urma oricum să vă contactez în curând…

— De ce? întrebă Sophie.

Lars îşi lăsă privirea în jos.

— Îmi pare rău pentru tine, am auzit ce i s-a întâmplat lui Albert. Cum se simte?

— Spune-ne tot ce ştii, zise Jens.

Urmă o tăcere prelungită.

— Gunilla le-a cerut lui Anders şi lui Hasse să-l prindă.

— De ce?

— Nu ştiu. Se pregăteşte ceva. Voiau să te aibă la mână, Sophie, au zis că vor să se asigure că nu le creezi probleme.

— Ce fel de probleme?

— Nu ştiu, dar cred că le e frică de tine… Le e frică să nu faci ceva pripit, la urma urmei te-au ameninţat. Mai devreme sau mai târziu tot aveai să reacţionezi.

Sophie nu înţelegea.

— Dar de ce acum?

Lars se gândi câteva clipe.

— Se pregăteşte ceva…

— Spune totul încă o dată de la început, îl întrerupse Jens.

Lars privi în sus spre Sophie şi spre Jens, continuând să reflecteze. Lăsă mâna dreaptă să-i cadă pe masă, căutând să-şi ordoneze gândurile. Apoi începu să povestească. La început cu ezitări şi pauze, dar după câteva momente de zăpăceală, găsi firul şi continuă cu mai multă convingere. Povesti cum fusese contactat de Gunilla Strandberg şi cum începuse să lucreze pentru ea, despre faptul că deja de la început avusese dificultăţi în a înţelege scopul operaţiunii. Apoi povesti despre cum o urmărise pe Sophie, despre microfoanele pe care le plasaseră la ea acasă, despre rapoartele către Gunilla, despre faptul că nici măcar nu ştiuse că ceilalţi îl răpiseră pe Albert. Le zise şi că nu era deloc informat, ci mai degrabă ţinut deoparte.

Lui Sophie totul i se părea ireal. Era în faţa omului care o urmărise în ultimele săptămâni şi acesta povestea lucruri care îi depăşeau puterea de înţelegere. Încetul cu încetul, îşi dădu seama că ea era figura centrală în toată această poveste. Lars îi spusese despre oamenii pentru care ea era personajul principal într-o anchetă ce nu părea să se bazeze pe nimic concret. Aflase despre tot ce făcuse şi nu făcuse Gunilla, ştia acum că bărbatul pe care îl întâlnise la secţia de poliţie era Erik Strandberg, frate

cu Gunilla, aflase şi că acesta din urmă murise subit. Era informată despre încercările lor de a pune presiuni asupra altor persoane din anturajul lui Hector, într-o goană nebună după ceva. Ştia că Anders Ask lucra la negru la anchetă, că Hasse Berglund avea un trecut violent şi că ei erau cei care îl atacaseră pe Albert.

Lars îşi termină povestea, lăsă privirea în jos şi începu să treacă cu degetul peste o pată invizibilă de pe masă.

— Ai zis că începi să-ţi faci o imagine… Cum arată această imagine? întrebă ea.

— Nu ştiu… Se scărpină pe frunte. Vieţile noastre sunt în pericol, a ta şi a mea, Sophie… şi a lui Albert, dar asta aţi înţeles deja.

Îi privi pe Sophie şi pe Jens.

— Tu ai scris bileţelul din cutia poştală? întrebă ea.

Lars încuviinţă din cap.

— Şi ai intrat şi la mine în casă?

Acum Lars se holba la ea.

— Poftim?

— Răspunde, zise Jens.

Lars lăsă capul în jos. Clătină din cap, privind fix în podea.

— Nu…, mormăi el.

— Nu ce?

— Nu, n-am de gând să răspund, şopti el.

Jens şi Sophie se uitau unul la celălalt. Tipul părea un pic scrântit.

— Şi la Saab de ce i-ai dat foc? întrebă Jens.

— Tocmai începusem să înţeleg că se întâmplau o sumedenie de lucruri despre care eu nu ştiam nimic… Când ai venit şi mi-ai luat legitimaţia şi celelalte lucruri, mi-a venit o idee. Am luat echipamentul, am dat foc la maşină şi pe urmă le-am spus că echipamentul fusese distrus în incendiu.

— De ce?

Lars trasa cercuri pe masă cu unul dintre degetele de la mâna dreaptă.

— Am început să-i urmăresc pe ei acum.

— Care ei? întrebă Jens.

— Gunilla, colegii mei.

— De ce?

Lars încetă să facă cercuri şi privi în sus.

— Ce-ai spus? întrebă el ca şi cum ar fi uitat brusc toate lucrurile despre care tocmai vorbise.

— De ce ai început să-ţi urmăreşti colegii?

Jens îi vorbise rar şi limpede.

Lars înghiţi şi îşi recăpătă memoria.

— Pentru că am înţeles că făceau lucruri… pe care le ascundeau de mine.

— Ce anume? întrebă Jens.

— Atunci situaţia era prea tulbure ca să-mi dau seama… dar am avut oricum dreptate.

Jens şi Sophie rămăseseră în expectativă.

— Au omorât-o pe prietena mea.

Se opri din desenat pătrate.

— Pardon? zise Sophie.

Îşi ridică privirea către ea şi către Jens.

— Au omorât-o pe Sara, prietena mea.

Mikhail conduse înapoi spre oraş. Sophie şi Jens se aflau pe bancheta din spate.

— Doamne-Dumnezeule, şopti Jens.

Sophie îi împărtăşea groaza. Privirea ei era îndreptată pe fereastră, la traficul care se mişca în ritm domol în jurul lor.

○

Mikhail şi Klaus plecaseră luându-şi rămas-bun în fugă. Se auzi soneria de la intrare. Jens se uită la ceas.

— Mikhail trebuie să fi uitat ceva, mormăi el ca pentru sine însuşi.

Se uită pe vizor, se aştepta să vadă doi tipi. Afară însă se aflau trei tipi, trei tipi ce arătau altfel: ochii le sticleau, erau obosiţi şi agitaţi în acelaşi timp. Gosha era ras în cap, Vitaly avea o sticlă de lichior în mână, iar Dmitry avea ochii cât cepele. *La naiba!* După calculele lui, ar fi trebuit să ajungă la Stockholm seara târziu, atunci îi aştepta. Trebuie să fi mers fără nicio pauză.

Jens se depărtă de uşă şi intră în bucătărie. Sophie îi văzu expresia.

— Ce e?

Jens se apropie de fereastra de la bucătărie.

— Jens, ce e?

— Au venit mai devreme decât credeam… Trebuie să plecăm de aici, acum.

Se auziră bătăi puternice în uşă.

— Cine e?

Jens deschise una dintre ferestrele de la bucătărie.

— Nimeni important. Vino, trebuie să plecăm.

— Lasă-mă mai bine pe mine să le spun că nu eşti acasă.

— Nu vrei să faci asta, crede-mă.

Bătăile din uşă se transformaseră acum în bubuieli. Tocul uşii se zgâlţâia. Jens făcu un semn cu mâna spre fereastra deschisă. Sophie încerca să găsească o altă soluţie. Bubuiturile se transformară în şuturi puternice. Se auzeau vocile întărâtate ale ruşilor. Jens ieşi pe fereastră, se întoarse şi întinse mâna spre Sophie. Ea îl privi, îi privi mâna, tot ezitând. Apoi ieşi din bucătărie şi dispăru în apartament.

— Sophie! strigă Jens.

Un picior pătrunse prin lemnul uşii, vocile întărâtate se auzeau şi mai tare acum. Sophie reveni cu poşeta, îl prinse de mână pe Jens şi săltă pe pervaz. Zgomotul lemnului ce se desprindea din uşă se amestecă asurzitor cu chiotele şi strigătele celor trei ce reuşiseră să intre în apartament.

Sophie se căţără pe suprafaţa îngustă de pe partea exterioară. Păşea pe tablă veche în bătaia vântului. Se ţinea de ferestrele îmbrăcate în tablă ale mansardei ce decorau partea superioară a faţadei. Distanţa până la pământ era enormă, iar tabla era alunecoasă. Aruncă o privire în jos. Maşinile erau îndeajuns de mici ca peisajul să-i provoace instantaneu o frică de moarte. Privi spre Jens, dar peisajul era la fel de ameţitor. Cerul de deasupra sa părea mult prea mare.

— Trebuie să ne îndepărtăm un pic. Cu atenţie, fă paşi mici, şopti el şi se dădu la stânga.

Sophie o porni după el. Din apartament răsunau voci, ruşii umblau de colo-colo prin camere. Dmitry urla furios, se sparse ceva, cei trei începură să ţipe acuzându-se reciproc. Sophie păşea cu atenţie. Transpirase şi tremura. Frica de înălţime începu să se intensifice şi să se manifeste printr-o senzaţie puternică de rău. Jens se întoarse spre ea şi îi citi groaza în priviri.

— Încă doar câţiva paşi. O să reuşeşti, zise el calm.

Se apropiau încet de un alt apartament. Faţada era diferită, se îndreptau spre o altă clădire. Jens se opri şi încercă să găsească o modalitate de a continua. Spaţiul pentru picioare era şi mai strâmt, suprafaţa era înclinată în jos şi nu aveau de ce să se ţină, nu era decât tablă alunecoasă cu colţurile întărite de-a lungul celor trei metri pe care îi mai aveau de parcurs până la următoarea fereastră. Sophie se holba, i se părea imposibil. Jens încercă să se ţină de un colţ cu una din mâini, toată puterea venea din încleştarea degetelor.

— E imposibil, zise ea.

Inima îi bătea tare în piept. I se pusese un nod în gât din cauza lipsei de salivă.

Jens prinse colţul din alt unghi şi ridică un picior ţinându-se strâns.

— Trebuie să ajungem în faţa apartamentului celuilalt.

— Nu, nu se poate, se tângui ea.

Panica o acaparase. Voia să se aşeze, pur şi simplu, şi să aştepte să vină cineva să o ia.

Dintr-un salt, Jens ateriză pe faţada cealaltă. Avea picioarele pe suprafaţa îngustă şi se ţinea cu ajutorul colţurilor de tablă. Rămase nemişcat câteva clipe, încercând să-şi dea seama dacă putea să menţină poziţia. Sophie îl privea. Ceea ce se pregătea să facă părea absolut imposibil. Ei n-avea să-i reuşească niciodată. Privi în jos. Peste tot vedea doar moartea iminentă. Începu să respire sacadat. Pe obraji începură să i se rostogolească lacrimile.

— Nu eşti în toate minţile, mă auzi? zise ea.

Jens vedea că plângea, înţelegea în ce stare era, mai făcu un pas, menţinându-şi corpul aproape de faţadă. Continuă cu paşi minusculi, încheieturile mâinilor i se albiseră. Se opri şi răsuflă adânc. După ce se linişti, mai făcu câţiva paşi. Se deplasase doi metri şi se apropiase de fereastră. Nu era totuşi îndeajuns de aproape încât s-o poată atinge.

În cele din urmă reuşi să ajungă la fereastra de la mansardă. Jens se opri menţinându-şi echilibrul, apoi se concentră, îşi luă avânt cu un picior şi lovi geamul cu toată puterea spărgându-l. Apoi fu nevoit să se aşeze pe vine, ca să deschidă fereastra pe dinăuntru. Îşi dădu drumul cu mâna dreaptă şi îndoi cu grijă picioarele, îşi strecură mâna înăuntru, deschise fereastra şi intră. Toată operaţiunea fusese executată într-o înlănţuire perfectă de mişcări.

Dispăru câteva clipe, apoi reapăru. Acum se aplecase peste cadrul ferestrei şi se întinse spre ea cât de mult putu. În felul aceasta o scutise de un metru de escaladare, dar nu era de ajuns. Sophie se ridică şi se legănă în vânt. El îi făcu semn cu mâna.

— Vino odată!

Avea nevoie de mai mult aer, dar groaza nu-i îngăduia să respire decât în porţii mici. Bătăile inimii îi erau atât de puternice, încât păreau să absoarbă tot oxigenul din corpul său. Sophie expiră, dar nodul din gât tot nu-i dădea pace.

— O să reuşeşti, trebuie doar să te ţii cu mâinile, zise el.

Făcu un atac de panică şi începu din nou să plângă.

— Acum! zise Jens şi îi făcu semn cu mâna.

Sophie îşi dădu seama că avea o singură şansă: trebuia să facă exact cum făcuse el, să găsească un punct de sprijin şi apoi să îşi facă avânt cu unul din picioare.

— Sophie! strigă el.

Ruşii ţipau în bucătărie. Sophie îşi şterse lacrimile, înghiţi nodul din gât şi execută mişcarea înlănţuită. Se prinse de colţul de tablă, cu spatele

spre abis. La cea mai mică adiere de vânt avea să cadă, sau cel puţin aşa i se părea. Făcu un pas la stânga. Suprafaţa era înclinată. Apucă strâns cu degetele care i se albiseră. Se pregăti să-şi schimbe poziţia degetelor pentru a putea înainta ca să prindă următorul punct de sprijin. Sophie întinse braţul, prinse colţul tablei cu mâna stângă şi păşi rapid la stânga. Începu să-i alunece piciorul, iar mâna i se desprinse de pe tablă. Scoase un ţipăt şi se prăvăli.

Simţi mâna lui Jens prinzând-o de păr. Simţi un braţ în jurul gâtului. Apoi văzu negru în faţa ochilor.

Se prăbuşiră pe podea, printre cioburi. Sophie nu se putea mişca. Era culcată deasupra lui Jens, care avea un aer epuizat şi broboane de transpiraţie pe frunte. Se priviră în ochi.

— Ai reuşit, zise el.

Jens se ridică şi o trase după el. Străbătură în grabă apartamentul. Adrenalina era singurul lucru care o menţinea în mişcare. Se opriră în hol. Jens îi făcu semn să aştepte. Formă un număr pe mobil şi explică în engleză că acum era el cel care avea nevoie de ajutor. După această convorbire scurtă, închise telefonul şi tocmai se pregătea să iasă pe scări, când îşi dădu seama că uşa era încuiată pe dinafară.

— Caută! îi zise el.

Începură să caute în hol. Sophie scotocea prin haine, Jens căuta în sertarele unei console care se afla sub o oglindă enormă. Niciunul din ei nu găsi nimic. El începu să caute într-un dulap, iar ea căută din nou în sertarele consolei, ca şi cum n-ar fi avut încredere în capacitatea lui de căutare. Sophie căuta cu privirea în hol de-a lungul pereţilor, al podelei, la tocul uşii, deasupra contorului… Acolo, un cârlig de care atârna o singură cheie. Se întinse, puse mâna pe ea şi o încercă în yală. Întoarse cheia şi – *clic* – uşa se descuie.

Coborâră treptele cu paşi lungi. Jens îi ţinu uşa grea de la parter. Se grăbiră spre maşina pe care o închiriase el şi se năpustiră înăuntru.

Exact în momentul în care vira spre banda de circulaţie, Dmitry apăru pe uşa de la intrare. Jens apăsă pe acceleraţie şi dispăru rapid. Dmitry şi tovarăşii săi alergau spre maşina lor.

Sophie luă telefonul şi formă un număr.

— Salut… Eu sunt.

— Aud.

— Ce faci?

El nu îi răspunse imediat, mirat poate de întrebarea sa directă.

— Nu fac nimic.

— Am putea să ne vedem?

— Când?

— Acum?
Se făcu din nou tăcere.
— Vine pe neaşteptate propunerea, dar bine, sunt la restaurant.
Sophie închise, Jens dirija maşina prin trafic.
— Eşti sigură? întrebă el.
— Nu…, zise ea încet.
— De ce vrei să mergem acolo?
— Avem încotro?
Jens cârmea în trafic.
— Întotdeauna există o altă soluţie.
— E singurul loc unde ne putem adăposti, zise ea.
Jens privi în oglinda retrovizoare, maşina lui Dmitry nu se vedea.

○

Hasse stătea în maşina parcată în faţa restaurantului Trasten şi privea alene în jur. Primise ordine clare. Trebuia să aştepte în faţa restaurantului şi să nu acţioneze în niciun fel. Era posibil să fie contactat de Aron Geisler sau poate de alt tip, pe nume Ernst Lundwall. El trebuia să se supună şi să-i urmeze. Odată ajuns înăuntru, planul era s-o sune, să-i spună cum au mers lucrurile şi ce-i ziseseră tipii. Dar, în primul rând, trebuia să supravegheze transferul banilor. Gunilla avea să controleze şi când totul era gata, dacă avea posibilitatea, el trebuia să-i împuşte pe Hector Guzman şi pe Aron, înscenând totul încât să pară că acţionase în legitimă apărare, iar apoi – *case closed.*

Anders umbla aiurea prin oraş, căutându-i pe Sophie şi pe Lars; erau recompense pe capetele lor acum, mai ales pentru Sophie. Pe ea erau nevoiţi s-o înlăture, ceea ce poate era trist… Sau poate nu, nici nu se mai putea hotărî ce simţea. Asasinatul prietenei activiste a lui Lars îl schimbase radical, închisese anumite părţi din el, iar pe altele le distrusese pur şi simplu. În plus, îl împovăra un sentiment enorm de vină. Era omniprezentă. Voia să omoare din nou, în aşa fel încât omorul să devină un obicei. Poate aşa avea să scape de sentimentul de vină.

O maşină trecu pe lângă Hasse şi acesta o urmări cu privirea. Maşina se strecură într-un loc de parcare pe care şoferul îl reperase un pic mai încolo. Din maşină ieşi un bărbat care aşteptă o femeie ce coborî de pe partea pasagerului. Trecură câteva secunde înainte ca Hasse să-şi dea seama cine era. Data trecută n-o văzuse decât în treacăt, de la spate, când se pregătea s-o sugrume. Cei doi intrară în restaurant.

Îl sună pe Anders pe mobil. Anders se agită, îi spuse să aştepte, să stea deoparte şi că era pe drum.

În curând mai trecu o maşină care parcă un pic mai sus pe stradă. Era o maşină cu plăcuţe ruseşti, dar nu i se părea un lucru ieşit din comun. Hasse se pregătea să prindă două muşte dintr-o singură lovitură sau poate chiar trei. Îşi controlă pistolul, era încărcat şi siguranţa nu era trasă.

○

Restaurantul era închis. Hector era aşezat la o masă împreună cu Aron, cu Ernst Lundwall şi cu Alfonse Ramirez. Păreau să lucreze la ceva. Alfonse avea în faţă un computer conectat la internet, Ernst verifica o mulţime de documente, iar Hector şi Aron făceau nişte socoteli pe o hârtie. Toţi beau cafea, în afară de Alfonse care bea vin.

Hector afişă o mină surprinsă când o văzu pe Sophie însoţită de Jens. Tocmai se pregătea să spună ceva, dar Sophie îl întrerupse.

— Trebuie să vorbim.

Hector se ridică şi îi făcu semn să se aşeze mai încolo.

Îi trase un scaun. Sophie luă loc, el se aşeză în faţa ei privind-o şi aşteptând să înceapă să vorbească.

Sophie respiră adânc, îl privi în fugă pe Jens, care se aşezase singur la o masă mai îndepărtată, apoi îi privi pe Ernst şi pe Aron şi pe bărbatul necunoscut, păreau cu toţii cufundaţi în lucru.

— Te deranjez? întrebă ea.

Hector clătină din cap şi arătă spre Jens.

— El ce caută aici?

Totul era de-a-ndoaselea, Sophie ar fi vrut ca lucrurile să stea altfel.

— Ai puţină răbdare, zise ea recăpătându-şi cumpătul, în timp ce se gândea cum să înceapă.

Îşi puse mâinile în poală şi se pregăti de ceea ce se putea dovedi a fi sinucidere curată.

— Fiul meu Albert, e internat în spital. A fost călcat de o maşină şi are spatele rupt.

Hector fu cuprins de spaimă şi se pregătea să întrebe ceva când ea ridică mâna.

Îşi luă din nou avânt.

— Acum în jur de o lună am fost contactată de…

Nu apucă să spună mai mult. Uşa de la intrare se deschise furtunos şi rămase agăţată într-o singură balama.

— Jens!

Vocea era puternică. Dmitry înaintă în restaurant cu un revolver în mână. După el intrară Gosha, cu o bâtă în mână, şi Vitaly cu un pistol.

Dmitry dădu cu ochii de Jens.

— *Missed me?*

Jens îl privi pe Dmitry cu dezgust. Hector şi Aron avură un schimb de priviri, încercând să înţeleagă cine erau aceşti indivizi.

— Ce vrei? întrebă Jens.

Dmitry arătă cu pistolul spre sine însuşi, prefăcându-se mirat.

— Ce vreau eu? N-are importanţă… acum sunt aici şi… drumul a fost al naibii de lung şi am tot visat să te împuşc o dată şi încă o dată şi încă o dată.

Sophie observă că Jens butona pe telefon pe sub masă. Se uită cu grijă spre celălalt capăt al camerei. Aron stătea nemişcat, iar necunoscutul se legăna uşor pe scaun, luând cu atenţie câte o gură de vin din pahar. Ernst Lundwall se holba în jos. Iar Hector… stătea nemişcat şi îi zâmbea liniştitor.

Jens se ridică în picioare. Sophie observă că se folosise de ocazie ca să-şi bage telefonul în buzunar.

— Ce aveam de spus i-am spus deja lui Risto, cred că ţi-a comunicat… Dacă ai venit până aici în speranţa că lucrurile se pot rezolva în alt fel, atunci ai venit degeaba.

Dmitry se holba la el cu gura întredeschisă. Părea să se fi săturat, îi făcu un semn lui Gosha, acesta se apropie şi îl lovi pe Jens de mai multe ori cu bâta în cap. Jens căzu la pământ. Dmitry se apropie imediat şi îl luă la şuturi. Vitaly îi ţinea pe ceilalţi sub ameninţarea pistolului. Masacrarea lui Jens era dură şi impulsivă. Sophie nu se putea uita.

Jens credea că loviturile aveau să înceteze, dar nu fu aşa. Avu brusc senzaţia că urma să moară, că Dmitry era atât de bolnav, încât avea să-l omoare din bătaie. Încerca să se apere ghemuindu-se. Pantoful lui Dmitry nimerea peste tot: în cap, în ceafă, în spate, în burtă. Apoi schimbă tactica şi începu să-l calce pe Jens pe faţă.

— De-ajuns! strigă Hector.

Dmitry se opri şi îl privi pe Hector, gâfâind.

— Tu cine eşti… negroteiule?

Sophie văzu o flacără aprinzându-se în ochii lui Hector. Nu era o furie obişnuită. Era altceva, ceva mai presus de furie. Aron înţelese în ce stare era şi clătină calm din cap. Chiar şi necunoscutul, care dăduse dovadă de o stăpânire de sine nemaipomenită, îşi schimbase expresia feţei.

Dmitry îl apucă pe Jens şi îl ridică de la podea, privindu-i faţa desfigurată.

— Nici nu ştii cât am tânjit, atitudinea ta de superioritate m-a făcut să-mi fiarbă sângele în vine…

Dmitry nu mai avea puterea să se exprime clar. Îi trase lui Jens un

pumn care nimeri aiurea în partea din spate a capului. Jens se prăbuşi la podea. Gosha scosese o cutiuţă şi inhala cocaină direct de pe degetul arătător. Luă o nouă doză şi întinse arătătorul sub nasul lui Dmitry. Dmitry inhală pudra şi scoase un ţipăt ca şi cum ar fi vrut să exteriorizeze un fel de tărie primitivă. Se apropie din nou de Jens, îl luă de guler şi îl ridică pe jumătate, îşi pregăti lovitura de dreapta, iar apoi îl pocni cu toată puterea. Pumnul nimeri ochiul lui Jens. Dmitry respiră agitat în timpul reculului, apoi se aplecă spre Jens pregătindu-se pentru o reluare.

— Termină! ţipă Sophie cu ochii plini de lacrimi.

Dmitry îşi îndreptă brusc privirea spre ea. Se lumină la faţă, ca şi cum ar fi primit un cadou la care nu se aştepta. Se apropie de ea şi o privi apucând-o de bărbie. Se aplecă, apropiindu-se de chipul ei.

— Tu eşti curva lui?

Puţea a ceva.

— Eşti curva lui… sau dacă nu eşti a lui… eşti a altcuiva, curvă eşti oricum!

Dmitry îşi privi tovarăşii şi râse surprins, ca şi cum tocmai ar fi spus o glumă bună.

— Atunci e curva altcuiva! repetă el.

Vitaly şi Gosha râdeau exagerat.

Dmitry continua să o ţină strâns de bărbie.

— După ce l-am omorât pe tipul de pe podea, am să ţi-o trag… în văzul tuturor.

Hector tremura de furie acum. Îşi plecase privirea, respira sacadat, iar muşchii obrajilor i se încleştaseră. Clocotea de ură, Sophie îi vedea faţa cu coada ochiului, era pe punctul de a exploda de furie. Aron îl ţinea sub supraveghere.

Acum Dmitry părea confuz, ca şi cum nu-şi aducea aminte de ce se afla acolo. Scoase din nou pistolul şi începu să gesticuleze cu el spre masa la care stăteau Aron, Alfonse şi Ernst.

— Voi cine sunteţi? Ce căutaţi aici? De unde îl cunoaşteţi pe nemernicul ăsta?

Făcu semn cu pistolul spre Jens care era întins pe podea. Nimeni nu îi răspunse. Dmitry păşi spre masă şi îi puse pistolul la tâmplă lui Alfonse. Alfonse îşi păstră calmul. Dmitry îşi pierdu răbdarea, făcu câţiva paşi spre Hector şi Sophie, îndreptând pistolul către Sophie.

— Spune tu, curvă!

— Dă pistolul la o parte, şopti Hector.

Dmitry încercă să-l imite pe Hector. Nu reuşi, căci uitase deja ce zisese Hector. Se mulţumi să îndrepte pistolul spre capul lui Sophie. Sophie

închise ochii.

Jens se mişcă un pic pe podea.

— Dmitry…, bolborosi el, scuipând sânge.

Dmitry se întoarse şi îl privi.

— Da?

— Risto mi-a zis că nimeni nu mai vrea să facă afaceri cu tine la Moscova… Că te faci tot timpul de râs… De fiecare dată, şopti Jens.

Dmitry făcu ocolul camerei cu privirea şi apoi îl privi din nou pe Jens.

— Ce?

— Există un soi de individ care nu e în stare de nimic, care e incapabil, incompetent… lipsit de talent, cu totul lipsit de talent…, dar care încearcă să compenseze toate eşecurile făcând tot timpul ce nu trebuie… ceea ce îl face un adevărat ratat. Tu eşti genul ăsta de om, Dmitry, şi toată lumea ştie asta.

Jens zăcea înnebunit de durere.

— Toată lumea în afară de tine, Dmitry. Până şi mă-ta… curva de mă-ta! Mă-ta e o curvă, Dmitry… şi-a pus-o cu toţi dobitocii din satul de retardaţi din care vii… Până şi ea!

Jens începu să râdă, ştia că vorbăria lui îi dăduse lui Sophie ceva timp. Poate că nu era destul, dar ce mai putea face el? Singura lui speranţă era ca Aron sau altcineva să fie înarmat şi să înceapă să tragă. Lucrurile nu păreau însă să stea aşa.

Jens îl văzu pe Dmitry îndreptând arma spre el, privi drept în ţeava întunecată, se întrebă în trecere unde avea să-l nimerească glonţul, dacă avea să-l doară, cât timp avea să se scurgă înainte să moară, dacă avea să-l întâlnească pe bunicul Esben şi dacă aveau să se ia din nou la harţă cum făcuseră de câte ori se văzuseră.

Dmitry se pregătea să apese pe trăgaci când la intrare se auzi cineva care îşi drese glasul. Rusul se întoarse. Văzu doi bărbaţi, unul masiv, iar celălalt musculos, cu părul rar şi braţul drept bandajat. Aveau arme în mâini şi se aflau la ceva distanţă de uşa de la intrare. Pentru câteva momente, totul părea să se fi terminat, ca şi cum cineva ar fi oprit timpul, ca şi când Dumnezeu ar fi apăsat pe butonul de pauză, dar, de fapt, nu era aşa.

Hector înţelese ce urma să se întâmple. Se aruncă asupra lui Sophie şi o trase cu el la podea. În aceeaşi secundă se auzi o înlănţuire de bubuituri. Mikhail şi Klaus deschiseseră focul. Gosha şi Vitaly fură pe loc penetraţi de gloanţe. Sânge, bucăţele de os şi droguri clandestine din est începură să zboare prin restaurant.

Sophie se lovi de podea cu toată greutatea corpului lui Hector aterizând peste ea. Îl văzu pe Jens zăcând desfigurat un pic mai încolo. Îi

văzu pe cei doi căzând morţi la pământ cu membrele moi şi corpurile ferfeniţă. Îl văzu pe Dmitry care încă nu se dezmeticise. Îl văzu pe Jens care, cu o ultimă sforţare alimentată cu adrenalină, se întinse, îl prinse pe Dmitry de mână, îl trase la pământ şi îl dezarmă într-o singură înlănţuire de mişcări. Apoi îl văzu pe Jens băgându-i mâna în păr lui Dmitry, trăgându-l spre el şi lăsându-i timp să-l privească în ochi înainte să înceapă să-i rupă nasul şi să-i scoată ochii şi dinţii printr-o ploaie de lovituri puternice. Sophie nu înţelegea de unde venea puterea lui Jens. Clar era însă că mai avea putere şi că nimic nu-l putea face să renunţe la bine-meritata sa răzbunare. Dmitry bolborosea, îl implora şi îşi înghiţea dinţii scoşi. Sophie întoarse privirea spre masă. Praful de puşcă şi drogurile creaseră o perdea fină de ceaţă în cameră. Îl văzu pe Aron Geisler ridicându-se de la podea şi îndreptând un revolver către Mikhail şi Klaus. Sophie şi Jens observară ce era pe punctul de a se întâmpla şi strigară în cor.

— Aron, nu!

Lucrurile deveneau neclare.

Mikhail şi Klaus îşi îndreptară armele spre Aron.

— N-au venit aici să vă facă rău! strigă Sophie.

Aron ţinea arma îndreptată spre cei doi şi nu părea să asculte. Trase de două ori. Mikhail şi Klaus traseră şi ei cu pistoalele întinse. Gălăgia era infernală. Aron se ascunsese după o coloană. Gloanţele se înfipseră în aceasta şi tencuiala căzu la pământ.

— N-am venit să ne răfuim cu voi, strigă Mikhail.

Aron scoase arma şi trase două focuri la nimereală. Gloanţele intrară în peretele din spatele lui Mikhail şi al lui Klaus. Sophie strigă, strigă şi Jens, Aron trase din nou.

— Aş putea să-l împuşc pe Hector Guzman chiar în acest moment! Dar nu o fac, uite, punem armele jos! strigă Mikhail.

El şi Klaus puseră armele pe podea. Aron aşteptă câteva momente, apoi scoase capul de după coloană de două ori. După ce se asigură că cei doi erau nu mai erau înarmaţi, înaintă cu revolverul îndreptat spre Mikhail.

— De ce aţi venit aici?

Mikhail arătă spre Jens care, cu faţa desfigurată, era pe cale să îl sugrume pe Dmitry cu braţul. Arma lui Aron era în continuare îndreptată spre Mikhail.

— Explică.

— Pot să explic eu, zise Sophie.

Un nou foc răsună în cameră. Haosul era total. Mikhail, Aron, Klaus şi Hector ţipau unul la celălalt. Hasse apăru de după uşă, iar în spatele lui se zărea Anders. Mikhail îşi dădu imediat seama că erau poliţiştii de la

spital. Trase spre el pistolul de pe podea şi tocmai se pregătea să ţintească, dar Hasse şi Anders apucară să se adăpostească după peretele exterior.

— Poliţia! ţipă Hasse Berglund cu vocea panicată.

Se aşternu tăcerea. Hasse şi Anders se iviră din nou.

— Poliţia! repetă Hasse.

— Hector! Avem o înţelegere! strigă Anders.

Aron se uită spre Hector. Privirile li se întâlniră. Hector clătină din cap. Aron îi făcu semn că a înţeles, ridică pistolul şi îl îndreptă spre Anders. Mikhail şi Klaus ţinteau amândoi spre fruntea lui Hasse. Jens luase pistolul lui Dmitry de pe jos şi stătea pe spate cu arma în mână, ţintind în sus. Traiectoria glonţului părea să treacă prin spaţiul dintre Mikhail şi Klaus.

— Am câmpul liber, pot să-l nimeresc pe porc drept în inimă, îi zise el răguşit lui Aron.

Şase pistoale erau acum îndreptate spre corpuri şi capete diferite. Hasse fu primul căruia îi tremură mâna.

— Puneţi armele jos, zise el, de data aceasta cu mai puţină convingere.

— Nu. Veniţi aici şi puneţi armele pe podea. Noi suntem patru, iar voi doi… Vă daţi seama şi singuri cum o să se termine, zise Aron.

Anders încercă să salveze situaţia.

— Ne retragem. Vă lăsăm în pace…

— Dacă vă retrageţi, deschidem focul.

Glasul lui Aron era ferm.

Sophie urmărea scena de pe podea, cu Hector în continuare deasupra sa. Jens era extenuat, sângera puternic. Nu înţelegea cum putea să îşi menţină poziţia cu pistolul îndreptat spre poliţişti.

Aron făcu o mişcare largă cu braţul ca să nu mai trebuiască să repete ce zisese deja.

Hasse îşi puse arma jos, o împinse spre mijlocul camerei şi se aşeză în patru labe. Toate armele erau acum îndreptate spre Anders. Acesta privi câteva momente spre ţevile căscate către el, zâmbi uşor, renunţă la un gând fugar, puse pistolul jos şi înaintă.

Reveniseră la situaţia de dinainte. Jens înţelese că Aron n-avea de gând să fie primul care lasă arma jos.

— Mikhail! strigă el.

Mikhail pricepu, puse din nou arma jos şi Klaus îl urmă. Sophie simţi cum Hector se ridică de deasupra ei, văzu plăcerea cu care îşi revărsa ura faţă de Dmitry care zăcea leşinat pe podea. Îl prinse pe rus de o mână şi îl trase după el. Alfonse Ramirez apăru în spatele său, îl prinse pe Dmitry de un picior şi dispărură împreună spre bucătărie, ca şi cum singurul

lucru important în acel moment era să-şi facă dreptate, să-şi potolească pofta de răzbunare.

Aron îi împinse pe Anders şi pe Hasse pe lângă bucătărie către birou.

Sophie se ridicase şi întâlni privirile celor doi când aceştia trecură pe lângă ea. Apoi se repezi spre Jens şi îi puse capul în poala sa. Arăta groaznic. Muşchii şi oasele feţei erau strivite, îi lipseau dinţi şi avea cu siguranţă mai multe oase rupte în corp. Când respira scotea un gâjâit.

Sophie era epuizată, ar fi vrut să vomite, să o ia la goană, să scape de sine însăşi, să scape de toate. Stătea în restaurantul fantomă şi îl mângâia pe Jens pe păr. Îi văzu pe Klaus şi pe Mikhail ridicându-şi armele de jos. Văzu cadavrele ruşilor lungite în poziţii ciudate. Ernst Lundwall, palid şi speriat, părăsi restaurantul cu un diplomat în mână şi un laptop la subsuoară. Avu o viziune a accidentului lui Albert, îl văzu apoi pe patul de spital în comă, singur, desfigurat. Gândurile i se succedau necontenit şi se lupta să rămână pe linia de plutire, poate faptul că îi mângâia părul lui Jens era singurul lucru care o ajuta să nu-şi piardă capul. Făcea aceeaşi mişcare tot timpul, înainte şi înapoi. Se concentră asupra părului lui care îi atingea palma. Jens era cald. Sophie închise ochii şi încercă să se gândească doar la ce făcea, să facă abstracţie de cameră sau de ceea ce tocmai se întâmplase. Mişcarea legănată a mâinii, mângâierea fină a părului, încetişor…

Dintr-odată, Mikhail apăru lângă ea şi începu să-l cerceteze pe Jens.

— Noi plecăm acum, zise el încet.

Jens nu zise nimic, îl privi doar pe Mikhail cu chipul său plini de răni.

Mikhail se întoarse către Sophie, poate pentru că îi citise frica pe chip. Nu ştiu ce să-i spună şi se ridică îndreptându-se spre ieşire. Klaus se apropie de ea şi îi zise într-o engleză stricată că îi rămânea dator căci îi salvase viaţa de două ori, deşi nici el nu înţelegea de ce. Încercă să se exprime mai clar, dar nu reuşi. Atunci scoase un pix, se sprijini de o masă şi notă ceva pe un şerveţel pe care i-l înmână. Sophie privi şerveţelul pe care scria Klaus Köhler şi un număr de telefon. Sophie îl privi în ochi. Klaus se întoarse şi plecă după Mikhail, care ieşise deja din restaurant.

Hector reveni din bucătărie cu mânecile suflecate, pumnii însângeraţi şi ochii bulbucaţi. Se uită la haosul din cameră, o privi pe Sophie care stătea pe podea cu capul lui Jens în poală. Părea schimbat. Era ca şi cum ar fi avut o încărcătură de două mii de volţi. Ceva ardea în adâncul lui, ceva necontrolat. Privirea îi rămăsese fixată asupra lui Sophie, dar ea avea impresia că nici nu o vede. Hector se pregătea să zică ceva când necunoscutul apăru din bucătărie. Era proaspăt spălat şi aranjat. Îl sărută

pe Hector pe obraz. Schimbară rapid câteva cuvinte în spaniolă. Apoi se îndreptă spre ieşire, îi zâmbi lui Sophie când trecu pe lângă ea şi dispăru pe uşa stricată. Hector se întoarse în bucătărie.

Sophie nu apucase să-i povestească lucrul pe care venise să i-l spună. Acum Hector se afla împreună cu Anders Ask şi cu Hans Berglund, bărbaţii care îl călcaseră pe fiul ei cu maşina şi care încercaseră să o omoare…

Sophie aşeză capul lui Jens cu grijă pe podea, se ridică şi se duse la bucătărie, trecând pe lângă Dmitry. Atârna mort pe un scaun din mijlocul camerei cu capul dat pe spate. Apucă să vadă că avea un cuţit înfipt în inimă, că un ochi îi ieşise din orbită şi că sub scaun erau câţiva litri de sânge într-o băltoacă.

— Hector Guzman!

Era vocea lui Anders cea care răsunase din birou.

Sophie se opri, uşa era întredeschisă. Văzu că Anders era încătuşat de caloriferul de lângă birou, cu Hasse lângă el. Îl văzu pe Aron în faţa unui calculator. Sophie se aplecă în faţă şi îl zări pe Hector la bustul gol ştergându-se pe mâini pe un prosop ud. Cămaşa lui plină de sânge era aruncată pe jos.

— Trebuie să supraveghem transferul…, zise Anders.

Hector nu răspunse.

Anders nu se lăsa intimidat de această poziţie de inferioritate.

— Începem? zise el.

Sophie încerca să înţeleagă.

Hector trase unul dintre sertarele biroului, scoase o cămaşă nouă şi rupse ambalajul de plastic.

— Mie mi se pare că eşti legat cu cătuşe de un calorifer, zise el, începând să-şi revină din şocul celor două mii de volţi.

— N-ai decât să descui, facem târgul pe care l-ai stabilit cu Gunilla şi pe urmă noi plecăm.

Gunilla? Lui Sophie nu-i venea să creadă că încă mai putea fi luată prin surprindere.

Hector arătă cu mâna spre restaurant.

— Situaţia s-a schimbat. Nu vă mai fac niciun transfer, ceea ce cred că e de înţeles după cele întâmplate.

Hector scutură cămaşa.

— Bine. Atunci noi plecăm de aici şi n-am văzut nimic, zise Anders într-o încercare nereuşită de a realiza un compromis oarecare.

Hector nu se obosi să-i răspundă la propunere. Începu să se îmbrace cu cămaşa.

— Nu fi fraier, Hector Guzman!

Cuvintele lui Anders sunau amenințător. Aron încetă să lucreze la calculator și se îndreptă spre Anders. Hector se opri și el.

— Poftim? șopti el.

Lui Anders nu părea să-i pese.

— Putem să-ți fim de ajutor… dacă ne dai drumul. Efectuăm tranzacția împreună, luăm cu noi martorii, părăsim restaurantul și ești un om liber.

Hector își încheia nasturii de la cămașă. Ridică privirea.

— Liber? zise el sec.

— Da, liber.

— Ești un tip ciudat. Chiar pornești de la premisa că toți cei din jurul tău sunt la fel de imbecili ca tine?

Anders se pregătea să răspundă, dar Hector ridică mâna. Pe urmă, termină de încheiat nasturii cu bărbia aplecată spre piept.

— Taci, zise el.

Dar prădătorul din Anders nu era gata.

— Lasă-ne să luăm martorii și să plecăm, e singurul lucru pe care ți-l cer.

Sophie își ținea respirația.

— Cine?

— Martorii.

— Care martori?

— Femeia, Sophie, și prietenul ei, tipul. Ei n-au nimic de-a face cu treaba asta.

Hector îl privi pe Anders.

— De unde știi tu?

— Pentru că știu.

Sophie auzi un zgomot și se întoarse. Carlos Fuentes stătea și se holba la ea. Părea mai mic, doborât. Sophie clătină ușor din cap ca să-i dea de înțeles să păstreze tăcerea și să n-o dea în vileag. Ochii lui Carlos erau reci. Se îndepărtă.

Se așeză din nou lângă Jens. Auzi un zgomot în spatele său. Apărură Hector și Aron. Hector purta o cămașă nouă, sacou și un diplomat în mână.

— Sophie?

Hector aproape că șoptea.

— Trebuie să vii cu mine, zise el.

— De ce?

Hector n-avea timp pentru astfel de întrebări.

— Poliția poate apărea în orice moment, iar cei din birou te-au văzut deja.

Din nou, era confruntată cu o faţetă pe care n-o mai văzuse înainte. Hector părea total lipsit de orice sentiment.

— Şi Jens? întrebă ea.

— O să-l ajute Aron.

— Unde mergem?

— Plecăm de aici… în primul rând.

Sophie înţelegea că nu are încotro. Anders şi Hasse se aflau în birou, în restaurant erau trei cadavre, iar Gunilla şi Hector erau parteneri de afaceri… N-avea nicio şansă. Oare Anders îi povestise despre ea lui Hector?

Sophie îl privi pe Hector, apoi pe Aron, încercând să le citească pe chipuri. Nu desluşi altceva decât grabă şi nerăbdare.

Se aplecă spre Jens, îl sărută pe tâmplă şi pentru o clipă îşi dori ca el să se trezească, să se ridice, s-o ia de mână şi să fugă împreună. Dar el nu putea face acest lucru. Nu putea face nimic, era desfigurat, îşi pierduse cunoştinţa şi respira cu greu. Sophie se ridică, îşi luă poşeta şi îl urmă pe Hector, care părăsise restaurantul în grabă.

○

Mirosul de praf de puşcă încă se simţea în cameră.

Carlos îşi privea restaurantul. Era la bucătărie şi toca bucăţi din Leffe Rydbäck când auzise primele împuşcături. Se oprise şi se ascunsese în spatele unui dulap de bucătărie. Atunci când Hector şi columbianul intraseră trăgându-l după ei pe rus ca să-l omoare, Carlos se dăduse înapoi şi intrase în birou. Îl auzise pe Hector vorbind la telefon cu tatăl său, ştia că Hector îl rugase să trimită un avion G5 la aeroportul Bromma. Carlos intrase apoi în restaurant şi se ascunsese pe podea în spatele barului.

Nu-şi dădea exact seama cine erau cei implicaţi, pe poliţişti îi recunoscuse însă, Kling şi Klang. Culcat la pământ, se rugase la Dumnezeu să-i cruţe amărâta de viaţă. Şi Dumnezeu îl ascultase. Carlos intrase din nou în bucătărie, unde o surprinsese pe Sophie trăgând cu urechea la discuţia lui Hector, iar apoi găsise o nouă ascunzătoare unde rămăsese până când Hector şi tipa plecaseră. Aron intrase apoi în restaurant şi îl ridicase pe tipul rănit, Jens. Îl luase în spate şi dispăruse.

Acum era tăcere, nu mai era nimeni în restaurant în afară de cei morţi şi de poliţiştii încătuşaţi în birou.

Carlos privi în jurul său la dezastru, sânge şi cadavre, stătu în cumpănă, apoi scoase telefonul şi căută un număr cu degetele tremurânde.

— Gentz, răspunse Roland la celălalt capăt al liniei.
— Carlos la telefon… tipul cu restaurantul de la Stockholm.
— Da?
— E plin de oameni morţi aici…
— Da?
— Am nevoie de ajutorul vostru. Vă pot da ceva la schimb.
— Ce?
— Ştiu unde se află Hector.
— Asta ştim deja.
— Unde?
— La Stockholm.
— Nu.
— Atunci unde?
— Mă ajutaţi?
— Poate.
— Peste câteva ore soseşte la Malaga.
— Cu ce putem să te ajutăm, Carlos?
— Protecţie.
— De cine să te apărăm?
— De toată lumea.
— Unde eşti acum?
— La Stockholm.
— Du-te şi ascunde-te undeva, pe urmă mă suni şi vedem ce pot să fac pentru tine… Ziceai că sunt oameni morţi? Despre cine e vorba?
— Nu ştiu.

Gentz închise telefonul. În depărtare se auzeau sirenele maşinilor de poliţie. Carlos plecă din restaurant.

24

Era o casă izolată. Arăta mai mult ca o reşedinţă de vacanţă decât ca locuinţa unui comisar de poliţie. Tocmai vorbise cu ea la telefon, se afla la birou pe Brahegatan. Îi spusese că o căutase pe Sophie peste tot. Ea îl rugase să vină la birou. El îi zisese că nu putea. Urmase apoi o clipă de tăcere, după care ea îl întrebase ce voia.

— Voiam doar să văd cum stau lucrurile, zisese el.

Lars parcă la câteva străzi distanţă. Apoi intră în grădina ei, mergând pe sub meri, traversând peluza şi poteca pietruită ce ducea spre verandă.

Yala de la uşa de la intrare era modernă şi nu putea fi forţată. Făcu ocolul casei, controlând ferestrele. Erau toate închise şi încuiate. Lars văzu câteva trepte ce duceau spre uşa unui beci la demisol. Uşa era zdravănă, dar nu era la vedere, avea o fereastră veche, dublă şi cel mai probabil era încuiată pe dinăuntru. Îşi trase mâneca de la pulover peste pumn, sparse geamul, băgă mâna şi începu să caute. Găsi într-adevăr încuietoarea. Descuie uşa şi intră în beci.

Lars trecu în grabă prin camere, căutând cu privirea. Văzu o boxă, o cămară, o centrală nou montată şi o scară care ducea spre etajul superior. Urcă scara cu paşi lungi, deschise uşa şi intră într-o bucătărie ce părea să fie copiată dintr-o revistă englezească de design interior. Aragazul era nou, dar conceput în stil vechi, pe podea erau scânduri lăcuite. De-a lungul pereţilor se aflau dulapuri de pe vremuri, totul era superb. Lars traversă bucătăria, intră în sufragerie, apoi o coti spre camera de lucru. Înăuntru era un birou, o veioză cu abajur verde din sticlă şi un dulap încuiat. Se apucă să-l descuie cu o şurubelniţă pe care o găsise într-un sertar la bucătărie. Făcuse gălăgie când îndoise tăbliţele de dinăuntru, dar în cele din reuşise să-l deschidă. Văzu şiruri de documente. Căută cu degetul încercând să găsească ceva despre Sophie Brinkmann, dar nu găsi nimic. Trecu apoi cu degetul spre G, dar nu găsi nimic nici despre Hector Guzman… Nu vedea decât numele unor poliţişti pe care nu îi cunoştea. Totul era aranjat în ordine alfabetică… Continuă să răsfoiască. Până la urmă găsi ceva… Berglund. Hans Berglund. Era o fotografie în format de paşaport a porcului de Hasse şi nişte

recomandări. În marginea din partea dreaptă, scria ceva cu creionul. *Violent.* Lars continuă să răsfoiască printre dosare. Îl găsi pe cel al Evei Castroneves. În dreptul ei nu era nicio notiţă cu creionul… doar o steluţă. Dădea impresia unei învăţătoare care îşi notează elevii. Căută litera V. Îşi găsi propriul dosar. Îl scoase şi îl deschise. Fotografia era veche, aceeaşi pe care o avea pe legitimaţie. La început nu putu să accepte cuvântul pe care îl văzu scris pe margine, ca şi cum nu l-ar fi înţeles. *Labil.*

Lars închise dosarul şi îl puse la loc. Se opri un moment, rămânând în deplină tăcere cu privirea în gol. Apoi se trezi din nou la viaţă.

Se aşeză pe scaunul de la birou şi începu să deschidă sertarele: hârtii, agrafe, pixuri, ochelari de citit, o ruletă… câteva bancnote şi monede. Sertarul de jos era încuiat. Lars îl forţă şi îl deschise. Înăuntru se aflau hârtii, notiţe şi scrisori. Lars luă totul. Se mai uită împrejur o ultimă dată, apoi se întoarse din nou în beci. Acolo începu să scotocească prin toate colţurile. Avea nevoie la toaletă, deci începu să se grăbească. Intră în camera în care se afla centrala şi lumină cu lanterna pereţii, tavanul şi podeaua. Sub scară erau depozitate obiecte de menaj: un vechi aspirator marca Nilfisk cu furtunul agăţat de un suport în formă de semilună, o găleată şi un mop, cârpe şi detergenţi. Se simţea mirosul de Ajax vechi, de pe vremea când nu era parfumat, ceea ce îi trezi lui Lars amintiri vagi din copilărie pe care le suprimă însă rapid.

Cămara era plină de conserve. Gunilla ar fi putut supravieţui unui război nuclear cu rezervele din cămară. Lars fixă lanterna în tavan şi începu să caute pe jos. Se ridică apoi şi se uită după rândurile de conserve… Acolo văzu ceva sclipind. În spatele raftului, după fasole, porumb şi toate tipurile de supe Campbell's… Dădu la o parte conservele cu braţul şi în faţa lui se ivi comoara pe care tocmai o ochise. Era un seif vechi cu rotiţă şi cifre în jurul acesteia, cu un diametru de treizeci de centimetri, încastrat în perete. Bucuria nu fu însă de durată… Cum naiba avea să-l deschidă? Se uită rapid la ceas, avea la dispoziţie o oră sau poate chiar mai puţin. Ce putea face în acest timp? Să învârtească rotiţa la întâmplare? Încercă să reflecteze… notiţele din buzunar! Lars se aşeză şi desfăşură notiţele în faţa sa pe podea, ţinând lanterna în gură. Se puse pe citit, erau o sumedenie de cuvinte şi de întrebări, răsfoia şi căuta, dar nu dădu de niciun număr nicăieri.

Urcă din nou treptele în fugă şi intră în camera de lucru. Luă cu el din dulap toate dosarele pe care le putea căra şi reveni în beci unde le aşeză pe jos. Făcu acelaşi drum de trei ori. Când se duse a patra oară, luă cu el facturi vechi şi alte hârtii pe care le găsise pe birou. Apoi se duse în sufragerie şi luă o lampă cu picior.

Se aşează în genunchi şi îndreptă lampa spre seif. Răscoli prin facturi, îi găsi codul numeric personal, se ridică şi începu să rotească în şiruri de câte două cifre. Primele două în direcţia acelor de ceasornic, următoarele două în sensul opus, până termină tot codul. Seiful rămase încuiat. Roti aceeaşi serie, dar începu în sensul invers. Tot încuiat. Încercă cu numărul ei de telefon, încuiat. Încercă cu numărul de telefon şi cu data naşterii… încuiat. Timpul trecea. Avea în continuare nevoie la baie. În plus, acum era transpirat, înfrigurat şi obosit. Efectul medicamentelor dispărea încet, ceea ce-l făcea să clănţănească tot timpul din dinţi.

Lars se aşeză din nou în genunchi, deschise primul dosar şi începu să răsfoiască. Erau informaţii despre un poliţist de la ordine publică pe care îl chema Sven. Pe margine, cu creionul, Sven primise epitetul *regresiv*. Lars puse dosarul deoparte. Deschise alte dosare, citi despre alţi poliţişti, practicanţi, inspectori, detectivi… La fiecare dintre dosare era anexată câte o fotografie mică, nu recunoştea niciunul din chipuri. Pe margine, apărea mereu însemnarea făcută de Gunilla cu creionul. *Singuratic, dependent de cei din jur, pasiv agresiv*… Toate dosarele erau structurate în acelaşi mod, fotografia într-un colţ, un certificat de la resurse umane, observaţii şi o evaluare. Lars citi vreo zece încercând să găsească ceva ieşit din comun, dar nu dădu de nimic. Reveni la notiţele făcute de Gunilla… nimic interesant. *Treaba nu merge deloc*, îşi zise el. Se ridică, făcu câţiva paşi înapoi şi se uită la dosare. Îndreptă fasciculul de lumină al lămpii către dosare. La lumină erau diferite. În dulap fuseseră toate maro. Aşa erau şi acum, însă aveau nuanţe diferite, ceea ce însemna că erau de vechimi diferite. Le lumină şi luă dosarul care părea cel mai pal, căci acesta trebuia să fie cel mai vechi. Îl deschise. Era mai gros decât celelalte. Conţinea o sumedenie de articole tăiate din ziar, foi de hârtie scrise la maşină, fotografii îngălbenite. Dădu de o dată… august 1968. Văzu şi nişte nume, Siv şi Carl-Adam Strandberg, ucişi în timpul unei vacanţe cu cortul în Norrbotten, la 19 august 1968. *Strandberg? Părinţii ei?* Încercă rotiţa seifului cu 68 08 19, încuiat, 19 68 08 19, tot încuiat. Încercă în sensul acelor de ceasornic şi în sensul opus. Încuiat. Găsi codurile numerice personale ale părinţilor şi le încercă în acelaşi fel. Timpul trecea rapid, petrecuse deja aproape patruzeci de minute tot încercând, Gunilla putea să apară în orice moment. Încuiat, încuiat, încuiat.

Sudoarea îi năclăia fruntea, inima îi galopa, avea gâtul uscat şi simţea o nevoie nebună de o doză care să-i liniştească frământarea din suflet… Lars reveni la dosar şi începu să răsfoiască articolele de ziar. Văzu o fotografie cu Siv şi Carl-Adam Strandberg şi cei doi copii ai lor, Erik şi Gunilla. Se aflau în faţa intrării la muzeul Skansen, peisajul era tipic

anilor şaizeci. Siv şi Carl-Adam zâmbeau. Erau îmbrăcaţi corect, Carl-Adam cu pălărie pe cap, cu un pulover strâmt în pătrăţele cu guler, cu pantaloni drepţi şi pantofi lustruiţi. Siv purta o rochie, avea părul strâns într-un coc şi pantofi albi. Copiii zâmbeau şi ei. Lars o recunoştea pe Gunilla în trăsăturile fetiţei. Părea fericită. Îl privi pe băieţelul Erik, cu părul bălai şi zâmbetul larg, bucuros că merge la Skansen cu familia. Băieţelul părea vesel, avea o aură de bucurie. Lars fu copleşit de o senzaţie apăsătoare de vină. Era ca şi cum l-ar fi lăsat pe acest băieţel nevinovat să moară pe podeaua din apartamentul lui Carlos. Lars se holba la fotografie. Erik se holba înapoi la el… Lars aruncă fotografia şi respiră adânc de câteva ori ca să alunge senzaţia neplăcută care îl acaparase. Continuă să răsfoiască. Ancheta… Lars citea: fuseseră împuşcaţi prin pânza cortului… cu o puşcă de vânătoare. Pe făptaş îl chema Ivar Gamlin şi avea treizeci şi unu de ani la momentul faptei, fusese beat mort, îşi maltratase soţia, după care plecase cu maşina. Puşca se afla în portbagaj din întâmplare, declarase el. O folosise cu o zi înainte, când vânase păsări. Uitase pur şi simplu s-o pună la loc. Lars răsfoi până ajunse la un interogatoriu. Gamlin susţinea că nu-şi mai aducea aminte… Mai jos, pe aceeaşi pagină: Gamlin primeşte sentinţa de închisoare pe viaţă în 1969… la 23 noiembrie 1969. Lars combina cifrele în toate felurile posibile, încuiat… Se uită din nou la ceas, în curând avea să se facă cinci şi jumătate. Ascultă să vadă dacă se aude ceva de sus… Apoi răsfoi rapid mai departe. 1975, Gamlin depune cerere de graţiere. Este respinsă. 1979, pedeapsa lui Gamlin este recalculată, poate fi eliberat în 1982… Lars citea rapid şi apoi dădea pagina… Iată! 1981, Gamlin este ucis de un alt deţinut. Lars dădu pagina şi găsi raportul de autopsie. Aruncă un ochi în rezumat şi înţelese că Gamlin avusese aproape toate oasele rupte. Mai găsi încă o anchetă a poliţiei, scrisă la maşină pe o foaie A4. Cineva intrase în celula lui Gamlin noaptea. Cauza morţii fusese sufocare cu un obiect neidentificat. În cazul de faţă, era cel mai probabil vorba de o pungă de plastic, notase medicul care realizase autopsia. Lars se gândea, citi din nou, căutând cu atenţie în text. Găsi ceea ce căuta. Data morţii 1981… 03… 21… Lars dădu de rotiţă. De afară se auzea zgomotul făcut de o maşină, cauciucurile scârţâiau pe pietriş. Roti 19 în sensul opus acelor de ceasornic, 81 în sens invers, se auzi o portieră închizându-se, 03 în sensul opus acelor de ceasornic… zgomote de paşi pe pietriş, 21 în sensul acelor de ceasornic, paşi pe trepte. Învârti de mâner. Încuiat…

La etaj se auzi cheia pătrunzând în yală. Refăcu şirul, dar de data aceasta începu cu 19 în sensul acelor de ceasornic… La etaj se deschise uşa şi apoi se închise. Se auziră zgomote de paşi în sufragerie. Învârtea

încet, îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte… 21 în sensul opus, apăsă pe mâner încet… paşi grăbiţi… şi când termină, clic! Seiful se deschise. Altcineva ar fi zis că fusese mâna lui Dumnezeu, însă Lars nu credea nimic.

Prin scândurile podelei se auzea estompat vocea ei. Gunilla era intrigată, vorbea cu cineva la telefon. Lars introduse mâna în seif. Dădu de două învelitori din plastic, de un carneţel, de două teancuri de bancnote de o mie de coroane, de un pistol şi de un dosar gros, birocratic cu cotorul din pânză verde-închis. Băgă totul sub geacă, trase fermoarul fără să facă zgomot şi ieşi cu grijă din cămară trecând pe lângă scară. O auzea pe Gunilla mai clar acum. Vorbea răstit şi părea enervată, povestea cum cineva îi spărsese casa şi insista ca un tehnician să fie trimis de urgenţă la ea.

Lars înainta încet spre ieşire. Uşa de la beci se deschise, se auziră paşi pe scară, Lars grăbi pasul alergând în întuneric şi găsi ieşirea.

În loc s-o ia la fugă în direcţia din care venise, o coti imediat la stânga şi continuă să fugă prin pădurice de lăstari. Ramuri din tulpini tinere îl flagelau peste faţă. Ajunsese destul de departe când auzi uşa deschizându-se în spatele lui. Lars menţinu aceeaşi viteză până când ajunse la maşină, după vreo cinci minute. Porni imediat ce se urcase la volan şi lăsă în urmă casa, pe Gunilla… totul.

○

Se aflau într-un separeu – era gol şi răcoros. Stăteau fiecare în fotoliul său şi se uitau unul la celălalt. El se pregătea să zică ceva, apoi se răzgândi şi îşi luă privirea de la ea, ochind o femeie din spatele unei tejghele. Îi făcu semn şi o rugă să aducă apă.

Băură în tăcere. De afară se auzea huruitul avioanelor care decolau şi aterizau. Zgomotele făcute de motoarele avioanelor cu reacţie ajunseseră să facă parte din fundalul sonor obişnuit.

— Cum se simte fiul tău? întrebă el încurcat.

Sophie îl privi.

— Nu se simte bine.

— Ce spun medicii?

— Deocamdată nimic.

— Ce voiai să-mi povesteşti? întrebă el încet.

— N-are nicio importanţă.

Hector o analiză cu privirea.

— Spune-mi.

Sophie se aplecă un pic înainte:

— Voiam să-ţi spun că Mikhail şi tovarăşul lui îi ceruseră ajutorul lui Jens, că nu veniseră să-ţi facă ţie rău.

El o privi agitat.

— De ce voiai să-mi spui acest lucru?

— Pentru că mă aflam acolo când au venit.

— Unde?

— Acasă la Jens.

Îşi dădu seama cât de ciudat suna minciuna sa. Dar Hector nu părea preocupat de acest lucru.

— Ce căutai acasă la Jens?

— Ne cunoaştem de multă vreme.

Hector se încruntă.

— Cum aşa?

Un avion trecu pe deasupra lor.

— Nu-ţi aduci aminte când te aşteptam în restaurant, prima dată când au venit Mikhail şi tovarăşul lui? Urma să luăm cina împreună, dar tu n-ai mai venit înapoi. Am intrat în birou şi l-am găsit pe Jens leşinat pe jos. Nu-l mai văzusem de peste douăzeci de ani, a fost o mare coincidenţă.

Hector o scrută cu privirea.

— N-am mai făcut niciun demers, nu ne-am vorbit o vreme, dar pe urmă am luat legătura.

Hector nu reacţionă nicicum.

— Mikhail a revenit în Suedia ca să-l ia pe prietenul său de la spitalul Karolinska, continuă ea cu voce joasă. S-au întâlnit cu poliţia, care l-a împuşcat pe tovarăşul lui în braţ. Mikhail avea numărul lui Jens, l-a sunat şi i-a cerut ajutor. Au venit acasă la Jens, tovarăşul lui cu o rană de armă în braţ. L-am ajutat eu.

Hector lăsă să treacă ceva timp.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă am venit la restaurant la tine.

— Ca să-mi spui asta?

Acum o fixa cu privirea.

— Nu, aveam nevoie de ajutor, pentru că eram urmăriţi de ruşi… Nu ştiam unde să ne adăpostim.

Răspunsul logic îl calmă pe Hector o idee.

— Şi ruşii ăştia cine erau?

— Clienţi de-ai lui Jens.

Hector rămase pe gânduri, chipul i se întunecase.

— Ai o relaţie cu el? Sunteţi îndrăgostiţi?

Sophie clătină din cap. Dar în această situaţie nu avea nicio importanţă dacă zicea da sau nu. Era gelos şi îi era în acelaşi timp o frică enormă să

nu fie rănit. Cea mai vulnerabilă situaţie pentru un bărbat. Situaţia în care cu toţii urau să se afle, pe care nu voiau să o accepte sau să o trăiască. Iar Hector nu făcea excepţie. Sophie îşi dădea seama că încerca să se desprindă de sentimentele neplăcute plonjând şi mai adânc în raţionamente. Frustrarea lui era evidentă.

— N-am încredere în el. E un tip alunecos, aşa a fost de prima dată când a apărut.

— Ne-a salvat viaţa la restaurant.

Hector nu răspunse, părea să se străduiască să o privească într-o lumină obiectivă.

— Cine eşti tu, de fapt?

Întrebarea era retorică, deci Sophie nu zise nimic. Femeia care îi servise se apropie şi îi informă că avionul lor urma să aterizeze. Sophie şi Hector stăteau nemişcaţi şi se priveau în ochi. El o privea încercând să găsească ceva de care să se agaţe sau ce putea fi respins – ea pentru că orice altceva ar fi dat-o în vileag.

Hector fu cel dintâi care îşi desprinse privirea, apoi se ridică.

Stăteau în picioare în faţa unei ferestre enorme când avionul, marca Gulfstream, ateriză. Îl văzură frânând puternic, apoi fu ghidat spre clădirea în care se aflau ei.

O jumătate de oră mai târziu se aflau deja în avion. Se făcuse plinul şi ei fuseseră supuşi unui proces de îmbarcare ciudat şi unui control de formă, căci bagajul nu le fusese examinat. Sophie şi Hector şedeau în fotolii de piele bej, despărţiţi de culoar. Avionul fu remorcat spre pista de decolare şi porni. Sophie fu propulsată înapoi de puterea de accelerație intensă. Avionul se ridică brusc şi dintr-odată se aflau printre nori şi începură să planeze. Ea privi în jos la oraşul care dispărea în zare. Acolo jos se afla Albert. Iar ea se afla într-un avion care o ducea departe de el, nimic n-ar fi putut fi mai dureros. Sentimentul de vină era absolut, palpabil şi cimentat în sufletul ei. Ştia că nu se va mai putea descotorosi de el niciodată. Ea era vinovata. Ceea ce i se întâmplase lui Albert era din vina ei. Dacă ar fi acţionat în alt fel, poate că…

Sophie vedea insule şi apă şi înaltul cerului – albastru, ca de obicei. Îl auzi pe Hector decuplându-şi centura de siguranţă şi îl văzu ridicându-se şi îndreptându-se spre spatele cabinei. Reveni cu două pahare şi două sticle de bere. Sophie clătină din cap. Hector se aşeză la loc şi nu se mai sinchisi să-şi toarne în pahar, ci luă o gură direct din sticlă.

— Aterizăm la Malaga, apoi te însoţesc până acasă la tata şi pe urmă plec mai departe.

— Unde te duci?

— Trebuie să dispar… Probabil sunt deja căutat prin Interpol. Nu-ţi

face griji, tata o să se ocupe de toate.

— Se ocupă de toate?

Hector încuviinţă din cap.

— Ce vrei să spui cu toate?

Răspunsul lui Hector întârzie.

— Toate. Şi tu trebuie să stai la adăpost până se liniştesc lucrurile. Tata are să te ajute…

Avionul intră într-o zonă de turbulenţă, pilotul acceleră şi ridică aparatul, niciunul din cei doi nu reacţionă la aceste manevre.

— Dar trebuie să revin acasă în curând…

El nu zise nimic, se aplecă spre fereastră, cufundat în gânduri, dezorientat, poate chiar îngrijorat. O evita şi ea simţea acest lucru, îl vedea. Se lupta în continuare cu gândul la cât de multă încredere putea avea în ea. Şi ea făcea acelaşi lucru. Se întreba cine era de fapt şi care erau interesele ei sau dacă ar fi putut face lucrurile în alt fel.

Îl privi din nou pe Hector, avea aceeaşi poză, cu privirea departe pe fereastră. Îi mai văzuse această expresie de multe ori, era un fel de concentrare, o închidere în sine care de fiecare dată îi trezea curiozitatea. O avusese încă din copilărie, după cum dezvăluise albumul pe care i-l arătase pe iaht. Poate că aceasta era de fapt expresia lui adevărată, esenţa lui Hector?

Îşi dorea să-l placă, dar nu îndrăznea, văzuse nebunia ce sălăşluia în sufletul lui.

25

Cadavrele nu fuseseră încă acoperite. Tommy Jansson se afla în mijlocul restaurantului. Avea două cadavre în faţa sa, un al treilea se afla la bucătărie, iar totul împrejur era plin de sânge. Măcel în toată regula. Tehnicienii munceau febril, Anders Ask şi un tip masiv stăteau tăcuţi pe două scaune un pic mai încolo. Tommy îl recunoscuse pe tipul masiv. Dacă nu cumva se înşela, lucra la secţia din centru. Tommy le zisese să rămână pe loc, să nu se mişte niciun centimetru. Ambii refuzaseră să vorbească. Nu scoseseră niciun sunet. Anders Ask, ăsta ce naiba mai căuta aici?

Tommy se frecă la ureche cu pumnul.

— Cine a ajuns primul la locul faptei? întrebă el.

Antonia Miller, inspectorul de la criminalistică, care stătea un pic mai departe şi nota în carneţel, ridică privirea.

— Ce-ai spus?

— Cine a ajuns primul la faţa locului?

Făcu o mină care lăsă să se înţeleagă că o deranja.

— O patrulă, i-am trimis acum o jumătate de oră.

— Şi ei i-au găsit pe ăştia doi? zise el arătând cu degetul spre Anders şi spre Hasse. Unde erau?

Antonia nota în carneţel.

— În birou, înăuntru, imediat după ce treci de bucătărie, erau legaţi cu cătuşe de un calorifer.

— Şi ce s-a întâmplat?

Ea oftă, închise carneţelul şi băgă înăuntru mina de la pix.

— Unul dintre locatari a sunat la poliţie şi a spus că a auzit focuri repetate de armă. Patrula a venit, au găsit cele două cadavre în restaurant, ne-au informat, s-au uitat după semne de viaţă şi au securizat locul.

— Şi?

— Au căutat peste tot. Au mai găsit un cadavru în bucătărie, apoi pe cei doi în birou, legaţi, zise Antonia şi arătă cu degetul mare spre Hasse şi Anders.

— Tipul masiv e un coleg, continuă ea cu privirea în carneţel.

— Îl cheamă Hans Berglund, a arătat legitimaţia celor din patrulă. Aceştia au cerut centralei să verifice şi identitatea i-a fost confirmată… Celălalt nu are niciun act de identitate.

Tommy privi în jur. Antonia deschise din nou carneţelul şi reveni la lucru.

Dintr-odată se auzi soneria telefonului lui Anders. Anders se uită pe display şi îl lăsă să sune. Tommy se apropie, îi smulse telefonul din mâini şi acceptă convorbirea.

— Da? zise Tommy încet.

— Ce s-a întâmplat, sunt tot acolo?

O recunoscu pe Gunilla după voce. Părea neliniştită.

— Bună, Gunilla.

Urmă un moment de tăcere.

— Tommy?

— Ce se întâmplă, Gunilla?

— Asta mă întreb şi eu.

— Te rog să vii la restaurantul Trasten din Vasastan, cred că ştii deja unde e.

Tommy închise şi băgă telefonul în buzunarul de la sacou, făcând un gest menit să-i sugereze lui Anders că n-avea drept de apel. Apoi făcu turul restaurantului. Un tehnician în alb se afla lângă unul dintre cadavre.

— Salutare, Classe, zise Tommy.

Tehnicianul ridică privirea şi făcu un semn din cap.

Tommy se îndreptă spre bar. Acolo se opri şi se întoarse, privind localul în ansamblul său. Vedea uşa devastată la intrare, cadavrele, urmele de gloanţe şi cartuşele goale de pe jos – totul fusese marcat cu grijă de tehnicieni. Mobilele erau dărâmate, cineva se grăbise să plece. Iar în mijlocul acestei nebunii se aflau Berglund şi Ask care refuzau să vorbească. Tommy îi privi, arătau ca Stan şi Bran…

— Sunteţi doi idioţi notorii, vă daţi seama, nu? zise el cu voce tare.

Hasse şi Anders nu răspunseră. Tommy se holbă la ei o vreme, mai mormăi o remarcă înjositoare şi apoi intră în bucătărie.

În mijlocul camerei, pe un scaun, se afla un bărbat plin de sânge cu un cuţit înfipt în inimă. Nu mai avea niciun dinte, faţa îi era desfigurată, iar ochiul drept îi ieşise din orbită. Lui Tommy i se zbârli părul de scârbă.

O colegă tehnician cu bicepşi supradimensionaţi, al cărui nume nu şi-l mai amintea, preleva amprente de pe ceva ce arăta a carne congelată.

— Am găsit astea în congelator, zise femeia, arătând spre carne.

— Da? făcu el, fără să înţeleagă, privind o mulţime de pungi ce se strânseseră în jurul unor bucăţi de carne îngheţate.

Păreau să fie fileuri.

— Ce-s astea?

— Uită-te de mai de aproape, zise ea.

El se încruntă şi se apropie. Văzu o parte a unui braţ de om şi un picior de om.

— Ce scârbos! Ale cui sunt?

— Nu e niciuna din victimele de aici, fiindcă nu le lipsesc nici mâini, nici picioare.

— Unde le-aţi găsit?

— În congelator, cum ţi-am zis.

Ce treabă urâtă…

— Avem deci patru morţi? zise el.

Femeia îşi duse arătătorul la bărbie şi îşi ridică privirea.

— Hm, stai să vedem, doi afară, doi aici… Doi plus doi e patru. Da, ai dreptate, patru morţi!

Lui Tommy nu-i plăcea genul acesta de ironie sau de sarcasm, nu-i plăcuse niciodată pentru că, pur şi simplu, nu îl înţelegea. Intră în birou şi se aşeză pe scaun. Aştepta reflectând şi mângâindu-şi mustaţa.

Gunilla apăru o jumătate de oră mai târziu.

— Explică-mi, zise el.

Părea distantă şi tensionată.

— Ce să-ţi explic? Doar ai văzut singur cum arată restaurantul. Îl urmărim pe Hector Guzman de o lună. Acesta este rezultatul.

— Ce caută Anders Ask aici?

— De ce întrebi?

El o privi plin de lehamite. Câteodată se încăpăţâna ca un copil.

— Avem trei cadavre în restaurant sau patru, dacă punem la socoteală şi mâna şi piciorul pe care tocmai le-am găsit în congelator… Ce naiba caută Ask aici?

— Lucrează pentru mine ca independent.

— Independent?

— Da.

— N-am mai auzit niciodată că poliţia suedeză ar avea colaboratori independenţi.

— În situaţia de faţă, nu mi se pare problema cea mai stringentă, dar poate tu ai altă părere.

— De ce nu vor să vorbească cu mine? întrebă Tommy.

— Pentru că avem o înţelegere în acest sens.

Tommy clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să zică să o lase moartă.

Gunilla lăsă privirea în jos, apoi o ridică din nou.

— Nu cunoaştem niciuna dintre victime. Toţi morţii ne sunt total

necunoscuţi.

— Ask şi celălalt ce au de zis?

— Hans Berglund ţinea restaurantul sub supraveghere. Când au început împuşcăturile, l-a sunat pe Anders. Au intrat după ce tipii fuseseră omorâţi, au fost luaţi prin surprindere de gaşca lui Hector şi ulterior legaţi.

Tommy stătu în cumpănă.

— Care este următoarea mişcare?

Gunilla zâmbi.

— Bravo, Tommy. Vreau să continui ca şi până acum, mai întâi ne ocupăm de locul faptei.

— Trebuie însă să te ţii deoparte. Ancheta aceasta e condusă de Antonia Miller, deci trebuie să lucraţi împreună.

Gunilla se ridică.

— Te ţin la curent, zise ea încet şi plecă. Tommy rămase pe loc ascultându-i paşii depărtându-se.

— Gunilla!

Ea se opri.

— Da?

Tommy zgâria cu unghia de la degetul mare o adâncitură din lemnul biroului.

— Anders Ask ţine de răspunderea ta, eu nu ştiu nimic de el.

Ea nu răspunse.

Gunilla traversă bucătăria evitând să privească spre cadavrul de pe scaun, intrase în restaurant, urmă drumul marcat către uşa de la ieşire. Îi văzu pe ceilalţi doi necunoscuţi zăcând morţi pe podea. Gunilla ridică banda de marcaj din faţa uşii şi ieşi în stradă.

Anders şi Hasse o aşteptau lângă maşina lui Hasse.

— Nu stăm de vorbă aici.

○

Hotelul Diplomat era încălzit de razele soarelui. Lars Vinge se prezentase la recepţie pe la ora prânzului şi luase o cameră sub un nume fals.

Hotelul era prea scump pentru bugetul lui, deci nimeni nu avea să-l caute acolo. Lenjeria era impecabil de albă, pernele erau umplute cu puf, avea vedere spre golfuleţul Nybroviken, la fereastră flutura un steag, baia arăta ca în filme, dar Lars era incapabil să aprecieze faptul că pentru prima dată în viaţă era într-un hotel de lux. Toată energia pe care

o avea era consumată de două lucruri: primul era încercarea de a-şi ignora nevoia de ketogan, care era la fel de reală ca foamea pentru un flămând, iar cel de-al doilea era efortul constant de a înţelege situaţia în ansamblul său.

În după-amiaza aceea trecuse pe lângă biroul de pe Brahegatan şi luase echipamentul audio din maşina închiriată. Fusese periculos, se aflase mult prea aproape de Gunilla şi de ceilalţi, dar tot ce întreprindea acum era riscant, până şi simplul fapt de a ieşi afară la lumina zilei.

Echipamentul audio se afla pe patul dublu împreună cu lucrurile pe care le furase din seif de la Gunilla. Numărase banii, două teancuri cu bancnotă de o mie, câte cinzeci în fiecare. Pistolul era marca Makarov, o vechitură comunistă cu numărul de serie şters, era cu siguranţă pentru cazuri de urgenţă. Lars îl verificase, era încărcat cu opt gloanţe. Îl pusese lângă el pe pat. Mai avea două învelitori de plastic, destul de subţiri, cu câte douăzeci de foi A4 în fiecare, dosarul cel gros şi carneţelul negru. Mai întâi citi carneţelul. Conţinea comentarii şi remarci ce umpluseră mai multe pagini. Textul era mărunt, scris cu creionul. Notiţele erau dezordonate, Gunilla părea să fi scris tot ce îi trecea prin minte, ca şi cum avea o discuţie cu sine însăşi, părea să fi scris ca să-şi poată limpezi gândurile. Lars citea, încercând să găsească un numitor comun, dar nu reuşea, deci dădu carneţelul la o parte. Îşi îndreptă privirea spre dosarul cel gros, începu să-l răsfoiască, era vorba doar despre Hector Guzman. Lars citi despre reţeaua de distribuţie dintre Paraguay şi Europa, de crime, de şantajarea unui şef de la Ericsson, despre diferite contacte din toate colţurile lumii. Dosarul conţinea fotografii, interogatorii, dovezi. Toată povestea se întindea înapoi în timp până în anii şaptezeci. Dosarul conţinea tot ce se putea spune despre afacerile lui Hector şi ale lui Adalberto Guzman… Existau destule dovezi ca să câştige zece cauze în instanţă. Hector Guzman ar fi putut fi pus în spatele gratiilor pe vecie.

Lars continuă să răsfoiască, dar cu cât vedea mai mult, cu atât mai mirat devenea. La margine, Gunilla notase sume cu stiloul, sume mari, de opt cifre, ca şi cum ar fi încercat să facă vreo socoteală. Lars avea când impresia că pricepe totul, când i se părea că nu mai înţelege nimic…

Dădu dosarul la o parte, reveni la carneţel şi începu să recitească notiţele. Era greu, era complicat, dar cu cât se concentra mai mult, cu atât mai mult avea impresia că lucrurile încep să se clarifice.

Citi despre Sophie. Scria că ea era cheia, că avea să le deschidă calea, că era frumoasă, că era femeia de vis a lui Hector, femeia pe care nu o putea avea. Apoi urmau observaţii făcute de Gunilla despre felul de a fi al lui Sophie. Lars nu era de acord cu ea, Gunilla o judecase greşit pe

Sophie… Mai erau şi supoziţii despre cum avea să reacţioneze şi să acţioneze Sophie în diferite situaţii. Din acest punct de vedere, Gunilla avea dreptate, Sophie gândea într-un mod care era total străin pentru Lars. Era complicat, dar Lars credea că începe să înţeleagă unde voia să ajungă Gunilla… Trecu peste câteva pagini, citi ceva şi fu nevoit să recitească de mai multe ori.

Lars e împovărat de vină. Expresia *împovărat de vină* era subliniată. *Este maleabil.* Şi aceste gânduri erau încâlcite, Gunilla părea să se fi folosit la maximum de capacitatea sa intelectuală pentru a-l putea înţelege. Pe măsură ce citea, imaginea care reieşea din cele scrise despre el devenea din ce în ce mai clară. El nu însemna nimic pentru Gunilla şi avea să fie scos ţap ispăşitor în caz că planul eşua… Care plan?

Lars luă o gură de aer… răsfoi mai departe la întâmplare. *Tommy îşi dă seama de nesiguranţa mea.* Tommy?… Tommy Jansson de la Direcţia de Combatere a Crimei Organizate?

Scrise numele pe o bucată de hârtie.

Lars băgă echipamentul audio în priză, cuplă căştile şi dădu volumul mai încet. Se auzeau doar nişte sunete supărătoare care nu însemnau nimic. Dispozitivul de activare vocală era sensibil, reacţiona aproape la orice, o uşă care se închidea undeva, alarma unei maşini pe stradă, cineva care trecea pe coridor.

Aştepta ascultând, în timp ce mişca nervos din piciorul drept. Auzi sunetul uşii care se deschidea… Privi ora la care se făcuse înregistrarea – cu patru ore în urmă. Se auziră apoi zgomote de paşi şi voci pe care le recunoştea. Erau Gunilla, Anders şi Hasse. Traseră nişte scaune. Gunilla avea vocea încordată. Vorbea despre faptul că i se spărsese casa. Hasse mormăi ceva încet. Lars se concentră, era vorba despre Trasten. Ziceau că Hasse aşteptase momentul oportun ca să intre, că Sophie apăruse cu un tip necunoscut, că alţi trei necunoscuţi, probabil ruşi, intraseră în restaurant. Nu se auzea bine, sistemul de ventilaţie părea să fi fost pornit. Lars îndesă căştile pe urechi. Se auzi vocea lui Hasse, dar nu se putea distinge ce spunea. După o vreme, începu să se audă mai clar.

— Şi apoi? zise Gunilla.

Hasse continuă:

— Erau doi tipi morţi pe podea când am intrat. Cel de-al treilea din grupul lor e cel care a fost găsit mort în bucătărie. În restaurant mai erau şi neamţul de la spital şi rusul masiv.

— Şi Sophie, ea unde era?

— Tot acolo.

— Ramirez a părăsit deja ţara?

— Da.

Lars o auzi pe Gunilla oftând.

— Şi banii? Transferul?

Urmară câteva clipe de tăcere grea. Anders îşi drese vocea.

— Am încercat, dar Hector n-a vrut să audă.

— Cum adică n-a vrut să audă?

— A zis că situaţia se schimbase odată cu împuşcăturile şi cu cei morţi…

— Şi Carlos… patronul? El unde e?

Niciun răspuns.

— Aron?

— Nu.

— Juristul? Tipul care se ocupă de toate, Lundwall?

— Nu ştiu, şopti Anders.

— Ce le-aţi spus lui Tommy şi Antoniei Miller?

Lars notă numele Antonia Miller pe hârtie.

— Nimic, zise Hasse.

Lars opri aparatura, se ridică din pat, se apropie de laptopul său care se afla pe birou, îşi introduse parola, intră pe internet şi scrise adresa unui cotidian. Văzu o fotografie mare cu restaurantul Trasten. Citi fără să găsească nimic de interes – poliţia nu dădea detalii… din surse neoficiale se auzise că ar fi vorba de trei morţi. Intră apoi pe site-urile tabloidelor. Unul dintre ele avea rubrica *Măcelul*, iar celălalt, *Răfuială în lumea interlopă*. Nici aici nu găsi informaţii mai precise, doar indicaţii neconfirmate cum că ar fi vorba de trei morţi.

Lars închise laptopul şi ridică privirea, realizând că aveau să încerce să îl omoare, că urma să fie vânat… I se făcu frică, era o senzaţie cu totul nouă, iar frica dădu naştere unei alte senzaţii, care, la rândul ei, provocă o a treia senzaţie ale cărei ingrediente principale erau teroarea şi panica, iar acest amestec trezi la viaţă diavolul lăuntric ce-i împungea sufletul, îndemnându-l să ia medicamente… *pentru numele lui Dumnezeu!* În acelaşi timp, dincolo de această frământare subzista durerea fizică paralizantă… Aceste contracţii violente îi făcea întregul sistem nervos să se zvârcolească.

Lars Vinge se ridică din pat, luă un baton de ciocolată din minibar şi începu să străbată camera, mestecând şi respirând. Ciocolata nu avea gust de ciocolată, ci de zahăr şi de grăsimi. O mâncă oricum, iar zahărul îi domoli abstinenţa timp de exact douăsprezece secunde.

Lars se opri lângă fereastră şi îşi îndreptă privirea spre apa din golfuleţul Nybroviken. Vedea banca pe care stătuseră de vorbă Sophie şi Jens şi locul de pe Skeppargatan de unde îi fotografiase el. Păreau scene dintr-o altă viaţă. Câte lucruri nu se întâmplaseră de atunci!

Se auzi şuieratul repetat al unui feribot ce se depărta de chei. Gândurile lui Lars rătăceau altundeva, la un alt nivel, atât de profund, încât nu reuşea să le urmărească. Reveni în pat şi o luă de la capăt. Citi în dosarul cel gros, răsfoi prin hârtiile din învelitori, reciti notiţele din carneţel. Erau multe cifre, păreau sume enorme, milioane… Examină toate documentele, dădu de numele ce părea franţuzesc al unei bănci din Liechtenstein… Era vorba despre sume imense. Lars continuă să răsfoiască şi găsi alte sume. Numele titularului nu apărea deloc în extrasele de cont, nu vedea decât un număr.

Lars se scărpină cu putere în cap, reflectând. Apoi se întinse, luă carneţelul negru şi începu să citească cu atenţie. Cu cinci ani înainte: *banca Handelsbanken din Uppsala, trei milioane de coroane*. Însemnarea era făcută cu creionul şi era însoţită de nişte cuvinte şi raţionamente ciudate. Continuă să răsfoiască: *Christer Ekström* şi o mulţime de sume de ordinul milioanelor, însoţite şi ele de raţionamente bizare. Dădu o nouă pagină. Scria *Zdenko*, Regele Pariurilor, toţi poliţiştii ştiau cine era. Fusese omorât cu cinci ani în urmă într-un hipodrom din Malmö. Lars continuă să dea paginile. Tot timpul apăreau nume noi, însoţite de noi sume…

Lars ar fi vrut să exprime ceva, să expună, să formuleze un gând, o idee… o idee pe care încă nu apucase s-o dezvolte. Această idee începea să încolţească din adâncul subconştientului său. Ea reprezenta soluţia pe care o căutase încă de pe vremea când scrisese primele rânduri de text pe peretele din biroul său de acasă, iar acum i se prezenta ca o certitudine… Puse picioarele pe podea şi făcu doi paşi spre birou.

Intră pe internet şi se conectă la serverul intern al poliţiei. Începu să facă o serie de căutări folosind cuvinte-cheie din textele pe care tocmai le citise şi în lista de rezultate de pe ecran apărură frânturi de text: *banca Handelsbanken din Uppsala… jaf… doi bărbaţi condamnaţi… cel de-al treilea suspect găsit mort după un an… opt milioane din banii furaţi lipsesc în continuare… anchetator Erik Strandberg.*

Lars scrise *Christer Ekström* în fereastra de căutare. Află că omul de afaceri Christer Ekström scăpase cu chiu, cu vai de acuzaţii, din cauza dovezilor insuficiente. Cazul fusese condus de Gunilla Strandberg.

Lars scrise Zdenko şi obţinu o mulţime de informaţii, serverul poliţiei era plin. Găsi o anchetă preliminară care se întindea pe o perioadă de câţiva ani şi care fusese condusă tot de Gunilla Strandberg. Lars citi: *Zdenko a fost ucis de un infractor neidentificat pe hipodromul Jägersro din Malmö… banii pe care acesta îi avea în Suedia nu au fost găsiţi…*

Lars se rezemă, holbându-se la ceva invizibil. Dacă nu ar fi fost atât de chinuit de abstinenţă şi atât de negru în adâncul sufletului, ar fi izbucnit cu siguranţă în râs. În lumea lui Lars Vinge nu mai exista însă nicio

umbră de umor.

26

După ce aterizară în Malaga, trecură pe la controlul paşapoartelor, el cu câţiva paşi în faţa ei. Apoi ieşiră din aeroport şi fură întâmpinaţi de caniculă. Se îndreptară spre o parcare.

Paşii lor scoteau zgomote metalice pe betonul din garaj. Se îndreptară spre o maşină de talie mică care era parcată într-o zonă izolată, aproape de nişte piloni. Hector scoase cheia din diplomat şi i-o înmână lui Sophie.

— N-ai putea să conduci tu, te rog? zise el.

Ea se aşeză la volan, îşi ajustă scaunul, porni motorul, puse braţul pe scaunul lui, se întoarse şi dădu în marşarier scoţând maşina din locul de parcare. Ochii i se obişnuiseră cu întunericul din parcare, iar când ieşi din nou la lumina zilei fu orbită de razele puternice de soare. Sophie urmări indicatoarele şi intră în cele din urmă pe autostradă.

Se lăsau purtaţi de viteza maşinii privind această lume nouă care se desfăşura în faţa lor. Sophie începuse să se relaxeze, se îndreptase spre Hector şi tocmai se pregătea să-i spună ceva, când se auziră din senin o serie de zgomote asurzitoare. El fu cel care înţelese cel dintâi ce se petrecea.

— Mai repede! ţipă Hector.

Fără să-şi dea exact seama ce face, Sophie acceleră. Conducea ca o nebună, mergând în zigzag printre celelalte maşini. Se auziră din nou focuri de armă. Sophie se lăsă în jos şi o mare de cioburi de sticlă se revărsă peste ea. Văzu motocicleta. Maşina intră în parapet – haosul era total.

Hector lovi cu piciorul în geamul ferestrei de pe partea sa spărgându-l, apoi se aplecă în afară şi începu să tragă. Sophie nu-şi dădea seama de câte ori trăsese, dar după o răpăială ce părea să fi durat o veşnicie, i se termină muniţia. Hector dădea mai mult impresia că voia să se calmeze, căci nu părea sigur că gloanţele îşi vor atinge ţinta. Lăsă cartuşul gol să cadă pe podea, luă unul nou din torpedou, înjură în barbă, încărcă pistolul şi se pregăti să tragă iarăşi.

Se auzi o răpăială în apropierea lor. O ploaie de gloanţe făcu geamul din spate să se transforme într-o mulţime de cioburi. Sophie scoase un

ţipăt. Cu coada ochiului observă că Hector făcu o mişcare ciudată.

— Hector?

El clătină din cap.

— N-am păţit nimic, zise el şi îndreptă arma spre geamul din spate, trăgând de patru ori.

Motocicleta se distanţă din nou.

Sophie continua să meargă în zigzag şi era claxonată de ceilalţi şoferi, când îi depăşea în viteză. Privi înainte şi realiză că traficul se aglomera, ceea ce însemna că şansele lor se împuţinau.

— Ce ne facem? strigă ea.

Chiar fusese ea cea care tocmai strigase? Nu-şi mai aducea aminte. Hector nu-i răspunse. Privea cu concentrare în spate. Traficul încetinea din ce în ce mai mult. Hector formă pentru a treia oară un număr pe telefon, în timp ce căuta motocicleta cu privirea. Într-un final, cineva răspunse.

— Aron, ascultă-mă, nu dau nici de tata, nici de Leszek. Suntem în maşină, eu şi cu Sophie. Am plecat de la aeroport şi ne îndreptăm spre Marbella. Nişte tipi trag asupra noastră.

Hector asculta, în timp ce Aron punea întrebări.

— Nu ştiu. Doi tipi pe o motocicletă… Ia ascultă-mă, spune-i lui Ernst să facă procura în numele lui Sophie…

Hector asculta. Începu să se enerveze.

— E decizia mea! Procura trebuie făcută în numele lui Sophie Brinkmann, iar tu eşti martor. Acum încearcă să dai de tata sau de Leszek şi pune-i în gardă!

Hector închise. Sophie îl privi. El îi făcu semn să nu pună întrebări, tuşi şi se întoarse în partea cealaltă. Motocicleta se apropia. Hector goli din nou cartuşul, iar cel ce conducea motocicleta puse frână, la fel ca data trecută. Hector începu să mormăie de unul singur. Sophie nu pricepea ce zice. Apoi încărcă din nou pistolul.

— Micşorează viteza, ademeneşte-i mai aproape şi pregăteşte-te să frânezi când îţi zic eu.

Avea vocea răguşită şi era plin de transpiraţie.

Motociclistul rula cu siguranţă, şerpuind printre maşinile din spatele lor şi înclinându-se la fiecare viraj. Hector ţinti şi trase de două ori. Fu întâmpinat de o ploaie de gloanţe. Sophie începu să ţipe, amândoi se adăpostiră instinctiv. Hector scoase capul. Ţintaşul, care se afla în spatele celui care cârmea, trase din nou. Gloanţele trecură pe lângă ei.

— Acum!

Sophie frână. Cauciucurile scârţâiră. Sophie şi Hector făcură un efort să nu-şi piardă echilibrul.

Timp de câteva secunde lumea rămase pe loc, iar gândurile lor începură să plutească prin maşină, fricile se domoliră, ochii li se întâlniră… Apoi fură brusc aduşi înapoi la realitate: auziră zgomotul pistolului automat care răpăia, sunetul gloanţelor care se înfigeau în caroseria maşinii, huruitul motocicletei, foşnetul lumii în mişcare în jurul lor. Totul părea să se fi contopit într-un sunet unic. Hector întinse braţul şi trase către cârmaci. Acesta coti rapid şi cu obişnuinţă şi îi depăşi pe partea dreaptă.

— Accelerează! ţipă Hector.

Dintr-odată, situaţia se inversase şi Hector şi Sophie erau cei care urmăreau motocicleta. Ţintaşul de pe locul din spate privea necontenit înapoi. Hector se aplecă pe geamul spart şi trase două focuri. Motocicleta continua spre ambuteiaj. Hector ţinea pistolul în mâna dreaptă, se opri un pic cu el în palmă, apoi ţinti din nou şi trase de trei ori la rând… Rată şi de data aceasta. Se apropiau de ambuteiaj, iar cartuşul lui Hector se golise din nou fără niciun rezultat.

Motocicleta înainta printre maşini. Hector puse ultima încărcătură în armă, răsuflă adânc, ţinti, îşi ţinu respiraţia şi trase în serii până goli cartuşul… Ca prin minune, una sau mai multe împuşcături nimeriră ţinta, motocicleta făcu un viraj brusc, se clătină, apoi se înclină pe roata din faţă, răsturnându-i şi pe cel care o conducea şi pe ţintaş când se rostogoli. Primul aterizã pe spate pe parapetul lateral ce separa sensurile de circulaţie. Ţintaşul fu aruncat pe banda opusă şi fu strivit de un camion care nu reuşi să frâneze sau să-l ocolească la timp.

Ţipau în acelaşi fel cum o făceau suporterii a căror echipă dăduse gol. Părea absurd, dar senzaţia era aceeaşi – de uşurare…

Sophie nimeri ieşirea de pe autostradă în ultimul moment. Mâinile îi tremurau, respira superficial şi simţea o senzaţie de vomă.

○

Muncea cu înverşunare. Umpluse patul de maldăre frumos aranjate cu rapoarte şi transcrieri ale înregistrărilor. Toate înregistrările efectuate acasă la Sophie fuseseră transpuse în diferite formate. Pusese şi teancuri de fotografii cu Sophie, cu Hasse, cu Anders, cu toţi cei implicaţi. Avea şi documentele de la banca din Liechtenstein, pe care le grupase împreună cu anchetele efectuate de Gunilla şi cu însemnările acesteia. Cei care aveau să citească trebuiau să înţeleagă logica lucrurilor.

Lars stătea în faţa laptopului şi salva înregistrarea făcută în biroul de pe strada Brahegatan pe o memorie USB. Aduna tot materialul pe care îl avea la dispoziţie.

Apoi privi spre pat, era mulţumit de rezultat, făcuse o treabă bună. Era o senzaţie pe care nu o mai simţise de multă vreme. Acum simţea nevoia să fie răsplătit. Premiul întâi era reprezentat de conţinutul minibarului. Puse mâna pe o bere. Era rece şi i se scurse pe gât în doar câteva secunde. Făcu o mică pauză, după care dădu iama în frigider, luând sticluţele de tărie, o sticlă de jumătate de vin roşu… alta de vin alb, şampania. *Partytime.* Dădea totul pe gât.

Lars se holba în depărtare spre cheiul Nybrokajen. Golise minibarul şi era beat. Senzaţia de ameţeală se risipi însă rapid, fără să-i ofere starea la care tânjea. Alcoolul e de-a dreptul supraestimat. Picioarele i se mişcau nervos, dinţii îi clănţăneau, îi era greu să-şi menţină mâinile nemişcate. Se fâţâia prin cameră scărpinându-se în cap. Mâncărimea părea să fie cumva asociată cu această cameră, deci îşi dorea să plece cât mai repede, să iasă afară.

Cu geanta în mână, ieşi şi începu să meargă grăbit de-a lungul străzii Strandvägen. În dreptul străzii Sibyllegatan o luă la dreapta, croindu-şi drum spre Brahegatan unde lăsase maşina închiriată. Puse echipamentul în portbagaj, controlând dacă microfonul din birou avea semnal, apoi încuie maşina şi se întoarse pe acelaşi drum pe care venise. Dar în loc s-o ia la stânga pe Strandvägen, ca să revină la hotel, o porni în pas vioi de-a lungul cheiului Nybrokajen, continuând apoi în sus pe Stallgatan, pe lângă Grand Hotel şi apoi spre podul Skeppsbron. Se îndrepta cu hotărâre spre cartierul Söder.

În apartament era întuneric şi mirosea a aer închis. Se mai simţea încă un iz slab de var. Intră direct în camera de lucru, descuie sertarul, scoase rapid ce-i trebuia, îşi dădu jos pantalonii şi făcu lucrul la care se pricepea atât de bine – îşi introduse câteva supozitoare, după care trase pantalonii în sus. Nici măcar nu se obosi să-şi încheie nasturii, se aşeză doar pe scaunul de la birou şi începu să se învârtească încetişor… Păstra aceeaşi viteză cu care senzaţia de plăcere începuse să-i îmbie simţurile. Plăcerea nu fu de durată însă, se risipi rapid. Repetă procedura, se aşeză pe vine şi mai introduse unul. Apoi mai luă şi altceva, răscoli în sertar şi luă tot ce găsi. Frica, anxietatea, furia şi deprimarea se făcură toate simţite, iar apoi dispărură subit. Realitatea deveni moale, fără colţuri sau ascuţişuri în care sentimentele sale denaturate să se poată zgâria.

Lars coborî de pe scaun şi se aşeză pe podea, însă nu adormi – fu, pur şi simplu, scos din priză pentru ceva vreme.

○

Abia când se apropiau de Marbella observă cât era de palid. Era aproape alb şi avea faţa năpădită de sudoare. Respira rapid şi greoi. Ea îi puse mâna pe frunte. Era rece şi umedă.

— Hector?

El făcu un semn din cap fără să o privească. Sophie îşi lăsă mâna să-i treacă peste gâtul şi ceafa lui. Era ud leoarcă.

— Ce-ai păţit, Hector?

— Nimic, continuă să conduci.

Sophie îi privi corpul. Îl rugă să se aplece înainte.

El ezită, apoi se aplecă cu grijă vreo zece centimetri. Sophie văzu că avea spatele plin de sânge. Scaunul era numai sânge care se prelinsese şi pe podea.

— Doamne-Dumnezeule! zise ea. Încotro e cel mai apropiat spital?

Hector tuşi.

— Nu la spital, du-mă acasă, avem un doctor acolo.

— Nu. Trebuie să te duc la spital, ca să poţi fi operat.

Hector scoase un urlet.

— Nu! Nu la spital!

Sophie încerca să-şi menţină calmul.

— Ascultă-mă, ai pierdut mult sânge, trebuie să primeşti îngrijire medicală… altfel o să mori.

El o privi, încercând să pară la fel de calm.

— Nu o să mor… Acasă la tata se află un doctor care o să aibă grijă de mine. Dacă mă duc la spital, o să ajung în puşcărie… şi acolo chiar că o să mor. Deci subiectul e epuizat. Tu trebuie doar să conduci, iar eu îţi voi arăta drumul.

Sophie intră rapid în Marbella, traversă oraşul, apoi urcă o bucată de drum, după care o luă din nou la vale, spre mare. La început, Hector îi arătase drumul, dar pe urmă începuse să aţipească. Îi explicase pe unde trebuia s-o ia, unde să cotească, îi descrisese întregul drum. Apoi începuse să se moleşească şi să aţipească. Sophie înţelegea gravitatea situaţiei.

— Hector! strigă ea.

El îi făcu semn cu mâna că o aude.

— Să nu cumva să adormi! Mă auzi?

Privea când la Hector, când la drumul din faţa sa. Mergea cu viteză. Ţinea o mână pe volan şi pe cealaltă pe umărul lui, zgâlţâindu-l.

— Mă auzi?

El încuviinţă slab din cap, apoi adormi din nou.

Într-o curbă întâlni o maşină ce venea din sensul opus. Sophie reuşi să evite o ciocnire frontală în ultimul moment. În spatele său răsuna

claxonul celeilalte maşini. Îl zgâlţâi pe Hector, începu să-i vorbească cu voce exagerat de tare, încercând să-l facă să o asculte. Hector era sleit de puteri, pierdea încetul cu încetul contactul cu realitatea. Sophie îl striga, şi îl lovea, dar el nu mai reacţiona. Sophie se străduia să reţină descrierea drumului pe care tocmai i-o făcuse.

Se lăsa înserarea în timp ce Sophie urca drumul ce ducea la casa încadrată de peluze tunse perfect. Grădina era mai mare decât şi-ar fi închipuit. Era ca un parc care nu se mai termina. Întinderea nesfârşită a mării o însoţea pe partea stângă. Sophie forţa maşina la maximum.

În faţa casei erau parcate trei maşini, dintre care una era o ambulanţă. Uşa de la intrare era larg deschisă. Sophie claxonă, apoi intră înăuntru ţipând.

Un bărbat apăru alergând pe scară în jos. Părea stăpân pe situaţie, în ciuda faptului că avea braţele şi hainele pline de sânge.

— Hector a fost împuşcat, se află în maşină, zise ea cu voce tare, gâfâind.

Bărbatul se întoarse şi urcă din nou treptele, strigând ceva în spaniolă. Reveni în compania altui bărbat, la fel de plin de sânge şi la fel de stăpânit. Cei doi o luară la fugă spre ambulanţă, scoaseră o targă şi se grăbiră spre maşina rablagită. Îl ridicară pe Hector şi-l transportară înăuntru. Sophie urcă scara după ei.

Primul lucru pe care îl văzu când ajunse la etaj fu faptul că geamurile din salon erau sparte, iar podelele erau pline de cioburi. Pe o masă se afla Leszek. Era operat de doi bărbaţi. Pe podea, într-un colţ al camerei, se afla o persoană moartă, acoperită cu un cearşaf alb. Sprijinit de un perete şi cu arma în mână, era un alt mort, un bărbat necunoscut, cu barbă, îmbrăcat cu cămaşă în pătrăţele şi cu blugi. Era împuşcat în gât, iar peretele din spatele lui era mânjit de sânge. Sophie încerca să înţeleagă ce se întâmplase.

Unul dintre bărbaţi îi dădu jos hainele lui Hector, în timp ce celălalt răscolea într-o geantă enormă, căutând plasmă şi citind grupele sangvine. Lucrau rapid şi cu pricepere. Bărbatul de lângă Hector era medic.

— Sunt asistentă medicală, îi zise ea.

El o privi, apoi se uită în jurul său, arătând cu degetul spre Leszek. Sophie se îndreptă într-acolo. Leszek era anesteziat şi avea o rană enormă la umăr. Peste tot era numai sânge, murdărie şi dezordine. Ceea ce era important acum era să i se salveze viaţa, igiena şi alte lucruri cu care fusese ea obişnuită erau de o importanţă secundară. Lângă Leszek se afla o femeie care scotea bucăţele de glonţ cu o pensetă. Bărbatul de lângă ea controla perfuziile şi făcea curăţenie. Doctorul lui Leszek auzise

cele zise de Sophie şi îi făcu semn cu mâna spre o baie. Sophie intră şi se spălă pe mâini cu grijă, fără să se privească în oglindă.

Lucrau intensiv, iar ferestrele ciuruite umpleau camera de aer sărat dinspre mare. Sophie se postase între Leszek şi Hector şi intervenea când medicii sau ajutoarele lor aveau nevoie de ea. Avea grijă ca fiecare dintre ei să aibă la dispoziţie toate lucrurile care le erau utile.

— Hector a pierdut enorm de mult sânge, zise medicul. Îi facem transfuzie, însă are două gloanţe în spate, deci e greu de estimat în ce stare se află.

Sophie îl cusu pe Leszek şi îi bandajă umărul. Apoi sarcinile ei se terminară, nu mai putea ajuta pe niciunul dintre ei. Se duse din nou să se spele pe mâini şi nici de această dată nu se privi în oglindă.

În încăpere domnea o tăcere totală. Medicul lui Hector opera, iar ajutorul lui lucra într-o parte.

Sophie îşi adună toate puterile şi se îndreptă spre persoana de sub cearşaful alb. Ştia deja cine se afla acolo, ştia şi că fiul său încă nu putea primi vestea că rămăsese orfan. Ridică cu atenţie cearşaful şi îl văzu pe Adalberto, care avea o mină împăcată. Mai ridică un pic şi văzu sânge coagulat pe pieptul lui. Dădu apoi drumul cearşafului.

— Ce s-a întâmplat?

Îi pusese întrebarea doctorului lui Leszek, care fuma o ţigară într-un colţ mai îndepărtat al camerei. Acesta dădu din umeri.

— Când am venit… Adalberto era mort. Şi celălalt tip la fel.

Doctorul făcu un semn cu mâna spre bărbatul cu barbă care era rezemat de perete. În spatele lui se vedea urma de sânge pe care o făcuse când căzuse. Leszek era rănit, dar nu-şi pierduse cunoştinţa.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, însă n-are oricum nicio importanţă. A fost mâna diavolului, asta-i tot.

Trase un fum din ţigara care începu să sfârâie.

— Dumneavoastră cine sunteţi? întrebă ea.

Doctorul suflă fumul.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Sunt prietenă cu Hector.

Dintr-un motiv sau altul, doctorul îi evita privirea.

— Suntem o echipă de medici şi asistenţi medicali. De obicei lucrăm acolo unde suntem angajaţi, dar astăzi am venit în calitate de colaboratori independenţi. Acum vreo câţiva ani am încheiat o înţelegere cu Adalberto Guzman… o înţelegere care a rămas valabilă, pentru eventualitatea că li s-ar întâmpla ceva.

Fură întrerupţi de un zgomot ce venea de pe trepte, de la parter. Toţi cei prezenţi se priviră speriaţi. Cine putea oare să preia conducerea? Se

auziră zgomote de paşi pe trepte. Bărbaţii din cameră încercau să se ascundă. Paşii se apropiau încet, cu oarecare ezitare. Sophie se repezi către tipul cu barbă, îi desfăcu degetele, îi luă revolverul din mâna rece şi ţeapănă şi îl îndreptă spre scară. Paşii se apropiau. Sophie ţinti, apoi respiră adânc. Avea de gând să tragă. Văzu un cap apărând şi îl urmări cu siguranţă în vizor. Urmă şi corpul, era corpul suplu al unei femei.

Sonya Alizadeh intră în cameră. Sophie lăsă arma în jos, apoi o puse pe podea.

— Sunt morţi? şopti Sonya şi se aşeză pe un scaun.

— Au venit pe neaşteptate, zise ea. Au început să tragă încă de afară. Pe Adalberto l-au nimerit în timp ce lua masa… Apoi au intrat în casă continuând să tragă. Leszek l-a nimerit pe unul din ei, dar apoi a fost la rândul lui rănit.

— De cine?

Sonya reflectă.

— Nu ştiu. Un bărbat care a fugit apoi cu maşina.

— Şi tu? întrebă Sophie.

— Eu am luat-o la fugă… şi m-am ascuns în beci.

Sophie se apropie de ea, trase un scaun şi se aşeză lângă Sonya, luând-o de mână. Rămaseră aşa privind de jur împrejurul lor şi ţinându-se de mână. Dinspre mare, prin ferestrele sparte, le mângâia o adiere blândă şi călduţă. Sophie îl privi pe Hector, care era întins pe targă, zbătându-se între viaţă şi moarte.

Dinspre trepte se auzeau sunete de lăbuţe. Apăru un căţeluş alb care făcu înconjurul camerei cu privirea, ca şi când ar fi căutat ceva.

Sonya întinse braţele. Câinele se îndreptă către ea, nu fără o oarecare ezitare, căutând, adulmecând, negăsindu-şi stăpânul. Sonya se aşeză pe vine şi îl chemă. Câinele începu să dea din coadă şi se repezi în braţele ei. Sonya se aşeză din nou pe scaun cu câinele în braţe şi începu să-i mângâie uşor blana.

— Acesta e Piño…

Sophie realiză că îi zâmbea câinelui, asta poate pentru că mereu le zâmbea câinilor sau poate pentru că prezenţa lui dădea camerei un aer de normalitate şi de calm.

Brusc, unul dintre aparatele la care era conectat Hector începu să ţiuie. Medicul şi ajutorul său începură să lucreze febril. Tot ce puteau face Sophie şi Sonya era să urmărească scena cu privirea.

— Intră în comă, zise medicul cu o voce agitată.

Sophie se apropie rapid, iar doctorul continuă să lucreze într-un ritm susţinut. Îi cerea diferite lucruri, şi ea îi oferea cele trebuincioase. Din când în când îl auzea mormăind şi înjurând, plângându-se că nu putea

lucra cu resurse atât de reduse. Asistentul pompa manual oxigen, iar Sophie urmărea neputincioasă eforturile eşuate ale medicului de a-l reabilita pe Hector. Medicul începu să înjure în spaniolă, apoi îi adresă o întrebare asistentului. Părea să fi fost o simplă întrebare retorică, o modalitate de a-şi exprima frustrarea.

— Trebuie mutat.

— De ce?

— Pentru că face parte din înţelegere. Trebuie să aibă acces la un ventilator medical.

— Unde îl duceţi?

— Într-un loc sigur.

— Şi Leszek?

Medicul îl privi pe Leszek, care era adormit.

— Nu-ţi face griji pentru el.

Sophie se aşeză în partea din spate a ambulanţei, lângă targa pe care era întins Hector. Lângă ea se afla Sonya cu Piño în braţe. Traversară Marbella. Oraşul era plin de lumini nocturne. Printr-una din ferestrele din spate ale ambulanţei, Sophie vedea oameni care se distrau, maşini ale căror caroserii străluceau în luminile de neon, restaurante, terase, motociclete şi motorete. Simţea canicula, auzea muzica, vedea oameni de toate vârstele împreună.

Îl ţinea pe Hector de mână, ar fi vrut să-i spună ceva, orice. Voia să creadă că o putea auzi în ciuda stării în care se afla, că îi simţea atingerea. După o vreme, îi dădu drumul la mână, îşi scoase telefonul şi o sună pe Jane. Cu cealaltă mână se ţinea de marginea tărgii lui Hector. Când răspunse, Jane părea proaspăt trezită din somn. Îi zise că se afla la spital, că dormise acolo. Cei doi bărbaţi care păzeau se aflau la datorie făcând cu schimbul. Nimeni nu se interesase de Albert sau de ea. O linişti pe Sophie spunându-i că lui Albert părea să-i meargă bine şi că dormea liniştit.

Ieşiră din oraş şi se îndreptară spre munţi. Mergeau pe drumuri de ţară, în întuneric. Trecură pe lângă oraşul Ojén şi apoi îşi continuară traseul în beznă. După vreo oră, încetiniră şi apoi ambulanţa se opri. Sophie auzi portierele deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. Urmară zgomote de paşi. Medicul deschise uşa din spate şi Sophie fu întâmpinată de aerul cald al înserării. Medicul îi făcu semn să coboare.

Era o fermă veche, dar recent renovată şi bine luminată. Avea pereţii văruiţi în alb şi acoperişul roşu. În faţa casei se afla o maşină mică, cu pneuri minuscule şi portiere şubrede. Era genul de maşină pe care îl au de obicei oamenii care locuiesc singuri. Înăuntru îi aştepta cineva. O femeie deschise uşa.

Duseră înăuntru targa pe care se afla Hector, apoi intrară şi Sophie şi Sonya. Femeia care îi întâmpinase îl examină rapid pe Hector în hol, apoi făcu semn să fie dus în sufragerie. Era o cameră spaţioasă, cu pereţii din piatră văruiţi în alb şi cu podele din teracotă. Era decorată sobru şi modest, în stil tipic spaniol. Sophie observă aparatură medicală, un defibrilator, două suporturi pentru perfuzii, un ventilator medical şi într-un colţ un pat de spital.

Hector fu aşezat pe pat. Femeia desfăşură echipamentul, îi puse o perfuzie şi îl conectă la o sondă. Medicul şi asistentul cuplară ventilatorul, schimbară câteva cuvinte cu femeia şi apoi ieşiră din casă şi dispărură în ambulanţă.

Femeia verifică încă o dată aparatura lui Hector şi apoi se întoarse către Sophie şi Sonya.

— Mă numesc Raimunda şi o să mă ocup de Hector. Am început să lucrez aici din seara asta. Ieri lucram într-un spital privat, dar mi-am dat demisia acum patru ore, când am fost anunţată telefonic.

Vorbea lent şi clar.

— Acesta este un loc sigur. Doar câteva alte persoane îl cunosc şi lucrurile trebuie să rămână aşa.

Sophie o privi pe Raimunda. Era suplă, cam la treizeci de ani, cu părul negru până la umăr. Avea un aer corect şi riguros. Făcea o impresie pozitivă, părea stabilă şi… loială.

Sophie îi şopti *mulţumesc*.

Sophie se duse la culcare într-o altă cameră în care se auzea cântecul greierilor.

Din poşeta de pe scaun se auziră vibraţii. Sophie se ridică şi se îndreptă spre ea. Telefonul pe care îl primise de la Jens licărea printre portofel, bijuterii, farduri şi bonuri de casă.

— Jens?

— Nu, Aron.

— Hector a fost…

— Ştiu totul. Unde te afli acum?

— La fermă… în munţi.

— Cine mai e cu tine?

— Raimunda, Hector şi Sonya.

— Rămâi acolo. Poliţia supraveghează locuinţa lui Adalberto. Leszek e în drum spre voi.

— Şi tu?

— Vin cât de repede pot, am fost dat în urmărire, deci trebuie să fac un ocol.

— Jens?
— L-am bandajat cât de bine am putut… o să supravieţuiască.
Urmă un moment de tăcere.
— Sophie?
— Da?
— Când ne vedem, trebuie să stăm de vorbă.
Apoi închise.

27

Razele soarelui înaintau agale pe parchet. Gunilla le privea în tihnă. El dormea pe podea fără plapumă, ghemuit ca un bebeluş în pântecele mamei. Lumina înainta nespus de încet. Într-un târziu ajunse la umărul lui, apoi îi ajunse până la bărbie. Traiectoria luminii de-a lungul corpului lui Lars Vinge o ducea cu gândul la o simfonie, o simfonie a tăcerii. Gunilla aştepta cu răbdare, ca de obicei. Razele soarelui începură să-i urce pe obraji şi în cele din urmă începură să bată în unul din ochii lui închişi. Gunilla observă mişcări în spatele pleoapelor, apoi îl văzu înghiţind, deschizând ochii, holbându-se de-a lungul podelei, închizând ochii şi înghiţind din nou.

— Bună dimineaţa, şopti ea blând.

Lars o văzu stând pe scaun şi privind în jos spre el. Se ridică pe jumătate, buimac, mahmur din cauza morfinei şi cu mintea golită de orice gând.

— Ce cauţi aici? îngăimă el cu vocea răguşită.

— Te-am căutat şi, cum n-am primit niciun răspuns, am venit să văd cum te simţi.

Lars o privea cu ochii bulbucaţi.

— Cum mă simt?

— Da.

Lars încerca să reflecteze. Oare cum intrase? Fusese oare urmărit în noaptea precedentă?

— Lars?

El o privi, dorindu-şi să fi avut mai mult timp la dispoziţie ca să-şi poată face un plan legat de cum avea s-o abordeze.

— Nu mă simt prea bine, zise el încet.

— De ce?

— Nu ştiu. Poate că am muncit prea mult.

Gunilla îl scrută cu privirea şi ridică pachetul de tablete pe care îl avea în poală.

— Ce sunt astea?

— Nişte medicamente, zise el.

Gunilla îl examină atent.

— Şi de ce ai sertarul plin de ele?

Lars nu răspunse.

— Astea nu-s tablete obişnuite… Eşti bolnav?

Ar fi vrut să spună că are *o formă severă de cancer*, pentru că cine are o formă severă de cancer poate face orice. Nu îndrăzni însă, Gunilla ştia deja totul despre el.

— Nu.

— Atunci de ce iei morfină?

— E treaba mea.

Gunilla clătină din cap.

— Nu, nu atâta vreme cât lucrezi pentru mine.

Lars o privi în ochi. Erau lipsiţi de expresie şi de viaţă, ca şi cum cineva s-ar fi strecurat în spatele pupilelor şi ar fi tras în jos jaluzelele. Avusese oare mereu ochii în felul ăsta? Nu ştia, ştia doar că se afla în apartamentul lui, că era cât se poate de periculoasă şi că, cel mai probabil, nu venise singură. Mai ştia şi că nu-şi avea pistolul la îndemână şi că era posibil ca ea să ştie că el aflase totul. Poate că găsise microfonul din biroul de pe Brahegatan… Urma oare să moară?

Lars privi foliile cu tablete pe care Gunilla le avea în poală. Îi veni în minte scena de la azilul Lyckoslanten când îl minţise pe preot şi îşi aduse aminte cât de uşor e să minţi când te foloseşti de realitate. Adevărul e minciuna perfectă.

— Lars? Răspunde la întrebare.

Lars rămăsese în fund pe podea şi se ştergea la ochi.

— Ce vrei să ştii?

— Vreau să ştiu cu ce te-ai ocupat în ultimele zile şi de ce amesteci morfină cu benzodiazepine şi cu medicamente pentru nervi?

Lars aşteptă câteva clipe.

— Iartă-mă, Gunilla…, şopti el.

Ea îl privi nedumerită.

— Pentru ce să te iert, Lars?

— Iartă-mă că te-am dezamăgit…

Calmul ei se transformă într-o curiozitate încordată.

— Cum m-ai dezamăgit? întrebă ea, tot în şoaptă.

Lars respiră profund de câteva ori.

— Pe vremea când eram copil…, începu el… aveam vreo zece sau unsprezece ani, am început să iau pastile ca să pot să adorm, droguri, ce să mai. Mama făcea rost de reţete… Am devenit rapid dependent. Mai târziu, spre finalul adolescenţei, am reuşit să scap de dependenţă…, dar era prea târziu, răul era deja făcut. Am trăit în abstinenţă o mare parte a vieţii mele de adult. Am evitat alcoolul şi n-am luat deloc medicamente

puternice. Recent am fost la medic pentru dureri de spate, continuă Lars, şi când medicul m-a întrebat, am menţionat că sufăr şi de insomnie. Am insomnie de când mă ştiu şi… m-am pierdut cu firea. Mi-a prescris ceva, analgezice şi calmante, şi am început să le iau.

Lars ridică privirea spre Gunilla. Îl asculta în continuare.

— Nu erau nişte medicamente puternice, dar au deschis o portiţă spre o lume interzisă. Mi-au dat o senzaţie de satisfacţie… pe care n-o mai simţisem de când… nici nu-mi mai aduc aminte de când, de fapt. Întregul corp a reacţionat la aceste tablete, le-a devorat… Restul a venit de la sine. După vreo săptămână, eram deja dependent… Am făcut rost de produse mai puternice şi de atunci le iau încontinuu.

— Dar ziceai că m-ai dezamăgit?

Cu privirea în jos, Lars dădu din cap abia perceptibil.

— Nu mi-am făcut treaba cum trebuie, în ultimele zile n-am făcut altceva decât să zac aici în apartament… Te-am sunat de aici să-ţi spun că o caut pe Sophie, te-am minţit.

Gunilla căuta indicii care să o ajute să evalueze dacă îi spunea adevărul sau juca teatru. După câteva momente se relaxă. Lars îi observă uşurarea.

— Nu-i nimic, Lars, zise ea. Nu-i nimic…, repetă ea.

Gunilla se ridică şi îl privi, dând impresia că vrea să adauge ceva, dar apoi se îndreptă spre ieşire. Lars privi în urma ei.

— Gunilla, zise el.

Ea se întoarse.

— Iartă-mă.

Gunilla îi cântări cuvintele.

— Nu vreau să pierd jobul ăsta. Mi-ai dat o şansă… mai dă-mi încă una, te rog…

Ea nu răspunse. Ieşi în hol. Lars auzi uşa de la intrare deschizându-se. Anders Ask trecu prin faţa uşii de la birou, îi zâmbi lui Lars, se prefăcu că-l împuşcă cu arătătorul şi apoi plecă după Gunilla spre hol. Uşa de la intrare se închise şi apartamentul se cufundă în tăcere.

Lars rămase nemişcat până când zgomotul făcut de pantofi pe trepte dispăru. Apoi se ridică, îşi adună tabletele, mai aşteptă un pic, pe urmă plecă din apartament îndreptându-se spre metrou. Merse haotic în toate direcţiile, schimbând tot timpul şi încercând să-şi dea seama dacă era urmărit. Când fu convins că era în siguranţă, reveni în hotelul de pe Strandvägen şi agăţă o placă ce avea mesajul *Vă rugăm nu deranjaţi* pe uşă. Tremura din toţi rărunchii, conştient că reuşise să scape ca prin urechile acului. Lars înţelegea că nu avea mult timp la dispoziţie. Se puse deci pe treabă şi începu să-şi organizeze planul de acţiune.

○

Leszek prăjea bacon.

Avea unul dintre braţe bandajat, dar reuşea să facă totul cu braţul stâng. Raimunda stătea pe un fotoliu şi citea un roman de Annie Proulx. Sonya dormea pe canapea, iar Hector era întins pe spate pe pat, aflându-se probabil într-o altă dimensiune.

Din combină răsuna muzica lui Chopin. Era decizia Raimundei, care era de părere că Hector trebuia să audă muzică plăcută tot timpul. Sophie asculta de pe marginea canapelei. Era o înregistrare a celui de-al doilea concert al lui Bernstein… *En fa mineur*. Sophie cântase bucăţi din ea în copilărie. Încetase să cânte la pian în adolescenţă, nu-şi mai aducea aminte din ce cauză.

Sophie se ridică şi se apropie de Leszek care întorcea şunca în tigaie. Acesta se holba fără expresie la grăsimea din tigaie şi părea trist. Sophie îl atinse uşor pe umărul sănătos.

— Nu-i mai bine să fac eu de mâncare? întrebă ea.

El clătină din cap.

Sophie scoase farfurii din dulap şi începu să pună masa. Afară se auzi motorul unei maşini. Leszek reacţionă rapid, dând la o parte tigaia de pe foc, punând mâna pe pistolul de pe raftul cu mirodenii şi înaintând cu agilitate spre una dintre ferestre. Portiera de pe partea şoferului se deschise şi din maşină apăru Aron. Leszek se relaxă şi îi ieşi în întâmpinare. Pe fereastră, Sophie îi văzu bătându-se pe umăr, iar apoi angajându-se într-o discuţie ce părea să fie condusă de Leszek, care probabil relata în detaliu cele întâmplate în ultimele zile.

Aron intră, o îmbrăţişă pe Sonya şi schimbă câteva cuvinte cu ea. Făcu apoi cunoştinţă cu Raimunda şi se aşeză lângă Hector. Începu să-i vorbească în şoaptă în spaniolă trecându-şi mâna prin părul lui. Apoi dădu cu ochii de Sophie.

— Hai să facem o plimbare.

Ieşiră din casă şi o porniră pe un drum ce ducea în munţi. Aron mergea cu mâinile în buzunare. Merseră ceva vreme. Cu cât înaintau, cu atât se făcea mai rece. Sophie privea în jos. Pietrişul de aici era altfel, mai brun şi mai fin decât acasă în Suedia, dar conţinea în acelaşi timp şi o mulţime de pietre mai mari. Sophie încerca să le evite în timp ce mergea.

— Ai noutăţi în legătură cu fiul tău?

Sophie clătină din cap.

— Medicii ce zic?

— Nu ştiu, răspunse ea.

Aron avu un moment de ezitare înainte să treacă la subiect.

— Hector mi-a zis la telefon să trec procura în numele tău. Ştii cumva de ce?

Sophie nu răspunse, mulţumindu-se să clatine din cap.

— Nici eu. Sau cel puţin la început n-am înţeles.

Sophie îşi îndreptă privirea spre el.

— Am ajuns la două concluzii, total diferite.

Mai făcură câţiva paşi, înainte ca el să continue.

— Ai văzut multe, ai auzit multe, poate că ai înţeles lucruri pe care n-ar fi trebuit să le înţelegi, nu ştiu. Probabil că Hector a înţeles că nu putem să te lăsăm să faci ce vrei şi poate că procura e un mod de a te ţine lângă noi, sub supraveghere, ca să nu ne creezi necazuri.

Aron o privi în treacăt.

— Asta a fost prima reflecţie pe care am avut-o. Hector îşi dăduse seama că era rănit…

Aron făcu o pauză.

— Dar e posibil să existe şi o altă explicaţie, zise el. Nu ştiu dacă încă mai era valabilă când m-a sunat din maşină…

O adiere de vânt îi umflă părul. Sophie îl aranjă la loc.

— Înainte să se precipite lucrurile, Hector vorbea des despre tine… despre ce fel de persoană eşti… despre calităţile tale. Te aprecia într-un mod în care, din câte mi-a dat de înţeles, nu mai apreciase vreo femeie înainte.

Sophie privea în jos.

— A văzut ceva diferit la tine.

— Ce? şopti ea.

Aron dădu din umeri.

— Nu ştiu. Dar e ceva sigur.

Urcaseră o bucată bună şi aveau o privire panoramică asupra unei văi ce se întindea sute de metri în jos şi era plină de vegetaţie verde-închis. Aron se opri şi admiră priveliştea.

— Mi-a zis că nu-ţi dai seama ce fel de persoană eşti de fapt.

Raţionamentul era neclar.

— Ce fel de exprimare-i asta? Vorbe goale, zise ea.

— Nu, nu când vin din partea lui.

Aron fixă cu privirea un punct din depărtare.

— Avea un plan pentru tine. Dar nu-l înţeleg, nu înţeleg pe îndelete ce-a vrut să zică în ultima noastră convorbire.

— E musai să înţelegi?

Aron o privi.

— Da, trebuie neapărat.

Sclipirea ochilor i se schimbă. Părea să fi luat o decizie.

— Te pun într-un fel de carantină până se limpezesc lucrurile sau până se trezeşte Hector şi poate să-mi explice alegerea făcută.

— Ce înseamnă asta?

— Procura îţi dă parţial dreptul să iei decizii în munca noastră. Înseamnă că o să fii informată şi o să participi la activităţile noastre. Iar atunci când participi, nu mai reprezinţi o ameninţare, ceva de genul ăsta.

— Şi pentru mine, personal, ce semnificaţie are acest lucru?

— Înseamnă că o să mă ajuţi. Eu trebuie să rămân aici şi să mă ascund până se mai liniştesc apele.

— Şi ce trebuie să fac?

— Nu putem să-i lăsăm pe ceilalţi să creadă că Hector a ieşit din joc. Ar fi dezastruos pentru noi şi pentru alte persoane care depind de Hector. Îl cunoşti, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— El zicea că te cunoaşte pe tine. Atunci îl cunoşti şi tu pe el, nu?

— Cred că da, zise ea cu prudenţă.

— Deci atunci ştii cum ar fi acţionat el?

Avea Aron oare un aer implorator? Dincolo de cele spuse de el se ascundea de fapt o rugăminte?

— Poate. Dar şi tu îl cunoşti, Aron.

— Da, dar într-un alt mod… Lucrăm împreună.

— Şi pe termen lung?

Aron cugetă.

— Nu ştiu.

— Atunci ce ştii? întrebă ea.

Aron o privi.

— Dacă lucrurile se duc de râpă, eşti în aceeaşi oală cu noi. Acesta e singurul lucru de care sunt sigur.

Sophie se gândi la cele spuse de el, totul părea absurd.

— Hector are un fiu, zise ea.

Aron dădu aprobator din cap.

— Lothar Manuel, zise el.

— Atunci de ce n-a făcut procura în numele lui? De ce nu te-a ales pe tine? Pe Sonya, pe Leszek, pe Thierry sau pe Daphne… pe Ernst?

Aron o privi în ochi, dând din umeri în loc de răspuns.

Sophie încerca să-şi facă ordine în gânduri.

— Şi dacă refuz? Dacă plec de aici şi nu mai revin niciodată?

— Din păcate, e imposibil, zise el.

— De ce?

— Pentru că Hector mi-a zis să fac procura în numele tău şi atunci aşa

trebuie să fie.

— Am totuşi posibilitatea să aleg, nu?

Aron clătină din cap.

— Nu, zise el încet.

Sophie se holbă la el. El o lăsă să-l privească până se sătură şi întoarse capul.

— Poliţia ştie de mine, zise ea. M-au văzut la restaurant.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Poliţiştii ăia nu voiau decât să ne ia banii. Puţin le pasă de tine. Leszek o să te însoţească înapoi acasă şi o să te apere, dacă va fi cazul.

— Şi tu? întrebă ea.

— Eu rămân în ascunzătoare şi îţi zic ce să faci.

Sophie avea mii de întrebări, mii de rugăminţi.

— O să te pun în temă în legătură cu afacerile noastre. Îţi povestesc cât pot de mult în zilele cât mai eşti aici în munţi, iar apoi vedem cum evoluează lucrurile la Stockholm.

Aron se întoarse şi o porni înapoi, în jos, pe drumul de nisip.

Sophie rămase pe loc cu mintea plină de gânduri haotice. După câteva momente, o porni în urma lui cu paşi domoli. Aron se oprise un pic mai jos şi o aştepta. Porniră din nou alături.

— Aron, poliţiştii l-au bătut pe fiul meu şi pe urmă l-au călcat cu maşina. Probabil că o să fie paralizat pentru tot restul vieţii.

Aron nu răspunse.

— Nu făcuse nimic rău, şopti ea. Nu e corect…

Aron avea în mână o hârtie împăturită. Îi întinse procura semnată de Hector. Sophie luă documentul şi îl băgă în buzunar.

Petrecură restul drumului înapoi spre casă în tăcere.

○

Îi fusese simplu să-l urmărească pe Anders Ask. După muncă, trecuse pe la magazinul 7-Eleven de pe colţul dintre Odengatan şi Sveavägen şi cumpărase un ziar, un suc şi dulciuri. Stătuse un pic de vorbă cu casiera tânără, apoi se oprise la restaurantul italienesc cu feţe de masă în pătrăţele ca să ia o pizza. În cele din urmă, se îndreptase spre apartamentul său, ce afla dincolo de părculeţul Vanadislunden.

Lars intrase în clădire şi fotografiase yala veche a uşii lui Anders. A doua zi de dimineaţă, găsise una identică într-o lăcătuşărie din cartierul Kungsholmen, o cumpărase şi se dusese în camera de hotel, unde începuse să se antreneze pe ea. Se dovedise a fi destul de greu de descuiat, durase ceva vreme până reuşise, deşi avea la dispoziţie cele mai

bune unelte. Lucrase până noaptea târziu, dorindu-şi să se fi născut cu trei mâini.

Abia ziua următoare, în vreme ce soarele răsărea pe undeva prin apropiere de zona Djurgården, Lars reuşi să descuie yala pentru prima dată. Se antrenă febril toată dimineaţa până după prânz, când reuşi să descuie yala în mai puţin de şapte minute.

Se aranjă şi o porni pe jos spre Sveavägen. Era trei şi jumătate după-amiaza când Lars pătrunse în clădire pentru a doua oară. Luă liftul rablagit până la etajul trei, trase grilajul la o parte şi ieşi în faţa uşii de la apartamentul lui Anders Ask.

Anders avea doi vecini, Norin şi Grevelius. De la Norin din apartament nu se auzea niciun sunet, iar la Grevelius bârâia monoton un televizor. Lars îşi trase o mască pe faţă, scoase sculele, se aşeză în genunchi pe pardoseala rece, răsuflă adânc de câteva ori şi începu să lucreze. Muncea metodic, totul se desfăşura cum trebuie şi piesele din interiorul mecanismului începuseră să trosnească uşor. La etajul superior se deschise o uşă, apoi se închise la loc, iar liftul o porni în sus. Lars fu nevoit să-şi întrerupă munca, scoase sculele din yală şi se ascunse pe trepte până când liftul coborî din nou. Apoi petrecu cele şapte minute necesare meşterind la yală, iar în cele din urmă reuşi s-o descuie.

Lars îşi trase o folie de protecţie peste pantofi, îşi puse o mască pe gură şi mânuşi în mâini, apoi intră în holul apartamentului lui Anders Ask.

Era un apartament cu două camere, cu o bucătărie relativ mare. Lars aruncă o privire în sufragerie. Văzu o canapea cu perne turtite şi o măsuţă strâmbă de la Ikea. Mai era un dulap cu vitrină, în care se zăreau nişte bibelouri prăfuite pe un raft. Pe pereţi atârnau tablouri cu copii ale operelor unor pictori renumiţi. Avea un televizor cu plasmă enorm, boxe pe podea şi difuzoare fixate pe tavan. Era clar că lui Anders îi plăcea sunetul surround. Lars intră în dormitor. Patul era nefăcut, jaluzelele erau trase în jos, iar pe noptieră se afla o carte, *Anul iepurelui* de Paasilinna. Lars dădu cu ochii de o geantă de voiaj care era rezemată de perete. Se aşeză pe vine şi o deschise. Haine, paşaport, bani… Anders se pregătea s-o şteargă.

Reveni la bucătărie şi se aşeză pe un scaun. Acele ceasului de pe perete se mişcau lent. Lars îşi dădu jos masca de la gură şi o lăsă să atârne de elastic în jurul gâtului. Vuietul traficului de pe Sveavägen avu un efect de somnifer asupra lui Lars, care aţipi.

Se trezi după câteva ore, când auzi sunetul unei chei în yală. Uşa de la intrare se deschise şi apoi se închise la loc. Din hol, se auzi cum Anders îşi drege vocea, apoi pune cheile pe o consolă, îşi aruncă pantofii din picioare şi trage în jos fermoarul gecii. Urmă fâşâitul tipic de nailon,

când îşi dădu jos geaca. Un oftat răsunător. Se simţea deja mirosul de pizza proaspătă. Paşi dinspre hol. Anders tresări când îl văzu pe Lars cu coada ochiului şi începu să dea din braţe, ca şi cum ar fi vrut să se apere. Cutia de pizza căzu pe jos.

— Pe toţi dracii! Ce sperietură mi-ai tras!

Anders se holbă la Lars, furios şi speriat în acelaşi timp.

— Ce cauţi aici? Se uită zăpăcit de jur împrejur. Cum naiba ai intrat?

Lars ţinea pistolul Makarov pe care îl luase de la Gunilla îndreptat spre el.

— Intră şi ia loc.

Anders ezită, se uită spre ţeava pistolului, apoi la cutia de pizza de la picioare. Lars îi făcu semn cu capul spre un scaun. Anders păru să nu priceapă imediat, dar apoi intră în bucătărie şi se aşeză şovăind.

— Care mai e viaţa ta, Anders? întrebă Lars cu pistolul îndreptat spre burta lui.

— Ce-ai zis?

Lars nu repetă întrebarea. Anders înghiţi în sec.

— În ce sens?

— În general.

Anders privi masca de la gâtul lui Lars.

— Sunt bine… Lars, nu înţeleg.

Părea speriat.

— Ce nu înţelegi?

— Ce se întâmplă! Ce cauţi aici… cu un pistol?

Anders încercă să zâmbească.

— Dar asta ştii deja, nu-i aşa?

— Nu, nu ştiu!

Dintr-odată părea furios.

— Eşti furios, Anders?

Anders gesticulă din mâini.

— Nu, nu, scuze, nu sunt furios. Sunt doar… surprins.

Pe buzele lui Anders reveni un surâs smerit şi schimonosit.

— Lasă-te de glume, Lars, zi ce vrei! Putem să rezolvăm situaţia, dar lasă pistolul în jos, te rog.

Lars îi aruncă o privire lipsită de expresie, menţinând pistolul nemişcat.

— Cum o rezolvăm? întrebă el.

— Cum vrei tu, tu decizi, zise Anders disperat.

Lars afişă o mină cugetătoare.

— Ce avem de rezolvat, de fapt?

Anders nu pricepu.

— Poftim?

— Ce trebuie să rezolvăm? Ai zis că rezolvăm noi situaţia. Ce situaţie?

Anders se holba la Lars.

— Nu ştiu, situaţia care te-a făcut să vii încoace.

— Tu de ce crezi c-am venit?

— Nu ştiu!

Privirea lui Anders se îndreptă spre folia de protecţie de pe pantofii lui Lars. Frica îl sugruma.

— Ba bineînţeles că ştii…

— Nu, nu ştiu!

Vocea lui Anders era excesiv de stridentă.

Lars făcu o pauză chinuitoare, secundele treceau nespus de încet.

— Sara.

Anders încercă să zâmbească întrebător.

— Da? Cine e Sara?

Lars se holbă la Anders.

— Termină, zise el calm.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Lars.

Anders minţea prost când îi era frică. Lars îi dădu de înţeles acest lucru printr-o privire, iar Anders păru în mod surprinzător să se mai relaxeze când observă. Stătea în tăcere. Din când în când arunca câte un ochi pe fereastra de la bucătărie, trăgând aer în piept.

— Nu sunt eu vinovat. A fost Hasse… şi oricum treaba a fost făcută la ordinul dat de Gunilla. Dar eu n-am avut nimic de-a face cu afacerea asta.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lars.

Anders avea gura uscată.

— Sara se prinsese de ceva, după ce citise pe peretele tău. Că tu ai scris totul pe perete… nu-i aşa?

Lars nu răspunse.

— Deci Gunilla a dat ordinul. Tipa ştia tot, chiar şi despre alte treburi făcute de Gunilla mai demult, despre o tipă… Patricia şi nu mai ştiu cum… oricum eu nu ştiu despre ce e vorba.

Lars clătină din cap.

— Nu, Sara nu ştia nimic, a mers pe intuiţie.

Anders nu pricepea.

— Doar ai văzut peretele cu ochii tăi, nu-i aşa? Cum naiba ar fi putut cineva să înţeleagă ceva din ce scria acolo? Nu exista nicio logică… Am scris totul când mă aflam într-o stare de euforie, eram drogat, eram dus! N-a înţeles nici pe dracu', nici eu nu înţelegeam nimic…

— Dar acum înţelegi?

Lars încuviinţă din cap.

— Da, acum înţeleg.

Anders afişă un aer de mândrie.

— Şi nu te miri?

Lars nu răspunse, dădu pur şi simplu din umeri.

— Nu-ţi dai seama cât de deştepţi am fost?

Lars ridică privirea.

— De ce nu m-aţi implicat şi pe mine? zise Lars pe un ton implorator.

— Urma să te implicăm, evident. Trebuia doar să fim siguri. Dar nu-i prea târziu, vino, de acum lucrăm împreună.

— Dar aţi omorât-o pe Sara!

Anders îşi îndreptă privirea în jos.

— Bine, Lars, dar acum fii atent. Problema noastră e Gunilla. Noi doi avem ocazia să schimbăm cursul lucrurilor, de unul singur nu poţi să faci nimic, eu am acces la absolut tot. Lasă pistolul în jos… Ne ocupăm de treaba asta împreună, Lars, o aranjăm o dată pentru totdeauna… OK?

Lars şovăi, reflectă, îşi ridică privirea către Anders.

— Păi, şi cum acţionăm?

Anders văzu o portiţă şi prinse curaj. Privi pistolul, apoi îl privi pe Lars.

— Adunăm toate informaţiile pe care le avem la dispoziţie, facem un plan, o reclamăm, tu îţi ţii gura despre mine, iar eu despre tine…

— Şi Hasse?

— Tu decizi, Lars. Putem să-i facem de petrecanie, dacă vrei, mă ocup eu. Nu uita că el este cel care a omorât-o pe prietena ta, nu eu.

Lars încuviinţă ca pentru sine însuşi.

— Da, nu-i o idee rea deloc…

Anders zâmbi uşurat, lovindu-şi palma de coapsă.

— Bravo! Asta-i atitudinea pe care o vreau de la tine, Lars! Acum o aranjăm în soarele mă-sii, noi doi, împreună, ca doi parteneri adevăraţi.

Anders răsuflă uşurat, balansându-se pe scaunul de la bucătărie.

— Şi cum începem?

Anders replică rapid.

— Cel mai important e să nu le dăm nimic de bănuit, nici ei, nici lui Hasse… Continuăm ca de obicei câteva zile, ne întâlnim seara şi planificăm, apoi ne decidem pentru o modalitate unică de acţiune şi facem întocmai. O să vezi, o să iasă bine, trebuie doar să lucrăm împreună, noi doi, Lars!

Lars lăsă cu ezitare arma un pic în jos.

— Îmi cer scuze că am dat buzna la tine, cu pistol cu tot.

Anders gesticulă din mână, încredinţat că munca sa de convingere

dăduse rezultate pe idiotul de Lars Vinge. Lars ridică însă pistolul, îl cântări în palma mâinii stângi câteva clipe, ţinti şi îl împuşcă cu siguranţă prin gura întredeschisă. Zgomotul împuşcăturii răsună în întreaga bucătărie. Glonţul străpunse gâtul şi ceafa lui Anders Ask şi se înfipse în uşa frigiderului din spatele său. Bucătăria fu apoi învăluită în tăcere. Anders se holba mirat la Lars. Scaunul pe care se legănase fu propulsat într-un vid gravitaţional şi începu să se balanseze pe picioarele din spate câteva momente bune, înainte ca puterea gravitaţiei să-l ajungă din urmă, răsturnându-l la pământ.

Lars îşi trase masca pe gură, se ridică, se apropie şi se aşeză pe vine lângă Anders. Acesta din urmă îl privea fix în timp ce pe podea, în spatele capului său, începea să se întrevadă o dâră de sânge.

— Eşti un porc, Anders Ask. Chiar crezi că sunt bătut în cap?

Lars simţea un miros de carne arsă.

— Ai face bine să evaluezi situaţia asta… Eu trăiesc, iar tu mori.

Anders încercă să zică ceva, dar nu scoase niciun sunet, doar gura i se mişcă rigid, ca şi cum ar fi fost un peşte ce nimerise pe uscat.

— Nu te aud, Lars, şopti el.

— O să ajungi în iad. Ai omorât femei. L-ai nenorocit pe viaţă, poate, pe băiatul ăla din spital. Există cu siguranţă un cerc în centrul iadului pentru cei de teapa ta.

Lars urmări cu răbdare viaţa lui Anders Ask stingându-se şi prelingându-se pe linoleumul din bucătărie. După ce acesta muri, Lars se ridică, deschise fereastra de la bucătărie şi şterse arma cu un prosop. În tot acest timp, nu încetă să se holbeze la cadavrul lui Anders. Ce simţea oare? Regret? Nu… Uşurare? Nu, nu simţea nimic. Lars deschise aparatul de radio şi dădu volumul la maximum. Era setat pe un post naţional.

Îngenunche din nou lângă Anders, îi luă mâna dreaptă şi i-o strânse în jurul pistolului, apoi îndreptă ţeava spre fereastra deschisă şi îşi feri mâna, astfel încât praful de puşcă să se imprime cât mai clar pe mâna lui Anders, după care trase. Ştirile amortizară zgomotul focului de armă, glonţul ţâşni pe fereastră peste părculeţul Vanadislunden, continuă pe aceeaşi traiectorie dincolo de gara Östra Station şi ateriză cel mai probabil pe undeva pe insula Lidingö. Era posibil ca vecinii să fi auzit ambele focuri, dar oricum n-avea ce face… Conta pe faptul că, de obicei, martorii îşi aduceau aminte greşit şi toţi poliţiştii porneau de la această premisă. Martorii erau, de fapt, bătuţi în cap.

Închise fereastra, privi poziţia lui Anders în cameră şi calculă încotro era cel mai probabil să se fi dus pistolul când îi căzuse din mână. Apoi îl plasă pe podea la ceva distanţă de corpul victimei. După aceea, intră în dormitor, despachetă geanta lui Anders şi puse hainele înapoi în debara,

băgă paşaportul într-un sertar, închise geanta goală şi o împinse sub patul lui Anders Ask.

Lars ieşi din apartament, îşi dădu jos masca şi mănuşile şi închise uşa fără să facă niciun zgomot.

În noaptea respectivă, Lars dormi buştean şi se trezi la cinci şi jumătate dimineaţa. Comandă cafea direct în cameră, de mâncare nu avea nevoie. Aşteptă până la ora opt şi apoi sună. Bărbatul de la celălalt capăt al firului avea un ton întrebător, dar Lars nu se dădu bătut.

Făcuse un duş şi-şi călcase o cămaşă. Cu cămaşa netedă şi descheiată, se privi în oglinda de la baie, pieptănându-şi părul într-o coafură îngrijită. Dozase medicamentele în aşa fel încât să se poată purta controlat. Se pieptăna meticulos…

Pantofii erau lustruiţi, iar pantalonii fuseseră puşi la presat sub saltea. Arăta respectabil. Se privi în oglindă şi fu mulţumit, ca de fiecare dată când era drogat. Apoi începu să exerseze o anumită mină, o mină care să fie greu de definit. În cele din urmă găsi o mină lipsită de expresie. Se încheie la cămaşă, luă sacoul care atârna de spătarul scaunului şi se îmbrăcă cu el. Pe drumul spre ieşire, apucă geanta sport şi apoi părăsi camera.

Lumina zilei reprezenta un pericol pentru el, dar nu avea încotro. Trebuia să acţioneze ziua, astfel încât persoana cu care se întâlnea să nu intre la bănuieli. Alesese piaţa Mariatorget, un loc deschis pe care îl putea supraveghea cu uşurinţă.

Se afla pe scări, la ultimul etaj al unei clădiri, şi urmărea parcul cu binoclul la ochi. Era 11:44. Stabiliseră să se întâlnească la unsprezece şi jumătate. Examina oamenii cu binoclul. Majoritatea erau mame cu cărucioare. Se mai vedeau şi copii în leagăne şi câte un tată aplecat, ţinându-şi de mâini odrasla de un an care se încăpăţâna să vrea să meargă. Căută într-unul din colţurile mai îndepărtate ale parcului, cel care dădea spre Sankt Paulsgatan. Oameni grăbiţi, tineri care râdeau într-un grup, câţiva pensionari aşezaţi pe bănci.

Lars întoarse binoclul spre Hornsgatan, dar nu văzu nimic nici acolo. Maşini, oameni hoinari, turişti durdulii din provincie care mâncau îngheţată lângă chioşc.

Lăsă binoclul în jos şi îşi privi ceasul. Era 11:48. Să plece oare? Aruncă o ultimă privire asupra parcului… Acolo, în mijlocul furnicarului, zări un bărbat singur pe o bancă. Lars reveni cu binoclul asupra lui. Bărbatul îşi întinsese unul din braţe de-a lungul spătarului băncii, avea părul relativ lung şi un început de chelie în vârful capului. Când se întoarse într-o

parte, Lars îi observă mustaţa tipică de poliţist. Era cât se poate de limpede că era el.

Lars formă un număr pe telefon, duse receptorul la ureche şi îl privi în acelaşi timp pe bărbat prin binoclu. Îl văzu căutându-şi telefonul în buzunar, apoi găsindu-l şi răspunzând.

— Da?

— Tommy?

— Mda, zise el aproape imperceptibil.

— Sunt în întârziere, vin în cinci minute…

Lars închise. Îl privi din nou pe Tommy Jansson prin binoclu. Tommy rămăsese pe bancă, holbându-se la oamenii din parc. Nu sună pe nimeni şi nici nu făcu vreun semn. Stătea pur şi simplu şi aştepta – plictisit, agitat şi înfierbântat. Lars examină împrejurimile cu binoclul, privindu-i pe oamenii din apropiere. Se uită cu atenţie printre copacii de pe partea cealaltă, lângă vechiul cinematograf, dar nu văzu nimic. Tommy părea să fi venit singur.

Îşi vârî binoclul în geantă şi începu să coboare scările. Ieşi la lumina soarelui şi se îndreptă spre banca pe care se afla Tommy. Banca de alături era liberă, iar Lars se aşeză acolo. Tommy aruncă o privire spre el, apoi reveni cu privirea spre parc. Lars aşteptă ce aşteptă, dar nu se întâmplă nimic suspect. Tommy oftă privindu-şi ceasul. Lars se ridică, se apropie şi se aşeză lângă el.

— Sunt eu, Lars.

Tommy era iritat.

— Eşti un măgar arogant, Lars. Mă laşi să stau aici şi să te aştept, asta nu-mi place deloc! Ce vrei?

Tommy vorbea cu accentul caracteristic celor din cartierul Söder, *poate că mă-sa îl făcuse chiar pe banca asta.*

— Vreau să vorbim despre câteva lucruri.

— Da, asta mi-ai spus şi la telefon… Lucrezi pentru Gunilla, de ce nu vorbeşti cu ea? Doar ştii că trebuie să urmezi ordinea ierarhică, nu?

Lars privi în jur, la mulţimea de oameni în mişcare. Brusc, fu din nou cuprins de agitaţie.

— N-am putea să mergem în altă parte?

Tommy strâmbă din nas.

— Fii serios, fac deja ore suplimentare… Ori îmi spui aici, ori plec.

Lars îşi adună forţele, privindu-l pe Tommy. Fu năpădit de ezitări. Era oare acesta omul potrivit sau era pe cale să facă o greşeală capitală?

— Am informaţii, zise Lars.

— Despre ce?

— Despre Gunilla.

Tommy era la fel de încruntat ca înainte.

— Şi anume?

— Gunilla nu face anchete, totul e o farsă, zise el încet.

Tommy îl scrută cu privirea.

— Ce te face să spui acest lucru?

— Faptul că am lucrat cu ea în ultimele luni.

Tommy îl privi pe Lars cu o mină sumbră.

— Deci, din punctul tău de vedere, patru morţi în Vasastan nu reprezintă o anchetă?

— Ancheta asta e legată de asasinate, dar pe Gunilla n-o interesează astfel de lucruri.

— Ce vrei să spui? întrebă Tommy.

Lars încercă să-i ofere o imagine completă.

— Totul a început când am plantat microfoane acasă la asistentă.

Iritaţia încă se mai putea citi în încreţiturile de pe fruntea lui Tommy.

— Care asistentă?

Lars era încordat.

— Ai răbdare, lasă-mă să vorbesc… Pe vremea când Hector Guzman se afla în spital, Gunilla a trecut pe acolo şi i-a atras atenţia această asistentă care se pare că tocmai începuse o relaţie neclară cu Guzman. Deci, eu şi Anders Ask ne-am dus şi am plantat microfoane la ea acasă.

Tommy asculta, iar cuta din frunte, ce marca iritaţia, se transformă în curând într-o mină plină de curiozitate.

— Am fost pus s-o urmăresc pe asistentă. Gunilla era sigură că ea şi Hector urmau să aibă o relaţie, ceea ce s-a şi întâmplat. A avut deci dreptate, dar n-am obţinut nimic, nici ascultând-o, nici urmărind-o.

Tommy vru să intervină, dar Lars continuă.

— Vremea a trecut, iar Gunilla a devenit din ce în ce mai agitată, când s-a dovedit că nu obţinem nimic concret. A angajat o gorilă de la poliţia de frontieră, Hasse Berglund, care a devenit una din armele ei, împreună cu Erik şi cu Anders. Când frustrarea s-a intensificat, a început să reacţioneze ciudat.

— Şi anume? zise Tommy cu voce joasă.

Lars privi în jur.

— S-a ocupat de fiul asistentei.

Tommy nu părea să priceapă.

— Hasse şi Erik l-au prins şi l-au interogat. Au înscenat un interogatoriu, după ce inventaseră o poveste cum că fiul se luase de o fată, că o violase…

Tommy nu ştia ce să mai creadă.

— În felul ăsta o aveau la mână… Cred că au încercat s-o convingă să-l

dea în vileag pe Hector ca să-şi scape fiul de probleme, ceva de genul ăsta.

Tommy rămase în cumpănă.

— Şi a făcut-o?

Lars dădu din umeri.

— Nu ştiu… nu cred, nu cred că avea ce să le zică.

Tommy îşi plesni palmele de coapse.

— OK, dacă ceea ce spui e adevărat, e al naibii de grav. Gunilla a folosit dintotdeauna metode neconvenţionale, dar acum a sărit peste cal, asta e clar. O să vorbesc cu ea. Mersi că m-ai contactat.

Tommy se ridică şi-i întinse mâna.

— Convorbirea asta rămâne între noi, OK?

Lars privi mâna lui Tommy.

— Aşază-te, nici măcar n-am început să-ţi povestesc esenţialul.

Lars îi povesti lui Tommy tot ce ştia, de la A la Z. Toată treaba dură vreo douăzeci de minute.

Tommy se holba în gol. Expresia feţei i se schimbase.

— Pe toţi dracii…, şopti el.

Încetase să-şi mai mângâie mustaţa şi se mulţumea să-şi treacă mâna peste obrajii păroşi.

— La dracu'…

Continua să-l privească pe Lars.

— Şi zici c-ai înregistrat totul?

— Am înregistrări în care vorbeşte despre cum au omorât-o pe Sara în prezenţa lui Anders Ask şi a lui Hasse Berglund. Menţionează şi de asasinarea Patriciei Nordström. Din convorbiri reiese şi cum au înscenat povestea cu fiul asistentei, cum l-au călcat cu maşina, faptul că au plasat ilegal microfoane, întregul mod de acţiune. Am însemnări legate de contabilizarea milioanelor pe care ea, împreună cu fratele său şi cu Anders Ask le-au furat din anchetele la care a lucrat de-a lungul anilor.

Tommy înjură sub mustaţă pentru a zecea oară.

— Şi băiatul? E în continuare la spital?

Lars încuviinţă din cap.

— Se află într-o stare gravă.

Tommy oftă, încercând să pună lucrurile cap la cap.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Lars.

Întrebarea nu-i pică bine lui Tommy Jansson, nu părea să aibă chef să se gândească la acest lucru.

— Nu ştiu… În momentul ăsta chiar nu ştiu, zise el încet.

— Ba bineînţeles că ştii.

El îl privi pe Lars.

— Şi anume?

— E o ucigaşă, o criminală… dar şi poliţistă. Tu eşti şeful ei, deci e răspunderea ta.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre faptul că ai două posibilităţi.

— Şi care sunt acestea?

Lars aşteptă până trecu un cuplu de pensionari.

— Ori o tragi la răspundere pentru omor, şantaj, ameninţări, violare de domiciliu, abuz în serviciu, urmărire ilegală… toată lista … şi atunci te trage după ea şi pe tine în calitate de şef. Probabil că vor găsi ceva de care să te acuze când cazul va fi cercetat de toţi poliţiştii şi jurnaliştii din ţară. Nimeni n-o să creadă că n-ai ştiut absolut nimic.

— Păi, sunt absolut nevinovat, n-am avut nici cea mai vagă idee.

— Crezi că-i pasă cuiva?

Tommy se rezemă de spătarul băncii.

— Şi a doua posibilitate? întrebă el încet.

Lars abia aştepta să audă această întrebare.

— A doua posibilitate e s-o laşi să scape.

Lars se aplecă spre el.

— Aşa scapi şi tu de probleme, de întrebări şi de răspundere. O pui să-şi dea demisia. Poate să motiveze cu vârsta, cu durerea pricinuită de pierderea lui Erik, cu orice naiba vrea. Dar trebuie înlăturată, trebuie să dispară. Iar în schimbul faptului că-mi ţin gura despre cele întâmplate, vreau să-mi oferi jobul mie… sau poate altuia mai bun în Departamentul de Criminalistică. Vreau să-mi fii şef direct, dar să nu mă freci la cap când îmi fac treaba şi peste câţiva ani să mă promovezi…

Figura lui Tommy deveni sumbră.

— Păi, eşti un simplu poliţist de la ordine publică care a nimerit în grup la Gunilla dintr-o întâmplare. N-ai niciun fel de experienţă, niciun merit, absolut nimic. Cum naiba le explic celor ce vor pune întrebări?

— Găseşti tu o modalitate.

Tommy se muşcă de buză.

— De unde ştiu eu că tot ce mi-ai spus e adevărat? Poate că ai inventat totul?

Lars împinse geanta sport către Tommy.

— Convinge-te singur şi recontactează-mă, de preferinţă în seara asta, zise Lars.

Tommy încerca să reflecteze. Lars se ridică şi plecă. Tommy privi în urma lui, apoi se ridică cu geanta sport în mână şi dispăru în direcţia opusă.

28

În biserică răsuna muzica lui Fauré, iar procesiunea începuse. Gunilla se opri în faţa coşciugului, puse o floare pe capac şi făcu o plecăciune, după cum cereau regulile de etichetă. Printre cele vreo treizeci de persoane care se adunaseră ca să-şi ia un ultim rămas-bun de la idiotul de Erik Strandberg se aflau şi nişte unchiaşi în uniforme de poliţişti prost croite.

Lars observa spectacolul de pe o bancă din spatele bisericii. În cortegiu se afla şi Tommy Jansson, care avusese însă bunul gust să vină îmbrăcat în sacou.

Lars o privi pe Gunilla în ochi când se îndrepta spre locul ei pe bancă. I se păru că şi ea îl privise scurt. Sau poate i se păruse? Lars se uită la Tommy Jansson să vadă dacă avea să-i arate prin vreun gest că ştia deja totul. Acesta zâmbi doar către Gunilla, întristat şi sigur pe sine, bătând-o uşor pe umăr când trecu pe lângă ea. *Bravo, Tommy!*

După ce se termină procesiunea, lumea începu să iasă din biserică.

Gunilla stătea la ieşire şi primea condoleanţe. Lars o îmbrăţişă.

— Mulţumesc că ai venit, zise ea abătută.

— Ai un pic de timp? întrebă Lars.

După ce Gunilla primise condoleanţele tuturor, se îndepărtară puţin, mergând de-a lungul bisericii. Găsiră un loc mai retras sub un stejar.

— Cum te simţi? întrebă el prietenos.

Gunilla oftă.

— Sunt tristă, dar sunt mulţumită că a avut parte de o înmormântare frumoasă.

— Ai dreptate, zise Lars cu o voce mângâietoare.

Cimitirul era nemişcat. O briză blândă, văratică, le adia prin păr.

— Am aşteptat o jumătate de oră înainte să sun ambulanţa. Am stat o jumătate de oră aşteptând ca fratele tău să moară.

O privea în ochi în timp ce-i vorbea, iar vocea îi era joasă.

— A făcut o hemoragie cerebrală… şi zăcea pe podea. Ar fi fost în viaţă azi, dacă aş fi sunat ambulanţa. Dar am preferat să aştept…

Gunilla era palidă. Lars zâmbea.

— Să ştii că chiar a suferit, Gunilla.

Ea îl privea cu ochii mari.

— Şi, coincidenţa naibii, Anders Ask s-a împuşcat cu vechiul tău Makarov… Cum oare este posibil?

Gunilla nu reuşea să-şi pună ordine în gânduri. Se pregătea să zică ceva, dar Lars i-o luă înainte.

— Acum suntem chit, nu-i aşa? zise el.

Ea îl privi nedumerită, nepărând să înţeleagă ce voia să zică.

— Ah, nu pricepi?

Gunilla clătină încet din cap.

— Sara… Ai omorât-o pe Sara.

Lars o privi fix în ochii ce-i păreau total lipsiţi de viaţă. Lars arătă către Tommy.

— Ştie tot ce ai făcut. Îţi dă răgaz până diseară să dispari. Cred că e cea mai bună ofertă care ţi-a fost făcută vreodată. Accept-o.

Tommy se afla în mijlocul unui grup de bărbaţi. Îi privi pe Lars şi pe Gunilla şi făcu un semn aproape imperceptibil din cap. Gunilla întoarse privirea spre Lars.

— Nu mă ai cu nimic la mână, Lars, pentru că nu ţi-am dat niciodată niciun fel de informaţie. Ai măcar vreo idee vagă în legătură cu motivul pentru care te-am recrutat încă de la început?

— Pentru că sunt maleabil?

Gunilla îl privi surprinsă.

— Am luat unul dintre microfoanele din casă de la Sophie şi l-am plasat în biroul de pe Brahegatan. Am înregistrat totul: răpirea lui Albert, microfoanele de la Sophie, asasinarea Sarei, asasinarea Patriciei Nordström… Am absolut totul… cât se poate de clar. Am şi notiţele şi extrasele tale de cont. Sumele pe care tu, Anders şi fratele tău le-aţi furat de-a lungul anilor…

Gunilla rămăsese nemişcată, holbându-se la Lars şi încercând să-şi adune gândurile şi să găsească cuvintele potrivite. Apoi se întoarse şi plecă.

Lars privi în urma ei, apoi reveni lângă biserică. Găsi o bancă, se aşeză, îşi scoase telefonul şi respiră adânc golindu-şi încetişor plămânii. Clopotele începură să bată. Lars luă telefonul şi formă numărul. Semnalul părea să vină din străinătate.

Ea răspunse cu un simplu *Alo*. Când îi auzi vocea, Lars deveni nervos. Se prezentă cu stângăcie. Ea îl luă din scurt, nu părea deloc bucuroasă că o sunase. Lars îşi ceru scuze şi îi spuse că totul era aranjat, că de acum încolo era în siguranţă. Ea îl întrebă ce voia să spună, iar el îi povesti tot ce făcuse.

— N-o să fiu disponibil o bucată de vreme, zise Lars.
Sophie nu zicea nimic.
— Poate ne întâlnim să stăm de vorbă când revin?
Sophie închise telefonul.

○

Făcură escală pe aeroportul Ruzyne International din Praga. Leszek le însoţi pe ea şi pe Sonya până în salonul VIP unde mâncară ceva, după care se odihniră. Zborul lor spre Arlanda urma să decoleze peste două ore.

Sophie încercă să citească un ziar, apoi îl împături, se ridică şi începu să se plimbe de colo-colo, ca să-şi dezmorţească picioarele. Se postă în faţa ferestrei privind spre terminalul Sosiri. Acolo apăreau tot timpul oameni, într-un fel de haos organizat. Călătoria era deja pe terminate, dar ea avea senzaţia constantă că abia începuse, că era începutul unor evenimente majore. Îşi lăsă privirea să hoinărească prin marea de oameni de dedesubt. După o vreme, se întoarse. Îl văzu pe Leszek dormind pe o canapea şi pe Sonya răsfoind o revistă. Se îndreptă spre ei şi se aşeză luând un ziar de pe masă. Sonya ridică ochii din revistă, îi zâmbi lui Sophie, apoi continuă să citească.

Odată ce avionul ateriză la Arlanda, se duse direct la spitalul Karolinska. Jane şi Jesus se aflau în camera lui Albert, fiecare citind câte o carte. Jane se ridică şi o întâmpină pe Sophie cu o îmbrăţişare prelungită.

Albert nu-şi recăpătase cunoştinţa. Sophie simţi că n-o mai ţineau picioarele, fu nevoită să se aşeze. Albert avea un aer împăcat, poate că visa vise frumoase, în orice caz, Sophie spera că era aşa, era singura speranţă pe care o mai nutrea în acel moment. Îl luă de mână, iar noţiunea timpului se destrămă. În ultimele zile fusese bântuită de o mie şi unul de gânduri care formau o singură dorinţă, formulată şi exprimată diferit – ca Albert să supravieţuiască într-un fel sau altul.

Stătu aşa îndelung, ore în şir. Apoi ieşi din cameră. O porni pe coridor şi trecu pe lângă un bărbat cu barbişon şi cu părul scurt care stătea pe un scaun, rezemat de perete. Acesta îi căută privirea, Sophie se opri.

— Sunt prieten cu Jens, zise el discret înainte ca Sophie să apuce să-l întrebe ceva, şi o să continui să am grijă să nu i se întâmple nimic fiului tău.

Apoi întoarse privirea, marcând sfârşitul discuţiei. Sophie nu ştia ce să zică, ar fi vrut să-i spună ceva şi, în cele din urmă, murmură *Mulţumesc*.

Sophie descuie uşa de la casă şi intră înăuntru. Deşi fu întâmpinată de o tăcere totală, avea senzaţia că din casă răsunau pocnituri monotone. Intră în bucătărie şi se opri în mijlocul camerei. Ar fi vrut să-l strige şi să-i spună că a sosit acasă şi ca el să răspundă din camera cu televizorul sau de la etaj. Să-i răspundă furios, fără ca de fapt să fie furios, şi apoi ea să se apuce să bage mâncarea în frigider sau să pună masa… sau să se aşeze pe un scaun şi să citească o revistă abia cumpărată. Apoi el să vină la bucătărie şi să glumească cu ea. Iar ea să întrebe despre teme şi să-i spună că ar trebui să se tundă. El să nu răspundă, iar ea să nu se supere.

Dar… nu se auzea niciun sunet nicăieri. Nu mai era nimeni în casă în afară de ea. Simţea că era pe punctul de a face o cădere nervoasă. Nu voia, se opuse şi reuşi să se menţină pe linia de plutire.

Veniră la şapte şi un sfert, ca nişte musafiri obişnuiţi.

Sonya, Leszek, Ernst, Daphne şi Thierry se aflau cu toţii în sufrageria sa. Leszek se aşeză la post lângă una din ferestre supraveghind grădina şi drumul. Ernst admira un tablou. Ceilalţi priveau fotografiile de pe etajeră şi făceau conversaţie.

Ea îi privea din bucătărie, unde pregătea cina. Era un amestec ciudat de oameni, dar acum era amestecul ei, erau oamenii ei. Prieteni? Nu… Nicidecum. Duşmani? Nu, nici duşmani. Se simţea singură, avea senzaţia că joacă un rol. Poate că şi ceilalţi făceau acelaşi lucru.

Începură să discute şi să mănânce. Sophie asculta subiectul plicticos al discuţiei. Toată lumea era de acord că trebuiau să se ţină deoparte şi să aştepte să vadă ce avea să se întâmple cu Hector. Pe cei din clanul Hanke aveau să-i omoare, întrebarea era doar cum şi când.

29

Lars părăsi hotelul după ce-şi reglase conturile, folosind o parte din banii pe care îi luase de la Gunilla.

Ieşi din oraş şi ajunse la centrul de dezintoxicare Bergsjögården seara, târziu. Fu întâmpinat de două persoane cam la cincizeci de ani, un bărbat şi o femeie. Erau simpatici şi îi insuflau încredere, păreau absolut normali. Se aşteptase la altceva, poate chiar la contrariu.

Îl rugară să-i lase să-i verifice bagajul. Lars se conformă.

Cu ce-i rămăsese din banii de la Gunilla, Lars plăti în numerar pentru o lună de tratament. În dimineaţa următoare se afla într-un cerc, înconjurat de unsprezece alţi bărbaţi din diferite părţi ale ţării, ce veneau din medii diferite şi erau total diferiţi unii faţă de ceilalţi. Aceştia se prezentară, rostindu-şi prenumele, şi povestiră cu înfrigurare de ce se aflau acolo. Erau cu toţii dependenţi de medicamente sau de alte droguri. Tuturor le era frică. Toţi se întrebau ce îi aştepta.

Trecu de prima zi cu brio. Avea senzaţia că se afla la locul potrivit şi că primea ajutorul de care avea nevoie. După-amiaza, discută cu mentorul său. Fu o conversaţie confidenţială, cel puţin în ceea ce-l privea pe mentor. Îl chema Daniel. Într-o viaţă anterioară fusese agent de asigurări în regiunea Småland şi, la rândul lui, dependent de medicamente. Îi spusese lui Lars că ştia prin ce trecea şi că avea să-i dea o mână de ajutor, dacă voia într-adevăr să-şi schimbe viaţa.

Lars nu prea înţelegea ce i se întâmpla, dar era stăpânit de o senzaţie copleşitoare că se afla într-un loc bun şi uman, unde deciziile se luau în mod colectiv, pe baza unor principii raţionale. Dorea să-şi recapete raţiunea de a fi.

A doua zi se dovedi a fi mai dificilă, cel puţin la început. Primise sarcina să pună pe hârtie întreaga poveste referitoare la dependenţa sa de medicamente. Împotrivirea i se diminuă când îi auzi pe ceilalţi bărbaţi povestind. Erau deschişi, sensibili şi sinceri.

Seara îşi dădu drumul şi începu să scrie cu ardoare. Simţea că i se luase o piatră de pe inimă, era mulţumit. Cu cât scria mai mult, cu atât mai clară devenea imaginea problemei şi cu atât mai simplă i se părea rezolvarea. Simţea că putea duce o altă viaţă, o viaţă mai bună.

Noaptea dormi bine, visă lucruri pe care şi le aduse aminte dimineaţa şi se trezi cu poftă de mâncare.

În după-amiaza zilei a treia apărură abstinenţa şi negarea. Senzaţia pozitivă dispăruse cu desăvârşire. Daniel observă acest lucru şi încercă să-l readucă pe linia de plutire. Lars Vinge afişa însă un surâs dispreţuitor. Daniel şi ceilalţi bărbaţi din centrul de dezintoxicare deveniseră peste noapte duşmanii săi. După o simplă comparaţie între el şi ei, Lars realizase că erau cu toţii nişte idioţi sectanţi. Nu avea nimic în comun cu niciunul din ei. Erau slabi de înger. Cineva părea să le fi spălat creierul. N-aveau decât să-şi ia puterea voinţei şi să şi-o bage în fund. O voce lăuntrică îl îndemna să evadeze, iar noaptea îşi luă tălpăşiţa pe fereastra de la dormitor. Ajunse în parcare, unde îşi găsi maşina. Avea de gând să plece acasă şi să se delecteze cu medicamente timp de câteva zile. Apoi putea fără nicio problemă să revină şi să renunţe complet. Ştia acum cel puţin de existenţa acestui loc şi îl putea găsi şi mai târziu. În plus, avea dreptul să facă ce voia cu viaţa sa, atâta timp cât nu făcea niciun rău altora.

Lars intră în apartament şi se îndopă cu medicamente şi cu toată băutura pe care puse mâna. Creierul i se moleşi şi începu să se târască pe jos, căutând furnici şi alte insecte cu care să stea la şuetă. Vomită în chiuveta de la baie, ceea ce îi dădu o senzaţie plăcută, purificatoare. Apoi începu să înghită Hibernal. Ştia ce face, era un fel de lobotomie chimică. Pastilele aveau exact efectul scontat. Lars stătea pe podea şi se holba la nesfârşit în gol, fără să simtă absolut nimic. Stătea pur şi simplu, lipsit de orice senzaţie, de orice gând, de orice aşteptare. Un vid enorm ce nu conţinea nimic. Apoi văzu negru în faţa ochilor, ca de obicei.

A doua zi de dimineaţă, se trezi pe podeaua din bucătărie cu o senzaţie de frig între picioare. Se pipăi. Blugii erau uzi şi reci, făcuse pe el.

Auzi soneria mobilului pe podea, lângă el. Se întinse după telefon.

— Salutare, băiete.

Era vocea lui Tommy. Lars îşi şterse saliva de la colţurile gurii.

— Salut, zise el răguşit.

— Ţi-ai făcut externarea?

Lars încerca să-şi adune gândurile.

— De unde ştii?

— Sunt cu ochii pe oamenii mei. Trebuia să-mi fi spus, Lars. Trebuie să avem grijă unii de alţii… Să ştii că nu eşti singurul care are astfel de probleme. Cum te simţi?

Lars se scărpină sub nas cu arătătorul.

— Nu ştiu. Bine, cred.

— Trec pe la tine, zise Tommy.

Lars nu apucă să protesteze.

Tommy apăru o jumătate de oră mai târziu. Avea cu el nişte plăcinte şi două sucuri de portocale. Se aşezară în sufragerie, Lars pe un fotoliu, iar Tommy pe canapea, şi începură să discute deschis. Tommy zise că era de părere că Lars ar trebui să mai încerce o dată, că postul nu avea să dispară, iar în calitatea sa de şef, putea să aranjeze plata tratamentului. Lars asculta cu atenţie. Tommy îi punea întrebări despre dependenţa sa, despre pastilele pe care le lua, cum făcuse rost de ele, care erau cele mai tari. Lars încerca să răspundă cât mai complet. Îi povesti despre cum devenise dependent în tinereţe şi despre cum pierduse total controlul când reîncepuse să ia pastile destul slabe. Tommy îl asculta clătinând din cap.

— Drăcia dracului, zise el încet.

Lars era de aceeaşi părere cu el.

— Nu-ţi face griji, rezolvăm noi cumva, zise Tommy şi îşi pocni piciorul cu palma, făcând cu ochiul.

Apoi se ridică şi se duse la toaletă.

Lars rămase singur, căscând şi întinzându-se.

Când reveni, Tommy trecu prin spatele lui Lars. Acesta din urmă nici măcar nu apucă să se dumirească în legătură cu ceea ce i se întâmpla când simţi lovitura în ceafă. Cu atât mai puţin pricepu ce se întâmpla când Tommy îl prinse de mâini şi le îndoi la spate, trântindu-l la pământ. Lars se lovi rău cu faţa de podea. Simţea greutatea corpului lui Tommy deasupra sa. Încercă să se împotrivească, dar Tommy era mai puternic, iar el era mahmur după excesul de pastile. Era o luptă inegală. Lars protesta confuz. Tommy îi zise să-şi ţină gura şi trase o pereche de cătuşe din husa de la brâu şi i le puse în jurul încheieturilor.

— Ce naiba faci, ce ţi-am făcut? Tommy?

Tommy dispăru din nou din cameră. Lars zăcea pe burtă.

— Tommy! strigă el.

Niciun răspuns. Lars ascultă. Îl auzi pe Tommy deschizând uşa de la intrare, apoi auzi uşa închizându-se la loc. Plecase oare?

— Tommy? Nu pleca!

Lars zăcea cu mâinile legate la spate şi încerca să reflecteze. Îşi lipi obrazul de podeaua rece.

— Tommy! strigă el din nou după o vreme.

Îşi simţi respiraţia urât mirositoare lovindu-l drept în nas.

Lars auzi nişte zgomote abia perceptibile ce veneau din bucătărie. Păreau să fie două persoane care şuşoteau…

— Tommy, te rog! Hai să vorbim! zise Lars cu voce joasă.

Era cu faţa pe podea. Trecu o vreme, nu ştia exact cât, dar, dintr-odată i se păru că vede contururile unei persoane în hol. Nu era Tommy. Era silueta unei femei. Privi cu atenţie şi o recunoscu pe Gunilla… Stătea în picioare în cadrul uşii de la sufragerie, sprijinită de tocul uşii şi cu geanta pe umăr.

Începu să realizeze ce urma să i se întâmple, deşi încă nu avea curajul să admită în întregime această certitudine. Respira agitat şi greoi. Oftă prelung şi puternic de câteva ori, iar când fu copleşit de anxietate, începu să tuşească.

— Ce cauţi aici? reuşi el să îngaime.

Tommy se repezi pe lângă Gunilla şi intră în cameră. Ţinea în mână un pistol automat cu un amortizor lung fixat pe ţeavă. Lars încerca să scape de anxietate tuşind. Făcu din nou pe el. Încercă să se ridice, dar, cum avea mâinile legate la spate, nu reuşi. Făcea doar nişte mişcări smucite pe podeaua alunecoasă şi tare, ca o focă pe uscat. Încerca să-l convingă pe Tommy, dar din cauza fricii, nu i se puteau desluşi cuvintele. Încercă să vorbească cu Gunilla, să-i explice că ceea ce se întâmpla era exagerat… că nu putea să moară aşa, că nu era comparabil cu ceea ce făcuse. Însă nici Gunilla nu părea să audă sau să înţeleagă ceea ce zicea.

Tommy se postă în spatele lui Lars, îl ridică în şezut şi puse amortizorul la un centimetru de tâmpla lui dreaptă. Apoi o căută din priviri pe Gunilla. Aceasta îi făcu un semn din cap. Lars încercă din nou să spună ceva. Nu scoase decât un şuierat plin de o teroare întunecată şi sfâşietoare.

Tommy apăsă pe trăgaci şi se auzi *poc* – ca un pufăit puternic. Glonţul străpunse capul lui Lars şi se înfipse în perete. Un firişor de sânge începu să i se prelingă de pe tâmpla stângă. Gunilla se uita ţintă. Lars se moleşi şi căzu la podea. Tommy se îndepărtă cu grijă, apoi începu să lucreze rapid. Se aşeză în genunchi, descuie cătuşele şi şterse locul în care stătuse.

Gunilla simţea opusul a ceea ce se aşteptase să simtă. Crezuse că avea să-i placă să-l vadă murind, că o să se simtă uşurată, că o să fie într-un fel răsplata pentru ceea ce-i făcuse lui Erik. Dar nu era deloc aşa. Nu simţea nimic în afară de tristeţe. Îl rugase pe Tommy să-l elimine pe Lars exact în acest fel, astfel încât ea să fie ultima persoană pe care o vedea şi să înţeleagă că nu avea cum să o învingă, că mersul lucrurilor era prestabilit. Poate că înţelesese, poate că nu, dar, în orice caz, se simţea altfel decât se aşteptase. Era oarecum tragic că o viaţă aşa de amărâtă şi de patetică se termina atât de groaznic. Se săturase de atâta moarte.

— Mersi, Tommy, zise ea încet.

Tommy o privi.

— Cum te simţi?

Ea nu răspunse. Tommy se ridică, ţinând cătuşele într-o mână şi pistolul în cealaltă şi o privi în ochi.

— Mi-e dor de Erik, zise ea în şoaptă.

Tommy oftă. Rămaseră privindu-se, apoi el ridică pistolul. Nici măcar nu fu nevoie să ţintească, apăsă pur şi simplu pe trăgaci. Se auzi din nou acelaşi pufăit puternic. Reculul împinse amortizorul în sus într-un unghi de cincisprezece grade. Glonţul o nimeri pe Gunilla în partea dreaptă a frunţii.

Aceasta rămase nemişcată un moment, ca şi cum fusese atât de surprinsă, încât intensitatea mirării reuşise să-i prelungească viaţa cu câteva secunde. Apoi i se tăiară picioarele şi căzu la pământ ca o marionetă. Ochii îi priveau fix în tavan, iar din gaura din frunte i se prelingea un fir de sânge.

Tommy respira greoi, bătăile inimii i se acceleraseră, avea gura uscată şi se chinuia să-şi ţină în frâu sentimentele. Încercă să-şi revină, negând tot ce se întâmplase şi mormăind pentru sine însuşi ce avea de făcut. Memorase totul, nu voia să lase nimic în voia sorţii. O privi pe Gunilla şi apoi pe Lars, zicându-şi că nu erau altceva decât două corpuri neînsufleţite.

Deşurubă amortizorul şi îl băgă în buzunar. Puse arma pe podea, scoase un beţigaş dintr-o pungă din buzunar şi răzui cu el urmele invizibile de praf de puşcă de deasupra trăgaciului. Apoi aplică ceea ce prelevase pe mâna dreaptă a lui Lars, în zona moale dintre degetul mare şi arătător. Puse pistolul în mâna lui Lars, încercând să decidă unghiul potrivit în urma *glonţului sinucigaş*. Lăsă cătuşele în dormitorul lui Lars. Tehnicienii aveau să găsească mici zgârieturi aproape invizibile pe încheieturile lui Lars, iar prezenţa cătuşelor în dormitor avea să-i ducă cu gândul la ceea ce crede oricine vede cătuşe într-un dormitor.

Aşezat pe vine lângă Gunilla, Tommy îi răscoli geanta, căutând orice indiciu ce ar fi putut să aibă legătură cu cazul sau cu ancheta. Ştia însă că nu avea să găsească nimic, căci Gunilla era la fel de atentă ca şi el.

O contactase după ce analizase materialul pe care îl primise de la Lars în piaţa Mariatorget. Nu făcuse scandal, îi spusese doar că ştia despre ce era vorba şi că voia să-şi primească partea care i se cuvenea. Gunilla, care îl cunoştea foarte bine, îl întrebase doar cât voia. Îi ceruse partea lui Erik, iar Gunilla spusese *OK*.

După ce, la înmormântare, Lars îi povestise plin de încredere în sine că îl lăsase pe Erik să moară, Gunilla ceruse să mai adauge un punct în contract şi anume, să decidă ea însăşi modul în care avea să moară Lars.

Pentru Tommy, acest lucru nu reprezentase nicio problemă. Pe Gunilla însă, o împuşcase fără tragere de inimă, căci îi împărtăşea modul de gândire. Nu se putea însă altfel. O cunoştea pe Gunilla. Avea să încerce să-i ceară înapoi partea pe care i-o dăduse, aşa era felul ei de a fi. Ar fi trebuit să fie vigilent pentru tot restul vieţii. Motivul principal fusese însă faptul că văzuse sumele din hârtiile pe care le primise de la Lars şi realizase un lucru ce nu putea fi ignorat. Cu bani se pot salva vieţi… deci şi viaţa soţiei sale, Monica. Având banii ăştia, putea să plătească tratamente, să-i prelungească viaţa, poate chiar să-i vindece boala. În plus, exista şi un al treilea aspect. Părea minor, dar totuşi, era important. Un sentiment de frustrare, ca senzaţia pe care o are cineva care vrea să se îmbete şi nu are la dispoziţie decât două sticle de bere. Dacă tot făcea ceea ce avea de gând să facă, măcar să obţină totul, altfel n-avea niciun rost. Totul sau nimic. După ce primise geanta de la Lars, în piaţa Mariatorget, verificase totul acasă în aceeaşi seară şi realizase că putea obţine cu uşurinţă un profit. Din acel moment, ştiuse exact ce trebuia să facă.

Eva Castroneves se afla în Liechtenstein. Primise sarcina să aştepte primirea banilor de la Guzman. Când totul se dusese de râpă, primise însă noi instrucţiuni. Gunilla o sunase şi îi ceruse să transfere bani într-un cont intermediar la care Tommy să aibă acces după placul inimii. Planul lui Tommy era să o sune la rândul lui şi să-i ceară să-i transfere lui şi partea Gunillei, dar să păstreze zece la sută pentru sine însăşi. În caz că se opunea, avea de gând să-i spună că o va da pe mâna Interpolului, care va fi pe urmele ei până la capătul lumii. Avea să menţioneze şi geanta sport plină cu dovezi în care numele ei apărea aproape peste tot. Eva Castroneves nu avea să se opună. Era sigur de acest lucru.

Tommy dădu o raită prin apartamentul lui Lars şi verifică să nu existe nimic care să aibă de-a face cu cazul. Nu exista absolut nimic, terenul era curat. Trecu în revistă toate lucrurile care ar fi putut atrage atenţia tehnicienilor. Ştia exact cum operau aceştia, câteodată puteau fi incredibil de meticuloşi.

Când se simţi sigur de rezultat, Tommy îi părăsi pe Lars şi pe Gunilla şi ieşi în stradă. Sări în maşina sa, un Buick Skylark GS şi porni motorul. Frână cu piciorul drept şi apoi băgă schimbătorul de viteze în poziţia D. Motorul puternic făcea maşina să salte de fiecare dată când schimba viteza.

Plecă, îndreptându-se către Monica şi către fetele sale. Planificaseră să facă un grătar pe verandă în această seară. Se vedea deja salutându-şi vecinii, pe Krister şi pe Agneta, peste gard, apoi spunând o glumă la care

Krister avea să răspundă izbucnind în râs, aşa cum făcea întotdeauna. După masă, avea s-o asculte pe Vanessa la engleză. Avea teme suplimentare de făcut peste vară. Vanessa avea să-l tachineze pentru pronunţia sa greşită, el avea să-şi exagereze accentul suedez şi aveau să sfârşească prin a se amuza. Emilie avea să rămână blocată în faţa calculatorului, iar el avea să-i spună să-l închidă. Ea urma să stea supărată o vreme, apoi avea să-i treacă. După ce se vor uita la televizor, Monica avea să propună să bea cafea şi să joace table pe terasă, în timp ce gustau şi câte o bucată din rulada aceea de care erau dependenţi amândoi. Monica urma să câştige jocul de table. Apoi aveau să se ducă la culcare, fiecare cu câte ceva de citit, el o revistă auto, iar ea vreun roman de Jean M. Auel. Înainte să stingă veioza, el avea s-o mângâie pe obraz şi să-i spună că o iubeşte. Ea avea să răspundă spunându-i ceva la fel de agreabil, ţinându-se tare în ciuda prezenţei permanente a bolii… Cam aşa urma să se desfăşoare restul zilei. Totul avea să fie ca de obicei pentru încă ceva vreme. Apoi avea să se pună pe treabă şi să-şi salveze soţia de la o sufocare lentă.

Tommy înainta prin trafic în Buick-ul său, calculând cât de bogat era în mod indirect. Ajunse la concluzia că era vorba de o sumă cu două cifre şi şase zerouri după ele. Iar cele două cifre erau destul de mari. Pentru un tip ca Tommy, născut într-un cartier muncitoresc la sfârşitul anilor cincizeci, care fumase ţigări ieftine la colţ de stradă, ascultase rock militant, citise seria de benzi desenate *Fantoma* şi cărţile de aventuri *Biggles*, această schimbare era greu de digerat.

○

Ea îi cânta cântece de leagăn, îl spăla, îl pieptăna şi îl îmbrăca în haine curate în fiecare zi. Continuase să-i citească din cartea pe care o începuse singur înainte de accident şi pe care o găsise lângă patul lui cu un semn de carte înăuntru.

Uşa de la salonul lui Albert era întredeschisă. Jens se opri şi aruncă o privire înăuntru. Imaginea mamei la căpătâiul fiului în comă era la fel de tristă de fiecare dată. Avea în mână un joc de cărţi pe care îl cumpărase la chioşcul de la parter, zicându-şi că el şi Sophie puteau să joace cărţi ca să facă timpul să treacă. Acum însă, când se afla acolo, simţea că în faţa lui se ridicase un zid invizibil care îl împiedica să intre în cameră, să facă parte din viaţa ei şi a lui Albert şi să-şi depăşească fricile o dată pentru totdeauna.

Ea stătea citind. Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr. Era incredibil de frumoasă când nu ştia că era admirată…

Jens se întoarse şi o porni înapoi pe coridor.

○

Atmosfera era sobră şi încordată. Bărbaţii căzuseră pe gânduri. Se aflau în aceeaşi cameră în care se întâlneau de obicei, o sală de conferinţe pe care Björn Gunnarsson o folosea pe post de cameră de fumat. Björn Gunnarsson, şeful lui Tommy, îşi goli pipa, după care rupse tăcerea:

— Ce informaţii avem, Tommy?

Tommy şezuse cu privirea plecată, cu spatele rezemat de scaun. Continuă să se uite la un punct fix din faţa sa câteva momente, după care îşi ridică privirea.

— Lars Vinge era un tip labil. În trecere, Gunilla îmi mărturisise că îi era frică de el. Atunci însă, nu am acordat o importanţă prea mare acestui fapt. Se pare că era încăpăţânat şi se considera prea bun pentru munca pe care o făcea. O suna pe Gunilla tot timpul şi îi trimitea e-mailuri, era agresiv şi ameninţător. În plus, se pare că îi muriseră şi mama şi prietena de curând, ceea ce trebuie să-l fi dezechilibrat şi mai tare…

Gunnarsson asculta şi fuma în acelaşi timp. Tommy continuă.

— Vinge se internase într-un centru de dezintoxicare, dar a fugit de acolo după numai câteva zile. Avem înregistrarea unei convorbiri dintre el şi Gunilla din seara când a revenit acasă. Poate că a sunat-o ca să-i ceară ajutorul, nu ştiu exact. În orice caz, Gunilla a venit la el acasă a doua zi dimineaţă. A împuşcat-o şi apoi s-a sinucis. Se pare că era sub influenţa unor medicamente foarte puternice când a comis aceste fapte…

— Ce fel de medicamente?

— Droguri prescrise pe reţetă… Era drogat, era dependent de medicamente. Se pare că avea antecedente în acest sens. Eu nu ştiu prea multe detalii, dar, din ce-am auzit de la Gunilla, situaţia escaladase, ieşind din nou de sub control. E posibil ca totul să fie legat de moartea mamei şi a prietenei lui.

— Şi anchetele?

Gunnarsson îşi umplu pipa.

Tommy duse degetul la ochi, ştergând un fir de praf invizibil.

— Asta e partea un pic mai ciudată. Biroul de pe Brahegatan nu conţinea aproape nimic. În afară de câteva rapoarte de urmărire, nişte fotografii şi alte mărunţişuri, nu am găsit absolut nimic.

— De ce?

Tommy făcu o pauză, ridicându-şi privirea.

— Nu ştiu.

— Dar care e părerea ta?

Tommy afişă o mină chinuită, ca şi cum ceea ce urma să zică îi producea o durere fizică.

— Ce e? întrebă Gunnarsson cu pipa mereu între dinţi.

— Poate că Gunilla şi Erik nu aveau destul material, poate că ancheta mergea prost… sau poate mai prost decât ar fi vrut să recunoască Gunilla.

Rostise ultimele cuvinte pe un ton de scuză, ca şi cum n-ar fi vrut de fapt să-i vorbească de rău pe cei morţi.

— Ce te face să crezi acest lucru? zise Gunnarsson cu o voce răguşită.

— Te rog să-ţi aduci aminte că Gunilla a fost cea care a introdus acest mod de lucru la noi, iar noi l-am acceptat ca atare şi i-am dat mână liberă. Poate că i s-a făcut ruşine când şi-a dat seama că lucrurile nu merseseră aşa cum sperase ea. Sau poate că voia să continue să primească finanţare, dar ştia că nu avea să primească nimic dacă nu făcea progrese.

Tommy dădu din umeri.

— Dar nu ştiu deloc sigur, zise el.

Gunnarsson oftă adânc, scuturând scrumul în palmă şi apoi aruncându-l la coşul de gunoi de lângă el.

— Şi crimele de la restaurantul Trasten? întrebă el.

— Antonia Miller e cea care se ocupă. I-am transmis tot ce aveam de la Gunilla, puţinul adunat adică. Să sperăm că vom obţine mai mult cu ajutorul tehnicienilor.

— Şi Guzman şi-a luat tălpăşiţa?

— Da. A fost dat în urmărire prin toate canalele. Tatăl lui a fost ucis în reşedinţa sa din Marbella cam în acelaşi timp când avea loc măcelul din restaurantul Trasten. Se pare că această confruntare are rădăcini mai adânci decât credeam noi.

Björn Gunnarsson se încruntă.

— Hans Berglund?

— A dispărut, zise Tommy.

— De ce?

Tommy clătină din cap.

— Nu ştiu. N-avea o reputaţie prea bună încă dinainte să fi fost angajat de Gunilla. Presupun că s-a băgat la adăpost.

Urmă un moment de tăcere.

— Păi, atunci, unde e?

Tommy clătină din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Şi Ask? Ce naiba caută Anders Ask în toată treaba asta?

Tommy făcu o nouă pauză tactică înainte să răspundă.

— Am întrebat-o pe Gunilla când l-am văzut la restaurantul Trasten. Mi-a zis că îi ajutase cu anumite sarcini de urmărire, că nu voise să împovăreze organizaţia.

Gunnarsson ridică privirea.

— Chiar aşa s-a exprimat, să nu împovăreze organizaţia?

Tommy încuviinţă din cap.

— Şi Ask de ce s-a sinucis? întrebă Gunnarsson.

— Păi, de ce se sinucid oamenii? Ce ştiu eu, oricum nu e primul coleg care recurge la această soluţie. Ştii foarte bine prin ce-a trecut. După problemele pe care le-a avut la Serviciul de Informaţii, nimeni n-a mai vrut să lucreze cu el. Era pătat, uzat, singur… presupun că i s-a făcut lehamite pur şi simplu.

Tommy observă cum Gunnarsson dă aprobator din cap. *Lehamitea* era un fenomen care îi era foarte cunoscut.

Gunnarsson inhală profund.

— Nu sunt, totuşi, mult prea multe semne de întrebare în toată afacerea asta, Tommy?

Tommy aşteptă câteva clipe.

— Ba da…

Nu mai adăugă nimic la răspuns. Undeva, dedesubtul lor se auzea zgomotul din trafic. Se aflau în staţia de poliţie din cartierul Kungsholmen. Björn Gunnarsson băgă pipa la loc în gură, oftând după cum îi era obiceiul.

— Cum procedăm?

— Nu prea avem ce face. E vorba de o tragedie, Björn. E opera unui descreierat pe nume Lars Vinge, asta-i tot. În ceea ce priveşte ancheta începută de Gunilla în cazul Guzman, continuăm cu informaţiile de care dispunem. Acelaşi lucru se aplică şi în cazul de la restaurantul Trasten.

Gunnarsson îşi pregătise chibriturile. Cu pipa între dinţi, zise cu vocea răguşită:

— O parte din vină ne revine nouă înşine în această poveste tragică. Gunilla a cerut să lucreze fără intervenţii din exterior, iar noi am acceptat. I-am permis să eşueze. Dacă n-ar fi fost atât de atinsă de sindromul de fată harnică şi ne-ar fi cerut ajutorul, poate că situaţia ar fi fost cu totul alta acum.

Tommy încercă să-şi dea seama ce se ascundea în spatele faţadei pe care o afişa şeful său. Lui Gunnarsson părea să-i fie foarte frică. Îi era frică să nu trebuiască să-şi asume răspunderea pentru haosul creat. Situaţia era exact aşa cum îşi dorea Tommy să fie.

— Mă voi ocupa eu de tot, Björn. O să am grijă ca totul să iasă bine.

Gunnarsson îşi aprinse din nou pipa şi trase în piept cu putere de câteva ori. Fumul era aproape albastru. Îl privi pe Tommy în timp ce nicotina i se îmbiba în limbă şi în obraji.

— Gunilla şi Erik ne-au fost prieteni apropiaţi, Tommy. Aveau o reputaţie bună. Vreau ca amintirea lor să rămână nepătată.

Tommy încuviinţă din cap.

Epilog

August

Sophie îl mută pe Albert de pe scaunul din faţă al maşinii în scaunul cu rotile. Ştia că el ura această operaţiune. Erau multe aspecte din viaţa cotidiană pe care le considera umilitoare. Se purta însă cu demnitate, nearătând niciun semn de slăbiciune sau de decepţie. Această atitudine o speria chiar câteodată. Îşi făcea griji ca nu cumva să ţină toată tristeţea în adâncul sufletului.

Şi totuşi, ochii îi erau plini de viaţă. Sophie observase acest lucru încă din momentul când se trezise la spital cu două săptămâni înainte. În acel moment, toate grijile i se risipiseră. Cel care se trezise era într-adevăr fiul ei, Albert. El era cel care punea întrebări, care se înfuriase când înţelesese cum i se schimbase viaţa, care începuse să plângă după două zile, iar după patru zile, făcuse prima glumă în legătură cu noua situaţie. Apoi fusese rândul ei să se întristeze, după care veniseră întrebările lui despre tot ce se întâmplase. Sophie îi povestise totul, începând cu ziua în care îl întâlnise pe Hector la spital, continuând cu povestea legată de Gunilla şi de ameninţări şi sfârşind cu fuga în Spania. Albert o ascultase încercând să înţeleagă.

Tom şi Yvonne erau imposibili. Se postaseră lângă portieră şi voiau să-i vină în ajutor. Mai mult încurcau decât ajutau. Sophie îi rugă să intre în casă şi să aştepte acolo.

Era cina de duminică şi erau din nou prezenţi cu toţii, Jane şi Jesus, Tom şi mama, Albert şi ea însăşi. Yvonne era veselă şi deschisă, la fel ca şi Tom. Rat, câinele, lătra, Jane şi Jesus stăteau la locul lor în tăcere. Uşile de la verandă erau deschise, masa era aranjată exemplar şi căldura serii se răspândea în încăpere – totul era exact aşa cum trebuia să fie… sau aproape totul.

Sophie îi privi pe cei dragi, adunaţi în jurul mesei. Albert citea un SMS cu telefonul pe genunchi, Yvonne dădea din cap în semn de aprobare, în timp ce asculta cele spuse de Jesus. Tom, care simţi că îl privea, îi zâmbi. Iar Jane – Jane, care dăduse dovadă de o forţă şi o stabilitate incredibile,

fără să pună nici măcar o singură întrebare – Jane începuse să-şi dea drumul şi să facă ce trebuia făcut, ca de fiecare dată când era vorba de ceva serios. În astfel de situaţii, avea puterea să se transforme din făptura aiurită care era de obicei în liniştea întruchipată şi să preia controlul atunci când alţii poate că ar fi eşuat sau ar fi clacat. Jane era o persoană de încredere, dar puţini ştiau acest lucru.

Îl privi din nou pe Albert. Se auzi semnalul sonor al telefonului lui. Îl văzu citind un SMS şi scriind răspunsul cu degetul mare…

Apoi, pentru prima dată de multă vreme, întoarse privirea spre sine însăşi. Vedea o luminiţă licărind undeva, o luminiţă pe care o recunoştea. Nu sclipea arzător, nu era orbitoare, era blândă şi călduţă şi era învăluită de o senzaţie ce exprima un lucru pe care îl uitase. Era un sentiment ce îi şoptea că putea să se ridice mai presus de propria frică şi de izolarea autoimpusă, că era mai bună decât îndrăznise ea să creadă. Înţelegea că nu avea nevoie să-şi înţeleagă frica ca să se poată debarasa de ea, că putea s-o părăsească în tăcere, să-şi ia adio de la ea. Această realizare nu era urmarea unui raţionament mental ce putea fi transpus în cuvinte. Era o certitudine. Se schimbase. Se lepădase de vechea sa personalitate. Fusese o schimbare majoră, dar abia acum înţelegea că încetase să mai opună rezistenţă. Totul se schimbă, e în esenţa lucrurilor, universul se schimbă constant, în fiecare zi, la infinit. Schimbarea e singurul lucru căruia nimeni nu i se poate opune, iar ea nu făcea excepţie. Se simţea furioasă, înflăcărată, exaltată, îndârjită, toate în acelaşi timp, ceea ce i se părea absolut natural.

Sophie îl privi pe Albert. Acesta îi întoarse privirea şi îi zâmbi larg şi sincer. Se întreba de ce îi zâmbea, dar într-un târziu îşi dădu seama că ea era cea care începuse să zâmbească.

În amurg se urcară în maşină şi se întoarseră acasă. Deşi era în continuare cald, se simţea deja că vara era pe sfârşite şi că în curând avea să se instaleze un anotimp mai întunecat. Era anotimpul când frunzele verzi ale copacilor aveau să atârne grele pe ramurile subţiate, înainte să se producă vreo schimbare vizibilă. Era anotimpul ce preceda căderea frunzelor.

Parcară în faţa casei şi repetară procedura, jos din maşină, apoi în scaunul cu rotile şi pe rampă în sus către uşa de la intrare. Albert voia să facă totul singur. În casă, se mişca nestingherit, căci toate pragurile fuseseră înlăturate şi aveau un lift instalat pe scară.

Sophie încuie toate uşile cu dispozitivele suplimentare pe care le instalase, apoi activă alarma în camerele în care nu se afla nimeni.

După ce Albert adormi, îl sună pe Aron. Acesta îi povestea ce se mai întâmplase în lume, îi punea întrebări şi o ţinea la curent. Ea asculta, îi

vorbea, discuta şi încerca să găsească cele mai bune soluţii pentru problemele pe care i le prezenta el. Îl întrebă dacă situaţia lui Hector se schimbase în vreun fel. El îi răspunse că totul era neschimbat. Hector era în continuare conectat la diferite aparate care îl menţineau în viaţă.

Îşi făcu un ceai şi îl bău în singurătate, blestemându-se. Avea să continue să se învinovăţească pentru tot restul vieţii. Îşi dorea să-l fi avut pe Jens lângă ea, însă acesta dispăruse fără nicio urmă. Primise un SMS, în care îi scrisese că era nevoit să dispară pentru o vreme. Reacţionase la cuvântul *nevoit*… Şi eu sunt nevoită. Toată lumea e nevoită.

Aceasta era noua sa viaţă. Era nevoită să aibă grijă de Albert şi să fie mereu cu ochii în patru.

Sophie se trezi opt ore mai târziu şi luă micul dejun pe verandă. Ploua. Stătea la adăpostul balconului de deasupra, bând ceai şi ascultând ropotul ploii. Auzi zgomotul unor cauciucuri pe pietrişul din spatele casei, iar apoi nişte paşi apropiindu-se. Când auzi soneria de la intrare, se ridică şi se aplecă peste balustradă.

— Sunt aici!

De după colţ apăru o femeie de aceeaşi vârstă cu ea sau poate cu câţiva ani mai tânără. Era înaltă, avea părul închis la culoare, purta cizme înalte, blugi strâmţi şi bijuterii fantezie. Sophie o surprinsese pentru câteva clipe, în timp ce alerga ca să evite ploaia.

— Of! zise ea zâmbind în timp ce urca treptele de la verandă, scuturându-şi apa de pe haine cu palma.

— Ce vreme! Mă numesc Antonia Miller şi sunt inspector în criminalistică, zise ea şi întinse mâna udă.

— Sophie Brinkmann, zise Sophie.

— Vă deranjez?

— Nu, vă rog să luaţi loc. Tocmai luam micul dejun.

Sophie şi Antonia şedeau pe verandă. Sophie îi oferi Antoniei un ceai, iar aceasta acceptă.

— Ce casă frumoasă aveţi, zise ea.

Părea sinceră.

— Mulţumesc, răspunse Sophie. Ne prieşte aici.

Sophie observă că Antonia se întreba de ce vorbise la plural.

— Locuiesc împreună cu fiul meu. Sunt văduvă de multă vreme.

Antonia dădu din cap.

— Înţeleg, eu sunt necăsătorită şi locuiesc în centru într-un apartament cu două camere orientat spre sud. Toată vara mi-am pus în fiecare dimineaţă întrebarea dacă nu cumva locuiesc într-o saună.

Antonia se întinse şi luă o bucată de pâine din coş. Muşcă din ea şi apoi începu să admire florile şi copacii.

— Mi-ar plăcea să locuiesc aici.

Sophie era în expectativă şi Antonia realiză acest lucru.

— Îmi cer scuze… Conduc o investigaţie, anchetez nişte asasinate. E vorba de triplul asasinat de la restaurantul Trasten din cartierul Vasastan. Presupun că aţi citit în presă, nu?

Sophie încuviinţă din cap.

— E un haos total… şi înaintez bâjbâind… Cam aşa e munca mea, o bâjbâială constantă.

Antonia luă o gură de ceai, apoi puse ceaşca jos.

— După cum aţi aflat probabil deja, a mai avut loc încă un asasinat, într-o confruntare tragică dintre doi poliţişti.

Afară ploaia continua să cadă.

— Da, am auzit. Numele meu apare prin vreun dosar şi acum aţi venit ca să-mi puneţi întrebări.

— Exact, zise Antonia.

— Din păcate, nu cred că vă pot oferi prea multe. O să fac însă tot posibilul să vă ajut.

Antonia îşi scoase carneţelul din geacă şi îl deschise la o pagină nouă. Antonia Miller avea aerul unei persoane necomplicate. Era plăcută şi în ochi i se putea citi sinceritatea. Sophie constată că o plăcea, ceea ce o sperie.

— Se pare că ancheta condusă de Gunilla Strandberg nu se îndrepta nicăieri. Nu ne-a lăsat decât o mână de informaţii… Numele dumneavoastră apare totuşi în documentele recuperate.

Antonia o privi, apoi o întrebă:

— Cum aţi intrat în legătură cu Gunilla?

— A venit la spitalul Danderyd, unde lucrez eu şi mi-a spus că îl anchetează pe Hector Guzman. Acesta se afla internat în secţia unde lucrez eu. Avea o fractură la unul dintre picioare după un accident de maşină. Era pe la sfârşitul lui mai sau pe la începutul lui iunie…

Antonia asculta.

— Gunilla mi-a pus întrebări despre el, asta-i tot.

— Îl cunoşteaţi pe Hector?

— Ajunsesem să-l cunosc un pic de când se afla în spital. Câteodată, cu unii dintre pacienţi, ajungi să ai o relaţie mai apropiată. Tot timpul ni se spune să nu ne implicăm… dar e mult mai uşor de zis decât de făcut.

Antonia nota în carneţel.

— Şi pe urmă?

— M-a sunat de câteva ori ca să-mi pună întrebări la care eu nu am

ştiut să-i răspund. Pe urmă Hector a fost externat şi m-a invitat la prânz.

Sophie se aplecă şi sorbi din ceaşca de ceai.

— V-a invitat la prânz?

Sophie încuviinţă din cap.

— Da…

Antonia căzu pe gânduri.

— Ce fel de om e?

Sophie zăbovi cu privirea asupra Antoniei.

— Nu ştiu ce să zic, e plăcut, manierat… aproape şarmant.

Antonia nota în carneţel.

— Leif Rydbäck? întrebă ea brusc, fără să-şi ridice privirea.

— Poftim?

— Leif Arne Rydbäck, vă spune ceva numele?

Sophie clătină din cap.

— Nu. Cine e?

Antonia o privi pe Sophie şi notă ceva în carneţel.

— Iniţial am găsit trei cadavre în restaurantul Trasten. După ce am efectuat căutări, am mai găsit unul, al unei persoane care murise mai înainte. De curând am reuşit să-i stabilim identitatea, este vorba de Leif Rydbäck.

— Înţeleg… Nu, e prima dată când aud acest nume, zise Sophie.

— Lars Vinge?

Sophie clătină din cap.

— Nici acest nume nu-mi este cunoscut. Despre cine e vorba?

Antonia nu răspunse imediat.

— Lars Vinge e poliţistul care a omorât-o pe Gunilla Strandberg, dar numele n-a apărut încă oficial în presă.

Antonia continuă să pună întrebări. Avea multe întrebări despre lucruri mărunte şi inofensive. Antonia Miller nu ştia nimic, nu avea niciun indiciu. Habar n-avea cine lucrase la caz, nu ştia nimic despre Hector, de fapt, nu ştia absolut nimic… Era nerăbdătoare să afle, să-şi facă o imagine despre caz. Sophie îşi dădea seama de acest lucru din felul cum vorbea, din modul în care se forţa să nu insiste prea mult.

Sophie răspunse negativ la toate întrebările Antoniei, jucând la perfecţie rolul asistentei inocente.

Fură întrerupte de Albert, care apăru pe verandă în scaunul său cu rotile. Acest băiat bronzat în scaun cu rotile o şocă un pic pe Antonia Miller.

— Bună! Mă numesc Antonia, zise ea un pic prea veselă, apoi se ridică şi dădu mâna cu Albert.

— Albert, zise Albert.

Sophie îl luă de după umăr.

— Acesta este fiul meu. I-a mai rămas doar o săptămână din vacanţa de vară. Îi tot spun că e vremea să revină la un ritm de somn normal, dar nu pare să-i pese de ce zic eu.

Sophie îl sărută pe Albert pe frunte.